Camelian Propinațiu

MUŞCĂTURA

Editura Virtuală AGO
2011

Camelian Propinațiu

MUŞCĂTURA

Editura Virtuală AGO
2011

1. Vai, ce nenorocire!

Fata intrase fără volum, doar aşa, ca vulpea în recunoaştere, sfidând capcanele ca să se intereseze dacă Editura Lyrancuy chiar există. Fiindcă la Târgul Gaudeamus nu-şi amintea s-o fi vizitat cu tanti Cici nici în ringul din centrul pavilionului, nici pe inelele saturniene excentrice. De fapt, nici pentru pipi nu se apropiase de tarabele şi coteţele cu câte o pazie sus, pe care să silabisească, negru pe albul plăcii fibrolemnoase, Editura Lyrancuy, unde se aflau şi toaletele.

Fără volum, fără arme, urmase ca halucinată covorul roşu printre numeroşii operatori tehnică de calcul şi nimerise chiar la generalul parapsihopupu Vasea, în intimitatea lui universitară de patron neştiutor de jocurile pieţei şi de trendurile că pe Poezie o s-o ia dracu.

– Ce vrei, fă? urlase el cu o brutalitate ca de Halloween, scoţându-şi botul mustăcios din borcanul unui captivant manuscris mov, printat recent, imprimanta mai era caldă, cu rigidităţi neinstalate la toate articulaţiile.

– La mine vă refereaţi? buiguise poeta, nevenindu-i să-şi crează urechiuşelor înroşite, că riscă să fie şi muşcată de amabilul buldog.

– Ai venit să publici o carte, fa? ghici generalul, intuind cu cine are de-a face şi că o paralizase cu sarbacanele privirii până-n oase deja, de-ar fi putut să o aibă fără ca ea să-şi dea prea bine seama ce i se întâmplă.

Vivian nu mai îndrăzni să zică nimica. Ca diaristă distrată, tocmai notase în mare grabă de dimineaţă: viaţa mea, oh, my Dog, parc-ar fi *romanul textualist-mondialist al imposibilităţii de a nu publica ce ţi-ai propus ca poetă*. Prin creieraşi îi trecea doar definiţia labişiană a poeziei: *Deşi-i din implicaţii şi rămurişuri pure/ Ori din cristale simple ce scânteind se rup,/ Intrând în ea, să tremuri ca-n iarnă-ntr-o pădure,/ Căci te ţintesc fierbinte, prin gheţuri, ochi de lup*.

Vorbea de lup doar prin limbajul corpului ei de invidiat, care părea să-l intereseze foarte mult mai mult pe consilierul aulic Garamond. El tocmai intrase prin lateral ca prin zid şi, cu gesturi delicate, parfumate şi ameţitor de dulci, ca de lesbian, o convinse repede să se aplece puţin din mijloc ca un fel de spânzurătoare, datorită părului ei şaten, voluminos şi ondulat, din care s-ar fi putut împleti funii rezistente fixând rigid pazia deasupra bârlogului paralelipipedic.

Amuşină îndelung, ca un doctor antebelic ascultând un bojoc:

– Tovarăşe general, raportez! Nu e din haita noastră... *Dar nu e nici din a lor!* Consider şi avizez pozitiv că putem conveni liric cu ea un aranjament stand-by, publicând-o în tranşe din când în când, pe baza

satisfacerii criteriilor de performanță la verificări ciclice!

Vulpița zâmbi cu mulțumire. Se considera salvată ca în natură.

Deci se înşela, deşi rămăsese înclinată ca pentru start, cu fața spre ieşire, cel mult mutându-şi corpul, încă nemuşcat, de pe un piciorus pe altul.

Şi era o căldură de efect, tropical. Canicular, bucureştean, global. Veneau toate tranşele de cald şi umed deodată. Să turbezi, nu altceva!

Profetic, poeta chiar plângea sfâşietor, iar dinspre gleznă şi de pe fluierul delicatului ei picioruş stâng curgeau alene şiroaiele subțiri de sânge rubiniu.

Tocmai ieşise din editură ca de la cel mai greu examen al vieții ei. Notase că *să scrii* e o plăcere inviolabilă, dar copiii trebuie crescuți. Poeziile – rafistolate, finalizate şi difuzate. Pentru cine te tipăreşte devii o povară, pentru cine te promovează un risc, iar pentru cititor un chin nu numai când te-o plăti, ci şi când i te dai în modalități genuine gratuite, care totuşi *îl obligă* măcar să te frunzărească, dacă nu e un nesimțit.

Părându-i-se, aşadar, că are picioare pe care se putea bizui şi închipuindu-şi că a fost muşcată cu incisivi de aur de unul dintre redactori la ieşire, poeta Lucida Tahoma nu avea decât motive în plus să nu se lepede de viciul ei, ci să se răzbune pe viață continuând să metaforizeze cum i-a fost ursita, profitând de soartă cât cuprinde, împlinindu-şi destinul de poetă cu cine s-o nimeri, dacă Editura Lyrancuy e încuiată.

Tot ce-şi mai dorea era să-şi poată linge rănile în singurătate.

– Marş d' acilea! porunci ea scurt cititorului ei cel mai iubit, unul cam chior, ciacâr şi saşiu, care se uita la ea cu iubire, dar şi cu groază că volumul cu dedicație va trebuit lecturat, în timp ce afurisitul de lup agățat în țintirim continua să i se gudure şi să-i lingă insistent gropițele de pe gambe, alinând-o, tămăduind-o şi forțând-o să se întoarcă reflex spre el.

– Ştii, i se justifică ea, ofticată, diabetul canceros în vremuri de ciumă mai e cum e, domnule naratar de sertar. S-a prăpădit atâta lume prin spitale sau expediată acasă, dar eu zic că adevărata senzație de holeră e să simți zi de zi, oră de oră, greața că *turbezi şi nu poți face nimica*! De aceea, clienții mei nici nu mai trebuie să demonstreze că poeziile de brand Lucida Tahoma aparțin genului liric!

– Au, hau, cam, cam aşa e, mârrrâi sfetnicul, ca şi cum ar fi păzit în parc un craniu de miel în preajma Sfintelui Paşti sau unul de porc în ajun de Crăciun. *Dai, ai! Nu dai, nu ai!* Dar, ai, nu ai *mouroir* acasă, Vivişor, turbarea dinaintea morții expeditive a autorului naratorului te muşcă abia când tot ce-ți ții tu mai scump, pentru destinatar e doar un pârț ieftin, care mai bine nu se năştea. O poezie nu se scrie pentru alții, ca pentru NATO, fato, de s-alergi de nebună singură pe pistă, cu maidanezii după tine.

– Ham-ham, găsi-i-ar turbarea pe toți referenții, editorii şi

creditorii! oftă cățeaua în interfon, stresată de rumoarea de portavion a traficului care fluiera ca nisipu-n care iarba fiarelor pentru yale nu crește.

– Că pentru o epidemie de turbare scrii, iară nu pentru că turbezi tu, au-vai-vai! completă prietena Morenei, nu Cala, nu exotica Sarama, ci Lisa, cățelușa cu darul proorocirii, care declarase presei că Vivișor de la noi din bloc nu va mai ajunge cea mai mare poetă a lumii postmoderne, deoarece, în urma unei mușcături la gunoaie fericit mediatizate, va candida și la Primăria Capitalei, și la Președinția de la Cotroceni.

– De aceea, mă și mir că-n suspansul cu iz respingător de madlenă, că ne-o primi au ba generosul domn Clinton în primul val NATO, n-ai mirosit încă, fato, critica de întâmpinare că, naratologic, placheta ta e ta-ta-ta, o cățelușă necunoscută, care pe cititorii necunoscuți îi latră, adevărați eroi neidentificați, fiind cam neterminat și cam slăbuț textul dumitale de nu ne mușcă-n locul dureros și moale.

– Mai rafistolează-o!

– De jos în sus, când dormi în somn. Eliminând ușoarele urme de eminescianism.

– Stimate domn, și iar, stimate domn, e greu să dai acestui sentiment literă să sugă, se deschise la sutien chiar ca o carte clasică Lupoaica de poetă, echitabil către Romulus și Remus, cei doi tineri critici dioscuri. Pentru că te duci după lăptic, nu-n Piața Romană, ci la noi la blocuri, la Complex, și uite că te mușcă maidanezii, obezii, la gunoaie, când te-ntorci la Baba Dochia cu ouă de la Leda-n pungă, visătoare, cruzi ca romanii nesimțiți, încolonați imperial cu niște capete de dac bărbos în lăbuțe, cum țăranii noștri niște verze la retragerea de la tarabe, când îi dau ei mai ieftin sfârșitul de verdeață lu' tanti Cici, la spartul târgului literar.

Fata ieșise din ozeneul RomExpo înapoi în lume, convinsă stradal de piețarii supraponderali ai unchiului Ionel Garamond că nimeni în lumea literară nu mai citește nimica, nici măcar tâmpenii ca dedicațiile, nici scrisul de la filme!

O preocupa *păcatul difuz*, specific la femeia nemușcată, trecută recent ca câinele prin apa plată a unei școli narative solide, *Școala Vieții*, trandafirie ca Busuioaca de Bohotin. O tenta blasfemia fetească de a dori răul aproapelui, pretextând că o fenta până și Lupul, nefăcând nimic s-o ajute, deși pe Vivian nu o chema nici Vivișor, nici Tașa, nici Tașok, ci Tahoma, tocmai cum o botezase el în vis. Își semna poeziile mai reușite *Lucida Tahoma*, parcă spre a-l provoca tocmai pe referentul miorlau Garamond să reacționeze batjocoritor în publicistică.

– Dar, Tașa, se enerva tanti Cici de la noi de la bloc exact ca tovarășa Cocuța de la vilă, tu uiți că, încă de la constituirea ei, societatea s-a înarmat cu legi și instituții menite tocmai temperării acestei înclinări spre rău a omului, a primului om care a mușcat prima oară alt om și a

făcut un pas uriaş înainte, către inventarea cont(r)actului social...

– O.K. Da, către un nou contact contractat, tanti Cici, către eurolac, către eurogol! Dar amânându-ți *calificarea* la fericire şi plângând ca o proastă, în situația miresei întrebate de popă că ce se pierde atunci când ceva se câştigă, cu ce te alegi, babo? Cu nimica! Rămâi nepublicată. Căci aşa cum scria analistul Mihail Ralea, omul este animalul care te amână. Şi ce altceva decât Poezia cu p mare poate fascina într-atât pe consumator încât să decidă suspendarea consumației tocmai când îl roade până-n biblioteca ultimului cromozom o foame de lup?

– Tocmai dorul de Lup! admise vrăjitoarea cea şireată şi trase zăvorul cu toate că, perfecționându-se continuu mijloacele de represiune, săvârşirea faptelor rele a devenit din ce în ce mai dificilă, mai rară şi mai puțin gravă în consecințe, prevestind într-o limbă de slugi resurecția lirismului.

Totuşi, îşi reluă Vivişor gândirea în gând, propensiunea sufletului mamifer, către o răutate de ți se face rău, pare să fi rămas intactă de la Cain până la contemporanii mei, Grivei: rude, vecini, prieteni, colegi de serviciu, vipuri, diferite personaje bipede şi patrupede înrăite. Şi nu este păcat mai mare decât a dori răul comunității din care faci parte! Oameni sau câini, ne vom convinge cu toții la Judecata aia de Apoi, mai apropiată decât ne închipuim, şi de care nu va scăpa nici om, nici câine, chit că acolo se va face paradă de multă euroecomilă!

– Şi mai am ceva de spus, babo: nu trebuie să conteze pe Timp inamicii comunității. Nimic nu ne asigură că există vreun termen, vreo logică inteligibilă uman, pentru dezlănțuirea mâniei celei dumnezeieşti.

Cine n-are sădită genetic în el milă ecologică şi doreşte răul semenilor săi în Europa, poate fi trăsnit sau muşcat din senin euroatlantic de înalta instanță divină carnasieră, poate fi sfârtecat, mărunțit şi măcinat praf şi pulbere, dar cu toate acestea, cazul său va fi redeschis la sfârşitul veacurilor şi răscolit pe îndelete cu vârful bastonului, de un critic de un rigorism calvinist, acolo unde nu e decât eternitate, iar pământeasca abordare printr-o procedură de urgență, a unor chestiuni adesea infinit de încâlcite, apare în toată nimicnicia ei legată de ființe fragile, coruptibile şi grăbite ca florile câmpului şi ca pielea de pe tranziență.

Floare de câmp ea însăşi, fragilă şi grăbită să-şi cufunde căpşorul în somn şi aşteptare, fata lăsase ca deobicei televizorul să substituie un interlocutor de sertar, Lupul naratar în carne, codoi şi oase, urmând de la un timp să se întrerupă singur, sufletul lui electronic având a se retrage hoțeşte şi întrucâtva supranatural, precum un Zburător care a vizitat o fecioară într-o pitorească, acoperită de stuf, casă campestră sau lacustră de la sfârşitul secolului al XVIII-lea. Astfel, creieraşii ei s-au îmbibat vreme de vreo oră şi mai bine cu îndemnuri televizate pentru vânători şi

pescari la o viață tot mai spirituală şi la sacrificii animalice tot mai mari în folosul altora. De aceea, sufletelul ei s-a înfiorat contabilizând protestant nenumărate datorii strânse în vârtejul treburilor de la care nimeni nu se poate sustrage decât dacă-şi poate permite zilnic câteva ore de izolare în pătucean, în neperturbare de nimic şi de nimeni ca să nu turbeze pe loc, deşi fata consumă produsele senzației că e mai protejată.

Şi cât de straniu lucru! În vis, ierarhia urgențelor este cu totul alta, fato, decât după pipi în luciditate privind şansele la primul val NATO.

Iată de ce, lucida Vivian, Wiwine, cum o va numi presa de la Bruxelles, poetă aflată acasă în şomaj tehnic şi pregătind nişte examene, se pomeni ca într-un vis că-i sună un curier nervos la uşă.

Puțin mirată, de parcă i s-ar fi telegrafiat că s-a început lustrarea bolşevicilor sau microciparea oricărui dulău obez, ea s-a ridicat de la masa din bucătărie, unde alegea cu tanti Cecilia cea vicleană orez. S-a uitat pe vizor şi a încremenit cu mâna înghețată pe lănțugul de siguranță. Nu era bărbat, era femeie. Agilă ca o veveriță, gata să penetreze prin vizor în intimitatea ei!

Mai întâi, a crezut c-a venit poştărița să ceară banii pe abonamentul la televiziunea de stat. Pe urmă, s-a gândit c-o fi vreo încasatoare nouă de la lumină, trimisă doar să verifice dacă tanti Cecilia a notat corect politic, la începutul lunii, kilowații înregistrați de un contor care, e drept că nu cu cine ştie ce viteză, umbla şi de unul singur, ba chiar da înapoi.

– Cine a venit?

– Nu ştiu, tanti Cici, n-o cunosc! Dar îmi vine plânsul şi simt ca un fel de poruncă să deschid, să îngenunchez şi, cu un vocabular ales, exprimând o adâncă smerenie, să o poftesc înăuntru, la noi la masă!

– Atunci nu te mai codi atâta, ca o cățea de apartament cu un crai tot de bloc, de nu ştie să ridice piciorul la pipi! Deschide-i şi gata!

Cine a țipat? Mătuşa sau Străina? Sau uşa?

Multă vreme în noapte, Vivian petrecu întrebându-se cu ochii larg deschişi, bruni ca ai veverițelor în noiembrie şi înlăcrimați.

Inspectoarea a intrat fără şovăire, lăsând pe covoraşul din hol nişte papuci de plajă din plastic roz, înnegriți de jegul vremurilor pe unele contururi, rupți simetric la breteaua dinspre degetul cel mare. Purta un halat din molton brun-roşcat de pădure şi nu părea să aibă pe dedesubt decât un alt halat, subțire, foarte subțire, alb, suficient de străveziu să dezvăluie o epidermă recent bronzată. Mai departe, planul cotețului de bloc îi punea la dispoziție o uşă spre baie, o alta spre bucătărie, încă două spre camera mică, a Vivianei, respectiv spre camera mare, a mătuşii Cecilia. Ca şi cum s-ar fi întors în propria-i casă, ea a deschis fără cea mai mică ezitare uşa la Vivian, a ocolit măsuța joasă din mijloc, apoi comoda cu televizorul, şi s-a oprit la fereastră ca să contemple îndelung şi nu prea departe două containere de trei-patru metri cubi fiecare, unde îşi deşertau

gunoaiele locatarii din mai multe blocuri, precum şi patronii sau salariatele lor de la nişte prăvălii de parter, cu foarte colorate fațade spre Bulevardul Ecomilei.

Soarele lumina cu putere şi bucurie spațiul ici-colo verde dintre cotețele ceauşiste renovate cu îmbunătățiri, gresie şi termopan.

De aceea, silueta ei profilată pe gratiile ferestrei, cu zidul de lemn câinesc forfecat dincolo de trandafiri ca fundal, părea a aparține mai degrabă modernității, spațiului exterior, cel cu mormanele de mizerii, momentan însuflețite prin prezența pe unul a unei cățele tărcate, iar pe celălalt a unui brav cotoi vărgat, cu puțină miopie ai fi putut spune un tigru, aşa de fioros pândea el excitat păsărica ce ciugulea dintr-un hoit de salam cu viermi buni şi la plăgile împuşcate.

A plâns sau nu Străina cât a zăbovit la fereastră?

Oricum, când a ridicat de pe calorifer, din cutia de bomboane în care îşi ținea Vivian aşa-zisele bijuuri, brățara aurie cu un scarabeu argintiu şi cu încheietoarea ruptă, obrajii îi şiroiau perle de lacrimi.

Tocmai atunci s-a dus la ghenă, la tomberoane, la containere, domnul critic Garamond de la trei, să verse manuscrise uzate dintr-o găleată albastră, pătrată, cu unsuros capac galben, stârnind lătrături de avertisment din partea cățelei Lisa, la care s-au alăturat şi alte glasuri mai subțiri sau mai groase, dintre care Vivian recunoscu doar pe al unui dulău obez, cenuşiu, cu picioare scurte deasupra cărora purta gâfâind un fel de poloboc dezgustător de moale. Era poreclit mai rar Butoiaşu şi mai des Sumotaru, pentru că semăna mult cu un coleg de-al Vivianei, care participase la incidentul complex când i s-a rupt brățara apotropaică şi lucra de la absolvirea liceului industrial tehnic la atelierul de yale al Vulcanizării de la Complex.

– Ce-i, Vivi? Suflețelule! Au bătut iar golanii în geam la tine? apăru şi şopti cu duioşie de gardiană tanti Cici, plimbându-şi mâna pe fruntea fetei speriate.

– Nu, mătuşică, nu încă, deocamdată nu...

– Atunci de ce nu dormi şi-ai țipat ca o nebună?

– Am visat şi eu urât... Şi ce vrei? A trecut mămica pe-aici şi mi-a reproşat că de două luni mă tot iau cu treburile, cu examenele, cu obligațiile de serviciu, cu şomajul tehnic, cu disponibilizările, cu valul NATO, cu rafistolările, şi nu mai ajung să duc la vreun giuvaergiu, sau măcar aici la Complex la ceasornicărie, la yale, brățara cu scarabeu, să mi-o repare Sumotaru!

– Cine visează pe părinți, n-are voie să zică, de un aşa de mare noroc, c-a visat urât! se bosumflă mătuşa, dând să se retragă în semn de protest din camera ca o proză scurtă a autoarei de poeme lungi.

Fostă gardiană de penitenciar, baba ştia bine de la torționari că sancțiunile trebuie să urmeze cu promptitudine faptei nedorite în sânul

poporului. Altfel, îşi diminuează efectul disciplinar tot astfel cum dezinfectarea târzie a unei plăgi rabigene este adesea un gest superfluu.

– Nu c-am visat-o pe mama, reuşi Vivian să plângă, am folosit eu imaginea *vis urât*, mătuşică, ci pentru că era tristă şi părea că fugise de la spital numai ca să se repeadă oniric pân' la mine, să mă avertizeze asupra a nu ştiu ce lucru rău disonant care va fi să mi se întâmple, doar mie sau, că n-am înțeles tot mesajul, poate că tuturor...

– Cine tuturor, fa? se enervă tanti Cici, făcând pete violete pe față şi tremurând ca o dalmațiană care a hăpăit multă ciocolată mentolată.

– Tuturor!... Toți, vreau să zic, dar n-am cuvinte. Toți de pe aici, de prin oraş, toți în general... Ce ştiu eu care toți?! Doar nu-s ghicitoare. Eu doar am visat ceva şi m-am speriat foarte tare, iar matale susții că am şi hămăit... Ceea ce... zău dacă-mi amintesc să fi făcut!

– Ba da, ba da, ai urrrlaaat îngrozitor, Vivişor. Oho, ce-ai mai urlat! Ca o lupoaică beta frustrată. Dacă erau treji, s-ar fi putut alerta şi vecinii...

– Şi ce dac-auzeau? Crezi c-ar fi coborât vreunul să vadă ce s-a întâmplat, de ce țip, am nevoie de ajutor, de ceva, nu am?... Trebuie sunat la poliție, la pompieri, la salvare sau la sfânta biserică? Aş! S-or fi-ntors pe partea ailaltă! Ca nişte nesimțiți. Şi or fi sforăit mai departe, cum văd că au şi făcut, fiindcă zici c-am lătrat la ei, c-am urrrlaaat îngrozitor, şi uite c-au trecut minute bune şi încă n-a venit nimeni la uşă să se intereseze dac-am pățit ceva grav, dacă ne-a atacat cineva la noi în coteț...

– Cum să vină când nu erau treji?! izbucni în râs tanti Cici. Bine, Vivițelule, bine, lasă că nu s-a-ntâmplat nimic! Mai ai o zi până la examen. Somn uşor! Dormi, dormi poetă micuță, să fii odihnită mâine în zori pentru o recapitulare finală, iar cât priveşte brățara mă-tii, te asigur că i-o arăt eu cât de curând lui domnu' Garamond de la trei, să se uite şi dânsul la ea, că poate şi să n-aibă, sărăcuța, vreun defect aşa de mare şi poate ne-o ajuta Dumnezeu să nu fie nevoie de ceasornicar sau de bijutier. Se pricepe la toate domnu' referent Garamond, e bărbat! Totdeauna cu pălărie. Şi e şi foarte serviabil. Mi-a reparat şi mie nişte ochelari când am pierdut un şurubel meschin de la ei...

– Ochelarii dumitale, mătuşico, poate... Dar brățara apotropaică de la mama, oricât de mare meşter psihopomp s-ar da domnu' Garamond de la trei, n-o să se atingă de ea cu degetele alea unsuroase ale lui!

– Care degete unsuroase, fa? sări în sus tanti Cici, scăpând cârjele din mâini şi prăbuşindu-se pe marginea canapelei. Care degete unsuroase? Ai vedenii? De unde ai mai scos-o şi pe asta?!... Domnul Garamond şi degete unsuroase! Degete fine de clavecinist, face minuni în viața formelor cu ele, de schimbă până şi expresia facială a morților, sau găleata cilindrică în găleată cubică, iar tu-mi zici mie că le are unsuroase!

– Ba da, ba da, ba da, se încăpățâna să-şi susțină opinia micuța sirenă Vivi, sunt unsuroase, babo!... Şi găleata lui de gunoi final, aia

stranie ca un cap de birocrat luminat de Halloween, cubică, albastră, era unsuroasă! Şi capacul ăla galben, da, era unsuros de la manuscrise... Cum să nu fie şi degetele? Sunt şi degetele unsuroase... Şi put! N-am să-i permit să se atingă, cu nişte degete unsuroase care put, de brăţara de la mama!... E clar?... Niciodată! Niciodată!! Să n-aud că i-ai dat brăţara de la mama, că nu ştiu ce-ţi fac! Te strâng de gât şi te muşc peste tot!

– Da' taci odată, sufleţelule, că scoli vecinii! se milogi mătuşica, speriată... Nu vrei? Nu vrei!... Nu trebuie să scoli viermii din tot blocul. Să treacă examenul ăsta sentimental cu bine, şi te-i duce singurică singurea la ce bijutier oi vrea. Poate dai de vreun hoţ şi te mai fură la aur de să-ţi faci cătuşe erotice, pe urmă, din tinichea! Eu, în orice caz, nu mă mai bag, am păţit-o, descurcă-te! Fă cum ştii tu! Râde lumea de noi că ne certăm ca nişte căţele nebune, noaptea, de la practicile interpretării de text aiurit, când viaţa e maidanez de simplă! E ca o cătuşă care nu se mai închide.

Deodată, blocul hurui ca la cutremur, dar fără a se urni.

Îngrozite, fata şi pensionara încremeniră cu ochii holbaţi spre un colţ al draperiei groase ce acoperea fereastra.

– Vezi, îşi reveni prima din spaimă bătrâna, vecinii noştri nu dorm. I-ai trezit cu ţipetele tale isterice. Îţi închipui cum ne blesteamă jigodiile alea două de la patru. Ai făcut balamuc din casa asta onorabilă!

Într-adevăr, nu zgrepţănase nimeni la geam. Ciocănise în ţeava caloriferului cineva de pe coloană, pesemne de la unu, dar cum erau obişnuite să le bată câte un chefliu nocturn în grilaj, se înşelaseră asupra sursei metalicului zgomot. Li se păruse că începe un cutremur drag, anunţat, dorit de toţi. În ultima vreme, n-au avut o nopticică fără musafiri, bine informaţi: totdeauna au operat doar la fereastra fetei, ca şi cum . Lucru la urma urmei firesc pentru un apartament de parter, cu faţadă spre gunoi şi spre plopii schilozi, pe ale căror trunchiuri lacustre, protejaţi de gardul viu din lemn câinesc, se uşurează lacustru consumatorii de bere de chioşc instalat în plin spaţiu verde. Verde doar pe sus, desigur, unde cântă dimineaţa guguştiucii, fiindcă la sol este totul bine bătătorit de automobilişti, de copii, de traseele gunoiului şi de cele ale câinilor, toate distinct marcate odorant, în funcţie de eşalonarea în timp.

Ziua, adesea cântat în poemele Lucidei Tahoma, Moş Marlett, care nu-şi părăseşte niciodată borcanul-chioşc, dă la clienţi bere Sköll de la dozator, să fugărească simbolic bidiviii Soarelui, iar pe-nserat, bere tot nordică, Hati, îndemnându-i acum să gonească iepele de la carul Lunii.

Oricum, de oprit se opresc şi unii, şi alţii, să mai răsufle, ori la plopi, ori în boschetii din dreptul geamului, aşa explicându-se ura difuză ce o poartă Vivi mătuşii sale Cecilia. A fost liber un coteţ cu două camere la etajul trei, de unde puteai să arunci mai bine oscioare la maidanezi, dar

bătrâna a refuzat să-l ocupe cât încă se mai putea, deşi ar fi avut acolo şi balcon, unde ar fi putut creşte o grămadă de flori, şi posibilitatea de a fi mai aproape de familia Garamond, ceea ce i-ar fi permis să mai schimbe o vorbă, o ştire, o amintire, cu aceşti vechi consăteni şi colegi de serviciu.

– Cum o să mă urc eu zi de zi până la trei cu cârjele astea? explica resemnată pensionara, frământându-şi mâinile neajutorată.

– Da' ce-ți trebuie dumitale să te fâțâi toată ziua de colo colo? nu înțelegea bătrânețea micuța Vivi. Întocmeşti o listă de nevoi, şi merg eu în fiecare zi, şi-ți fac toate cumpărăturile. Ador shoppingul. Chiar mâine, o să mă scol înaintea dumitale, să fac eu piața!

– Scoală-te, fa! Şi du-te! Poate te muşcă de picior câinii la gunoaie! se enervă şi prooroci baba, făcând şi bot, apoi botişor, amintindu-şi la oglindă, pieptănându-se îndelung, că fusese sex-simbolul cartierului.

– Nu mă muşcă ei tocmai pe mine, care din ecomilă de părinți, le-am tot dat mereu de pomană! Am fost mizericordioasă cu cât cuprinde, tanti! Le-am făcut parte şi din ce aveam eu mai scump, de-am rămas de-atâtea ori nesătulă de textualism!

– Tu să-ți vezi de examenele tale, de rafistolări şi de şomaj, Vivițelule!... Nu te pricepi tu ce... oase şi ciolane să le cumperi la câini, o privea cu un fel de ecomilă vrăjitoarea. Tu eşti aşa naivă, Vivişor, e atâta candoare înscrisă pe boticul tău de poetă lirică, încât până şi cel mai cinstit piețar – creştin, mahomedan sau chinez – simte o diabolică râvnă de a te muşca, fie la preț, fie la marfă... Asta e rația, nația şi tratația! Ce covridogul lui! Te trimet să-mi aduci nişte ingrediente, şi tu-mi vii cu altele, numai minuni de care n-am avut niciodată nevoie în bucătăria mea alchimică sau nici n-am auzit de ele. Iar când deşert sacoşele tale, găsesc întotdeauna că ți-au strecurat piețarii ba un cartof stricat de-a binelea, ba un măr putred, ba vreun ou bălos, spart nu din transport, ci direct din carton, şi tot aşa! Ca să nu mai blestem şi precupețele ce-ți vâră-n pungi, nu pulbere de mandragoră, fie ea şi contrafăcută, importată de pe unde se mai spânzură azi masculi, ci ațe, cârpe, flori veştede din cimitir, oscioare de lilieci, numismatică funerară, sârme îndoite obscen în unghi drept, smocuri de păr, mortăciuni, pietricele... De-aia şi prefer să mă târăsc eu, cu laba asta beteagă, decât să-mi fac inimă rea că te iau la mişto, micuță poetă, toți hoțomanii şi analfabeții, toate scorpiile, toate vrăjitoarele!

– De-aş avea şi eu nişte cârje ca ale dumitale, nici pe mine nu m-ar mai înşela nimeni, babo! Ar ezita, din milă şi din instinct de conservare totodată. Le-ar fi frică şi de Dumnezeu, şi de cârje ca atare, căci infirmii au adesea crize de furie justițiară, soldate cu gesturi de violență necugetată, la care nu poți replica, fiindcă oricât de nesimțit ai fi, o vagă frică de Dumnezeu tot te mai furnică pe la încheieturi şi atunci le cedezi.

– Revoluționarul care şi-a pierdut piciorul la o Revoluție a devenit erou martir şi nu e infirm! se albi de indignare mătuşa Cecilia. Mai

gândeşte-te! Analizează datele! Vei constata că *eu sunt mai revoluționară decât eşti tu poetă experimentalistă*, fiindcă tu nu manifeşti ca alți artişti perioade alternante de comportament normal, prozaic, şi de comportament bizar sau neobişnuit, constând în anxietate, halucinații, spirit primar agresiv, delir. Nu poți fi poetă numai în timpul liber, Taşok, sau în vis! Mie în tarot îmi iese că făr-un şoc care să te marcheze definitiv, n-ai nicio şansă să te depărtezi de la noi de la blocuri, de la gunoaie, fato, ca să-ți poți permite, simțindu-te protejată de NATO, adevăratele peripluri prin pădurea narativă, unde îți iese-n cale ca o veveriță Inspirația pentru poezia perenă! Ca să şi fii Lucida Tahoma!

Teoretiza calmă, dar tremura! Pusese mâna pe cârjă.

– Ai carnet de revoluționar? rânji cu răutate hipnotică micuța Vivi.

– Nu am şi nici nu-mi trebuie! simți vrăjitoarea că-şi pierde puterile... Vezi să n-am, în schimb, Vivişor, unul dintre acele accese de turbare atât de caracteristice, cum îți închipui tu, schilozilor şi răsfățatelor!

– Da' nu-mi închipui deloc! Aşa percep eu invalizii, tanti Cici! Şi mi-e o miiilă de ei! Ca de nişte ogari şchiopi, cu priviri carnivore, sălbatice, de fiare totuşi gata să se repeadă şi să te sfârtece, la primul şuierat al Stăpânului, al mafiei lor, care le întocmeşte graficul tramvaielor, reuşind strălucit în a nu se repeta personajul!

– Eşti nebună, Vivişor dragă, completamente nebună!... Te-ai surmenat de tot cu examenul ăsta. Ar trebui să te duci undeva la munte, de îndată ce scapi de el. Să-ți pui hamacul în pădurea de simboluri. Mi-e să n-ajungi să te internez în vreun sanatoriu , şi numai Dumnezeu ştie pentru câtă vreme! Hai, fă odată nani-nani, Vivi, şi nu te mai gândi la nimic! Dormi neîntoarsă până mâine, să-ți iasă recapitularea finală dimineața pe răcoare.! Fiindcă seara te trimit la plimbare şi te culc devreme, cu Lapona Enigel. Nu-ți mai dau voie să citeşti nimic, absolut nimic, Vivițelule! Nici măcar scrisul de la film la televizor!

– Ah, mătuşico-mătuşico, izbucni în plâns fata, câtă milă ai mata de mine şi cum îmi ierți tu, cu o nemărginită bunătate, orice obrăznicie sau greşeală!... Iartă-mă! Iartă-mă c-am reuşit să fiu atât de rea! Uite, îți promit, pe cuvântul meu!... Să mă ia dracu dacă după examenul la inima de raze nu merg la şefu' şi-mi prelungesc concediul de şomaj tehnic. Şi pe urmă, consult oferta Last Minute, pentru o vacanță esoterică, să pot alerga pe plajele lumii, fiindcă recunosc că am probleme. Nu-mi mai vine nici inspirația! Toate mi se par fără sens pe lume, am insomnii, urticarie, şi nu ştiu cât o să mai rezist aşa, dacă tracasările astea nu încetează!

– Aşa să faci, fetița mea! lăcrimă cu mulțămire înțeleapta gardiană, sărutându-şi duios drept în frunte prizoniera. Trebuie să mai ieşi şi tu puțin din coteț, chiar dacă zici că nu prea ai cu cine. Hai, fă nani-nani,

Vivişor, că de acum încolo e deja binişor spre ziuă şi nu mai trece nimeni pe drum! Nu mai ciocăneşte nici dracu în blestematul ăsta de gemuşor. O să ai un picuşor de linişte. Profită cât poți de ea, adună energie din toate părțile, pentru marile încercări din viitor... Sufletelule, somn uşor!

Robită, micuța poetă adormi instantaneu, surâzând de aici de la noi către lumea de dincolo de empireu, unde mama ei o aştepta, poate, ca s-o crească mai departe, să-i dea la vremea potrivită acele sfaturi esențiale pentru reuşita în viață, pe care nimeni alta n-ar fi putut să i le dea cu o sinceritate similară, mai ales când vrei să reuşeşti în poezie.

Doamna gardiană Cecilia s-a retras în tăcere la tarotul ei, nu înainte de a arunca o lungă privire asupra canapelei, întrebându-se, îngrijorată şi practică, dacă e destulă zăpuşeală chiar în acest final de noapte, încât să nu mai fie cazul să-şi învelească nepoțica în camera care nu se putea aerisi prea bine din pricina draperiei trase cu frică în dreptul grilajului.

Fata plângea sfâşietor, de crăpa pavilionul RomExpo, iar dinspre gleznă şi de pe fluierul delicatului ei picioruş stâng curgeau efectiv şiroaie subțiri de sânge rubiniu deşi, naratologic, această carte, a tristeții auctoriale româneşti, e a unui câine nenăscut care latră şi muşcă pe nişte oameni nenăscuți.

Da, e cam greu să dai acestui sentiment literă să sugă, se văita poeta Lucida Tahoma, presimțindu-şi Muşcătura ca pe o consecință a inevitabilului val de prosperitate ce va popula cu maidanezi obezi ecomila viitoare, de sub umbrela NATO, care va proteja şi Editura Lyrancuy, unde cu urechile ciulite domnul Garamond îşi flutura cu mâna-i zbârcită întrebător volanele rochiței de căldură. Era incert dacă are sau nu chiloți, pe care ea nu şi-i punea din instinct când mergea la negocieri, fie şi cu femei, pe care uzând de această procedură le bloca mental.

– Poți să ne spui şi nouă ce-ai vrut să zici cu acest religionalism în text? îndreptă Garamond nasu-i roşu de clovn spre ea. Mă refer la versul al şase sute şaizeci şi cincilea: *Când va intra Mântuitorul în RomExpo, călare pe cathar*. Ce-mi ascunzi tu dedesubtul imaginii *călare pe cathar*?

– O carte, bă boule, se confecționează din mai multe cărți, îl repezi surescitat în favoarea fetei generalul, vibrând ca un vampir energetic. Asta se cheamă intertextualitate, păcătosule! Talent la purtător. Iei zece-cincisprezece cărți, şi adaugi şi tu pe-a ta, parazitând pe alea. Aşa se scrie literatura în postmodernitatea asta, parcă concepută chiar de cine are talent de plagiator. Iar fetele cuminți, neştiutoare de mecanismele pieței, de marketing, încep cu parodiile de la Biblie. Nu-i aşa, virgino?

– Nimic mai simplu, domnilor! îl contrazise fata ridicând două degete ojate argintiu de păreau umede. Eu am vrut să spun că Mântuitorul nu se poate sprijini pe nesimțiți, ci doar pe oameni simțitori, rafinați, care au citit multă teologie în limbile originale, refugiați în cetatea lor susă.

Căci a face siesta la ce-ai acumulat ridicându-se argintul viu la creieraş, e ca şi cum ai fi singură la parter în ring şi ai medita orizontal la perspectivele tale electorale, cu omphalosul potrivit pe axa de simetrie a Pavilionului RomExpo, propovăduind unor bărbați urâți frumusețea codrului, cu toate că unora nu le place decât pornografia în HD!

Şi dădu să se dezbrace în pădurea narativă. Căuta un cui să-şi agațe lira. Brusc, editorului, poate şi referentului, i se năluci că aia-şi dezgoleşte întreg sufletul, fără să se fi prelucrat de către stăpâni tehnologia efectului de sinceritate la idiotul național în toate editurile, şi că se-nserează-n RomExpo de-atâta obscenitate. Silabisindu-l ca pe o poezie pură, descoperiră însă doar romanul realist c-o iubeşte, pe ea, nobilul cleric coleric Coştei, dar poeta şi l-ar dori soț pe roturierul flegmatic Sumotaru, *având presimțirea că-l poate schimba*, exact cum reuşeşte să scoată ceva şocant dintr-o rochie mai largă a bunicii. *Ştie* ea cum să-i dea lui mult de suferit, să mai slăbească, apoi să-l muscularizeze ca desăvârşit atlet, de să nu-i fie ruşine cu el nici pe cea mai *cool* plajă din lume, Copacabana, la alergat!

Dar deşi prin limbajul trupului, cum se repartizase-ntre cei doi filologi, fata arăta că nu pricepeşte o iotă din ce i se întâmplă doar fiindcă s-a ambiționat să-şi publice încercările lirice într-o lume muşcată de prozaic la desfigurare, ei tot se strofocau să-i dea jos harta gândurilor.

Generalului umblător pe inelele ex-centrice ale ozeneului RomExpo, interesat de prospătură, fără să-i întâlnească numele, i se năzări că-i cade pe ceafă şi-l ghilotinează tocmai pazia pe care scrie *Editura Lyrancuy*, nimerind în poemul *Cititorul static*, de la prima răsfoire a plachetei *Câine şi Pâine*, peste pălmuitoarea sonoritate a imaginii lirice mizerabiliste *stabat lector jigodia doggy style la poeta-n genune/ ratând God is Dog primul val NATO la soare-apune.*

– Cine e, domnilor, tânăra speranță Lucida Tahoma, care ne confirmă cu ajutorul lui Dumnezeu forța profetică a poeziei, lătrând furioasă la clasa noastră politică şi la formatoarea ei, clasa intelectuală?

– Haida de, tânără! rânji de alături sardonic la mustățile lui vânzătoarea de cărți, jucată de o cucoană casier cu coc mov, ochi galbeni şi portbagaj încăpător, pe care o chema Ionela. Călcaşi în argintul viu? Şi tânără, şi speranță, ai?... Deşi poate că textualismul, ca marketing, reduce prin decapitare o semantică la o mantică, de devenim cu toții numai ghicitori, putori şi vrăjitoare pe tot de-a rândul! God is Dog, îââăî?

În consecință, criticului Garamond, care se temea de nevastă-sa asta mov de vindea temporar cărți şi marketing, Ionela, mai mult şi decât generalul parapsihopupu Vasea, i se păru de asemenea că-i cade pe ceafă şi-l ghilotinează aceeaşi pazie pe care scrie *Editura Lyrancuy*, auzind câinii în Giurgiu blestemându-l furioşi în corul poetei muşcăturilor gingaşe, Lucida Tahoma:

– Dare-ar Dumnezeu, Ionel-Ionelule, dacă nu-mi faci tu rost mie, de la colegii tăi, de *citate elocvente, pentru coperți și pentru dosarul de Uniune*, să te muşte maidanezii la gunoaie, pe la spate, să-ți capseze amândouă *venele safene mici*, şi ultimele tale cuvinte de om înainte de reîncarnare să fie *câine, salvare*! Iar ceilalți colegi critici, auzind că ți s-a scurs tot sângele din tine, să zică dă-l în mă-sa de impotent, de ce n-a avut prezența de spirit să-şi improvizeze un garou? Înseamnă că toată viața lui a fost un dobitoc! Ştia şi nevastă-sa, Ionela. Iar dacă te execută, te sfâşie şi te roade toată noaptea, Ionele, o haită-ntreagă, atunci dare-ar Satana să susțină mai toată presa că erai beat, *alcolistule*, că te-a călcat un jipan de şmecheri şi că te-au aruncat beizadelele peste gard la fiare, să învinuiască poporul pe câinii comunitari ai şantierului sau ai depozitului!

Fata blestemându-l bestial, bestia de Garamond, deşi editor familiarizat cu imagologia bestiarului politic la românii pe cale de dispariție, dar destrăbălați ca drogații, şi intoleranți, era uluit de comportamentul contra naturii al cățeluşei debutante. De la Lotman, Pavlov şi Bahtin rezumase, în jerpelitele sale caiete anti-Eminescu şi în jurnalul de vampir spiritual, basmul că suratele ei sunt teritoriale numa-n curtea lor, în apartament, în bucătărie sau în budoar, unde concep şi scriu, dar pe stradă sau în vizită la editură, nefiind teritoriul lor, ele n-ar mai fi agresive. Ci muşcă pasive cel mult din *plăcerea de a muşca* – da, există această plăcere! –, deci să nu ne mai mirăm dacă din ozeneuri coboară nişte dulăi graşi, cu chitanțiere de dat amenzi cui miroase a usturoi antistrigoi, ca vrăjitoarea de Cicişor, mătuşica domnişoarei cățele debutante, inspiratoarea a suficiente poezii bestiale ca să se justifice o nouă categorie estetică, adiacentă celei de *publicabil*.

Ci Soarele dând un ultim pupici la Casa Scânteii, vine un moment nietzschean al asfințitului, când Marele OZN prinde a se roti lent, imperceptibil, cu intenția divină de a deplasa centrifugal criticii şi promoterii, dinspre pulpitul amvonului Omphalus al podiumului central, spre standurile periferice, cu iz de toalete, de unde se va afirma totuşi la Cotroceni, chiar de sub pazia pe care scrie *Editura Lyrancuy*, acel preşedinte providențial cult, cu proprietăți lirice messianiste, chit că are sex frumos în pantalonii de fițe.

– Nu pot să nu admir calamburul postmodern, jocul ăsta de cuvinte şi de forță, izbucni generalul în hohote de râs liliachii, cu ochii totuşi pe ce-i făcea sau nu-i făcea referentul fetei. *Cică Cici citea din Kierkegaard, care gândea ca un german, uitând că e un pic mai danez*!

– Maidanez eşti tu cu mă-ta! explodă cu obidă candidata, de furie că i se permite referentului, care spăla şi morți, remodelându-le cu degete de clavecinist expresia facială, să-şi vâre botul hermeneutic unde nu trebuie. Şi s-o mai şi ciupească! Tanti Cici, se justifică ea textualist, este o

mare teoloagă a ecomilei fără de care numărul persoanelor muşcate de câini înfometaţi şi bolnavi ar creşte diavoleşte, generale. Iar ăsta spală morţi să fure apă pentru Ionela lui, care e mare farmazoană cocalară şi are un caracter naşpa imuabil!

– Auzi, iubire? o mirosi şi unchiul Vasea, muşcându-şi pipa bestială. Aici discutăm poezie, nu teologie sau vrăjitorie! Opera ta este înălţătoare, incantatorie, bine scrisă, în cuvinte alese, ca o teoremă pe deplin justificată textualist. Paradoxul God is Dog te exprimă şi pe tine şi, lăutăreşte, pe altul sau pe alta, după muşcături similare. Numai că acest standard de bună practică nu mă constrânge pe mine să te şi public. Pe banii mei! Nu mă lasă Cocuţa. O carte e ca un copil, fato! L-ai făcut, trebuie să-l întreţii. Dacă n-are cine-ţi plăti *pensie alimentară* postmodernă, pentru că nici tu nu ştii prea bine cu cine ţi-ai tras-o beată, sau o fi tatăl biologic vreun strigoi zburător, atunci o scoţi în regie proprie, faci un împrumut la un bancher şi te descurci!

– Da' de ce să nu mă publici? Ce e aici? Editură sau ecarisaj? Nu am şi eu protecţii, relaţii şi receptacule ca oricare? Ce dacă sunt virgină? Nu sunt virgină şi în viziunile mele! Sensul Poeziei cu p mare este s-o scrii în accepţia ei ultimă de *nobilă gratuitate*, apoi s-o arunci în pubelă, nu s-ajungi sclava ei, s-o slugăreşti! Ci numai scormonitorul în gunoi, criticul, să o reconstituie din bucăţele şi să ghicească ce sens liric s-ar fi putut emana din acele descompuneri de cuvinte duioase, dac-ar mai exista public. De-aia pe Poezie o s-o i-a dracu! Drama Adrenalina, ca cuţitul la os, la oscioarele de la lilieci, vine abia atunci când te muşcă la gunoaie tocmai pe tine, care ai avut plăcerea de i-ai hrănit şi i-ai cântat, câinii cei burtoşi ca nişte butoiaşe. Dog is God!

– Virginitatea angelică, reveni editorul la mustăţile sale de hengher, poate deranja bestial ca un şbilţ orice vizuină, domnişoară. De aceea, ea trebuie asigurată obligatoriu de către căţelul pământului contra catastrofelor naturale, cum ar fi inundaţiile şi gazele. În plus, viziunea ta umblă *fără*. Fără creier, fără raţiune, tocmai pentru că nu are tahoma minimă necesară să cedeze publicabil imperativelor lucidităţii. Şi nici măcar nu conţine acele mărci textuale prin care se arată cititorului, ca cenzor, că ai făcut, ca şi el, unele concesii dulci în scopul publicării şi, evident, în al publicităţii care atrage şi încălecarea pe val, întâi pe plan euroatlantic, apoi pe cel mai plan în orizontalitatea sa, pe cel naţional!

– N-auzi, mă, că nu e virgină şi în viziuni! murmură şoptit Garamond, îndoind sârmuliţe din agrafe, dar fără prea mare convingere.

– Nu sunt virgină şi în viziunile mele! am zis.

– Bine, fă, tot nu te laşi?! se uită lung la ea şi vibră editorul ca vampir energetic. Lasă-te sau lasă-ne, du-te, că nu eu decid ierarhia valorilor în ţara asta împuţită de hoitul minorităţii majoritare. Dacă vrei să fii Cineva, mergi la cine te poate face Cineva! Eşti admisă acolo, vei fi şi

promovată generos. Şi vezi cu cine ai plăcerea să te cerţi, că nu directorii decid, ci responsabilii de colecţii, referenţii, înalţii funcţionari profesionişti de acolo... Degeaba ne blestemi cu mătuşa! Eu primesc des ordine parapsihopupu, iar vecinul tău liste şerpiliene cu ce şi pe cine laudă. Nimeni nu e de capul lui în comerţ, nici Editura Lyrancuy, nici dozatorul lui Moş Marlett, dacă avem o economie liberală de piaţă, în care rolul hotărâtor îl joacă marii importatori de carte, bibliotecile focusându-şi pe ei funcţia patrimonială, căci vom intra-n NATO, fato!

– A tipări o carte, îşi dădu ochii peste cap de plăcere consilierul aulic Garamond, e un gest mai semnificativ decât a o scrie şi mai puţin delicios decât a o concepe. Pentru că e ca şi cum ai avansa cuantic de la amorul liber, depărtând crăcile fractalului până la catastrofă, către teoria haosului în amorul comercial. Nu e totuna şi îţi trebuie injectate în căpşor noţiuni introductive din domeniul pisciculturii. Eşti cât de cât cultă?

– Depinde numai de interlocutor! se pisici propunătoarea în sensul că aforismul lui Rottweiller, filozoful existenţialist dubitativ postmodern german, că depinde al cui e câinele cartezian şi al cui plodul aneantizat prin mobbingul practicat în joacă de haita comunitară, ar sugera că tanti Cici era şi vicleană, şi cultă, dar nu prea ştia să aplice astfel de subtilităţi serioase la concretul băşcăliilor noastre, aşa că referentul Garamond deveni brusc serios şi sincer, de parcă l-ar fi blagoslovit întâiul val NATO.

– Mă aşteptam, Vivişor, se întristă el, la o replică a ta de debut la *Zoosophia* lui Ion Gheorghe, ca s-o exprimi şi pe regretata de toţi tanti Cici de la parter, lămurindu-ne cum e cu a da de pomană la câini *in memoriam*. God is Dog. Eu ţi-aş sugera un titlu care să rimeze cu ecomila generoasei teoloage, care a teoretizat aşa de bine de ce trebuie noi să le dăm lor de pomană, nu la falşii cerşetori, – un titlu acceptat de toate filoanimalele, cum ar fi *Filozoofia*!

– *Filozoofia*? Exclus! bătu din piciorul nemuşcat la gunoaie fata. Despre pâine şi câine am scris, *Pâine şi Câne* public! Vorba lui tanti Cici: câine pe pâine o să mănânc! Nu-mi umblaţi voi mie la titlu!

Când în cămăruţa sordidă a Redacţiei se auzise dorinţa Tahomei de a-şi publica poeziile nu sub titlul *Filozoofia,* ci sub titlul *Pâine şi Câine,* fişetul se cutremură şi-şi deschise uşile de oţel, lăsând să se vadă dosarele cu metri cubi de alte creaţii *puse la dospit,* cum se exprima secretara mov Ionela, iar editorul simţi cu un fel de satisfacţie exhibiţionistă că, deşi rezistase, întâmplător nu îşi are tras bine fermoarul de la pantaloni.

Referentul se uită la ea consternat. Tupeistă, pornise negocierile de la o condiţie de scriitor profesionist şi părea amatoare în toate cele!

– Dar ce e aia poezie, fată? O plachetă de poezii? Ce e aia, fă? Ai tu sponsor un domn atât de generos încât să-ţi plătească nişte cititori să te citească?

Candidata nu ştia ce să răspundă moderatorului. Decât că îl ura, pentru că intrând în hăţişul sofismelor, avea să-şi sfâşie fusta şi cei doi intelectuali masculi vor profita şi o vor muşca la gunoaie. Câtă absurditate! Ea avea nevoie de o Muşcătură, care să-i justifice renunţarea la poezie, jurând să se dedice protejării tuturor categoriilor defavorizate. Ştia că trebuie să facă unele sacrificii pentru a ieşi din anonimat. Inclusiv să scrie proză sau să se ilustreze în publicistică. Să ia premii. Iar ăsta umbla cu prostii, cerea definiţii şi lămuriri privind finanţarea proiectelor!

Resimţi o nevoie insaţiabilă de adevărata senzaţie, că este protejată, fie şi ca animăluţ, cum zicea şi Brigitte Bardot, scriitoarea franceză ce-şi semna Yourcenar operele mai negre: *La protection de l'animal, c'est au fond le même combat que la protection de l'homme*. Dog is God!

Un lup îi apăru atunci ca în vis, din La Fontaine, şi o consilie să aibă totuşi reţineri, să se păzească mereu de referentul Garamond şi să nu se grăbească să se dea acum editorului, adică generalului parapsihopupu Vasea, ci mai târziu, când va veni vremea, abia după ce se va oferi electoral, să fie primită, mogulului/nababului din mila căruia era protejat ticălosul ăsta să facă bani bestiali din pipă. Abia de aici, de la acest uzufructuar al virginităţii ei lirice, avea să se tragă şi ascensiunea poetei noastre spre Preşedinţie, de la marele capital, ghici tot atunci prin marketing clarvăzătoarea secretară Ionela şi se făcu a nu zări lupul de la NATO din containere, roşind şi privind discretă alături, în Grădina Raiului, unde Adam şi Eva îşi vorbeau în poezii, necunoscând decât graiul originar, spre marea indignare a Şarpelui de la cifru, care deocamdată nu pricepea nimic din doctrina God is Dog.

De afară se auziră tot atunci haite de maidanezi tropăind rinocereşte. Viziunea lor, concepţia lor, ce-aveau ei în cap era că nici ei nu erau de acord ca Tahoma să facă *acum* Editorului concesii orizontale, fie şi cu titlu provizoriu, când le putea face ulterior la Cotroceni de pe alte poziţii, dispunând şi de numeroşi consilieri români şi neromâni.

Priculiciul, în calitate de cuantă a câmpului generator de hierofanie, admise atunci că aceasta era însăşi misiunea sa: să o împiedice pe Vivişor să-şi degradeze extazul vizionar într-o capitulaţie banală. I se băgă brusc între picioare şi fata, împleticindu-se, căzu lăsându-şi ochelarii de soare în frunzişul prăfuit din rigolă. Aşa că reluă negocierile de unde se blocase.

– Dar nu e dator fiecare să înceapă prin a se adresa unei mari edituri din capul locului, obiectă gâjâind generalul. Începi la editurile mai mici, nu la editurile terminale. Acesta e cursul firesc al afirmării valorilor!

– Asta, hă-hă, într-o ţară normală! luă fără să vrea apărarea fetei Garamond şi îşi muşcă imediat buzele mov până la sânge.

– Dar câte plachete trebuie să scot eu ca să fiu admisă în Uniune?

– Minimum trei, şi să ai ecouri critice, o lămuri tot el.

O adulmecă încă o dată, zgâriindu-şi nasul roşu în rejansa de la

fustiță, şi o avertiză cu o sinceritate necreditabilă pentru un vecin:

– Nu ai mirosul haitei mele, deci eu nu pot să te susțin la Uniune, nici măcar la alegerea în filială... Norocul tău e însă că nu ai nici mirosul duşmanilor. Ne mai gândim...

– Cum te simți, fă, la Târgul de Carte? Aşa, în general! îi veni o idee spontană parapsihopupu generalului.

– Ca proasta-n târg! pufni ea enervată de zgrepțănatul maidanezilor de la uşă. Îmbulzeală, dezorientare şi n-are cine să te aprecieze cât de apetisantă eşti!

– Ştii, Luci, şopti simultan Tahoma Lucidei, eu am impresia că atunci când latră, schelălăie sau urlă un câine, el vrea să spună Ceva.

– O fi spunând. Dog is God. De fapt, e absurd să nu scrii sau măcar să nu latri!

– Însă nu altui câine, nici către sine. El se adresează aşa, în văzduh, ca şi cum ar spune că el speră că e adevărat sloganul *God is Dog*!

– Chiar când tace, maidanezul spune ceva. Ceva comercial, legat de ce-a văzut aici-şa la noi în piață. *Nu fi aşa proastă, că te fraiereşte, pe urmă, toți!*

– Ei şi ce? Poemul cu p mare nu are spațiile sale mute? Cele mai reuşite, cele mai semnificative din lume, cele mai mute, care nu se pretează la toți mutanții, fie şi purtându-se fără.

– Mută, Luci, eşti tu cu mă-ta! făcu o ultimă încercare unchiul Vasea, să se vâre cu pipa ca un vampir energetic în sufletul ei bogat în zăcăminte neexplorate. Poezia ta nu mă convinge, pe când tanti Cici mă punea jos imediat cu zăcămintele ei aurifere şi de aramă, relatând cu realism povestea câinelui care s-a urcat în copac şi nu mai putea să coboare de acolo. Scena cu baba milogindu-se de el, să lase pisica în pace, mă impresiona până la ultimele lacrimi. Eram epuizat. Acel câine gras ca o scroafă era de fapt o cățea obeză, Chubby, şi boababul în care se cocoțase oricând mi se putea rupe în paişpe!

Înțelegându-l în felul ei pe întristatul general, Lucida Tahoma numai scroafă nu era şi, ca să-şi convingă interlocutorii fără a ceda din părți, îşi aduse aminte la disperare nişte versuri pe care, de emoție că va fi muşcată de cei doi câini nemâncați, şi le crezu cu nevinovăție ca fiind ale ei, concepute chiar de ea, cu maidanezii gunoieri din tabăra de creație de la noi de la blocuri.

Editorul Vasea şi referentul Garamond schimbau priviri complice că fata nu e bună de poetă, dar poate candida repede la Primăria Capitalei.

Tupeist, Garamond se duse la coada ei şi îi ridică iar fustița puțin câte puțin, pentru a adulmeca mult, zgomotos, ostentativ.

Dar după vreo două minute de extaz, beli ochii consternat spre şef: poeta nu mai mirosea a nimic concret, putea să fie o hologramă!

– Tahoma asta, oftă el, n-ar fi o poetă genială, domnule, dar o ajută

daimonul ei, adică Lucida! Cum? Dându-i încredere în amatorismul ăsta turbat. Prin argumentul NATO, fato, că în postmodernitate geniul nu mai poate exista. De ce? Nu numai pentru că primăriile optează pentru eutanasiere. Ci şi pentru că nu mai ai unitatea de măsură, cititorule! Cu ce să-l mai măsori după castrare? Lipseşte tocmai etalonul!

Generalul Vasea, care în tot acest timp privise distrat formarea unui nor pe fereastră, redeschise dosarul cu file bine laminate şi şerpuit legate proaspăt, pe care îl frunzărea la sosirea intrusei. Era al altei poete.

Alese la întâmplare şi citi cu vocea-i puternică de bas, parcă pentru a savura frumuseţea frustă şi sinceră a limbii debutantei, exact versurile care i se păreau ei că sunt ele ei:

Din bucata mea de pâine,
Am crescut un om şi-un câine.
Omul m-a abandonat,
Iar câinele m-a muşcat.
Şi atunci te-ntreb pe tine
Care-i om şi care-i câine?

În timp ce generalul parapsihopupu rostea mustăcios versurile, Lucida Tahoma bătea din mânuţă tactul, ca şi cum i-ar fi scuturat pipa, iar la interogatoriul retoric *Şi atunci te-ntreb pe tine/ Care-i om si care-i câine?*, ea împunse cu degeţelul acuzator şi ojat argintiu spre Garamond.

Instinctiv, acesta se trase îndărăt şi rânji, ca şi cum la un proces fata era solicitată să arate care şi mai care dintre bănuiţii aduşi s-au implicat în violul în grup în serie, adică în seria lirică.

Desigur, ca să se plinească ce au spus profetul, pe când se dădea salamul doar pe buletin, numai la oameni, scris fiind că *ea era atât de frumoasă încât şi câinii haleau – asfaltul de sub tălpile ei*. Ăia erau câini amărâţi ai foametei, nu maidanezi obezi, nişte mofturi de-ale prosperităţii.

– Este vorba de bucăţica ta, nu? se împotmoli din capul locului generalul Vasea în ambiguităţile discursului liric. *Din bucata mea de pâine,/ Am crescut un om şi-un câine*... Hm!

– Ghici! îşi dădu părul ondulat pe spate Taşa, zâmbind enigmatic.

– Ba e chiar bucăţica ta! îl luă gura pe dinainte pe Garamond, care nu-şi dădea seama în bazar, în RomExpo, că se referă la propriile lui fantasme de îmbogăţire dintr-o lovitură mediatică, printr-un film cu o zoofilă de la noi din bloc şi dulăii generalului, un lup Corbu, un rottweiler Rott şi un pitbull Pit, iar lupoaica Şarona să stea să se uite...

– Nu, domnilor, protestă fata. Eu pledez pentru iubire. Noi ne tragem din iubire, nu din maimuţe ca nişte căţele. Amorul gingaş, dintre lupul dac şi lupoaica romană, e un astfel de exemplu istoric de iubire. Iar şarpele de pe coada drapelului de luptă sta acolo doar să se uite.

Aici licantropul din sufletul ei era de altă părere:

– Poe poetul declara presarilor că nu este pe lume tragedie mai mare decât drama la vânătoare când moare o fată mare ca Morena şi e deplânsă de logodnicul ei, cum ar jeli-o Măturici. Tot ce aduce nou postmodernitatea, aşa cum presimțea şi Nietzsche, care în neantul ființei sale era un credincios ardent, God is Dog, este o multiplicare colectivă a resentimentului, a Remuşcării, defuncta fiind plânsă azi nu numai de logodnic ci şi de toți amanții reali sau virtuali din rețeaua ei socială!

– Există două iarmaroace de carte în Capitală, domnişoară, o dumiri generalul Vasea, pe poeta lui Poe rătăcită în vremurile noastre. Unul de vară, destinat plachetelor uşoare, de luat în concediu ca o atenție către gazda din RO (România) sau din DRO (Diaspora Română), la care să te duci şi să laşi o pioasă amintire. Şi altul de iarnă, unde cine are obligații către şefi, către furnizorii de servicii spirituale sau față de terți, îşi poate procura o gamă atrăgătoare de cadouri selecte mai grele şi mai lucioase, din lista de nevoi mai speciale, alegând dintr-o mare varietate de sortimente. Te-aş ruga să ne spui, fără a face economie la sinceritate, pentru care dintre aceste două iarmaroace ți-ai proiectat cărticica ta de vise! Lupoaico!

– Înainte de a fi o carte a visului romantic, suma sinergică a poeziilor mele e o cărticică de suveniruri şi, generic/ genezic ca orice florilegiu liric, ea este o promisiune, o promisiune a Țării Promise, prin urmare eu nu m-aş lansa nici la Bookfest, nici la Gaudeamus, ci o dată la patru ani, aşa-mi vine ciclul textual, *în campania electorală*! Asta este ocazia productivă sustenabil a celor mai creatoare descrieri ale viitorului, unui public surescitat până la receptivitatea maximă, domnule general!

– Păi dacă tot vorbim că eşti receptivă, se îmbună editorul, să facem şi recepția, comandând deja ciorbă de burtă, smântână, ardei iute, tiramisu, clătite şi băutură! La un han lacustru cu camere de oaspeți, ca să te poți şi odihni sau machia, călătoare printre stele, călătoare printre stele!

– Deşi se vrea textualistă, privi lung spre general referentul, în versurile inspirate de doamna Vidman, Mama Câinilor demult decedată, poeta Lucida Tahoma e doar ironică, parodicul ei convingându-ne abia când descrie demersul spiritual postmodernist ca fiind unul similar cu efortul de purificare sufletească al teoloagei ecomilei, doctrinara minimalismului moral, că să dăm de pomană la câini, deoarece în prosperitate nu mai există cerşetori autentici, confruntându-ne doar cu actanții rețelelor organizate de interlopi pe unele mijloace de transport în comun, la temple, şi la supermarketuri. Optând pentru o formulă sintetică, vedem aici un omorâtor exces de creştinism, o megamilostenie neadecvată şi un optimism textualist deşănțat. Poeta combate pe Vrăjitoare ca boxerul Mike Tyson pe un sac cu nisip. De fapt, dând de sufletul morților de pomană la câini, fato, sub pretext că aderând la

NATO în primul val, **prosperitatea garantată** ar duce la dispariția sărăciei cerșetorilor autentici, proiectanta noii religii, tanti Cici, omite obiecția că ecomila a generat deja mulțimea de maidanezi obezi care dezgustă pe mulți trecători! Iar soluțiile nu mai pot veni decât de la Palatul Cotroceni.

– Stimate domnule general, deveni solemnă fata, Editura Lyrancuy a surprins perfect ce am vrut să spun că vreau să fac, aşa că pe copertă vreau să se scrie exact ce a spus aici consilierul aulic Garamond!

– Poeta Lucida Tahoma, deveni sibilinic editorul, ne degresează obezitatea în păcat a sufletelor noastre prin Muşcătura versului ei iactant, care ne aminteşte cruzimea *in statu nascendi* a prietenilor noştri credincioşi, cu nimic mai prejos decât a fenomenului canin scăpat de sub control, atât pe câine, cât şi pe pâine inscripționându-se *God is Dog*.

– Aşa să ne ajute Anubis! şopti de la fereastră câinele-lup care cu lăbuțele pe scorojitul pervaz, ciulise urechile la această din urmă formulă sintetică, transferabilă cu mici adecvări şi într-un discurs electoral limpede ca o ciorbă de burtă prevestitoare de tiramisu.

Fata adormise surâzând, cu placheta *Dog is God* mângâiată pe piept şi pe sâni. Vreun sfert de oră mai târziu, cât nu se luminase încă de ziuă, nişte paşi vicleni şi molatici, de prădător, i s-au apropiat de fereastră. Sârma subțire a unui electrod de sudură, îndoită vrăjitoreşte, s-a strecurat prin marginea plasei de plastic menite a proteja cotețul mătuşii Cecilia de țânțarii şi puricii produşi în subsolul blocului, de moliile care ies din răsuflarea lacustră a contemporanilor, precum şi de muştele născute sau măcar adunate în containerele de gunoi veşnic.

Draperia s-a clătinat şi s-a deplasat ca atunci când, de pe scenă, vreun actor sau vreun maşinist se interesează de prezența publicului în sală ori de starea lui de spirit, lirică sau filologică, favorabilă sau nu spectacolului gata să înceapă la un semn al regizorului ecomilei.

Nişte ochelari fumurii ca ceața din retorte şi doi ochi de un albastru sumbru: cel din stânga cercetător şi umed, cel din dreapta imobil şi fals, o emisferă dintr-un glob de cristal.

Da, Vivian era în patul ei, nu flana prin paradisuri artificiale, şi ar fi trebuit să urmeze lovitura în grilaj şi dispariția în beznă a ticălosului. De data asta însă, nu s-a întâmplat nimic, semn că relația dintre călău şi victimă progresase către adevărata senzație a redescoperirii sentimentelor umane de către flăcău, solidaritatea întru somn.

Şi cine ar fi îndrăznit să facă cel mai mic zgomot, când fata dormea statuar ca o regină gisantă cu mâinile pe piept, având la creştet becul palid de numai 25W, de tip lumânare obscenă, al unei veioze cu abajur proiectat doar pentru becuri sferice? Cine oare, fiind şi chior pe deasupra, tot atât de chior precât puțin luminătoarea veioză, ar fi avut curajul să

întineze o asemenea imagine lubrică, sfântă dar funebră?

În niciun caz Coştei, băiatul de la Vulcanizare, îndrăgostit prima oară de Vivian încă din ultimul lor an de şcoală generală, dacă se poate vorbi serios de asemenea sentimente la paisprezece ani, când puţini puberi au avut suficient contact cu marii poeţi ai lumii, ca să poată identifica măcar în traducere ce e amorul.

O dilise din memorie cât umblase la profesională, o văzuse o dată la o discotecă şi-şi reamintise totul abia de când se angajase la Vulcanizare la Complex, zărind-o aproape zilnic, când rătăcind de una singură, când însoţind, îmbujorată de oarecare jenă, o bătrână înfiorător de zbârcită, cu ochi verzui, pătrunzători, şi destul de vioaie, deşi umbla-n cârje, lipsindu-i laba piciorului drept, după un accident cu o dubă, când evadase un celebru escroc, interlopul Lupu.

Într-o noapte de toamnă şi fără televizor, lui i-a venit rândul de pază la atelier, având şi ceva comenzi de lucru până dimineaţa. Chiaun, asudat, trudit, având pe el o salopetă neagră ca de coşar, după ce a măturat şi a făcut ordine în aşteptarea lui Sumotaru, care trebuia să-l schimbe de dimineaţă, Coştei a ieşit cu găleata şi a dat la gunoaie nas în nas cu somnoroasa poetă ce-şi semna creaţiile Lucida Tahoma.

– Care mai e viaţa ta, Viviţelule? Ah, ce bucurie! Stai pe undeva pe-acilea? a zâmbit el câine-câineşte, luând o faţă prietenoasă.

Fata însă făcu bot, nu-i răspunse nimic. Speriată, l-a tratat involuntar ca şi cum ar fi tuşit un câine, cu un fel de greaţă: nici bunăziua, nici altceva, aproape c-a luat-o la fugă spre bloc, ca pentru a vomita, jignindu-l profund ca mascul. El a rămas stană de piatră, chircindu-se ca maidanezul din Pompei, adânc umilit de cele întâmplate. A scâncit doar un *Ce fugi, fă, aşa?*, a tras cu sete un şut în găleata de tablă galvanizată, deformând-o, şi-a descărcat mânia cât de cât şi poate că incidentul gunoier ar fi rămas fără consecinţe literare sau de biblioraft.

Înalt de vreo doi metri şi proprietar a vreo sută patruzeci de kilograme de carne, venea însă pe cărare la serviciu, încet dar ferm, Sumotaru. Inteligent şi credincios prieten, el a observat de la mare distanţă toată scena şi a înţeles imediat în ce consta vinovăţia alegorică a Vivianei. Cu o agilitate imprevizibilă pentru un asemenea gigant, în momentul în care fata a trecut pe lângă el, el i-a prins în pumn ca în menghina la care pilea cheile, fragila încheietură a mânuţei stângi, rupându-i brăţara poetei şi întrebând-o cu o voce cavernoasă, de vampir:

– Ce fugi, fă, aşa? Te faci că nu mai cunoşti lumea, îââăî? Păi ce suntem noi acilea, Viviţelule, substantive, oameni sau câini?

Replica a fost un vers ca un ţipăt, atât de acut încât criticul a simţit că-i plesnesc creierii, muiaţi în grăsime de origine animală şi vegetală:

– Auu! Auu!... Brăţa-ra! Brăţara de la mama!!!

Imediat s-au deschis nişte geamuri şi, uluit de tentativa sau chiar de

faptul jafului în care se implicase într-un mod atât de nepremeditat, Sumotaru avu totuşi prezenţa de spirit de a-i da drumul din pumn, cu brăţară cu tot, îndepărtându-se de locul faptei cu paşi liniştiţi de alegător cinstit, care nu are a da seamă la ieşirea de la urne decât propriei conştiinţe.

Vivi şi-a ridicat emoţionată brăţara apotropaică din noroi şi a încetat cu ţipătul, nici măcar mulţumind celor câteva siluete întrebătoare de la ferestre. A intrat în bloc şi mai ales mătuşii Cecilia nu i-a spus nimic, că şi-aşa avea destule necazuri cu infirmitatea ei. Considera incidentul încheiat, nu voia decât să fie lăsată în pace noaptea, să poată dormi ca acum, liniştită, în perspectiva unor examene, grele, chiar foarte grele, cum sunt toate demersurile publicării unor versuri lirice într-o lume prozaică, filologică, redusă la cât pot simţi ei din peisaj, ca nişte câini de vilă, universitarii.

Coştei însă nu se simţea bine dacă nu-i repara fetei brăţara. Şi perseverenţa lui fu răsplătită. Zări pe calorifer cutia de bijuuri a frumoasei adormite: mărgele, verigi, inele, broşe, cercei, mai totul lucrat ieftin din plastic sau din sticlă. Cu o singură excepţie: brăţara! Încă nereparată. Era un simplu joc de copil să rupă plasa şi ar fi ajuns cu degetele până la ea. Ar fi dat-o lui Sumotaru, obligându-l s-o repare, şi ar fi adus-o la loc înainte ca tânăra ei proprietară să se trezească din somnul din somn.

Nobile intenţii, plan măreţ, dar pericol mare. Vivian ar fi putut să aibă clarviziuni, să se autosesizeze de dispariţia bijuteriei, să reclame la poliţie şi chiar un câine-lup începător n-ar fi avut prea mari dificultăţi în a detecta prea bătătorita cărare dintre fereastra buclucaşă şi Vulcanizare. Altă soluţie nu era decât un furt în toată regula, săvârşit eventual de un prieten, altădată, conform unui proiect bine întocmit şi implementat doar dacă cele două locatare vor rămâne tot atât de imprudente în ce priveşte expunerea bijuteriilor în locuri accesibile străinilor.

Da, altădată, altă fată, parcă citi Coştei din versurile ei. Acum, uite, se luminează, încep oamenii să umble. Guguştiucii şi rândunelele ciripesc. Javrele şi jigodiile cartierului, ca nişte buni piraţi sau tâlhari, se organizează să ocupe cele mai bune poziţii de pomanagii în calea trecătorilor şi mai ales a trecătoarelor, fiindcă ele-s mai predispuse la mila pandemică universală, propovăduită de Sfântul Pantelimon.

Inima îndrăgostitului chior, pirat, se face cât un purice: dintr-un apartament de la parter se aude lătrătura furioasă a unui lup, căruia îi răspunde imediat un caniş de la ultimul etaj, de la patru. La gunoaie, s-a dezlănţuit o încăierare de mare show: se bat liderii a două haite, unul negru, celălalt brun. Coştei a renunţat cu totul. Se îndreaptă gânditor spre locul de muncă. Se produc grave încălcări de frontiere. O căţea în călduri, Cala, sex-simbolul cartierului, remorchează un ciorchine de *followers*,

dulăi de diferite foste rase şi de diferite dimensiuni, din teritoriu în teritoriu, stârnind proteste vehemente, ameninţări, soldate din când în când cu altercaţii fără consecinţe prea grave, fiindcă în ultimul an specia a prosperat pe aceste meleaguri, toţi sunt graşi, comozi, şi nu se poate vorbi cu deplin temei de o reală criză de căţele, care să te împingă spre bătălii de mare risc, inegale, disperate, iar Morena stă în coadă şi se uită.

E chiar impresionant să-l urmăreşti pe ăsta: un dulău voinic cu dizabilităţi, căruia i-au rupt Pit şi Rott – pibullul şi cu rottweilerul generalului Vasea – membrul drept din spate, aşa c-ar fi mierlit-o de foame, sărmanul, de nu i-ar fi plâns generos de milă Vivian şi gardiana sa şchioapă, predispusă la o empatie anticipabilă. Excesul demografic e cu adevărat bun la noi la blocuri. Uite, nicio haită nu acceptă integrarea acestui bot mare în plus. Ele-şi permit luxul de a renunţa la un mascul cu atâta experienţă, căruia copiii, în cruzimea lor veselă, îi zic Handi, Handicapatu, parcă bătându-şi cu ingratitudine joc de blândeţea lui, că atât de mare, tăntălăul, şi n-a muşcat niciodată pe nimeni!

Hărmălaia ajunge la paroxism. Vine momentul în care se aud simultan toate haitele cartierului. Nu mai poate dormi nimeni. Se trage apa la closete. Tentaţia e atât de mare încât nu se pot abţine nici nefericiţii din apartamente, destul de mulţi şi aceştia. Ei se pun pe lătrat înfruntând orice riscuri, spre marea admiraţie a tuturor căţelelor, implicate sau nu.

Parcă e al lor tot cartierul, tot sectorul, tot municipiul!

Câte un automobilist, ieşit să verifice existenţa tuturor roţilor şi să dezmorţească motorul, urlă un exasperat *Duu...!* şi înjură, aruncă vreo piatră, vreun băţ, face linişte pe câtiva metri pătraţi. Coştei a ajuns la Vulcanizare şi îi vorbeşte despre brăţara cu scarabeu giganticului său prieten.

Vivianei îi place acest foarte matinal moment canin al cartierului, când după profunzimea ecourilor poţi estima dimensiunea zonei locuite. E o demonstraţie de vitalitate, un imn soarelui, câinele însuşindu-şi la oraş această meserie a cocoşului. Ea are ureche muzicală şi deosebeşte sunete până la vilă la tovarăşa Cocuţa cea urâtă, bătându-i inima când latră lupii Corbu şi Şarona, rottweilerul Rott şi pitbullul Pit.

Dacă scoţi capul la aer rece şi curat, spre containerele răcite şi înrourate, constaţi că marea utrenie canină a trezit o bună parte din blocuri. Da, se aud din toate direcţiile rezervoarele closetelor râgâind. Urmează încă vreo oră de somn dulce, sau mai multe, după cum are serviciul sau naveta fiecare.

De astă dată, Vivi nu mai poate s-adoarmă.

Se tot uită cu jale la brăţara de la mă-sa şi imaginează tot felul de variante de a o repara. Deşi poetă ce-şi semnează Tahoma, eventual Lucida Tahoma, versurile totdeauna lirice şi niciodată filologice, micuţa nepoţică a lui tanti Cici este suficient de inteligentă încât să ia în

considerare şi cazul în care s-ar duce cu toată impertinența chiar la atelierul de yale, sa-l roage pe Sumotaru să-i dreagă ce-a stricat, dar îi e ruşine. Ea nu se îndoieşte nicio clipă că bruta care a speriat-o atât de tare este totuşi deplin stăpână pe meseria practicată. Ea este convinsă că acele degete grase şi cumplit de puternice pot acționa şi cu mare gingăşie, realizând operații deosebit de delicate, cum ar fi schimbarea bateriei la un ceas, înlocuirea curelei la un casetofon sau lărgirea ireversibilă a duzelor la un aragaz care funcționează în condiții de presiune scăzută.

În camera mare, tanti Cici doarme. Nu a mers la baie, deci n-au trezit-o câinii când au ieşit pe platou la apelul matinal. Tanti Cici sforăie uşurel, iritând urechea de posibilă melomană a nepoatei.

Vivi a luat cu ea o sacoşă de polietilenă, albă pe dinăuntru, iar pe dinafară zugrăvită pe ambele fețe cu aceeaşi stampă color, fotografia unui adorabil pisic de prin Turcia, pus să-şi scoată sfidător capul dintr-un colaj de floricele albe cu miez portocaliu, asemănătoare margaretelor care cresc din belşug pe versanții însoriți ai munților noştri Carpați. Cum adică? Dacă n-am cârje, or să-şi bată joc de mine toți hoțomanii şi or să mă înşele la preț? Fiindcă îmi este scrisă nu ştiu ce cretină candoare pe frunte? Măi, să fie! Chiar dacă fac versuri lirice şi le semnez Tahoma, eu îmi păzesc gândirea să fie mereu lucidă! Şi nu rămân nimănui datoare! Cine face vrăji în contra mea, se va pomeni că i se întorc înapoi: God is Dog şi Dog is God, măi, măi...

Vai, mătuşico-mătuşico, ce bună eşti matale cu mine! Cum te zbați tu să mă protejezi, să am cât mai mult timp de învățat, doar-doar oi trece cu zece şi examenul ăsta! Iar eu stau şi ascult ca nesimțita toate prostiile, mă țin de poezie şi nu observ ce eforturi faci!... Brava mea mătuşică!

Agitând punga cu pisoiul şi gândind să cumpere nişte savarine care plac aşa de mult mătuşii Cici, Vivian nu scăpă din vedere, în drumul ei spre piață faptul că la gunoi parcase cineva o căruță pe roți de maşină din care coborâseră vreo şapte-opt copii de ambele sexe. Fata se opri şi privi cu încântare cum micii lucrători sar în containere fără nicio reținere dinaintea duhorii de sconcs turbat sau zumzetului pe bună dreptate supărat al muştelor. Al muştelor aparținând la cel puțin două specii, cam ca măslinele: unele erau negre, grase şi leneşe, altele verzi, sclipitoare şi agile.

Vivi izbucni în râs, gândind cele două containere ca pe un parlament bicameral în care se confruntă oratori negri şi oratori verzi, reprezentând interese din întreg cartierul.

Prichindeii se cufundaseră până la brâu în locul de muncă, extrăgeau şi adunau în saci soioşi, pe categorii, sticle, cârpe, metale, material plastic. Pe lângă brichete şi baterii, mai găseau şi câte un picior de păpuşă sau altă jucărie. De asemenea, ei aduceau cu multă măiestrie de la volum mare la volum mic cutiile de carton binemirositoare aduse aici,

la sfârşitul zilei de vânzare, de lucrătoarele de la Complex.

Ce copii vrednici, ce băieți drăguți, ce fetițe minunate!... Oare ar accepta mătuşica să adoptăm unul? se întreba Vivi trăgând cu coada ochiului spre chioşcul circular al lui Moş Marlett, unde căruțaşul şi căruțaşa se răcoreau cu bere de la dozator sub poiată, prevestind o zi caniculară, dar se tratau şi cu vin de culoare roşie, intelectual, ieftin. Nu, nu, nu. Mătuşica n-ar accepta niciodată aşa ceva, o adopție. Sau cel puțin atâta vreme cât sunt frumoasă, cât mai atrag, fie şi pe un Coştei sau pe un Sumotaru. Gândim cam la fel. De ce nu ne-am îngădui să visăm un prunc chiar al nostru?

Şi, zâmbind interior, Vivian îşi aruncă pletele ondulate puțin în sus, potrivindu-le mai bine pe umeri, încât domnul Garamond de la trei, rămase pentru a treizecea sau a patruzecea oară surprins de cât de bine seamănă colocatara aceasta a sa cu solista sa de muzică uşoară preferată în floarea vârstei, aşa cum o văzuse el cândva cu soția sa, ascultând-o şi bisând-o la un spectacol de varietăți, când demult-demult îşi mai puteau permite asemenea ieşiri şi, desigur, mai trăia şi Ceauşescu. Ce emoție memorială: să simți, ca adult, ce ca mucos prost n-ai avut discernământ. Că există bogăție! Şi ce poate achiziționa cine beneficiază de noroc.

Norocul e cum şi-l face omul. Iar azi, banii se fac din publicitate. Dacă nimereşti cu mobilul un instantaneu senzațional şi vinzi imaginea unei agenții de publicitate mondială, atunci eşti un om făcut, Pantiuşa!

Cu pălăria de paie prăfuite şi putrede căzută pe ceafă, cu ochelarii mult înălțați pe nasu-i cârn şi roşu, domnul Garamond tocmai explica unor țărănci fermiere din Dragomireşti, Domneşti sau Dobroieşti, care vindeau lăptuci, ridichi de lună, cimbru uscat şi legături de ceapă verde, cum că *România are şanse reduse de a intra în NATO în primul val*.

Interlocutoarele sale râdeau foarte tare, arătând danturi luminate de argintiul punților de viplă, şi păreau a imagina pe acest NATO ca pe un litoral cu mai multe valuri în care sirenele se hârjonesc cu vârcolacii.

Nu erau deloc impresionate de mobilul, aruncat de fii-su Pentelei din Italia, dar recondiționat de un expert, cu care sculă flecarul ăsta putea să le fotografieze, transmițând imaginea direct pe un PC de acasă, rețeaua celulară fiind a generalului Vasea, iar scopul ei, monitorizarea bunăstării celor 4 câini ai săi, doi lupi, botezați Corbu şi Şarona, un pitbull – Pit şi un rottweiler, desigur Rott, când mai pleca departe cu tovarăşa Cocuța.

În orice caz, țărăncile îi dădeau dreptate anticipat domnului Garamond, fiindcă îl cunoşteau de ani de zile şi se convinseseră că are opinii sănătoase. Într-adevăr, ideea care trecea ca un fir roşu prin orice opinie politică, socială, economică sau culturală a dumnealui era că România nu poate să iasă din rahat decât pe o singură cale. Şi anume: să se conserve ce a fost bun şi merituos în cei patruzeci şi cinci de ani de

comunism, la care să se adauge tot ce este bun şi valoros în NATO, dar să se adapteze potrivit condiţiilor noastre concrete, tot ce se aduce din experienţa altor ţări. Şi e drept că o asemenea teză, oricât de tâmpit sau de tâmpită ai fi, nu poate fi respinsă în forul său interior decât de cineva slab la capitolul patriotism.

– Ce e, Vivişor, cu tine prin piaţă? rămase cu gura căscată sincer vecinul. E cumva bolnăvioară madam Vidman?

– Nu, tuşica nu are nimica, se îmbujoră la faţă fata, fiindcă ţărăncile se uitau la ea ca nişte examinatori la un concurs de misse. N-are nici pe dracu! Am vrut doar să-i fac o surpriză şi să învăţ, totodată, şi eu cum se execută corect operaţia asta de rutină, a shoppingului la noi în cartier.

– Operaţie?! se făcu că se miră dl Garamond.

Brusc scoase de la spate, din portstaţia de la centură, telefonul celular pe care i-l bricolase generalul Vasea susţinând că are performanţe similare cu ăla folosit la 11 iunie 1997 de inventatorul Philippe Kahn, când a transmis wireless poze cu fii-sa nou-născută, pentru întâia oară în istoria omenirii.

– Numai că m-am încurcat deja, mărturisi ea, jenată, în timp ce fotograful tot ridica în sus antena telescopică a staţiei, trăgând clişeu după clişeu. Eu nu mai înţeleg nimica, domnu' Garamond! Tanti Cici susţine că ea ia brânză dulce, smântână şi lapte nefiert în megasticlă de doi litri doar de la *o anumită femeie de încredere*, fiindcă altfel brânza e acră, smântâna subţire şi făinoasă, iar laptele, de vechi şi spălătură cu detergenţi ce este, se brânzeşte imediat ce-l pui la foc! Ca să nu mai vorbesc că poate mirosi urât, a balegă, a oală nespălată sau a nu ştiu ce buruieni nepermise în hrana vacii...

– Nu există *femei de încredere*! îl luă gura pe dinainte pe fostul vânzător de cupoane, retrăgând antena.

Şi începu să lălăie, gesticulând de te umfla râsul numai privindu-l de la distanţă: *Te vorbeşte-n faţă bine/ Şi-n spate loveşte-n tine!*

– Or eu, tresări puternic Tahoma auzind versuri, nu o cunosc pe acea femeie. De la Dragomireşti, Dobroieşti sau Dărăşti, am uitat, domnule, şi mi-e jenă... Nu pot să merg pe la fiecare în piaţă şi să întreb: de la dumneata ia dimineaţa lapte baba aia care umblă-n cârje fiindcă şi-a pierdut laba piciorului drept când a fost cu demâncare la Televiziune?

– Lasă, lasă, fetiţa mea, nu mai plânge, nu te întrista, fătucă dragă, deveni amabil domnul Garamond, vino cu mine înapoi şi îţi jur c-o să-ţi prezint un ţăran de încredere, om în etate, serios, peste tâmplele căruia s-a aşternut floarea de cireş a anilor şi care a lucrat la o fermă de vaci a partidului. A Partidului! El face un lapte aşa de bun, de delicios şi uşor de digerat, încât garantez că o să te lingi pe bot după ce-l vei gusta, şi dumneata, şi preastimata mătuşică, al cărei preaplecat servitor mă aflu.

Astfel o agrăi vecinul şi o conduse pe Vivian spre un individ negricios şi mic de statură, neras, limitat sus de o pălărie antebelică, iar jos de nişte adidaşi rupţi dar purtabili încă. Între cei doi se aprinse o vie controversă, numai nu se muşcară, de la oportunitatea semnării acum a unui tratat capitulard cu Ucraina.

– În orice epocă şi sub orice regim, se jelui domnul Garamond, am avut întotdeauna trădători mai mari sau mai mici, după cum îl ţineau puterile pe fiecare. Dar ca ăştia care au venit acuma, n-am avut şi nici nu vom mai avea, cred eu, vreodată, fiindcă s-a dat tot ce era rentabil să se dea. O fi fost el Ceauşescu, săracul, cum o fi fost, trădător, dar teritorii româneşti n-am auzit să înstrăineze vreodată! Oricâte presiuni ar exercita asupra noastră CIA, KGB-ul şi Mossadul, noi nu trebuie să semnăm nimic înainte de a ne asigura că până şi ultimul extremist ucrainean, fost bolşevic, fost securist de-al lor sau fost ideolog, nu recunoaşte într-o declaraţie oficială la O.N.U. că în componenţa tânărului stat ucrainean au intrat regiuni care nu i-au aparţinut niciodată şi pe care numai o slăbiciune economică şi militară pasageră, explicabilă prin dispariţia CAER-ului şi a Tratatului de la Varşovia, ne împiedică pe noi, pe români, a intra peste ei şi a ni le relua cum au făcut masele populare în 1918!

– Care mase populare, dom' le? se mira interlocutorul de sub pălăria interbelică. Care mase?... Tarabe poate!

Vivian surâse înţelegător, fiindcă a urmărit şi ea aseară convorbirea dintre un moderator, un analist politic şi consilierul pe probleme de istorie al acestuia, a înţeles şi ea, ca toată lumea care s-a uitat, că România nu face bine ce face şi că actualii guvernanţi vor plăti scump pentru că n-au ascultat de bunii lor sfătuitori, că să se asigure durabil şi sustenabil o reconciliere istorică te tip franco-german, dar în rest problemele n-o interesau, *nu erau teritoriile ei*, se şi mira cum pot pensionarii să se ambaleze atâta când oricum sunt foarte multe persoane şi personalităţi plătite tocmai pentru a se gândi la toate aceste probleme spinoase, unii întorcându-le pe o parte şi alţii pe cealaltă. Nu politica ne face fericiţi, ci poezia, era textul ei preferat în care învelea cartonul cu savarine.

Ea părea fericită că rezolvase cu laptele, care atârna greu în punga cu pisică. Restul n-o mai interesa.

Ce mai avea de cumpărat în acest matinal periplu prin ţară era chestiune de rutină şi oricum neimplicând prea mari riscuri de a fi certată sau, mai rău, luată la mişto de babă. De la o doamnă cu ochi albaştri ca floarea inului şi cu broboadă roşie cu bulinuţe albe, fata a cumpărat pe mai nimica un snop de ştevie, cam bătrână după verdele întunecat al lungii sale frunze. De la nişte adolescenţi ţigani angajaţi de fermierii români pentru a le vinde produsele, a ales trei legături de salată udă şi proaspătă. Nici aceşti vânzători nu i-au cerut prea mult pe marfă. Ei au întrebat-o râzând sclipitor ca nişte cântăreţi de pe MTV, cu ce marcă de

şampon se spală ea la păr de este aşa de lung şi de ondulat şi total lipsit de mătreaţă.

A izbucnit şi ea în râsul ei sănătos şi tânăr, plin de vitalitate:

– Cu şampon de-al nostru românesc, de urzică, fiindcă tanti Cici susţine că materia primă este prea ieftină ca să-şi mai bată capul cineva s-o falsifice cu cine ştie ce chimicale.

Băieţii au răspuns râzând la fel de sănătos şi de tânăr, liderul lor i-a recomandat ceva mai eficient şi decât şamponul verde de urzică, şi anume frunza de nuc naturală, oferindu-se să-i furnizeze personal acest produs, la comandă, dacă mai trece pe la ei prin piaţă.

– Să mă mai gândesc, a răspuns enigmatic Vivi. Am reţinut această ofertă a voastră, băieţi, şi vă sunt sincer recunoscătoare pentru ea. Data viitoare am să vin pe la voi şi cu o poezie despre efemerele flori de nuc, să crape toată critica filologică de necaz!

Soarele, deşi răsărise puţin, se chinuia să mai răsară o dată, adică să urce deasupra stratului de mâzgă aurie cu care îl întâmpinase respiraţia orăşenilor, a câinilor şi a diferitelor categorii de autovehicule. O adiere mângâia tandru vârfurile plopilor. Guguştiucii se întreceau în cântec şi, dintr-un balcon de cetăţeni pescari, deţinut într-o colivie la vedere, se auzea un pitpalac nostalgic şi răsunător, capturat într-o lungă aşteptare cu undiţa lângă un canal de irigaţie, plin de apă şi de peşti de râu datorită unei inundaţii, dar care nu muşcau la viermuşi fiind manipulaţi genetic.

Coştei şi Sumotaru vorbeau şi fumau pe trepte la Vulcanizare în aşteptarea clientelei, care ar fi putut fi bogată dacă se confirma previziunea sateliţilor meteorologici privind temperatura înaltă şi pe alocuri caniculară, muind cauciucul, favorizând penetraţia unor obiecte ascuţite şi chiar exploziile pur şi simplu. Pe trotuar, la vreo zece metri de ei, trecu frumoasa Vivian, planturoasă, bogată în carne, rubensiană slăbind până la standardul femeii de treizeci de ani a lui Balzac, totuşi fecioară abia azvârlită de pe băncile liceului direct în lupta vieţii. Ei nu se hotărâseră încă asupra strategiei optime. Era limpede doar faptul că violenţa e contraproductivă. Coştei susţinea că trebuie cerute scuze civilizate, reparată brăţara şi apoi alte obiecte casnice, şi pe urmă om mai vedea. Sumotaru mergea însă de-a dreptul la ţintă: el considera că ferestrele de la parter rămânând deschise datorită caniculei, s-ar putea folosi o sârmă lungă şi o cârpă îmbibată cu formol sau cu ce dracu te adoarme, trebuie întrebat care ştie. Apoi scoţi grilajul, ceea ce la muşchii mei e ca şi cum ţi-ai aprinde bricheta, şi poţi apoi să regulezi fără prea mari complicaţii şi pe gagică, chit că-şi semnează poeziile Tahoma Lucida, şi pe doamna plutonieră, care i le critică de le desfiinţează, socotind prioritate absolută nu lirismul, ci examenele.

Necunoscătoare de bărbat, oricum neîndrăznind să-şi închipuie ce gândeau demonii care îi stricaseră brăţara de la mama ei, frumoasa poetă

lirică Tahoma Lucida Viviana le făcu în treacăt, zâmbitoare, un fluturat semn cu mâna, nu chiar ridicată în sus, dar suficient de clar mişcată încât gestul să fie reperat şi să cauzeze o seamă de gânduri sumbre, rău prevestitoare. Coştei se gândi că cineva, poate chiar baba, îl observase la geamul fetei. Jenat, el îşi lăsă capul în jos, înroşindu-se. Sumotaru începu să gâfâie greu de emoţie, fiindcă dimensiunile sale impresionante intimidau tineretul feminin şi numai pe căi foarte întortocheate ajungea el la relații paşnice cu sexul opus. Naturalețea cu care îl aborda vedeta îl buimăcea complet, nu prea mai ştia de unde s-o apuce.

Micuța Vivi uitase că, pe lângă lapte, ştevie şi lăptuci, mai are de luat de la Pâine o franzelă. Nu se mai întoarse în piață, ca să nu-i pară lui Coştei că se plimbă cu tâlc prin dreptul Vulcanizării. Hotărî să cumpere una de la chioşcul dintre blocuri, un fel de borcan, mic dar aprovizionat, al lui Moş Marlett, chit că o da nițeluş mai scump şi mai veche. Avu însă noroc: pâinea moşului era caldă, aşa că fata îşi permise să ia două. De poftă şi de mirosul dulce şi patriarhal ce i s-ar fi potrivit ei înseşi, fata începu să ciupească şi să molfăie încet, bătrâneşte.

Căruța cu scotocitorii în gunoi plecase, lăsând în urmă duhnitura de vin ieftin, intelectual.

La containere era linişte. Şi la cele mari trapezoidale deschise, şi la cele mici, cu capac veşnic ținut ridicat de adoratoarele de câini.

Sprijinit cu mânuțele pe buza unuia din tablă galvanizată şi privind în gol, stătea gânditor doar un zăvod gras ca un poloboc, cu picioare ridicol de scurte, poreclit de prichindeii dintre blocuri Sumotaru, fiindcă semăna cu un băiat gras, tot Sumotaru, de la noi de la Vulcanizare.

God is Dog. Un nor pribeag tocmai întunecă vremelnic soarele natural, fără de care viața pe planeta noastră se zice că n-ar fi cu putință. Pitpalacul din colivia la vedere scoate sunete mai jalnice, cărora guguştiucii le răspund cu glas jos şi înfundat de fagot funebru.

O doamnă cățea în călduri ni se va arăta de după colțul blocului, remorcând un ciorchine de dulăi de diferite foste rase şi de diferite actuale dimensiuni.

Ea este calmă şi demnă, conştientă de responsabilitățile de mămică pe care şi le asumă, de greutățile care vor veni, căci nu e uşor cu cei mici nici femeilor cu salariu în ziua de azi, dar celor fără, ce supraviețuiesc cum or fi ştiind numai ele, de pe o zi pe alta! Ei sunt surescitați, furioşi că sunt purtați pe drumuri fără niciun folos, de mai multe ore bune. Vivian recunoaşte cu bucurie printre ei pe domnul Mitică, zis şi Măturici, câinele blocului ei, poreclit aşa datorită cozii sale stufoase şi grele, pe care când o mişcă în semn de salut, literalmente mătură cu ea cimentul.

Iar pe doamna cățea Cala o cunoaşte bine mătuşica. A războtezat-o cu un cuvânt de modă nouă, ale cărui virtuți semantice, poate lirice, nici c-o frământă pe nepoată: Purisanca. Prescurtat: Puri. Cum îi zicea Ionela

odinioară lui Puricilă al ei!

Vivişor a văzut cu ochişorii ei cum, la nunta ei de la gunoaie şi de sub trandafiri, la umbra zidului de lemn câinesc, Cala ce albă, când a vrut să se urce pe ea un zăvod poreclit de copii Handi, adică Handicapatu, sau Trepiedul, că l-au lăsat în trei picioare fiind rău Rott şi cu Pit ai lui unchiu' Vasea, ea s-a mişcat înainte mârâind, a ţâşnit de-acolo, scuturându-şi scârbită blana, şi s-a repezit să-l lingă pe obraz pe mult mai tânărul Coştei, chit că era şi ceacâr, şi saşiu, şi cam chior de-a binelea, dar simţitor şi săritor, de un curaj dement şi nobil, vulcanic nu roturier.

– Purisanca dracului! a oftat atunci madam Vidman, renunţând zâmbind să-i mai explice lamarckistei Cala că de la Handi nu se poate alege cu puiuţi şchiopi, dar de la Ceacâru se poate trezi cu ei chiori.

– Ce e aia purisancă, mătuşică? s-a interesat fetiţa.

– Ei, ce-ţi trebuie să le ştii pe toate?... Purisanca e un fel de babă mai aşa, deşucheată, o babă mai tânără. Cum ar alinta poetul Balzac pe una peste treizeci-patruzeci trecută, dar de pe la noi din cartier, profilată pe băieţi foarte tineri, ca ăia de la Vulcanizare. Cala abia începe, a avut de la cine să înveţe, de la leneşa aia de Sarama, căreia nu degeaba i-am dat acest romantic nume indian, românizat de copii în Sarmaua, că prea s-a îngrăşat de când cu ecomila asta!

Lui Vivi îi vine să şi râdă: pentru o clipă avu în memorie, de când era mică, imaginea unor domni respectabili, exasperaţi la o coadă la un fel de cafea numită *nechezol*, vânzătoarea de la Complex, deşi *băgase*, rămânând enigmatică sau neştiind nici ea cum sună dispoziţiile, dacă *se dă sau nu se dă*, iar ei având totuşi bănuieli sumbre că se dă pe la spate, unde domnul Garamond forma deja o altă coadă, la care a oprit şi pe madam Vidman cu fetiţa. Şi au apucat toţi, să-i dea Dumnezeu sănătate, că mult l-au mai pomenit pe urmă ele două!

Precum încetineşte o maşină de formula unu dinaintea unei şicane, de îndată ce o reperă pe Vivişor aşa făcu şi căţeaua galbenă, învechită, Cala, modificându-şi în unghi drept traiectoria, pentru a se lipi de zidul jegos al blocului şi a-şi scărpina de el, prin frecare intensă şi aplecarea indecentă a capului, greabănul pe partea din stânga.

Precum bodyguarzii, după ce au oprit limuzinele negre şi stăpânul potriveşte la nesfârşit panglicile la coroană la monument, pentru presă, iar ei se îndreaptă cu paşi ameninţători şi priviri fixe spre adunătura de gură-cască, tot aşa şi dulăii nuntaşi, lăsând mireasa să-şi facă treaba la zid, se îndreptară spre Vivian, cu Măturici în frunte, însă nu disuasiv ca de protecţie, ci cu vădite porniri agresive, care reieşeau din lătratul exagerat de furios, nepoliticos de le săreau stropi diamantini odată cu aerul din plămâni.

– Marş!... Marş! ţipă fata, instinctiv dar voios şi, crezând că le e

foame, le azvârli pâinea ciupită, de care haita se feri însă ca de o piatră, întețindu-şi lătrătura şi apropiindu-se şi mai mult de apetisantele ei picioare, încălțate cu nişte săndăluțe roşii cu botul decupat de se vedeau inofensive unghii ojate sidefiu, nu canini incisivi, încât n-aveai de ce să te temi şi să te dai înapoi, oricât de javră ai fi fost.

– Marş!... Marş de-aici! Auuu! țipă încă o dată micuța Vivi când aproape că-i atinse genunchii o jigodie cenuşie, cu un ochi albastru ca privirea colegului Coştei şi cu unul alb ca faianța de la baie.

Poc!... Plici! dădu ea în el cu punga în care se aflau laptele, ştevia şi cele trei legături de salată, în loc să se lase mirosită ca-ntr-o editură.

Buimăcită, fiara dădu înapoi şi se retrase lateral, în timp ce creierul năuc al studentei se întreba, în mod cât se poate de intelectual şi de nepotrivit bătăliei necruțătoare care e lupta pentru existență, dacă despre o persoană cu ochii de culori diferite se zice corect, cum? Că e împălişată, saşie sau ciacâră? Iar urmarea acestui scurt moment de retragere din teroarea prezentului, care de fapt este una a istoriei înseşi, fu că dulăii, văzând pisoiul cel turcesc de pe pungă că părăsea hoțeşte floricelele albe cu miez galben, asemănătoare margaretelor de pe la noi, agresându-i cu înălțimea lui aparentă ca de cotoi, au răspuns la miorlăita violență cu şi mai mare violență, înfigându-şi bine colții în el, făcând punga harcea-parcea, tocând ştevia şi salata, slobozind pe asfalt ca pe o torpilă albă megasticla de plastic cea umplută cu lapte de vacă.

– Auuu!.. Marş! Marş de-aici! Ajutooor! a strigat iar, văzându-se tâlhărită, micuța Vivi din tot Universul, scăpând din mâini şi cea de-a doua pâine.

Şi atunci au apărut dinspre Complex, în fuga mare, ca un comando de-al poliției de vecinătate, alde Coştei, Sumotaru şi, mai târziu puțin, domnul Garamond. Totodată, s-a deschis un geam binecunoscut la cotețul doamnei Vidman, care în persoană hămăia şi ea răguşit ceva sfaturi Vivianei, cum că să se aplece, să ia de jos o piatră şi să ochească să dea cu ea în ăla cenuşiul, care e liderul grupului!

Prea târziu. Fata plângea deja sfâşietor, iar dinspre gleznă şi de pe fluierul delicatului ei picioruş stâng curgeau şiroaie subțiri de sânge rubiniu.

– Mama... Mama, azi-noapte... Vai! Vai, ce nenorocire!... Ce nenorocire! bolborosea printre sughițuri Vivian, în timp ce, la fereastră, madam Vidman, dându-şi seama şi ea că ireparabilul s-a produs, se apucase cu mâinile de cap într-un gest tragic grec de disperare mută şi fără leac.

– Care din ei ai muşcat? întrebă tunător Coştei, odată ajuns la locul faptei. Fără a mai aştepta răspuns, el culese de pe jos pietre şi pietricele şi recipiente de plastic şi ținti în câini la întâmplare. Ei mârâiră încă, supărați, sparseră totuşi gaşca şi se răspândiră în toate direcțiile, dând din

cozi cu o veselie din care nu reieşea deloc că regretă vreunul fapta!

– Care ai muşcat, mă? puse el încă o dată această întrebare primordială în terapia antirabică. Ruşine să vă fie, mă!... Ce ruşine!

– Ăla ciacâru, cenuşi-uuu! mărturisi printre lacrimi micuța Vivi. Fir-ar ai dracului cu cine le dă de mâncare şi-i hrăneşte fără să-i ia acasă! adăugă ea, bătând puțin din picior şi făcându-l să înghită în sec pe domnul Garamond, aflat în culpă.

El asista deoparte visător, dar răspunse demn, aproape mârâind:

– Ai mei stau amândoi doar sub maşină, domnişoară, şi nu atacă niciodată pe nimeni! Cât despre luatul acasă, e ilogic. Trebuie să ajuți orice ființă aflată în nevoie, asta e ecomila! Iar cine ajută un cerşetor nespălat şi bețiv, un aurolac în criză sau un boschetar ofticos, sau chiar un popă dintr-o parohie zgârcită, nu e obligat să-l ia şi acasă, cum nici eu, care te ajut pe tine nu cred că e bine să te duc sus, la mine în coteț, fiindcă nici nu ştiu dac-a apucat să plece, Ionela mea la servici!

Totodată, el luă cu deosebită grijă de pe jos pâinile şi laptele, arătând că deplânge macularea simbolurilor lor ca alimente sacre.

– Lasă-le-acolo! Aruncă-le la gunoi! Lasă-le! Nu mai am nevoie de ele!!! țipă isteric fata, care ținea totuşi în mână, în virtutea inerției, punga sfâşiată în care snopul de ştevie şi salata abia se mai țineau ca printr-un miracol.

– De ce?... Da' nu... mormăi încurcat şi Sumotaru, ştergând de colb cu mâneca sticla de lapte. Ăsta n-are absolut nimica, preciză el cu vocea sa subțire şi mămoasă, iar pâinea o treci puțin prin flacăra de la aragaz şi se dezinfectează de toți microbii, indiferent dac-au pus câinii botul pe coajă!... Prin câte mâini poposeşte ea, chiar că n-are nicio importanță, domnişoară, dacă a căzut puțin pe jos. E păcat de Dumnezeu, că e chipul Domnului nostru Iisus, pâinea, ca să-ți bați joc de ea şi s-o arunci. Altul poate se uită şi n-are... Iar tu o dai tot la câinii care te-au muşcat!

– Vai, ce nenorocire! Vai, vai, vai ce mai nenorocire s-a întâmplat! mai aminti o dată de tragedia ei, cu gravitate de sibilă, bătrâna gardiană la fereastră şi dispăru brusc, deschizând uşa, să întâmpine pe micuța şi nefericita Vivi, care venea şchiopătând şi remorcând după ea un ciorchine lung de bărbați de diferite vârste şi dimensiuni, celor doi foşti colegi ai ei şi vecinului de la al treilea etaj, adăugându-li-se între timp şi alții, care toți vociferau împotriva înmulțirii debordante a câinilor fără stăpân, însă neputându-se constitui toți locatarii în haită n-avea nicio cățea din cartier a se teme de măsuri concrete contra puiuților ei, care de fapt nu muşcaseră pe nimeni!

2. Puiuțul de veveriță

Cine-i trecător pe lângă vreun bloc şi identifică două geamuri mai mari, de camere, şi două geamuri mai mici, de bucătărie şi baie, se întreabă o dată pe an dacă în acel coteț, proiectat pentru reproducerea forței de muncă, de la darea sa în folosință şi până în prezent s-a petrecut vreodată ceva deosebit, ceva semnificativ, ceva care să merite a fi consemnat şi exploatat sub forma bănoasă a unui scurt metraj, a unui film de acțiune sau a unui serial de televiziune, comercială, cum sunt toate.

Bătrâna cu cârjele şi fetişcana cu părul lung şi ondulat revărsat peste ceafa grăsuță şi albă, care apar frecvent, dincolo de zidul de lemn câinesc şi de trandafiri, la ferestrele protejate împotriva oamenilor şi lupilor de nişte gratii, iar împotriva insectelor de nişte plasă de plastic albastră, te pot face visător, însă e bine să le întrebi şi pe ele dacă n-au cumva ceva muşcător de spus, măcar contra zgomotului de trafic, emanat de Bulevardul Ecomilei.

Fiindcă povestea cârjelor este cumplit de banală. Madam Vidman n-a făcut decât să răspundă ca vrăjită unor chemări, unei emulații, când s-a dus cu oala de sarmale reci la etajul unsprezece al Televiziunii asaltate din toate părțile de terorişti care voiau să se aranjeze din toate pozițiile cu noua putere. I s-a golit oala perfect etanşă şi i-au înapoiat-o găurită de glonț vidia. O are şi acum, folosind-o ca ghiveci pentru o floare asemănătoare cu mărarul, numită *Asparagus presidensis*. Apoi s-a plimbat prin oraş şi pe la prietene, uitându-se pe la lupte, nedându-şi seama că, purtând în pâslari ciorapi prea subțiri, îi vor degera labele picioarelor, cea din dreapta fiind ulterior amputată.

Bătrâna vulpe relatează întotdeauna cu o mioritică seninătate cum a ajuns invalidă. Cât despre Vivian, ea susține la orice CV solicitat de redacțiile ce o poreclesc Tahoma Lucida, cum că nu i s-a întâmplat nimic deosebit în viață; şi până la un punct, are multă dreptate!

Adevărata tragedie ascunsă de acest apartament ele nu o povestesc niciodată, puțini martori oculari mai sunt în viață şi, de aceea, puțină e şi lumea care o ştie, mai ales că televiziunile n-au luat până în prezent nicio măsură, deşi unele sunt îndatorate anumitor critici sau istorici literari.

Ce s-a întâmplat?... E o poveste veche şi oribilă din anii' 50, de pe la noi, uşor de relatat, fiind vremuri neipocrite.

La Câineni, cătun împădurit de pe pitoreasca Vale a Buzăului, trăia odată un chiabur câinos, un vovkulak, pe numele de familie Melecan, care se trăgea din vameşi vestiți pentru rapacitatea lor. El avea terenuri, joagăre, argați, batoze, alt diferit inventar mort, turme, cirezi, bani şi o

casă mare cu multe acareturi. Iar unui țăran sărac din aceeaşi localitate i s-a îmbolnăvit nevasta de pelagră. El avea nouă copii şi se gândea că dacă îi ia Dumnezeu zilele nevestei, cu greu va mai găsi alta care să se înhame la o muncă atât de grea, să-i hrănească şi să-i spele pe toți ca o roabă. De aceea, într-o joi pe înserat, bolnavul a bătut la poarta chiaburului Melecan şi, cu căciula în mână şi cu lacrimi în ochi, s-a jeluit făcând un apel la mila acestuia ca să-l împrumute de nişte bani, să aibă ce da la doctor, ca să nu-i moară cu zile nevasta pe la spital.

Melecan l-a primit cu obişnuita-i amabilitate, învățată de pe când mai putea face politică național-țărănistă, liberală sau extremistă. Dar când a venit vorba de bani, a zis că stai că trebuie să mă sfătuiesc cu consoarta, că ea ține la noi casa. Şi consoarta asta era o femeie mică de statură şi rea din toate punctele de vedere. După grele negocieri, ea a dat omului bani, dar cu următoarea învoială: întrucât se vorbeşte de o stabilizare monetară impusă de Stalin lui Dej, să lase zălog singura sa văcuță care da lapte la copii şi, în decurs de trei luni, să întoarcă suma înapoi cu o dobândă de numai 31%, fixă, independentă de procesul inflaționist. Condiții binevoitoare s-ar putea spune, dacă n-ar fi fost şi o clauză compensatorie stipulând că în cazul neretumării împrumutului la termen, văcuța rămâne de drept aceluia în al cărui grajd se găseşte.

Şi s-a întâmplat că femeia țăranului sărac cu nouă copii, deşi a fost corect îngrijită la spital, a decedat. Şi au urmat alte cheltuieli cu înmormântarea, pentru care bietul om, pe care îl chema Gavriliță, s-a îndatorat iar la câinosul de chiabur, la vovkulak, aducând zălog de astă dată inventar agricol mort: un plug şi o grapă.

Evident, nici nu trebuie să ne punem în situația cuiva pentru a pricepe că a rămâne văduv şi cu nouă copii mici pe cap nu e uşor pentru nimeni. Gavriliță a încercat să-şi stingă amarul consumând băuturi alcoolice, care erau ieftine pe Valea Buzăului şi nu l-ar fi putut duce prin ele însele la ruină. Din nefericire însă, el a căzut la pat de inimă rea. A zăcut ce a zăcut şi, nemuncind pe nicăieri, n-a avut cum să achite chiaburului Melecan sumele ce datora. Hrăpăreața soție a acestuia nici n-a vrut s-audă de vreo păsuire, a oprit vaca, plugul şi grapa, acumulând şi mai multă avere decât înainte, ceea ce nu putea trece neobservat şi trecut la catastif de către noua putere sovietică.

Deposedat de mijloacele sale de producție, țăranului sărac Gavriliță din Câineni nu i se mai deschideau în față decât două posibilități: ori să se haiducească, ori să plece la oraş şi să se proletarizeze. Într-o zi, s-a sculat din bordei înviorat, s-a închinat, s-a bărbierit, s-a dus la oraş şi acolo a reclamat la partid, la regiune, pe chiaburul Melecan, relatând despre vovkulak, toate cum au fost şi fără să adauge de la dânsul nimic.

Adânc impresionat de cele auzite, un vice de la regiune, pe nume Şoimanu, care tocmai completa nişte liste cu chiaburi propuşi pentru

deportare, nu numai că l-a trecut în capul uneia din ele pe acest odios Melecan cu toată familia lui, dar a şi participat personal la ridicarea din Câineni a banditului, punând a doua zi, demonstrativ, primar tocmai pe țăranul sărac şi văduv ce avea în întreținere nouă copii. La rândul lui, destoinicul primar Gavriliță şi-a arătat recunoştința față de partidul care l-a scos din nevoi, amenajând gospodăria chiaburului Melecan ca pe o *casă de odihnă* pentru activiştii obosiți, care vizitau des ținutul, bogat în podgorii şi livezi de țuică, dar ai cărui locuitori lăsau să se înțeleagă că nu prea vor să se colectivizeze, nici la colhoz, nici la sovhoz.

Încăpătoarea vilă s-a numit o vreme *Mitrea Cocor*, după numele unui erou de-al lui Mihail Sadoveanu care pedepsea necontenit pe exploatatori, cum a învățat în URSS, unde a văzut şi cu ochii lui colhozul care e viitorul țărănimii de pe tot mapamondul. Tovarăşul vice Şoimanu venea des aici ca să se sfătuiască îndelung cu Gavriliță şi cu alți primari şi ca să participe personal, cum alții la vânătoare de lupi, la numeroase alte ridicări nocturne de vovkulaci, să-i trimită pe drumul cel fără pulbere.

Şi la lupte cu partizanii.

Până când fu coborât din munte pe targă, lovit în gâtlej de un glonte rătăcit, şi depozitat în vilă să aştepte un avion de salvare care nu a mai aterizat niciodată, aşa că a fost trimis la oraş în sicriu dintr-un brad psihopomp carpatin cu o maşină de teren kaki de producție sovietică, marca Gaz. Nelăsând în urmă decât numele său atribuit vilei, dar nu în forma Pentelei Şoimanu, căci partidul nu s-a grăbit să-l canonizeze printre marii săi martiri, lângă celebrul Lazăr Kaganovici de la Rusca. Hâtrul primar Gavriliță n-a făcut decât să schimbe pe Mitrea Cocor cu alt erou sadovenian exponent al luptelor sociale, şi anume cu Tudor Şoimaru. Şi nu numai el, când se uita, ca primar, la firmă, îşi aducea aminte de defunctul vice; se gândeau la el şi oamenii din sat, şi personalitățile care veneau la Câineni să se odihnească.

Numai la chiaburul Melecan, care pusese să se înalțe acele case, nu se mai gândea nimeni, după cum şi în ziua de azi cine vine la şedință în Bucureşti la Palatul Parlamentului, fie român, fie străin, aproape că nu-şi mai aminteşte cu sentimente cine a dat *indicație* şi apoi s-a ocupat personal de împodobirea Capitalei cu acest măreț edificiu, de la înălțimea căruia nu mai distingi alegătorii de alți pietoni stradali, care-i om şi care-i câine.

Dar chiaburul Melecan, înainte de a pieri cu soția în Balta Brăilei, ca robi ai clasei muncitoare, a lăsat greu blestem asupra cui va beneficia de casele sale.

Şi s-a întâmplat să poposească la Câineni, la Vila *Tudor Şoimaru*, la odihnă, într-o vară după ce se formase dictator național-comunist marxistul democrat Ceauşescu în China şi Coreea, un scriitor doctor, deşi semna Lazzaro Spallanzani experimentalismele, un poet argentinian

comunist Lobisón şi un scriitor român vestit cu şoferul lui, Ciprian. Şi n-au stat ei decât vreo două zile, că a venit telefon de la Bucureşti că se convoacă o dezbatere şi că scriitorul cel vestit trebuie să fie prezent că altfel, dacă nu ne opunem, va fi un regres în cultură.

Iar mai înainte de scriitor şi de şoferul lui, fuseseră la Casa de Odihnă nişte activişti mari, care, lipsindu-le stăpânul de atunci din ţară, şi-au permis să meargă să vâneze nişte cerbi carpatini, rămuroşi ca de pe pachetele de ţigări pentru nefruntaşii în producţie, neanticipând însă că dinaintea mândrelor ierbivore sălbatice ei vor deveni nişte vânători lirici şi vor trăi frământări labişiene, ratând de beţi ce erau toate ţintele.

Da, ei erau oameni miloşi, români, chiar dacă nu aveau voie de la partid, după modelul de la Moscova, să creadă în Dumnezeu şi să-şi boteze copilaşii în numele Sfintei Treimi.

Unul din ei mai bătrân, trezindu-se că ţinând regim băuse cu măsură, a luat atunci de necaz la ochi şi a împuşcat o veveriţă.

Deci, au rămas puişorii orfani şi puteau să-i mănânce jderii, cucuveaua, acvila, vulpea şi alte răpitoare. Sau pur şi simplu puteau să crape de foame, că erau de lapte. Dar activiştii au luat puii cu ei, aducându-şi aminte că la Casa de Odihnă *Tudor Şoimaru* din Câineni, de unde plecaseră, a fost cât pe-aci să-i muşte de nădragi o căţea lăuză pe care o chema Lisa.

Ea avea proprii ei căţei personali, însă tovarăşii de la centru considerau că mai poate creşte şi patru puişori de veveriţă tot aşa cum într-un apartament de intelectual mic-burghez mai pot intra câteva familii muncitoare la comun.

Hotărând aşa, puşcaşii au continuat să vâneze animale mici şi au înnoptat la un pădurar, unde au făcut alt chef. A doua zi, s-au trezit mahmuri, cu mare greutate se dădeau duşi din mijlocul naturii, abia pe-serat, muşcaţi rău de ţânţari, au coborât ei la Câineni. De stress şi de nemâncare, doi din puişorii de veveriţă au decedat în aceste condiţii vitrege, iar ceilalţi doi abia dacă mai dădeau semne de viaţă.

Tovarăşul Vasea, ca cel mai tânără speranţă din grup, a ademenit atunci pe căţea şi a apucat-o de cap, prinzându-i gâtul între picioarele încălţate în cizme siberiene. Şi au stat ei aşa multă vreme de vorbă pe treptele de la intrarea în casa de odihnă dotată cu difuzor, cu măsuţe pentru remi şi cu şahuri, dar jucându-se mai mult table şi şeptic. Stând în fund, trăgând din ţigară şi dezmierdând-o pe ceafă şi pe după urechi, încercatul propagandist i-a explicat căţelei necesitatea obiectivă de a alăpta, pe lângă cei şapte căţei proprii, şi cei doi puişori de veveriţă, care oricum nu consumă mult, dar efectul de imagine a partidului milos şi ecologic asupra localnicilor va fi considerabil. Iată, doi puişori de veveriţă, găsiţi abandonaţi de mama lor denaturată în pădure, au fost aduşi în sat de tovarăşii veniţi să se odihnească, pentru a fi salvaţi de la o

moarte sigură şi a fi redaţi pădurii, ca să bucure prin gingăşia lor pe toţi care o vizitează, îndeosebi pe pionierii *taberei de creaţie* în drumeţie sau colectând plante medicinale şi fructe de pădure cu valoare comercială pe plan intern, precum şi în valută.

Lisa avea ochi galbeni rotunzi şi neîncrezători. Ea se uita cu ei neliniştită la mustaţa neagră ca antracitul a activistului, căuta să scape politicos, prin gesturi de împungere cu capul înainte, nu-şi lua deloc angajamentul de a vedea ea de puii veveriţei!

– Căci aşa, dragă tovarăşă Lisa, a procedat şi Partidul pe vremea foametei din patru' şase, evoca vremurile eroice ale cuceririi puterii tovarăşul Vasea. Pe când partidele istorice, perimate, ţărănist şi liberal, precum şi ramura trădătoare a socialiştilor aşteptau să vină americanii, noi ştiam de la ruşi că nu va veni nimeni să ne rezolve nouă problemele noastre concrete. Noi comuniştii n-am stat cu mâinile în sân, Liso, aşteptând ca neajunsurile să se rezolve ele de la sine; noi ne-am suflecat mânecile şi am îndrăznit să muncim, am început să ne organizăm şi am luat măsuri împotriva efectelor dăunătoare ale foametei care pustia zonele din Moldova însecetate. Cel mai tare ne supăra faptul că în urma criminalului război împotriva Uniunii Sovietice ţara era plină de orfani, de un părinte şi de amândoi părinţii, situaţie agravată ulterior, între altele datorită amintitei secete, dar fie vorba între noi, şi din pricina marilor cantităţi de alimente pe care ni le solicitau şi ni le şi luau prietenii noştri de la Răsărit, zic prietenii între mari ghilimele. Iar aceşti orfani mişunau de colo până colo, zdrenţuiţi, murdari, plini de insecte şi înfometaţi, căzând adesea sub influenţa unor elemente descompuse şi dedându-se la diferite infracţiuni.

Imperialiştii anglo-americani, Occidentul în ansamblu, în loc să pună mâna şi să ne ajute umanitar, se mulţumea să râdă de noi, trimitea reporteri care în loc să evidenţieze realizările guvernului democrat-popular în reconstrucţia ţării devastate de război şi de proasta administraţie burghezo-moşierească, cu deosebire entuziasmul ce cuprinsese tineretul muncitor din fabrici, din mine şi de pe ogoare – romantismul revoluţionar trebuia dat de exemplu –, ei arătau din contra unele cazuri cu aceşti orfani, făceau agitaţie, ne stricau renumele în ochii proletariatului internaţional, creau greutăţi celorlalte partide frăţeşti, care acţionau dincolo de Cortina de Fier şi nu puteau fi ajutate deocamdată de glorioasa Armată Roşie.

În aceste condiţii, Partidul a hotărât să strângă pe orfanii de la oraşe şi să-i repartizeze pe la sate sau pe unde se mai găsea de mâncare, pe la familii mai cu frică de Dumnezeu, dar cel mai luminos exemplu l-au dat numeroşi activişti care au salutat lăudabila iniţiativă de a adopta astfel de orfani, de a creşte pe lângă copiii lor fericiţi şi pe altul păgubos, rămas fără mamă şi fără tată din diferite motive.

Iacă dar, dragă tovarăşă Lisa, cum se pune problema, cum trebuie văzută ea corect. Tot aşa cum nevastă-mea, pe lângă copiii noştri, mai vede şi de un moldovean viguros care-i şi bate de le sună apa-n cap când nu suntem noi acasă, şi nu prea suntem, anume băiețelul tovarăşului Mitrea, plecat de două luni în misiune în California, aşa şi dumneata, că n-oi fi mai cu moț, va trebui să iei în întreținere pe lângă cei şapte căței ai dumitale, şi aceşti doi amărâți puişori de veveriță, care după aprecierea mea ştiințifică, repet încă o dată, nu consumă prea mult.

Lisa nu înțelese prea mult din discursul tovarăşului Vasea, deoarece erau amintite evenimente care priveau un trecut foarte îndepărtat din punct de vedere al unei scurte vieți de cățea. Stabili însă cu admirabilă precizie unde s-a sfârşit încercarea de lămurire inițiată de încercatul tovarăş Vasea. Ea se lăsă câteva clipe moale, simulând chiar adormirea, ca un dulău dat în tărbacă, apoi se smuci năprasnic dintre picioarele bărbatului, mârâind cumplit şi recucerindu-şi libertatea mai uşor decât se aşteptase, aşa cum se întâmplă adesea cu câte o societate de se miră cum de a răbdat atâta amar de vreme asuprirea cuiva, când era suficient să se smucească şi să mârâie oleacă, redobândindu-şi astfel onoarea, demnitatea sau verticalitatea.

Uitându-se la ea cum aleargă spre coteț, tovarăşul Vasea zâmbi blajin pe sub mustața neagră ca antracitul în pofida anilor vechime şi adaugă cu un umanism nețărmurit:

– Dacă nu ştii, îți arătăm; dacă nu poți, te ajutăm; dacă nu vrei, apăi atunci te obligăm, dragă tovarăşă Lisa, aşa că nu te poți pune cu Partidul, împotriva mersului istoriei, împotriva locomotivei, împotriva progresului, împotriva supunerii şi a siluirii naturii de către om...

Drept pentru care când au sosit la Casa de Odihnă şi Creație *Tudor Şoimaru* poetul experimentalist argentinian Lobisón, doctor ul în psihologia peştilor Lazzaro Spallanzani, scriitorul însoțitor şi şoferul lui, activiştii nu mai erau, dar nici cățeii Lisei nu mai scânceau în coteț. În schimb, cine trecea pe acolo se crucea văzând ditamai cățeaua – de rasă ciobănesc-mioritică susțineau cunoscătorii –, cum alăpta ea cu tristețe doi pui de veveriță cam fumurii la culoare şi cu ochi răi, injectați, amenințători, de fiară imposibil de domesticit.

Pasămite, blestemul de vovkulak al câinosului chiabur Melecan asupra cui va beneficia de casele şi acareturile sale căzuse asupra cățelei Lisa, care nu muşcase vreodată pe cineva!

Şi într-adevăr, când după dejun se duseră scriitorul şi şoferul a doua zi să se distreze la cățeaua care alăpta pui de veveriță, le raportă plângând paznicul c-a fugit de cu noapte, i-a părăsit, stau nemâncați, a venit o învățătoare de la şcoală să le dea cu biberonul, dar nu vrea neam, niciunul. Nu le place decât lapte. Ori de veveriță, ori de cățea!

Dintre cei prezenți, scriitorul provenea din rândul fostele clase

exploatatoare şi scria ca Partidul, deoarece în fiecare seară venea la el un civil fioros, mefistofelic, care îl poftea la masa de lucru şi îi tot plimba pe la ceafă un pistol greu şi rece de calibru 7,8 probabil de producţie sovietică, serie mică. În schimb, scriitorul beneficia de unele avantaje morale, precum accesul la casa de odihnă de la Câineni. Şi de şofer, pe care îl chema Ciprian, ca pe sfântul ce ne ocroteşte de farmece şi vrăji.

Acest Ciprian era om din popor şi plin de milă faţă de toată făptura, cuvântătoare sau necuvântătoare.

Acest Ciprian avea nevasta lăuză şi neîmpăcată: ea născuse o fetiţă, deşi se angajase la nuntă să-i facă lui un băiat.

El se uita înfiorat la puişorii de veveriţă, rămaşi pentru a doua oară fără mamă: pe cea dintâi o împuşcase activistul Vasea, pe cea de-a doua din ordinul aceluiaşi, pierderea căţeilor o adusese la rătăcirea minţii şi părăsirea coteţului, chiar dacă i se dăduseră în loc alţi doi copilaşi de îngrijit. El se gândi că pe soţioara lui chinuită de frământări, aducerea în casă a celor doi puişori de veveriţă, ambii de sex masculin, botezaţi Vasilică şi Auraş, ar putea s-o consoleze de eşecul a ceea ce şi-a propus să nască şi n-a reuşit. Băieţel. Se uita la ei cu milă şi îşi închipuia cum or să se joace el, soţia şi fetiţa cu aceşti copii ai suferinţei, de îndată ce cu dragoste şi devotament îngrijiţi, se vor întrema îndestul cât să le ardă de zbenghi.

La blestemul chiaburului Melecan, expropriat şi exterminat cu familia, tânărul şofer nu se gândi deloc şi, în fond, nici nu prea avea de ce să se gândească, fiindcă nu beneficiase de găzduire la Câineni decât pentru două nopţi. Şi nu din proprie iniţiativă, ci fiindcă primise dispoziţie. Aşa este în viaţă, unde spune şeful, acolo te duci, altfel te dă afară şi angajează pe altul.

În genere, ca să fii şofer, trebuie să ai minte rapidă. De multe ori eşti obligat de contextul de pe carosabil, ca în numai câteva fracţiuni de secundă să te hotărăşti, dacă să te angajezi într-o depăşire sau pui o frână, lucruri de care depinde nu numai viaţa ta, ci şi a altuia, a prietenilor şi a partenerilor de trafic, precum şi buna stare a autovehiculului.

De aceea, Ciprian a luat puii de veveriţă abia la plecare. A ambalat puţin motorul Volgăi negre, s-a dat jos înjurând ca şi cum nu i-ar fi plăcut ceva şi, fără să-l vadă nici scriitorul, nici paznicul, nici oaspeţii străini, a transferat puii de veveriţă din coteţ într-o cutie de pantofi din portbagaj, cu o iuţeală de circar cu vechime.

A lăsat pe şef la Casa Scriitorilor să se pregătească pentru dezbatere şi, luându-şi liber, a tulit-o la soţioara şi fetiţa lui, nerăbdător să le vadă jucându-se cu zglobiii puişori de veveriţă.

Dar blestemul chiaburului Melecan părea să-şi fi făcut efectul.

Când a deschis portbagajul de la Volgă, unul din pui, Auraş, făcea pe mortul, reproşându-i teatral că murise de căldură, de sete şi de lipsa de

aer. Zguduindu-l cu un bobârnac, se pomeni zgâriat şi muşcat instantaneu atât de adânc şi de dureros încât lovi reflex în fiară cu cheia franceză de stătuse pe cutia de pantofi să nu fugă sălbăticiunile. Nimeri direct în căpşor de i-l subţie şniţel. Nemaiavând ce face cu acest exemplar, l-a luat de codiţa deja stufoasă şi l-a dat la un motan chior, care prindea şobolani la ei în subsol, ca şi pe la garaj.

Această fiară l-a devorat cu plăcere şi s-a interesat în mai puţin de un minut la Ciprian, lingându-se pe bot, dacă mai are!

Celălalt pui, Vasilică, respira încă. Mustăţile îi erau pleoştite, iar urechile, care ar fi trebuit să-i stea în sus ca la iepure, îi erau blegite ca la o oiţă. Pe pieptul şi burticica albă, era plin de bale, fiindcă tocmai vomitase, deşi nu prea avusese ce. Ochişorii mai ales, de unde te aşteptai să te izbească prin vioiciunea lor ca nişte bobiţe de piper genuin, dimpotrivă, te întristau şi pe tine, căci priveau fără niciun interes acest mediu citadin, care nu amintea nici cât casa vovkulakului de la Câineni verdele crud şi sănătos al coniferelor noastre carpatine.

– Uite ce-am găsit pe drum! comunică Ciprian Simcăi, adică nevestei-sii, cum ajunse sus, orbecăind prin hol, că se arsese becul, de uită să-şi mai dezinfecteze rănile şi muşcătura.

Şi îi puse în poală puişorul de veveriţă, după ce îl ştersese de bale cum s-a priceput şi el, ca un bărbat neîndemânatic ce se afla.

– Vai săracul! Sărăcuţul! Da' tu nu vezi că-i plin de bale şi mort de foame? Bietul de el! Amărâtul! începu dalba soţioară să-şi certe pe nepusă masă bărbăţelul şofer, care se întorsese inopinat din deplasarea pe Valea Buzăului fără să aducă măcar nişte brânză de oaie veritabilă, dacă nu şi o damigeană de vin natural, când altădată o răsfăţa până şi cu lostriţă sau cu păstrăv.

Şi fără să-l mai întrebe pe bărbatul ei dacă e voie sau nu, Simca se desfăcu la capotul vişiniu, mătăsos şi cald pe care îl purta în acea dimineaţă fatală, scoase pe neaşteptate afară o ţâţă albă şi fierbinte, aburindă, şi lipi de sfârcul ei violaceu boticul puişorului de veveriţă.

Spre consternarea lui Ciprian, care nu-i acorda vreo şansă de supravieţuire, şi spre adânca satisfacţie a Simcăi, veveriţelul ieşi văzând cu ochii din agonica sa letargie, de parcă l-ar fi stropit cineva cu apă rece de izvor, şi începu să sugă cu o lăcomie rară.

– Vai, sărmanul, sărmănelul, sărăcuţul de el, *il poveretto,* ce nemâncat era! scheună iar cu milă Simcuţa.

Deşi soţ tânăr, Ciprian avea o anumită zestre de înţelepciune, dobândită la *Şcoala Vieţii*, umblând mult cu maşina, văzând destule, încercând să afle dacă-i ţine multe şi auzind şi mai multe, de pe la pasagerii ocazionali şi mai ales de la posturile nonstop de radio nocturne. Poate că altul s-ar fi apucat să povestească întreaga tragedie a puiului: cum a rămas el fără mămică şi apoi fără fraţiori, suferind şi teribilul şoc al

tranziției, de la laptele matern, de veveriță, la laptele de cățea şi, acum, de femeie.

Minți şi el, ca bărbatul, cum că l-a găsit pe cărare sub un brad, când a oprit maşina şi a coborât, mă rog, să caute ciuperci.

– L-o fi pierdut mămițica lui, observă Simca. De ce n-ai aşteptat să se întoarcă după el?

– Păi nu mămițica lui l-a pierdut, rânji Ciprian privirii încărcate de ură a Simcăi. L-au pierdut nişte pionieri de la tabăra de creație, care îl chinuiau cum văzuseră ei pe micul dar violentul nostru ecran, oricât efort politico-ideologic ar depune partidul. Au crezut că e mort, sărăcuțul de el, şi l-au aruncat sub brad, ca să se lege în nişte tufişuri mai încolo de un biet arici... Mă şi întreb de unde atâta cruzime în societatea noastră! Nişte pionieri, nişte elevi fruntaşi, vasăzică, l-au răpit de lângă veveriță şi de la jocurile cu frățiorii lui, reținându-l mai multe zile...

Timp în care l-au şi botezat, Vasilică...

Şi aşa s-a făcut că Vasilică i-a rămas numele puişorului de veveriță care, întremându-se cu o prodigioasă repeziciune, a schimbat curând, din toate punctele de vedere, viața tânărului cuplu, ba chiar şi pe a fetiței lor, micuța Vivi, Vivişor, viitoarea poetă a muşcăturilor gingaşe, din ce în ce mai iubită şi de Ciprian, şi de Simca, deşi nu era băiatul visat.

În primul rând că fetița, blondă pe atunci, dar buclată ca şi acum, a început să dea semne de gelozie furioasă ori de câte ori se întâmpla ca să fie trează şi mămica ei să alăpteze pe animăluțul Vasilică. De câte ori vedea dihania aceea fumuriu-roşcată şi păroasă agățându-se de sânul alb şi dulce al mamei sale, Vivian începea să mârâie, să scâncească şi să urle sfâşietor, deranjând toți locatarii din apartamentul naționalizat, cu baie şi bucătărie comună, în care trăiau trei familii tinere, fiecare în câte o cameră, dar numai una cu copii, iar celelalte fără, deci neînțelegând cum este. Cum nu înțelegeau nici locatarii din celelalte apartamente. Totuşi, agitația micuței Vivi trezea multă veselie părinților ei, iar naşa ei, tanti Cecilia, nu mai putea de bucurie când vedea cât de amarnică este la viață.

O lua în brațe, o giugiulea, o arunca în sus, prinzând-o apoi cu multă gingăşie, şi, dezvelindu-şi mult puternica ei dantură, zicea cu legitimă mândrie:

– Cu asta nu mi-e friiică!... O să ştie să ceară totul de la viață! Nu ca mine. O să urce ca o veveriță sus de tot!

În al doilea rând, o bucurie mare era Vasilică însuşi.

El era din cale-afară de jucăuş. Niciodată nu ştiai de unde să-l iei.

Se ascundea sus pe şifonier, după galeria de la perdea, sub studio, pe după cărțile cartonate ale lui Lenin şi Stalin, în dulăpiorul cu vase şi alimente, în poşete, în genți, în pantofi, până şi între pernă şi fața de pernă, de era să se sufoce. De aici sărea pe neaşteptate, fulgerător, o mică flamă roşcată, ajungând din două-trei salturi de la podea până pe lustră

sau în pălăria din cuier uitată de soția maiorului Vasea, când a venit cu daruri şi cu Ciprian la naşterea copilei. Se plictisea animăluțul acolo, nefiind miros de brad, şi venea singur la Simca, parcă jenat, provocând-o, îndemnând-o să se joace cu el de-a v-ați ascunselea. Dacă îi dădeai atenție, se urca pe tine şi se rotea în jurul tău ca pe un trunchi de copac, urca în serpentine, ceea ce, deşi era amuzant, putea fi şi dureros, pentru că ghearele sale zgâriau zdravăn, erau foarte ascuțite, adesea rupeau până şi haine mai groase, din postav sau aba.

Dar cu adevărat răsfățatul întregii clădiri naționalizate, Vasilică nu se impuse decât din clipa în care tânăra doamnă Ionela Garamond, pe atunci vânzătoare de cupoane, descoperi că gagiul mănâncă eugenii, deci nu e chiar de lapte! Imediat, domnul merceolog Ionel Garamond fu expediat la piață sau mai bine-zis prin piețe, să facă rost, ca mare specialist în aprovizionare, de nişte alune de pădure sau în cel mai rău caz de arahide de pe la vreun restaurant, cu condiția însă să nu fie sărate, căci ar putea dăuna în acest caz sănătății puişorului.

Fiind deja după-amiază, domnul Garamond găsi tarabele piețelor în general părăsite de țărani. În orice caz, nimeni nu vindea alune de pădure. Cât despre restaurante şi cofetării sau baruri, în puține locuri aveau alune americane, dar, fără excepție, sărate şi destul de tare coapte, aproape carbonizate, natural că nu se putea da aşa ceva sovietic de pe la Odessa unui pui de veveriță.

Asudat şi neliniştit, nevoind cu niciun chip să-şi dezamăgească tânăra soție, pe Ionela, abilul vânzător de cupoane se opri la o berărie şi, dinaintea unei halbe călduțe şi amare, calculă îndelung cum să facă să poată satisface într-un fel sau altul exigențele gingaşului stomac al veverițoiului.

Nu găsi nici după a patra halbă vreo soluție, începu să înjure şi hotărî ca, de îndată ce rămâne singur în vreo ocazie cu mica bestie, să-i tragă un şut în codoi de să o zboare pe fereastră şi apoi să susțină că de bunăvoie şi nesilită de nimeni s-a cărăbănit.

Această tragedie nu era însă menit să se întâmple la colțul străzii!

Domnul Garamond, părăsind berăria, reuşi să se împiedice de o voluminoasă şi fără vârstă vânzătoare de semințe de floarea-soarelui. El se gândi că după înfățişare şi comportament, veverița carpatină tot un fel de rozător este şi ce-i prieşte şobolanului trebuie să-i placă şi ei. Aşa că luă de la țigancă mai multe păhărụțe de soroaică, umplându-şi amândouă buzunarele pantalonilor şi porni spre casă ciugulind şi fantazând cum va face la fel Vasilică, scuipând obraznic cojile şi strigând, după caz, muie Steaua, muie Dinamo sau muie Rapid!

– Ai găsit? îl întrebă cu sufletul la gură Ionela, tânăra lui soțioară, care se întreținuse până atunci ore întregi cu Simca şi acum o ținea în brațe şi o legăna pe Vivi, cum pe el nu-l giugiulise niciodată.

– Ce să găsesc? dădu din umeri, întunecându-se gelos la față.

– Cum ce? Păi, alune!... N-am vorbit noi așa? bătu ea din picioruș.

– Am găsit. Am găsit, începu el să se lumineze la față, am găsit ceva de o mie de ori mai bun pentru veverițe decât alunele. Ceva lăudat de toți doctorii, pe la toate cabinetele de întreprindere. Ia uitați-vă! Şi scoase din buzunar câteva semințe negre, întinzând palma cu ele spre drăgălaşul animal.

În aşteptare, inima îi bătea să-i spargă pieptul, ca şi cum de reacția puiului de veveriță ar fi depins întreg viitorul căsniciei sale.

Şi minunea s-a produs! Vasilică a luat cu lăbuțele unul din triunghiulețele negre, l-a dus la botişor şi l-a mirosit îndelung. Apoi a făcut cranț! cu dințişorii, a ales cu vârful limbii miezul alb, iar cojile netrebuincioase le-a scuipat nepăsător ca un microbist în tramvai sau ca liceencele în parc.

Nesfârşite hohote de râs au urmat acestui gest.

Pe urmă, au venit şi vecinii să se amuze uitându-se la veverița căreia îi plac „bomboanele agricole“, cum s-a exprimat cineva împrumutând limbajul producătorilor.

Ionela a fost atunci foarte mândră de domnul Garamond. L-a sărutat în public pe obraz şi l-a lins puțin după ureche. Iar el, în jurnalul de vampir spiritual, a tras concluzia nefastă că în orice situație dificilă l-ar pune viața, creierul lui de viitor referent literar va găsi în timp util o soluție strălucită pentru probleme dintre cele mai dificile.

Soru-sa, Cecilia, mai practică, ducând o viață mai disciplinată, a râs şi ea de cele văzute şi a sfătuit-o pe Simcuța să grăbească înțărcarea lui Vasilică, introducându-i în rația zilnică, pe lângă eugenii şi floarea-soarelui, care păreau definitiv acceptate, tot alte ingrediente, cum ar fi morcov, boabe de porumb, pâine uscată, cartofi prăjiți şi altele.

Ciprian s-a distrat cel mai tare, venind seara târziu deja cu chef.

Mai bine de două ore s-a jucat cu Vasilică, hotărând că trebuie să-l ia să-l arate şi colegilor de la garaj, cum ronțăie el soroaică şi scuipă cu nonşalanță cojile albe şi umede pe unde nimereşte. Apoi s-a jucat cu Simca şi, în felul acesta, bietul pui de veveriță şi-a sfârşit ziua cu un bilanț contradictoriu: cunoscuse gustul eugeniei şi al seminței de floarea-soarelui, dar se culcase nealăptat!

Hotărî în sinea sa de animal incult că astfel de neglijențe nu trebuie să se mai întâmple.

A doua zi, Ciprian s-a sculat devreme, având a-şi duce şeful scriitor, şi pe oaspeții Lazzaro Spallanzani şi Lobisón, înapoi la Casa de Odihnă şi Creație de la Câineni, căci se terminase dezbaterea şi tovarăşul avea mult de corectat la ce scrisese în ultimul timp.

A sărutat pe Vivi, a sărutat pe Simca şi a dat mâna cu Vasilică, trezit şi el în forfota plecării.

Nu ştiau niciunul, nici altul că se văd pentru ultima oară.

Afară se mai auzea motorul Volgăi, ambalat cu nervozitate înainte de start, când, descheindu-se la capot, Simca a pornit prin casă după Vasilică, îmbiindu-l cu sânii ei albi şi grei, aburind plini de lăptic, să vină să-şi ia masa de dimineaţă. Puiul de veveriţă se uita însă bănuitor la ea şi tot făcea paşi înapoi, retrăgându-se ba sub studio, ba pe după şifonier.

– Ei, lasă că vii tu! se enervă tânăra nevastă când lucrurile se complicară prin trezirea Vivianei, căreia trebuia să-i schimbe scutecele, deşi micuţa ar fi voit mai întâi să fie hrănită înaintea lui Vasilică.

Totuşi, animalul nu se arătă deloc, cum făcea deobicei, cât micuţa Vivi îşi supse plescăind porţia ei de lăptic.

O fi sătul de ieri! Şi-a luat necesarul de calorii din soroaică, se consolă Simca şi se apucă să frece şi să curețe într-un lighenaş nişte scutece roz de-ale fetiţei. Apoi încălzi apă multă şi puse în funcţiune maşina de spălat sovietică, lăsată lui Ciprian de un coleg care nu se mai întorsese din Uniune. Gospodina observase că duduitul de tractor al acesteia atrage ca un magnet pe Vasilică. Şi într-adevăr, uşile fiind lăsate intenţionat deschise, puiul de veveriţă veni tiptil în baie şi din două salturi, trântind un pahar cu periuţe de dinţi, se căţără pe stropitoarea de la duş. De aici, privi îndelung spre cubul alb şi zgomotos al maşinii, periindu-şi cu un aer preocupat mustăţile.

Într-un moment de neatenţie, Simca izbuti să-l prindă cu degetele de ceafă şi să-l aducă înapoi în cameră. Surprins, el nu se zbătu deloc, dar îndată ce femeia se aşeză liniştită pe pat, îşi trecu degetele prin plete şi se descheie la piept şi îi oferi cu generozitate, să-şi facă plinul, sfârcul violaceu al sânului, el chiţăi un fel de protest sau ameninţare, zgâriind puternic mâna care îl ţinea de ceafă, scăpând şi ascunzându-se iar sub pat.

– Au! Ce-mi faci? ţipă buimăcită şi îndurerată mama Vivianei.

Un năsturel sidefiu de la capot se rupse şi se rostogoli pe covor, făcând mai multe cerculeţe până se opri pe duşumea lângă piciorușul studioului. Îngândurată, femeia rămase cu privirile pironite asupra lui, aşa că avu posibilitatea să vadă detaliu cu detaliu cum Vasilică se iveşte de sub cuvertură şi, fulgerător, ca o pasăre de pradă din munţii săi natali, prinde în lăbuţe micul disc alb cu patru găurele, pentru a-l da pe gât într-o clipită!

– O să te îneci!... O să-ţi facă rău! Ieşi de acolo, ieşi! N-auzi?... Să vedem cum îl scoatem acuma din stomăcel! se îngrozi puternic Simca de cele întâmplate nesăţiosului veveriţoi.

În pătucul ei, uitată de-a binelea, micuţa Vivi începu tocmai atunci să gângurească, fapt care, paradoxal, spori enervarea mamei sale în loc să o mai calmeze.

Era însă şi normal ca Simca, abia părăsită de bărbat cu atâtea treburi zilnice pe cap, între care şi grija de Vasilică cel atât de capricios,

să-şi piardă cu totul şi cu totul cumpătul. Sugându-şi ca un adevărat vampir rana de la mâna sângerândă din ce în ce mai tare, ea se puse în patru labe şi, cu coada măturii plimbate pe sub tot studioul, zădăra pe arţăgosul animal, nedorindu-şi în fond nimic altceva, şi ei, şi lui, decât binele.

– Ieşi! Ieşi odată de acolo! îi vorbi ea omeneşte. Să-ţi fac o clismă sau să-ţi dau un vomitiv ceva, că nu e bine ce-ai făcut, c-ai înghiţit nasturele de la capot, şi, dacă păţeşti ceva rău, zice Cipi al meu că dinadins ţi-oi fi făcut eu de petrecanie, şi mă bate de mă omoară, dacă nu cumva mă lasă şi cu fetiţa asta în braţe, şi unde să mă duc cu ea, cine te mai primeşte cu copil în ziua de azi? plângea Simca fără nicio reţinere, încât ar fi auzit şi vecinii de apartament din celelalte două camere, dar ei plecaseră la serviciu mai de dimineaţă.

În momentul acela, Vivi gânguri mai tare: izbutise să-şi scoată un piciorus din puşcăria scutecului, îl ridica în sus şi îl contorsiona în fel şi chip, era foarte încântată de isprava asta şi, desigur, prin puţina ei minte de atunci nu putea să treacă nici noţiunea de picior stâng, nici ideea că el ar putea fi cândva muşcat de un câine de la gunoaie.

Cum mama ei stătea foarte aplecată în nădejdea de a nimeri cu coada măturii în Vasilică şi de a-l convinge să iasă la vedere, capotul se descheiase singur la piept, mai ales că se pierduse recent un nasture. Sânii cei dalbi se înfăţişau astfel ca două enorme flori de crin, suspendate la aer, cu lujere invizibile, ţinte lumeşti cumplit de ademenitoare pentru cel ce privea spre lumină din bezna de sub studio.

Şi puiul de veveriţă nu scăpă momentul prielnic asaltului. Se năpusti ca un răpitor cu ghearele-i tăioase înainte, izbutind să rănească perfect ambele emisfere alb-violete în aceeaşi fracţiune de secundă. Şi ca şi cum durerea provocată astfel n-ar fi fost deajuns, în raport cu cine ştie ce standard diabolic, Vasilică avu grijă şi să-şi întoarcă în momentul impactului căpşorul spre dreapta muşcând lacom lângă sfârcul violaceu, exact cel care cu atâta omenie îl alăptase.

De atâta durere, săraca Simca, nici nu avu puterea să ţipe măcar.

Uluită, cu ochii daţi peste cap, ea aproape că îşi pierdu cunoştinţa şi zăcu pe jos un răstimp care i se păru infinit, multă vreme stăruindu-i în urechi un zgomot difuz ca atunci când te cufunzi sub nivelul mării, peste care se suprapuneau, îndepărtat, duduitul maşinii ce încă spăla rufele, iar apropiat, gânguritul cel dulce al Vivianei, care era prea micuţă să poată ajuta cu ceva pe mămicuţa ei abia agresată de răutăciosul animăluţ.

O trezi din leşin abia soneria de la uşă. Era vrăjitoarea de Ionela Garamond. Zâmbea, nerăbdătoare să se joace şi ea cu Vasilică. De dimineaţă, mai vârstnicul şi grijuliul ei soţ se dusese prin pieţe şi găsise, în sfârşit, alune de pădure. Ea se repezise de la magazin, murind de curiozitate să vadă cu câtă bucurie reacţionează Vasilică la ele!

Simca se ridică în capul oaselor, gemu şi îi deschise după ce cu multă greutate se târî până la uşă, lăsând în urma ei o dâră de sânge.

– Uită-te, fată, şi tu ce mi-a făcut, derbedeul dracului! zise ea cu gura strâmbă şi cu năduf în loc de altă introducere.

La vederea rănilor, micuța vânzătoare îşi făcu cruce dublă:

– Bine, fată, dar Cipi ăla al tău pe unde umblă? Eu cred că ar trebui acum să te ducă cineva de urgență la spital... Dacă după şocul ăsta ți se opreşte laptele?

– N-am de unde să-l iau eu acuma pe Cipi! E cu şefu'. Oricum, de pansat, trebuie să mă ajuți să mă pansez, o angajă ea pe Simca s-o oblojească. E dus cu şeful lui, cu doctorul Lazzaro Spallanzani şi cu poetul Lobisón tocmai la Câineni, pe Valea Buzăului. Şi nu ştiu de ce, dar am intuiția ca e mai bine să nici nu-i spun ce s-a întâmplat, ce mi-a făcut veverițoiul! Cum este Cipi iute din fire, mai spontan, ăsta ar fi în stare de să ia puiuțul de veveriță şi să-l stropească cu benzină ca sa-i dea foc, cum a făcut deunăzi şi cu nişte şoricei amărâți care i-au practicat doar nişte mici găurele într-un costum de haine, ăla gri, de-a fost cu el la Leningrad şi a venit în el la nuntă la voi!

– Iar Vasilică pe unde e?

– O fi pe sub pat! Vai de sufletelul lui! Îşi dă seama, ca toți bărbații, prea târziu de ce-a făcut şi că acces la sânii mei n-o să mai aibă niciodată. Şade ruşinat acolo!... Acolo să stai, neruşinatule!... Bine, fată, că nu s-a legat inconştientul şi de fetiță cât eram eu leşinată, că-l omora Cipi când venea! Îl muia în benzină de la Volgă, şi-i da foc cu bricheta!

Indulgentă şi intrigată, Ionela puse alunele pe covor la marginea studioului, gândindu-se şi la domnul Garamond, care poate avusese şi altă treabă decât să umble dimineața prin piețe după ele, pentru un ingrat care uite că făcuse harcea-parcea sânii Simcuții. Dar cât a spălat-o la lighean de cheagurile de sânge pe prietena ei, cât a dezinfectat-o, cu rivanol, căci spirtul ustura prea tare în acea zonă sensibilăăă, şi cât a pansat-o animalul nu s-a ivit deloc de dedesubt.

– Lasă-l să stea acolo, zicea cu severitate victima. Lasă-l să rabde până l-o răzbi foamea! Iese el, şi să-l vezi cum începe să se dea pe lângă mine!... Aşa fac toți bărbații, mai dă-i încolo dacă sunt brutali cu femeile când nu e nevoie!

Optimistă ipoteză, care nu se adeveri deloc!

Ba dimpotrivă, când Ionela pleca, un urlet înfiorător de s-a auzit până în stradă scoase biata Simcuța din ea, atrăgând atenția vecinilor şi trecătorilor, cum al Viviței noastre când au muşcat-o câinii la gunoaie.

Căci mergând la baie să limpezească rufele pe care le lăsase în maşina de spălat şi ridicând capacul, primul lucru pe care l-a văzut în zoaiele albastre mirosind plăcut a detergent Deval, fu tocmai corpşorul neînsuflețit şi desfigurat prin umflare şi cum l-o fi rotit elicea, al

puişorului de veveriță!

– Ce mă fac? Ce mă fac eu acum?... Că vine Cipi acasă şi mă bate de mă omoară! Mă şi alungă din casă cu Vivian, o să m-acuze că eu special l-am înecat pe microbistul lui care ronțăia semințe! Fiindcă sunt puturoasă şi n-am vrut să mai am grijă şi de veverițel, şi de fetiță!

Pe neaşteptate, începu atunci să plângă şi Ionela, atât de mila Simcăi, cât şi de a animalului, deoarece pe ea turbatul ăla n-o muşcase de nicăieri şi nu prea înțelegea fizic exact durerea prietenei sale. Totuşi, se îmbrățişară şi începură să jelească amândouă ca nişte nebune.

Aşa le găsi tanti Cecilia, venită special mai devreme de la puşcărie tot ca să se mai joace cu Vasilică, deşi era cu vreo zece ani mai bătrână şi mai elegantă ca surioara ei, sau poate că mânată de o presimțire.

Ea crezu şi nu crezu că puiul de veveriță a putut s-o zgârie pe mâini şi pe sâni, ba chiar s-o şi muşte în halul ăla pe zgubilitica de Simcuța, dar când cele două prietene încercară s-o convingă că dintr-un fel de complex de vinovăție animalul s-a dus la baie, a ridicat capacul de la maşina de spălat şi s-a azvârlit cu capul înainte ca să se sinucidă, ea prinse a zâmbi ironic ca dinaintea unui deținut care încearcă s-o ducă cu preşul că i-au căzut țigările în celulă pe geam, una câte una, aduse de o porumbiță albă sau expediate cu praştia.

– Criminaliştii sunt în mare încurcătură atunci când cadavrul victimei e de negăsit, observă pe un ton academic perfect neutru, ca cea mai mare dintre ele, gardiana. Mai bine îmi dai trupuşorul mie, Simcuțo, după ce îl storci puțin, şi văd eu cum vă scap de el, fiindcă legenda voastră este neverosimilă. Şi lui Cipi al tău îi declari c-a venit în vizită Ionela, a sunat la uşă, ai deschis, iar Vasilică a zbughit-o în curte ca nebunul, zvăpăiat cum e. Şi degeaba ați mai ieşit după el, că s-a pierdut prin curțile vecine, l-o fi găbjit vreo mâță mai bătrână.

– Nu-i aşa c-o să stai de martoră, Ionelo? lăcrimă Simcuța.

– Ba da, doamnă, cu plăcere!... Vă servesc! răspunse fără ezitare, dar adresându-se gardienei, tânăra doamnă Garamond, care se întreba şi ea cum se va sfârşi toată povestea aceasta cu Ciprian.

Uşa scârțâi tocmai atunci familiar şi un motan chior suficient de lung să se ridice şi să apese clampa, intră în cameră peste ele, ca să bea apă. Îl învățase Ciprian să se aprovizioneze de la ei. Se urca pe marginea căzii şi se întindea spre chiuvetă, trebuia numai ca Simcuța să-i dea drumul la apă de la robinet. Ceea ce şi făcu, dar motanul se zbârli, înjurând în felul lui pe femeie, arătându-i sinistru şi o lucire rea din ochiul sănătos.

Simcuța începu să tremure, dar îşi dădu seama după abur ce se întâmplă: deschisese apa caldă şi era cât pe-aci să opărească pisica.

– Iartă-mă! zise ea cu simplitate motanului chior, care devenise însă foarte atent la altceva.

Dintr-o săritură ajunse într-un echilibru ca de mare circar la maşina de spălat, pescuind pe Vasilică şi, cu el în dinți, dintr-o altă săritură reveni la poziția inițială, spălând apoi tacticos la chiuvetă delicatul cadavru, de spumele de detergent de pe el. După care, mulțumit de calitatea clătirii şi de pradă, se coborî şi mărşălui calm spre ieşire, ținându-şi codoiul perfect vertical, mândru de parcă ar fi fost vorba de captura lui şi ar fi aşteptat de la toți cei prezenți o dâră de ovații, aplauze şi urale.

Poveste care pentru Simca s-a sfârşit astfel cu bine, în orice caz mult mai bine decât s-ar fi aşteptat din partea tânărului şi colericului ei soț dacă afla tot. Despre viața aventuroasă a căruia ştia atât de puțin!

De fapt, Ciprian al ei n-a dormit decât o singură noapte într-o odaie din căsoaia de la Câineni a chiaburului Melecan. Alte două nopți le-a petrecut chiar în Capitală, la fostul său şef, în patul soției acestuia, Cocuța, care înainte de eliberarea patriei noastre de sub jugul fascist trăise la un industriaş liberal, servitoare, şi acesta îi dăruise, într-un moment de generozitate, pentru serviciile ei, o prețioasă brățară cu scarabeu.

Având origine sănătoasă, sub ocupația sovietică, ea s-a avântat în noua viață politică, măritându-se cu un tovarăş, cu Vasea. Anii trecând şi el apucându-se de vânătoare de lupi, ea s-a simțit tot mai neglijată, ba chiar umilită, pentru că aşa cum concepea şi Lenin trecerea cantității într-o nouă calitate, soția de ştab se percepea pe ea însăşi ca fiind tocmai bună de a fi vânată, compusă şi dumneaei numai din mici animale cu blăniță prețioasă.

Ciprian a înțeles cu timpul alcătuirea asta, dar tipa era foarte pesimistă şi obositoare în sensul că, după o noapte cu ea, el nu mai era bun de nimic două-trei zile. Plus că n-avea nici memorie, deşi îl chinuia să asculte poezii. Speriat, şoferul cel mutant a schimbat serviciul, s-a transferat la un scriitor. N-a scăpat însă de babă, care era şi cicălitoare, şi urâtă ca Moartea şi nemarxist de geloasă. Ea nu numai că a recurs la tot felul de amenințări, că-l trimite în vreo colonie de muncă. Ea l-a tot ademenit cu bijuteriile ei de o uluitoare diversitate, adică de la mai multe case burghezo-moşiereşti, cum ar fi acea brățară cu scarabeu din aur masiv, nişte inele, un ac de cravată cu perle şi un breloc.

De data asta, Ciprian hotărâse să termine definitiv.

Abia scăpase cu viață, pe geam, ultima oară, prin grădină, hăituit de câini polițişti, cu şuierat de glonț de urs pe la ureche, pornit din carabina tovarăşului Vasea, întors inopinat de la vânătoare pentru o plenară lărgită.

Şoferul îi băgă în cap babei că scriitorul l-a avertizat serios că maiorul Vasea, care ține un jurnal parapsihopupu, îl bănuieşte, aşa că un timp se vor vedea mai rar. Obținu de la ea un lung concediu şi, satisfăcut de cum aranjase daravela, nu bătu deloc pe Simca pe motiv că de ce a fost neglijentă şi n-a avut grijă de defunctul Vasilică.

Dimpotrivă, îi arse două palme şi un şut, din considerente de iubire şi de grijă de ea, că de ce a mai încercat să-i dea să sugă la animal după ce o zgâriase deja la mână. Ce, nu văzuse că e ceva în neregulă cu el?

Apoi începu să se joace neobişnuit de tandru cu Vivian. Şi în cele din urmă i se făcu o milă nesfârşită şi de Simca, o dată că-l pierduse pe Vasilică, şi a doua, că animalul o atacase, şi a treia că el însuşi, întors din şoferie tracasat, dăduse-n ea ca într-o vită.

De aceea, şi ca un semn de hotărâre lăuntrică de a fi rupt definitiv cu baba şi cu trecutul, el dărui tinerei sale soții, într-un moment solemn, de la care să se treacă pe alt nivel, brățara cu scarabeul de aur.

Şi Dumnezeu, care e mare şi bun, cum recunosc şi islamiştii, le-a ajutat din plin de-au avut un răgaz de trei ani de înțelegere şi de seninătate în singurătate, trei ani de cuplu solid, în stare să treacă peste unele lipsuri, de fapt relative, căci în realitate condițiile lor de viață şi de moarte s-au îmbunătățit simțitor văzând cu ochii.

Simca s-a întors la serviciu, la încheierea concediului postnatal, şi a avut, datorită micuței Vivi ca şoimiță a patriei, prioritate absolută de li s-a repartizat un coteț cu două camere, e drept, la parter, când ei voiseră la etajul unu, dar şi aşa a fost măcar mai uşor pentru colegi să le scoată şi să le ducă la camion sicriul, întâi pe al ei şi, la scurtă vreme pe al lui, mutându-se după lungi demersuri acolo, luând apartamentul pe numele ei, doamna plutonieră Vidman ce se însărcina cu umanism să crească fetița ca şi cum avea ea s-o nască pe orfană a doua oară.

3. De la circă la spital

– Voi vă puteți duce, vă mulțumesc frumos! Gata, Plecați de-aici! Nu intră înăuntru decât domnu' Garamond! le porunci madam Vidman cu brutalitate bărbaților ce năvăliseră în holul blocului, tinzând să intre în apartament ca nişte molii, odată cu fecioara cea muşcată de câinii Artemisei, să devină sfioasă ca o ciută şi sensibilă la gunoaiele pădurii de simboluri.

Coştei şi Sumotaru mârâiră negri de supărare, lăsând totuşi să se înțeleagă că dânşii rămân deschişi oricărei colaborări. Oricum, din proprie inițiativă, ei vor căuta veşnic soluții noi în problema reducerii numărului de câini vagabonzi, cel puțin în ce priveşte pe aceia care activează în zona gunoaielor dintre blocul Vivianei, borcanul lui Moş Marlett şi Complex.

– Da, da, da... O să mergem împreună la primărie şi o să reclamăm să se ia măsuri, vezi bine! le închise ironic şi definitiv uşa în nas, ca unor gunoieri, domnul referent literar Garamond, derutându-i prin fermitatea de stăpân al casei.

– Vai, ce nenorocire! Vai, vai, vai, ce mai nenorocire s-a întâmplat! se apucă madam Vidman cu mâinile de cap şi rămase cu ochii ficşi, cu privirile pierdute în golul de după grilajul ferestrei camerei sale, căci băgase de seamă imediat că aducătorul fetei comisese o gravă greşeală de comunicare, se lăsase luat de valul băşcăliei şi neglijase să mai dea asigurări presei şi zvonisticii locale că uşa lărgirii NATO rămâne deschisă ca regulă generală şi în mod special pentru România.

– Acum, Cici, adună-te şi poartă-te dur, ca o muică preindoeuropeană cu răniții, nu o slăbi deloc energicul spălător de morți după metoda Spallanzani, căruia vicele Melecan îi promisese că-l face inspector de mediu. Trebuie mai întâi curățată bine rana cu apă şi săpun, pentru a îndepărta balele pe care le-a scăpat botul câinelui în timpul Muşcăturii. Nu există Muşcătură care să nu lase bale. Nici la colțul de cotitură, nici în viața spirituală. O bună spălătură imediat după comiterea faptei este adesea un mai bun remediu decât intervenția mult ulterioară a medicului, că mai stai şi la coadă în policlinicile noastre, ca şi la circă să-ți dea trimitere. De asemenea, e obligatoriu a se identifica animăluțul care a provocat plaga. El nu trebuie în niciun caz să fie eutanasiat! Ar fi cea mai mare prostie!

– Da, trebuie să-i dăm ca premiu un ciolan mare! obiectă cu obidă Vivian, ținând ochii duşi ca-ntr-un extaz, pentru că începuse să turbeze.

– Îți mai arde şi să râzi după ce că nu te-ai păzit! se enervă madam Vidman şi plici! îi plesni fetiței o labă peste obrăjor, total nemulțumită de

cum debuta această zi fastă, în care micuța Vivi trebuia să încheie recapitularea finală înaintea examenului de teoria cunoaşterii vizionare, care o aştepta a doua zi, cel mai greu la facultatea ei particulară de filologie, comunicare şi marketing, secția poeți profesionişti/ copywriteri.

Vinovata plecă în jos capul ornat cu plete bogate, castanii, dar oricând puteau fi blonde, şi tăcu mâlc. Supusă, îşi scoase cu o lene hieratică şi îi rulă şi derulă încet, ciorapii fini de pe ea, dintre care numai cel de pe dreptul mai era utilizabil. Celălalt prezenta găuri mari, cu anfractuozități pline de sânge, de plasmă şi de bale, care dacă nu te întristau cu adevărat, cel puțin îți creau o stare de indispoziție şi de contestare a unei autorități care ar fi trebuit să ia din vreme măsuri ferme împotriva pericolului muşcăturilor: primărie, asociația locatarilor, ministrul sănătății, guvernul, parlamentul, preşedinția republicii, Consiliul Suprem de Apărare a Țării, grupările (auto)însărcinate cu supravegherea drepturilor omului, grupările (auto)însărcinate cu drepturile câinelui, asociațiile pentru protecția tuturor animalelor – acestea din urmă invocabile întrucât omul, la nivel carnal, pe unde e muşcabil, e tot animăluț care necesită protecție, gândea ea.

Madam Vidman şi domnul Garamond schimbau reciproc semne de exasperare că fetei abia muşcate îi mai arde şi de gândit.

– Muşcătura, Tahomo, încercă el a-şi da cu consolarea, e o artă vizuală. Ține de *happening*, de fericirea de a ți se întâmpla şi ție *ceva* în acest Univers plictisitor. De aceea, niciodată două muşcături nu seamănă una cu alta. Nici măcar dacă sunt performate succesiv la ambii craci! Care oricum trebuie spălați de bale în procedură de urgență!

Rămasă doar în chiloței şi tricou, Vivian fu dusă în baie de miloasa ei mătuşică şi spălată bine cu apă şi săpun pe rană, cum scrie la carte şi cum atât de bine ştia şi domnul Garamond, încât aproape că era mai indicat s-o dezinfecteze el. Căci învățase deja de la ele până şi incantațiile de seară care invocau sprijinul lui Mardagayl ca să fie publicată placheta *Câine şi Pâine*, căci buna primire favorabilă de către critică decurgea de la succesul ei asigurat de consilierul prezidențial cu numele de cod Anubis. Aşa şi gândea, se plimba gânditor prin hol, trăgând cu ochiul prin uşa întredeschisă, nu cumva să se întâmple vreo greşeală. Pe de o parte, operația avea în penumbrele băii ceva de coşmar, amintind de bătrânele vrăjitoare ale Elevului Mediu, de cum spălau ele cu îndârjire fecioarele, depărtându-le picioarele, pregătindu-le pentru diavoleşti ceremonii închinate desfrâului cu răpitoarele, cu toate fiarele. Pe de altă parte, totul îl dezgusta prin excesul de prozaic: se întâmplase ceva stupid, ca un viol fără niciun fel de senzație, ceva de o banalitate cenuşie, bun doar de statistică, nu de vreun telejurnal sau de reportaj în presa comercială. Fotografiase degeaba la gunoaie! Nimeni nu putea câştiga vreun ban din *suferințele fecioarei muşcate de câini*.

Da, de *câini*, nu de câine. El era bănuitor, cum şi cerea o operaţie de aşa complexitate. El era convins că n-a lucrat fata doar un muşcător, ci au fost doi indivizi care au acţionat, muşcând-o simultan sau aproape simultan. Unul a fost în mod evident acela identificat de însăşi Vivi: ăla ceacâru, cu un ochi alb şi unul albastru. Celălalt, care a operat pe la spate, zărit doar de domnul Garamond prin ochelari, ca martor binocular aproape ocular, trebuie să fi fost cotarla aceea obeză, polobocul pe care îl poreclesc prichindeii blocurilor tv-culţi Sumotaru. El poate depune oricând mărturie că a văzut cu ochelarii lui şi pe acest butoiaş trebăluind pe la spatele feciorelnic al Vivianei. Şi e posibil să aibă şi probe în ce a fotografiat portabilul, oarecum de departe.

– Dar Măturici? întrebă cu jale fata, care simţise ea că au fost gâdilături de la doi agresori. Nu cumva o fi amestecat în această tentativă de viol psihic cu omor şi drăguţul de Măturici al vostru?

– Mitică? Miticuţă?... Măturici al meu, nu! se enervă Garamond, îndreptându-şi agresiv nasul roşu şi luminiţele ochelarilor spre ea. Hotărât lucru, nu! În niciun caz nu a avut cum să te muşte, ce dracu! Mă cam şi mir cum de a ieşit el de sub maşină, ridică tonul vânzătorul, fiindcă noi l-am educat să nu iasă din dispozitiv decât dacă este atacat. Eu am avut impresia chiar că, la ţipetele tale disperate, patrupedul meu comunitar a reacţionat la fel ca şi mine: a lăsat baltă orice altă treabă mică sau mare şi s-a prezentat la faţa locului, cu gând de a da o mână de ajutor cetăţeanului aflat la mare ananghie, în pericol de a fi muşcat. Eu sunt convins că dacă băieţii ăia n-ar fi dat cu pietre, zgornind, împrăştiind haita şi îngreunând identificarea făptuitorilor, el, bravul meu Măturici, i-ar fi pedepsit exemplar cu colţii lui necruţători, tăind în carne vie, ca un rottweiler sau ca un pitbull, din proprie iniţiativă, expunând şi oprobiului public pe răufăcătorii asupra identităţii cărora fără nicio îndoială că e mai bine informat ca noi.

E adevărat că sunt, există unele bariere de limbaj, domnişoară poetă, care ne împiedică să-i luăm un interogatoriu, să-l audiem, să-l intervievăm transparent, însă nu socot imposibilă o punere faţă în faţă a victimei şi a celor doi bănuiţi, precum şi a lui Măturici, şi atunci vom vedea dacă el va sări doar pe ăla ciacâru' sau pe amândoi.

Părerea mea!

– Rana este adâncă şi gravă, din plăgi multiple, concluzionă madam Vidman la încheierea operaţiei, în timp ce Vivian urla de usturime ca o fiară, fiind badijonată cu spirt albastru direct pe carne vie. O voi pansa cum mă voi pricepe şi eu, dar o sfătuiesc pe domnişoara să meargă la un medic, la un doctor de muşcături, la un specialist, măcar pentru a-şi face o injecţie împotriva tetanosului, fiindcă nu numai de blestemul familiei noastre, turbarea, trebuie noi să ne temem stând cu frică şi luând aminte, ci şi de banalul tetanos, care odată dezlănţuit

provoacă suferințe îngrozitoare, şi bolnavilor, şi celor ce-i îngrijesc, şi presei cotidiene.

– Da' eu nu mă injectez deloc! explodă jignită fata, pusă pe răzbunare. Eu n-am de gând să chinuiesc pe nimeni cerşind îngrijire. Nici să-mi creez nu ştiu ce precedente şi obligații!

– Acu-ți arz una! ridică amenințător cazmaua doamna Vidman şi micuța Vivi deveni foarte cuminte, înțelegând şi ea, ca şi noi, că nu era bine să-şi complice situația. Era muşcată, examen la faruri, vitrine, fotografii cu generalul Vasea avea, numai o ceartă de două-trei zile cu tanti Cici îi mai lipsea, cu reproşuri adunate an cu an, clasificate şi reclasificate de o rigidă, bătrână şi necruțătoare memorie, cum au numai cei apropiați ție, adică minoritățile, muritorule.

De fapt, era o dimineață obişnuită. Preşcolarii însoțiți de bunici mergeau la grădiniță, escortați discret la distanță, ca de nişte mici bodyguarzi, de o ceată de moroi gălăgioşi ca nişte vrăbiuțe, dotați şi ei cu nişte ghiozdănele ca de şcoală sau aşteptând să-şi arunce careva, fie şi parțial, pachețelul cu mâncare. Uitându-se la ei şi deosebindu-i pe câinii vii de câinii morți în baza competențelor sale critice şi a flerului de copoi experimentat, pe care i-l descoperim în jurnalul literar-spiritual, domnul Garamond avu răgazul să mediteze la ce va comenta Ionela lui dacă madam Vidman şi fata vor face apel la vechea sa prietenie şi îi vor cere să scoată maşina, într-un moment când nu stăteau chiar aşa de bine cu banii. Erau strâmtorați. De rottweilerul şi pitbullul generalului Vasea, ca şi de cei doi lupi de la vilă, îngrijea pe de-a moaca, din obligație că bossul o ținea pe Ionela profesoară de marketing la universitate, iar lui îi dăduse portabilul ăla primitiv care şi fotografia. Pensioara îi cam întârziase, să spele morți nu mai venea nicio solicitare de la preotul paroh îndrăgostit de Ionela, iar până la salariul ei de la facultate singura sursă de parale era doar dobânda la nişte bani de pus gresie în bucătărie, depuşi pe termen de o lună, cu desființare de fiecare dată a depozitului, când îl mai măreau puțin cu noi economii, ceea ce acum nu era cazul, că venise întreținerea mărită şi se scumpise, pe neaşteptate şi injust, până şi telefonul, urmând să se arate şi alte repercusiuni inflaționiste în familie.

– O bună şi operativă spălătură este cel mai bun leac nu numai împotriva rabiei ci şi împotriva tetanosului, încercă el o stratagemă să evite recursul la maşină pentru transportarea Vivianei la policlinică.

– În casa asta sacră, din care au plecat deja două sicrie la cimitir din pricina muşcăturilor de animăluț, bătu din piciorul sănătos pe un ton mesianic doamna plutonier, noi n-avem dreptul să ne mai jucăm cu focul, cu esența luminii şi a căldurii. Din toate sursele de lumină, Simcuța şi Ciprian se uită acum direct la noi, ca nişte camere ascunse!

– Animalul malefic necunoscut, o secundă consilierul aulic,

licantropul libidinos a cărui exorcizare este scopul incantației lirice a debutantei, prin puterea lui magică demonstrată atât de macabru în acest bloc sinistru al nostru, nu mai poate să nu-şi impună mai devreme sau mai târziu şi pretențiile de a deveni obiect de cult. Atât vaccinarea antitetanică mai întâi, cât şi aceea antirabică mai apoi, fezabilă după aprecierea mea abia într-o a doua secțiune a liturghiei cosmice, sunt obligatorii şi se vor implementa cu orice preț!

– Ce nu poci eu deloc să-mi dau seama, Ionele, este însă *unde* se face efectiv fiecare din aceste injectări în parte şi trebuie să ne prezentăm de urgență acolo cu fetița.

– S-au schimbat multe în viața noastră medicală, izbucni singur în râs viitorul inspector de mediu, felicitându-se că nu-l luase gura pe dinainte şi nu precizase el *unde* să i se facă injecții fetei. Pe vremuri, asistența sanitară era gratuită, doamnă, larg accesibilă, de înaltă calitate, cu caracter planificat şi unitar, cu orientare profilactică, fundamentată pe o bază ştiințifică mereu actualizată, updatată şi upgradată, cointeresând populația, prin inspectorii de mediu, în asigurarea igienei mediului şi în luarea de măsuri antiepidemice pe baza normelor emise de ministerul de resort în ce priveşte înlăturarea din mediu a factorilor vătămători, a noxelor, şi asanarea mediului de muncă şi de viață, în respectarea igienei alimentare şi a normelor igienice în şcoli, facultăți, grădinițe, tabere, precum şi la fiecare loc de muncă, sănătatea fiind ocrotită de statul nostru marxist-leninist ca pe o prioritate națională, asigurându-se pentru ocrotirea mediului o modernă bază materială, cadre calificate şi, evident, stimulate la o atitudine înaintată față de om, de omenie totală, mai ales față de *omul ales*, față de omul suferind în noul mediu ambiant.

– Iar azi? Azi? întrebă cu groază tragică greacă Vivi, ca una ce avea clară nevoie să i se acorde asistență de medicină generală, pentru că începuse să-şi facă de cap turbarea în ea, găsind un teren propice.

– Azi? dădu din umeri cu nepăsare domnul Garamond, azi, fetița mea, eu nu ştiu nici unde e Târgoviştea, adică eu nu m-am informat pe pielea mea cum e, fiindcă ne-a ferit Dumnezeu, şi pe mine, şi pe Ionela mea, de mai rău! Datorită rugăciunilor noastre sistematice, cu pronunțat caracter sistemic, noi doi, ca un cuplu ce ne socotim cumpătați, n-am ajuns încă pe mâna murdară şi imorală a doctorilor, nici pe aia şi mai hrăpăreață a asistentelor, dar *aud* şi eu că toată lumea se vaită şi se plânge pe la televizor de ei, de clasa noastră medicală, că nu mai e bani nici de medicamente. La niciun nivel! Suferă toată rețeaua. De la spitalul unificat teritorial până la policlinicile guberniale, regionale sau raionale, dispensarele de circumscripție supraurbană, urbană, suburbană sau rurală, de întreprindere, de instituție, de centrală, dimpreună cu ambulanțele subordonate... E greu, taică, e foarte dificil, că suntem în tranziție, dar numai lupta cu greutățile, cu vitregiile societății şi ale naturii, luând

exemplu de la cățelul ăla sufletistu', de la ceacârul Coştei, sporeşte vitalitatea popoarelor, nelăsând în viață decât pe cei mai vicleni, mai prolifici şi mai viteji dintre cetățenii viguroşi. E o certitudine istoric probată, dar evident secretă, că popoarele cu asistență medicală excesivă întrețin prea mulți infirmi, aşa că devin societăți fragile şi îmbătrânite, ajung la catastrofă demografică, la colapsul că tineretul muncitor nu le mai poate da pensii la vârstnicii paraziți, ca un corolar rezultând trendul că neamul degenerează, oricât s-ar strofoca guvernul, în umanismul lui recent, pentru ca să evite...

Domnul Garamond îşi frânse discursul, muşcându-şi buzele. Cine dracu îl pusese să se bage când au început să zbiere Vivişor şi baba ca nişte vite? A făcut poza? Gata, trebuia să se care de-acolo cu ce-a apucat, să valorifice clişeul la vreun publicitar mai relaționist! Dar nu s-a putut abține şi uite că a dat o mână de ajutor cetățenesc şi acum iacătă, madam Vidman se uită la el urât, deşi e decedată de-atâta vreme, iar simptomatologia turbării debutează abia după patru-şase săptămâni de la infestare, ca atunci când eşti însărcinată, fată!

– Eu nu tolerez avortoni şi degenerați, idei fasciste în casa asta! puse amenințător mâna pe cârje cu mânie proletară apriga gardiană, aşa din senin.

– Mă duc acu' să scoț maşina, vă transport eu pân'la circă! se zăpăci complet spălătorul de morți pensionar, fost vânzător de cupoane, angajându-se într-un demers interzis de Ionela, în loc să nege ca orice vampir posesia de idei extremiste.

– Bine unchiu' Ionel, te aşteptăm cu drag! i se adresă duios, bătând din palme, micuța Vivi, cum nu mai făcuse din copilărie.

– Fie ce-o fi, plecă lăcrimând cu duioşie pensionarul. Aşa a fost să fie, rețînu diaristul din el. Lua-m-ar dracii! Muşca-m-ar lupii mascaților! Mai bine mă cert cu Ionela decât cu madam Vidman, care ca veche prietenă, vrăjitoare şi amantă perpetuă, măcar mai ține la mine, chiar mai mult decât destrăbălata şi suspecta de nevastă-mea...

A scoate maşina nu însemna în cazul său de particular a o scoate din garaj, sau din blugi (cum îl ironizase pe controverse lexicale la pat universitara de marketing mov), ci de pe două benzi de beton pe care ea staționa lasciv, sub plopi, deasupra celebrului prin coada sa stufoasă Măturici şi, de puțină vreme, peste un cățel mai tinerel, pe care îl poreclea lumea Cuponel, dar îl chema Pătrățel, fiind obez încă de mic.

Domnul Garamond urcă întâi la trei la el, puse pe dumnealui pantaloni crem, curea, cămaşă albă, o pălărie mai bună peste chelia pe care n-o arăta niciodată, ochelari cu ramă aurită în locul celor de piață şi de televizor. Se gândi la ce va spune Ionelei când va trebui să justifice consumul de benzină şi se hotărî să ia cu el şi contractul de la bancă.

– Auzi, dragă?! îi va comunica. Ştii ce-am aflat eu de pe la lume

prin piață?... Că micşorează ăştia de tot dobânzile, şi atunci e mai bine să scoți pe loc tot ce deții ca capital la ei decât să aştepți până aduni tu economii ca să faci un depozit mai mare pe stoc! Cum zicea şi Mihail Ralea prin 1946, în *Explicarea omului*, că avem de învățat de la Măturici şi Cuponel ai noştri, Ionelo!

– *Câinele care îngroapă o parte din mâncarea sa pe care o caută a doua zi are un instinct al viitorului şi un început de act economic*.

– Bun, dar ce ți-a trebuit să scoți maşina? Pe jos nu puteai să te duci? ar fi putut răspunde cu ochii ei galbeni scăpărând scântei bacoviene de gelozie Ionela. Ce, nu te puteai duce la bancă pe jos? Îți cădea coada?

– Bine dragă, dar cuuum?... Dacă mă ochea unul la bancă şi se luau vagabonzii după mine, îmi dădea unul una-n cap, ajungeam drept urmare de mă găseai la spital sau la morgă pentru o nimica toată, nici cât o amărâtă de pensie...

– N-ajungeai tu la morrrgă! ar fi țipat sardonic Ionela, care ştia bine ce poamă era, abia la o vârstă înaintată făcându-şi o idee despre marile lui secrete. Eu o s-ajung acolo, nenorocitule, c-aşa e scris, să mă bagi tu în pământ cu tâmpeniile şi infidelitățile tale, să mă-ngropi de să nici n-apuc pensie. Iar după două-trei parastase, să te faci că nici usturoi n-ai mâncat şi să te destrăbălezi cu Vivian şi cu hoaşca aia în două apartamente!

Curioasă decizie, madam Vidman n-a vrut să meargă cu ei. Curăța liniştită nişte căpățâni mari, albe, de usturoi chinezesc.

– E destul c-am pansat-o! motivă ea într-o stare de furie calmă rău prevestitoare. Acum, dacă nu s-a păzit de muşcături, trebuie să stau şi să mă gătesc ca să pot să mă târăsc de urgență până la generalul Vasea, să văd cum aranjez pe mâine cu examenul la teoria cunoaşterii vizionare, că recapitularea finală nu mai poate fi făcută în bune condițiuni dac-au muşcat-o de piciorul stâng. Zvăpăiata! Ce-a vrut să-mi demonstreze? Că poate face piața? Păi femeie de casă vreau să scot eu din ea? Sau primăriță?... Sau preşedintă? Să vedem ce se mai poate face acum... Îl mai dă, nu-l mai dă... Îl amână pentru la toamnă... Nu ştiu! Om vedea noi. Nenorocul românesc este că o să dureze mult. Se poate să nu dau de el, că generalul Vasea umblă pe la mese rotunde. Ca un cal la manej. În orice caz, Vivişor mamă, dacă eu n-ajung şi te-ntorci înaintea mea, îți iei lăptic din frigider şi îți pui tu singurică la încălzit în crăticioară! Ai grijă să nu se prindă de fund şi nici să nu dea în foc, că speli şi râcâi tot aragazul! Vezi că ai ciorbă de lobodă şi spanac, la care îți faci singură nişte ouă! Să nu dea naiba să te găsesc că n-ai mâncat, de lene, că nu ştiu ce-ți fac! Acum ai examene! Examene!!! Grija siluetei, dacă vrei să te anemiezi ca topmodelele, o laşi pe mai târziu. S-a-nțeles? Priceput-ai? Înțelesu-m-ai, ori trebuie să mai repet?

Vivian o urmări cu frică şi lăsă să se înțeleagă că a reținut şi, brusc o zbughi pe uşă, ca o mâță care a comis ceva nepermis în debara sau a

simțit mirosul ca de usturoi al şarpelui.

La circă, unde ajunseră instantaneu, domnul Garamond o conduse de braț, de la maşină pe trepte în sus, cu multă solemnitate, ca la o cununie trasă pe video şi cu zâmbete care aveau conținut electoral explicit. Parc-ar fi nuntit la Davos şi acolo, sub cort, între două manele să crape duşmanii, naşul Wolfensohn (*the World Bank president*), le-ar fi înmânat darul, sub blitzuri, cu promisiunea de față cu reporterii:

– *We look forward to working with his government in a supportive way.*

În ciuda orei matinale, pe holul jegos de înțelegeai că aştepta sponsori pentru curățenie generală odată cu întreg localul, se aflau deja o grămadă de pacienți care îşi făcuseră socoteala că în felul acesta vor evita canicula amiezii, care te obligă să consumi băuturi răcoritoare sau înghețată până acasă, diminuându-ți bugetul familiei în mod neplanificat. Apariția celor doi acolo, el radios, ea zgribulită, produse oarecare animație, de regulă totdeauna publicul fiind frapat de cuplăraiele nepotrivite vârstnic, manifestând din inconştient o irepresibilă dorință de a le debloca frecvent, testându-le riguros fiabilitatea.

– Ei, domnu' Garamond, îl provocă o femeie cu un ochi învinețit de curând, care mai e situația? Intrăm sau nu intrăm în NATO?... Aud?

– Până una alta, răspunse neguros pensionarul, decât să păzim noi pe alții, mai bine am avea grijă de propriii noştri cetățeni, cucoană. Că uite, uite, ia uitați-vă oameni buni! ridică el tonul cu un fel de mândrie retorică. Azi dimineață câinii noştri de cartier, da, ai noştri, o muşcară câinii cartierului nostru, au îndrăznit, şi pe fetița asta nevinovată!

– Da', dom' le, aşa e! S-a-nmulțit peste măsură! fură de acord pacienții, uitând să mai comenteze, măcar pentru noii doi veniți, anunțul recent al asistentei că doamna doctor soseşte de la nu ştiu ce fel de şedință abia după zece dimineața.

– Nu cumva eşti acum cu Ionel al meu, care a scos maşina, fiind dumneata nemâncată sau nefu de dimineață la gunoaie, de-ai avut un leşin isteric, ai căzut peste un câine şi ai fost muşcată, crezându-se atacat? parcă auzi poeta, ce sta ca o minorosiță, căzută în reveriile sale, pe vrăjitoarea de Ionela, făcându-se avocata maidanezului, mânioasă că i-a fost răpit bărbatul pân' la policlinică.

Asta îi aduse aminte că în momentul Muşcăturii concepea un vers şi-l avortase aşa, îl uitase, un vers mare, nepieritor. Ar fi făcut-o celebră.

– Dar dacă, ştiind că scrii poezii şi că citeşti cărți, intră ilegalista Cocuța a lui Vasea cu scenarita ei peste a Ionelei, o fi asmuțit vreo duşmancă din bloc, de la patru, un câine fără să ştii, ca să te laşi de neseriozități şi să te apuci de o întreprindere pe corp propriu mai serioasă, mai creativă de bani? Putea să fie chiar tanti Cici în spatele Muşcăturii, căreia i s-o fi făcut milă de tine!

Şi ca o confirmare a creşterii vertiginoase a populaţiei canine, semnalate de pacienţi, tocmai atunci, luând urma Daciei roşii ce îi ţinea loc de coteţ, Cuponel, alb, creţ şi rotund ca un pătrăţel, dând cu putere din coadă ca Măturici, urcă mândru pe treptele policlinicii şi avansă gudurându-se către superbul lui stăpân, reproşându-i îndurerat că de Vivian a avut vasăzică grijă, dar de interesele familiei sale nu s-a mai preocupat. Vezi? A uitat să le dea la câinii lui comunitari de la maşină obişnuita matinală mâncare şi apă! Şi doar era Dacia lui roşie şi a Ionelei! Păi treabă e asta, fraţilor? Munceşti ca un câine şi stăpânul uită de tine, te neglijează dacă eşti fraier şi taci, dacă nu te duci după el peste tot, ca un creditor, să-l dai de ruşine!

Rafinat politician, uns de Ionela cu toate alifiile ei, domnul Garamond, înţelegând stratagema, se făcu că nici nu-l cunoaşte.

– Marş în mă-ta de-aici! i se adresă el cu dispreţ şi cu mânie crescândă. Domnilor, am ajuns în ţara noastră de, de, de, uite, intră şi câinii în dispensar cu democraţia asta!

Şi pleosc! îi arse bietului căţeluş un şut sub codiţă de se rostogoli sărmanul schelălăind pe trepte, receptând cu atât mai dureros lovitura cu cât venea de la cine se aştepta cel mai puţin, de la cineva apropiat, din partea stăpânului său nonformal! Başca absenţa cu desăvârşire a vreo vină contractuală care să justifice asemenea ieşire necontrolată din partea angajatorului fără carte de muncă. Dimpotrivă, tocmai pensionarul era acela care încălcase contractul tacit cu câinii săi de pază, nedându-le obişnuita masă de dimineaţă, conform contractului de parteneriat!

– Dă-l! Dă-l căţaua! Aşa trebuie să ne purtăm în ziua de azi cu toţi câinii, cu golanii, cu emigranţii, cu infractorii, cu studenţii, cu piţipoancele, cu regaliştii şi cu oricine care ne deranjează şi nu ne lasă ca să muncim! bătu din palme cocoana care avea un ochi vânăt. Trebuie să terminăm definitiv cu orice sentimentalisme kitsch antepostmoderniste, adică ieftine! Ţi-a făcut cineva ceva incorect şi poţi să-l arzi, atunci arde-l, domnule! Nu mai sta pe gânduri, că şi ăla, ca om, dacă are posibilitatea foarte posibilă de să-ţi dea una în cap sau să te dea în gât, se va gândi atunci când o fi momentul numai la interesele lui şi ale familiei sale, te va distruge complet, te va mânca cu căcat cu tot, nu va ţine cont că eşti şi tu om, nu câine, şi că poate că frecventaţi la aceeaşi biserică, la acelaşi duhovnic, la aceleaşi vrăjitoare!...

– Aşa cere legea concurenţei, o privi cu prietenie comunicativă şi subsidiaritate la liberalismul local familial domnişoara Vivi. Fiecare îşi vede de interesele lui personale şi doar dacă-i prisoseşte cumva tot ceea ce a agonisit la familia lui, neprins de nimeni, abia atunci sponsorizează şi pe care a fost mai leneş sau mai fraier niţeluş, sau mai ezitant, de-a ajuns nu aşa de bine să coboare şchiopătând pe scara noastră socială.

– Asta e legea vieţii, fato, şi alta n-avem, nici nu mai bagă. Nici

NATO! conveni cu glacialitate funerară domnul Garamond, ştergând îndelung de praf scaunul şchiop, bolnav, care avea şi el nevoie de dispensar, şi uitându-se cu o lacomă din senin atenţie la piciorușul recent mursecat de dulăi al domnişoarei, de parcă atunci l-ar fi remarcat prima dată cât de aproape de el putea să se bâţâie.

Dezbaterea ar fi putut continua cu şanse egale de a se ajunge la o păruială sau la un consens, eventual şi la performanţa de a i se diferenţia din noianul opiniilor, prin extrudare la rece, tema, dacă şi numai dacă nu s-ar fi întors în holul dispensarului nostru anexat la policlinică... Cine?... Cum cine?... Cuponel! Cu-po-nel. Ce, n-aţi auzit de el?

Şi nu oricum, ci într-un adevărat triumf, triumf roman pentru care, dintr-o gelozie uşor de înţeles, toţi bărbaţii autentici daci l-ar fi luat în şuturi mai tari decât ale jigăritului domn Garamond.

Dacă ar fi avut posibilitatea. Dar nu prea aveau! Fiindcă bebeluşul cel alb şi creţ, cu o singură pată neagră pe spinare şi cu o singură pată maronie pe gât, se afla acum, strâns cu duioşie voluptuoasă şi impură la piept, de o topmodelă cum nu mai văzuse nimeni dintre cei prezenţi la noi în cartier!

Vivian, Tahomă până atunci amorţită de Muşcătură ca de un interminabil catharsis postmodern multiplu, parodic la încleştările lungi ale visătorilor câini, deşi mută ca o vită contemplativă, simţi lămurit cum reînvie în ea, Lucida, răutatea divină, adică însăşi forţa vitală, aşa că trăi adică faţă de noua venită o absolută ostilitate, absolută în toată dumnezeirea diabolică a cuvântului: nu era nevoie şi nici n-ar fi fost în stare să dea ea cuiva socoteală să-i şi raporteze de unde şi deci de ce atâta ură pură! Numai nu-i zise că pupa-l-ai sub coadă pe Cuponel! Sau că dare-ar Skaraoţki, într-o viaţă viitoare, să fii tot căţea şi să-ţi dea ciobanul cu opinca-n bot când oi vrea să intri şi tu, în primul val, la hârdăul cu zer!

Intrusa era înaltă, mlădioasă şi suplă. Purta o rochiţă cu imprimeuri din flori de vară, mici dar divers şi armonios colorate. Ele păreau să emane acea mireasmă care izvora de fapt din chiar pielea ei catifelată, care era sigură pe ea că o să vă placă, fiind răcoroasă deşi prezenta la atingere un arhipelag de insuliţe fierbinţi. Pe spinare, rochiţa rândunicii era decoltată ca de un bisturiu generos, de la ceafa cu reliefuri obscene până la prima vertebră precoccigiană. Pe partea cealaltă, vag mascaţi de trupul călduţ şi moale al lui Cuponel se vălureau sub ea sâni voluptuoşi, virginali, voluminoşi, voluntari şi volubili, vorbind perpetuu despre toate cele voioase ale voinicului.

Iar părul îi era blond, blond ondulat, blond unduitor din creştetul bolnav până-n şalele sănătoase, ca o perucă din aur masiv din vremurile graţiei şi rafinamentului Europei Centrale de la Visegrád.

Ea ridică pe căţel în sus cu amândouă mâinile, ţinându-l de lăbuţe, dezvăluind că părul ei de la subsuori, paradoxal neras, era cu desăvârşire

negru. Şi cum îl ținea pe Cuponel în sus, își tot freca de blănița lui, excitantă ca orice blăniță, ba un obraz, ba altul, împungând tandru şi duios de jos în sus.

– Care silicoanele mă-tii ai dat, mă, în el? interogă ea, privind cu coada ochiului verde şi rece ca smaraldul spre bărbații de jos de pe scaunele şchioape. Şi începu să-l pupe repede şi gâdilător pe Cuponel pe pătrățel şi pe pântecul jilav, şi pe trufă, scoțând din el scâncete triunghiulare şi în dinte de ferăstrău, parcă de durere, dar erau în realitatea virtuală canină doar semne şamanice ale extazului.

Salivând în exces, Vivi îşi strânse instinctiv pumnii, simțind că plesneşte de ură şi explodează ca un gist, ca o grenadă de intervenție cu substanțe toxice, răscolită belicos de o indignare ignară. Voia aia să i-l răpească ei pe Ionel, şi maşina, prin Cuponel?

Totodată, se simți maculată de un sentiment de opoziție împotriva tuturor potăilor şi a colaboratorilor lor roturieri.

Avea şi de ce. Intrusa se purta cu alde Cuponel dând frâu liber unor instincte materne atât de nesatisfăcute încât un neavizat şi-ar fi putut face greşita impresie că-l fătase chiar ea, şi nu de prea multă vreme.

– Care silicoanele mă-tii ai dat, mă, în el? repetă aia nervoasă, cu o voce răguşită ca a lui Ciprian, aruncând în jur tăioase şi verzi ca mătasea-broaştei ocheade de Gorgonă.

Ca hipnotizat, domnul Garamond se ridică în sus, de parcă s-ar fi destins prin pânza de sac un arc al canapelei de acasă, şi rămase cu capul plecat ruşinat în jos, uitându-se cu atenție la piciorul muşcat al micuței Vivi, picior cu piele din ce în ce mai palidă din cauza urii.

– Tu ai dat, mă? se miră cu dispreț privativ Gorgona. Tu, mă, pensionarule! Amărâtul amărâților şi fraierul fraierilor. De ți-a furat statul pensia. Statul, da! Statul. Ți-a furat statul pensia, amărâtule, parcă nu aveai tu destule necazuri! Mă uit la tine aşa şi am impresia, după ochelari, că am de a face cu un om serios cât de cât. Şi când colo, tu ai dat în el! Ai dat în Cuponel! De ce-ai dat, mă, în el? Ca să te dai mare, ai? Că poți să dai! Păi într-un cățel dai tu, mă? Păi dacă îți era ție s-arăți la lume că tu eşti ăl mai tare din parcare cu Dacia aia roşie expirată a ta, de foloseşti maidanezi greoi în loc de rottweileri să te ajuți la tracțiune, păi să te fi dus în siliconul mă-tii la Complex doi paşi de la Moş Marlett cu ea, să te bați acolo cu Sumotaru şi cu Coştei şi cu mă-ta care te-a educat aşa, pe sponci, nu cu amărâtu ăsta de cățel, cu Cuponel!

– Au muşcat-o de dimineață tovarăşii lui de gaşcă pe fetița asta orfană! murmură pensionarul năucit, cu aparența că înțelegând el însuşi de ce a dat în Cuponel ca turbatul, vor înțelege şi cei prezenți atitudinea sa duşmănoasă față de animăluțe, ba chiar pentru unul cam inocent, pe care îl pregătea să ia postul lui Măturici ca paznic de maşină când va fi scos la pensie, căci Măturici era cam bătrân, cam uzat, trebuia, ca un

înțelept, să se gândească la primenirea lumii. Consilierul însuşi, din veniturile ca spălător de morți îşi cumpărase de la paroh două locuri de veci, dar n-avea resurse din ce să-şi înalțe deocamdată cavou, deoarece poate că da cam mult pe băutură, iar ce-i promisese primarul Gavriliță, că-l face inspector de mediu şi codoş de câini, nu se realizase, deoarece vicele Melecan sprijinise pe domnişoara secretară Gavriliță pentru acel post cu specializare în Occident...

– Mai bine zi c-ai vrut să te dai mare şi tare-n băț față de fetița asta muşcată! îi luă sardonic vorba din gură ca c-un cleşte dentar apărătoarea lui Cuponel şi domnul Garamond roşi, sub privirile încărcate de reproş ale bolnavilor, recunoscu în sinea sa bătrână că aşa şi cam era.

Mai mult încă, el regreta acum sincer fapta! Se vedea după surâsul lui subțire, ca de liliac orb la consecințele deținerii virusului rabiei. Bătuse ca amărât, un alt amărât, un coleg de suferință şi lipsuri, un cățeluş nevinovat, şi păcătuise doar ca să facă o plăcere multiplă Vivianei, o ingrată *erga omnes*, şi uită-te, dom' le, acum ce ieşise! Că nu avea nici măcar certitudinea că gestul său a fost apreciat la justa sa valoare semnificativă şi semnificantă.

Uite că Vivian, nesimțita, nu intervenea deloc în dezbaterea cazului său, ci zăcea cu privirile pierdute în gol, parcă buzele Muşcăturii se lăbărțase să încapă în ea, încet-încet până şi Universul îndepărtat!

Faptul că poeta Lucida Tahoma se energiza în acel moment din resurse îndepărtate, îl simțeau însă toți în afară de el, de păstrau instinctiv o tăcere solemn funerară, dar nu stăpâneau arta cuvântului cât să-şi enunțe fiecare sieşi ce dracu paranomalii se-ntâmplă în acea dimineață la ei la dispensar de venise cățeaua Cala personal să facă dreptate la copilu' ei Cuponel, agresat de Ionel.

Uşa cabinetului se deschise atunci şi o asistentă grasă, urâtă, proastă, cu chipiu alb casnic şi cu o oală de inox în mână, ca de noapte, le comunică verbal şi nonverbal celor prezenți că tocmai a dat telefon doamna doctoră pe fix că are peste ora zece o întârziere de douăzeci de minute, fiind momentan întârziată în trafic.

Fața domnului Garamond se înroşi de jenă, iar nasul lui cam cârn deveni de-a binelea incandescent, la lumina lui roşiatică întunecosul hol deconspirând ascensiunea buimacă a unui cafard spre tavanul coşcovit de bogatele, exasperantele ploi din primăvară. Buzele dumnealui bețive, hipersenzuale cum sunt la toți vârstnicii încă tineri, şi rău rase din pricina particulară a lamei de cea mai proastă calitate, cerşiră de la femei îndurare, iar mâinile sale pigmentate puternic, cum ți se întâmplă când nu te mai ajungi cu banii de la un talon lunar la altul, îndrăzniră să mângâie ghemotocul alb şi cald pe care cu atâta cruzime şi nesăbuință umană îl pocnise câteva minute mai devreme, nu sub coadă cum țintise, ci drept în moalele capului.

Mama îndurerată a lui Cuponel înțelese atunci în timp real că nu mai e niciun pericol ca bietul ei cățeluş cu părul creț să devină ținta unor noi agresiuni în spațiu, din partea raței din coteț care ajunsese ca zdreanță morală domnul Garamond cel isteț, după ce îşi ratase viața ca pe o ocazie cât roata carului.

Ea îl întinse pe pătrățel cu deplină încredere lui Ionel, iar după ce transferul se făcu în cele mai impresionante condițiuni, se răzgândi şi se aplecă puțin pentru a-l mai linge pentru o ultimă oară după ureche, prilej cu care atinse şi pe vânzătorul de cupoane, pe tâmplă, cu limbuța ei roză, dulce şi aspră.

Apoi se retrase spre uşă, surâzând serafic şi cam straniu, pisiceşte, dispărând pe nesimțite ca o porumbiță, deoarece tocmai atunci se deschise uşa cabinetului şi o asistentă slabă şi plânsă, deoarece bănuia că va fi disponibilizată de ministrul sănătății, ne puse în vedere că doamna doctoriță e la un miting şi are o întârziere maximă de treizeci şi cinci de minute, dar gravidele care sunt pe scaune venite de dimineață pentru control pot să poftească înăuntru, deoarece mai pe urmă se va face târziu.

Domnul Garamond, ținând animalul de lăbuțele din față, se îndreptă cu el spre cadrul medical cu pregătire medie, ca pentru un control de gravidă, dar brusc făcu stânga-împrejur ca un titirez şi, dănțuind prin dreptul pacienților de pe scaunele de la peretele coşcovit, începu să cânte cu un fel de groază, ca şi cum s-ar fi complotat undeva injectarea cu stricnine mortale a tuturor câinilor de cartier:

Cuponel! Cuponel!!! Cuponel e cumințel! Nimeni nu-i muşcat de el!

Pacienții ascultară cu luare-aminte cele afirmate de respectatul vânzător şi avizară, adresându-se în cor doamnei asistente celei plânse proaspăt, cu refrene magice ca un ecou îndepărtat:

Cuponel! Cuponel!!! Cuponel e mititel! Alții muşcă, nu şi el!

– EU am zis că cine e gravidă pentru control, poate să intre! apăsă pe cuvinte, se enervă şi începu să urle atunci ca o cățea puioasă asistenta, neacordând nicio atenție agitației pe care o făcea domnul vânzător pensionar Garamond printre atâția bolnavi.

S-a ridicat şi a intrat doar femeia cu ochiul învinețit de curând, care nu te aşteptai s-o fi lăsat cineva gravidă.

Asistenta cea recent plânsă, deoarece anticipa că va fi disponibilizată odată cu alte moaşe în condițiile diminuării dramatice a ponderii segmentului populației de femei gravide, a examinat-o lung din privire pe Vivian, ca şi pe domnul Garamond, întorcându-le dezamăgită în cele din urmă spatele, trântind şi uşa la cabinetul de consultații, unde se auziră imediat mai multe râsete înalte, zglobii şi colorate.

Rămas complet nelămurit asupra oportunității prezenței lui Cuponel la circă, domnul Garamond a deschis atunci încrezător acea uşă

după moaşă, băgându-şi capul cu nas roşu cârn şi totuşi cam borcănat înăuntru şi aşteptând întrebător. Ca prin ceață, el descoperi că femeia care tocmai îl întrebase cu ironie de NATO, tocmai capitulase întinsă pe spate, şi că astă-noapte, pe lângă scatoalca în ochi, primise de la bărbatul ei cel puțin un tot atât de zdravăn picior în burtă, – pe fondul alb al emisferei ce tremura ca piftia, vânătaia înfățişându-se la fel de demnă de compasiune.

– A sărit! A sărit puricele! îi răspunse cu veselie asistenta cealaltă, printre sughițuri de râs, întrebării mute a domnului Garamond că ce s-a întâmplat de vă râdeți toate ca nişte nebune ce sunteți.

– A sărit puricele! repetă mai calm şi inteligibil doamna moaşă.

– Cuponel nu are purici! se rățoi domnul Garamond la ea, cam năucit că nu-l dă nimeni afară de la acest ritual tainic.

– Ba are!... De la el am luat, că doar n-am venit cu ei de acasă de la mine! începu să schiaune şi să latre furioasă la el gravida, înălțându-se în capul oaselor şi împroşcându-l involuntar cu stropi de salivă urât mirositoare, din pricina danturii foarte cariate, nerujate şi neîngrijite.

Domnul Garamond socoti de prisos o dispută cu o femeie orizontală pe asemenea temă cretină, se retrase politicos şi, punând cățelul pe linoleumul verde, se făcu a-i da sfat, clipind şmechereşte din ochi ca un prunc înțărcat care suge la mă-sa pe ascuns:

– Cuponele tată, du-te-acas' la mă-ta, la Cala, marş mai repede de-acilea, că te umpli de purici!

N-a fost cazul să zică de două ori! Cum se văzu bazat pe propriile lăbuțe, Cuponel începu să alerge cu voioşie, dispărându-i repede pe trepte în jos vârful cozii, spre marea satisfacție a pacienților că a supraviețuit.

Vivian îşi muşca buzele până la durere.

Constatase posterior autoenergizării cosmice că Muşcătura îi bulversase existența complet: nu doar prezentul îi era afectat, ci putea să i se întâmple ceva rău şi viitorului! Era ca şi cum o fiară neagră îi hăpăise magic o halcă din spațiu-timpul gravitației ei, dezechilibrând-o.

După cum nici trecutul nu mai putea fi în conştiința ei acelaşi de până în momentul în care Coştei (aşa numea ea pe câinele ciacâr cel agitat şi sufletist), din față, şi poate ăla gras, Sumotaru, din spate, au binevoit să-şi înfigă caninii în frumosul ei picior stâng, ceva mai sus de o gleznă pură, cu care se mândrea atâta.

Până la acest eveniment, nefiind niciodată gravidă, lângă Mama Câinilor, teoloaga ecomilei, ea prinsese mare dragoste de cățeluşi, pe care îi trata cu tandrețe infinită, rivalizând în acest sens cu domnişoara anterioară, inubliabilă cum luase cu atâta maternitate partea oropsitului Cuponel în decolteul ei, de parcă îl fătase personal de curând, deşi poate că făcuse sex fecundant cu un lup alb husky într-o viață anterioară. Nu exista week-end să gătească tanti Cici vreo supică şi să nu se deplaseze

una din două în spatele blocului nostru, la containere, pentru a da de pomană vreunui câine sărac, de-al nostru comunitar, sau vreunui cerşetor călător numai în tranzit, recunoscător cu feedback imediat din coadă pentru ciolanul plin de zgârciuri şi măduvă încă aburindă.

Da, domnilor, nu se află pe lume plăcere sufletească mai fierbinte decât să vezi cu ochii tăi cum îți dă din coadă gudurându-se de fericire ditamai dulăul, trântindu-se şi-n băltoacă de recunoştință, numai ca să-ți arate pe burtică ce-are şi el mai scump.

Astfel, Vivian salvase de la moarte când era mai mică pe Măturici, care era pe atunci mic de tot, mai mic şi decât Cuponel, nici ochişori nu avea. Pe mă-sa lui o călcase maşina cea portocalie şi nespus de grea a gunoierilor, care o şi încărcaseră imediat cu gând ca să nu se împută printre blocuri alarmând sanepidul. Ceilalți frățiori ai lui se risipiseră care încotro, luați cu ei de copiii de la şcoală, fără a fi microcipați, şi numai pe el nu-l adoptase nimeni, niciun trecător, român sau turist, fiindcă abia se mişca, vlăguit fiind de o diaree verde maronie care nu se mai termina.

Deşi micuța Vivi nu prea avea de unde să ştie ce este aceea o mămică, fiindcă pe a ei o pierduse de timpuriu, că se jucase cu veverițelul turbat Vasilică, ea s-a purtat instinctiv cum trebuie ca la carte cu Măturici.

I-a rezolvat mai întâi, administrându-i la ore fixe ftalisulfatiazol, furazolidon şi îndeosebi polisindeton, acea diaree istovitoare pe care chiar proprietarii de câini din bloc o considerau completamente rebelă. Dar ea descoperi curând că Măturicel nu mai avea nici poftă de mâncare. Ca şi cum ar fi dorit insistent să moară! Şi s-a întâmplat să dea la televizor tocmai atunci un reportaj sau o ştire de senzație foarte interesantă şi semnificativă pentru o veritabilă deschidere în perspectiva colaborării dintre om şi dulău. Care era sinopsisul? Un copilaş al străzii, de sex feminist, fiind agasat de nişte pedofili străini, veniți special în țară la noi pentru a comite fapte rele, s-a retras de ei într-o zonă foarte puțin frecventată şi nu mai ieşea de frică ca să-şi facă rost de mâncare, cum se duce orice cetățean liber prin magazine ori pe la piață. Atunci colegii ei tot aurolaci, temându-se să nu i se fi întâmplat vreo complicație mai gravă, s-au interesat de ea şi au rămas deosebit de şocați, găsind-o roşie în obrăjori, grasă şi frumoasă, ba chiar spălată pe față. Ea însă nu voia să spuie cu niciun chip care e treaba, cine are grijă şi milă de o duce aşa de bine de la o vreme. Uitase limbajul articulat. Îl inhibase firesc, gestul refuzului comunicând în sine, ca o formă de protest. Şi un băiat care avea mai mult talent analitic, superdotat cu o memorie încât reținea toate numerele de la maşinile care treceau, s-a mascat într-un tomberon de a spionat-o ca şi cu camera ascunsă şi apoi, descoperind cum stă treaba, a sesizat nişte reporteri, care i-au dat imediat un pumn de dolari, constatând ei fericiți că le ieşise în cale norocul de a strica rău imaginea țării, de să nu mai intre în primul val NATO, fato, nici dacă dă clasa politică şi

intelectuală, la colțul de cotitură din iunie 1997, supralicitând impresionant, aproape tot Ardealul şi cu Dobrogea, cui ar voi să le ia.

Ci Vivian a privit mirată, cu ochii ei mari de căprioară sălbatică şi inocentă, reportajul cu o copiliță a străzii care a fost adoptată la gunoaie de o cățea bătrână, mămică tutelară ce-i da să sugă lapte matern din mamele, cum Lupoaica de la Roma în Antichitate, la Romulus şi la Remus. Şi, cu înnăscuta ei prin destin vocație pentru filozofie cu animăluțe, adică un fel de zoofilie lirică dacă uiți cât de animal poate fi omul, şi-a pus atunci pe loc ceea ce în mod necesar trebuia să-şi pună, anume întrebarea despre ființă, în accepția de interogație asupra reversibilității ființelor: nu e posibil şi reciproc? Adică dacă o cățea s-a dovedit atât de umană față de un copil părăsit, oare nu s-ar putea găsi o femeie adevărată cu f mare care să dea ceruta logic dovadă de reciprocitate? Pentru că marea problemă cu Măturicel al ei şi anorexia lui era că nu-i plăcea nici laptele praf instant, nici administrarea lui indirectă cu biberonul, el făcuse diareea absolut inconştient, comunicând impetuos Universului că voia doar atâtica: lapte *natural* din țâță *naturală* şi fără euri, fixativ sau emulgatori!

În candoarea ei, cu rădăcini fioroase ascunse în spectacolul la cum mă-sa Simcuța alimentase în pruncie la sân pe veverițelul turbat Vasilică, dar nedându-şi bine seama de acest lucru, micuța Vivi, naivă cum era, şi femeie cu perspective de promovare în funcții supreme, a încercat cu marele şi caracteristicul ei spirit de sacrificiu şi de dăruire, să-l alăpteze ea însăşi pe multicolorul Măturici la sânişorul ei care abia înmugurea.

Dar a constatat cu consternare că al ei, nici pe la stern, nici pe la sfârcuri, nu dă deloc lăptic, de parcă ar fi fost din naştere confecționat din silicon congenital. Şi atunci, întreprinzătoare deja cu vocație piaristă, s-a milogit de o vecină de alături din bloc, dar doica asta nici n-a vrut s-auză s-o servească cu aşa ceva, numai cățea n-ajunsese pe criza asta!

– Dare-ar Dumnezeu mare, dacă n-o să am eu parte de Măturicel al meu, nici tu să n-ai parte de Maradonel al tău! ar fi țipat cu indignare pură până la cer fetița.

Rău e să afli că ți-au făcut duşmancele vrăji sau că te-a blestemat vreun popă, din ăia răi, pe care aproape că nu-i lasă maidanezii să umble cu icoană printre blocuri, dar când imprecația vine cu toată candoarea depozitabilă într-o fetiță, atunci ți se face părul măciucă, îngheți de-a binelea, cu pruncul la piept, oricât de zgripțuroaică ai fi.

Într-o lume în care fenomenele carbogazoase globale şi paranormale se întețesc din ce în ce mai mult şi creşte continuu numărul femeilor care merge la biserică, blestemul unui copil nu poate fi trecut cu vederea de nimeni. Nicio femeie de pe Terra noastră nu-şi poate asuma răspunderile pentru un asemenea factor de risc, mai ales când premiul e

chiar viaţa copilaşului ei şi n-are clonă la schimb!

Aşa se face că vecina nu numai că s-a pus din capul locului pe a alăpta regulat pe micuţul Măturici (Mitică), umanizându-l, dar vedea de el ca de ochii din cap, încât acest mare răsfăţat nu numai că s-a înzdrăvenit de se mira lumea care ştia povestea lui, dar a crescut şi sănătos şi viguros ca un sportiv, cum poate să-l vadă oricine dacă nu crede, sub Dacia lui domnu' Garamond, e drept că acum într-o ediţie de a treia generaţie, dar tot are un IQ care ar umili multe vipuri foarte mediatizate.

Iar când miloasei noastre vecine i-a dat Dumnezeu un al cincilea copilaş, iar Viviana era acum destul de măricică, s-a întâmplat tot aşa cu o căţeluşă neagră, neagră complet ca un tăuraş spaniol de corridă, mai mică decât un portofel şi botezată de copiii blocului Morena (Mariana), să sufere tot aşa la fel ca primul Măturici, de o diaree verde maronie care nu se mai termina, iar după tratamentul cu ftalisulfatiazol, furazolidon şi polisindeton să manifeste şi obişnuita anorexie. Bineînţeles că, neputând refuza nişte copii atât de drăgălaşi, vecina fu iar doică, dar ceea ce chiar merită reţinut e că, în calitate de cadru didactic obişnuit a urmări evoluţia ulterioară a absolvenţilor, ea şi-a notat unele observaţii privind acei bebeluşi pentru care nutrea un fel de sentimente materne.

Prima serie, adică primul Măturici (Mitică) şi prima Morenă (Mariana), deşi consumaseră efectiv lapte uman, se dovediră că au ieşit nişte câini de o banalitate crasă. Al doilea cuplu aproape clonat identic la fel, prin osârdia căţelelor şi dulăilor din spatele blocului nostru, manifestară unele trăsături mai omeneşti, comunicabilitate crescută şi dispoziţie vădită pentru coexistenţă paşnică între omul comunitar şi haite.

Dar a treia generaţie, adică Măturici şi Morena de azi, uimi pe toţi cunoscătorii. Acest ultim şi nobil cuplu s-a distins prin maniere alese, abilităţi de comunicare, cuminţenie, printr-un bun-simţ exemplar, prin serviabilitate, fidelitate şi inteligenţă emoţională compatibilă, păstrând proporţiile, cu a unor prunci umani de la creşă supradotaţi.

De aici şi statutul lor în spatele blocului nostru: cei mai iubiţi câini comunitari de la noi din cartier, atât de oameni cât şi de toată comunitatea canină, care adesea se simţea exprimată de ei.

Fanii ei erau în stare să închidă televizorul când, aşa de rar, lătra Morena, cu tristeţe şi fermitate în glas ca a unui premier sub presiune făgăduind, într-o gară, Krecetovka sau Ciocăneşti, respect acordului de împrumut cu FMI, *tutulor măsurilor din acord*, chiar şi celor dureroase, cum ar fi şi va fi *reforma pe pâine*, pentru a nu pierde acest tren istoric, din ale cărui firimituri lăsate de o pasageră fantomatică în vagonul-restaurant ne-am ales cu placheta Viviţei noastre, *Pâine şi Câine*.

Căci Morena ştia ce nu ştiu proştii, chiar cei universitari. Că adevărul nu întotdeauna e scris în cuvinte şi propoziţii coordonate, subordonate sau insubordonabile. Adesea, căţeaua şi poeta ştiu că cele

mai dureroase muşcături se descriu nu cu idei, nici cu vorbe, ci cu *necuvinte*, care sunt urletele nerostite ale oricărui mamifer capabil de excitabilitate şi de comunicare cu nenăscuţii din Increat. De exemplu, Morena foarte bine ŞTIA, ba chiar avea insomnii din această pricină, că ar putea să scape de proştii de pe-aici de la gunoaie muşcându-l pe Moş Marlett (68 ani), seara sau dimineaţa devreme, în cotul genunchiului, din spate, deschizându-i *vena safenă* afaceristului de să nu mai poată fi închisă cu garou nici dacă e Salvarea de faţă! Să cadă afaceristul, golit de sânge, în câteva minute, la el în borcanul ăla plin cu bunătăţi pe care nu le împarte la câini şi, pe urmă, las' să vină procuratura şi să-l măsoare! Apoi i s-ar face căţelei proces, şi ea l-ar câştiga în triumf, sprijinită de mai toată presa, de vedete, de cele mai miloase avocate. Să se facă şi mişto de Moş Marlett că era prea, prea pipernicit pentru madam Vidman, dragostea vieţii lui. (Căci pe când pe un român obişnuit, ca înalt ca bradul psihopomp generalul parapsihopupu Vasea, agresorii l-ar muşca abia de gambe, pe măruntul de Moş Marlett maidanezii ar ajunge aproape să-l castreze!) Şi, odată eliberată, Morena cea visătoare o să fie adoptată de o familie occidentală înstărită, eventual princiară, oferindu-i-se condiţii edenice de trai, căci orice colecţionar, cum arată şi Maslow, simte nevoia de a se lăuda cu ce trebuie să apreciezi la el. Or, cu ce poţi epata un occidental plictisit de-atâta bine mai şocant decât cu *o căţea care a omorât un român*, un afacerist vârstnic şi hrăpăreţ, a cărui singură calitate e c-a iubit-o din borcanul lui pe madam Vidman, pe Mama Câinilor, pe însăşi teoloaga ecomilei, care a înţeles că dacă ar fi total expusă foamei, frigului şi bolilor, comunitatea câinilor abandonaţi şi-ar spori simţitor agresivitatea!

Când una din jigodiile de la patru, bună de acord *stand-by* pentru tranşe *doggy style*, care scutură preşul peste zorelele lui tanti Cici tocmai când are ferestrele deschise, fu muşcată de Măturici (Mitică) pe motivul pedagogic educativ fiindcă aia jignise pe Morena (Mariana), nimeni nu s-a mirat de replica nepăsătoare:

– Ce urli, fă, aşa, ca disperata?! Ce ţi-a făcut?... Ţi-a tras-o şi nu te-a plătit? Eşti chioară, nu te uiţi, nu vezi că Mitică al nostru are la ureche ecuson de plastic?... Voilà de vezi! Are lămâie auriculară! Măturici al nostru e şi deparazitat, şi vaccinat! De ce nu te-ai păzit?... Nespălato! Alcolisto!... Ce dacă nu e castrat! Castrează-l tu mai întâi pe tac-tu, care te-a făcut şi tâmpită, şi amărâtă, şi nesimţită!

Uitându-se lung după dâra imaginară lăsată în urmă de Cuponel, lui Vivian parcă nu-i venea a crede că a ajuns din senin la Circă şi îşi muşca necontenit buzele, întrebându-se cu durere dacă bunele ei relaţii cu câinii blocului şi ai cartierului, ai municipiului în general, mai pot continua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Poetă, ea se purtase bine cu toţi, pe cât posibil omeneşte, căutase chiar un limbaj comun, şi uite că se găsise unul,

dacă nu cumva cu un complice, de o pusese în situația de a pierde timpul pe la dispensarul uman, în loc *să scrie* sau să facă recapitularea finală pentru examenul de fiziologia vizionarului, pe care în mai puțin de douăzeci şi patru de ore urma să-l dea la cotoiul de Vasea.

– Doamna doctor tocmai vorbeşte acum la miting şi va avea o întârziere de cincizeci de minute! ieşi în hol, cu ochii strălucind de mândrie, sora cea tânără cu celularul negru la ureche şi la gură, cu antena ridicată.

Fata îşi făcu următorul calcul liric al probabilităților. Cel mai frumos lucru ar fi să mor şi de turbare, şi de tetanos! Ca mama şi ca tata. Numai că rareori se întâmplă aşa ceva. Mult mai sigur este că voi scăpa şi de una, şi de cealaltă. Cel mai bun lucru ar fi să merg acasă şi să m-apuc şi de scris, şi de recapitulare. Dar nu mă va lăsa în pace tanti Cici!

– Fă-ți injecțiile, Vivişor, avea s-o cicălească bătrâna gardiană, fiindcă odată declarate, ambele boli sunt foarte grele şi costisitoare. De tetanos, odată infestarea fiind declarată, mai scăpă câte unul dintre bolnavii bogați, dar de turbare nimeni. Nu cred că ne putem permite tratamentul, fată! Şi ce chinuri! Ajungi de ceri ca biata Simcuța, mă-ta, împuşcați-mă, împuşcați-mă, aşa se ruga săraca de toată lumea, şi în special de Vasea, că o durea capul rău... Iar Cipi, tac-tu, barim a scăpat de toate durerile, că l-a apucat tetanosul la volan, n-a mai putu manevra camionul şi nu s-a mai putut opri decât peste baraj, în lacul de acumulare, că tot îi plăcea lui să pescuiască pe la locuințe lacustre cu Cocuța a lui Vasea! Fă-ți toate injecțiile prevăzute de regulamente, Vivişor, că cel puțin familia ta e avizată, ştie ce consecințe au muşcăturile...

– Eu am suferit azi-dimineață un fel de viol!!! dădu buzna ca turbată în cabinet, sărind peste orice coadă, poeta Lucida Tahoma, spre a se adresa moaşei, căci pentru cealaltă asistentă simțea ostilitate. Iar timpul nu mai avea răbdare în acest spațiu infect care e dispensarul vostru!

– Pe dumneata te muşcară câinii la Complex? întrebară surorile într-un glas.

– Nu, nu la Complex, ci în spatele Complexului, la gunoaie!

– Ah! Dar rău te-au mai mursecat blestemații! se minună moaşa desfăcând pansamentul aplicat cu atâta iscusință de madam Vidman.

– Da' nu se ia nicio măsură! izbucni indignată asistenta cea tânără.

– Cum? se minună Vivi. Au îndrăznit să vă muşte şi pe dumneavoastră?! Au cutezat?

– Ba bine că nu!

Şi cum Vivian, aşezată liniştit să primească injecția antitetanos, căuta cu ochii pe picioarele frumos modelate şi lustruite ale asistentei cicatricea muşcăturii, amabila duduie se întoarse cu spatele dolofan, se aplecă puțin şi ridică în sus halatul precizând cu milă de sine şi cu un fel de uimire:

– Uită-te şi tu de unde m-a muşcat!

– Vai de mine şi de mine! se îngrozi micuța pacientă la vederea unei cicatrici adânci, care nici măcar nu era toată, căci se întindea şi sub dantela liliachie a chilotului.

– Şi bărbată-su, zise moaşa, e inspector teritorial de mediu la primărie şi tot nu poate face nimica! Singura măsură e să ai grijă şi să te păzeşti. Cum vezi haita, te depărtezi, ocoleşti şi tu, mai consumi caloriile... Iar dacă te-au înconjurat, îl laşi pe lider şi, de fapt, le permiți la toți masculii din gaşcă, să te adulmece bine, să se obişnuiască, să învețe care e mirosul tău şi să-l asocieze cu teritoriul lor, că nu-ți face nimica dacă nu-i bruschezi!

– Aşa o să rămân şi eu cu urme pe picioare? se interesă poeta în culmea candorii, semn că ideea de a rămâne marcată pe toată viața de acest eveniment nu-i convenea absolut deloc.

– Rana e adâncă, făcută din plăgi multiple. Cu anfractuozități ca țărmurile scandinave. Parc-ar prevesti un Nobel, fato! Nu numai că va genera o cicatrice persistentă, dar obligă, cere, plânge pur şi simplu după vaccin antirabic, domnişoară! Nu te juca! Zău, nu glumesc, nu te juca!

– Aia e! Parc-am avut o presimțire de mi-am scos maşina, înjură în felul său domnul Garamond, aflând de la Vivian că trebuie mers neapărat la un centru antirabic unde mai sunt arondate şase județe.

Se gândi la ce sancțiuni îi va aplica Ionela şi dădu să fugă pur şi simplu. Îşi reaminti însă că era un domn, ba chiar un intelectual, şi că *se angajase*, aşa că îşi potrivi cu un deget ochelarii pe nas, îşi împinse pălăria pe ceafă şi porni maşina:

– Doamne, ajută!

În drum, se opriră să se uite la o coadă măreață, cum nu mai văzuse Vivian de dinainte de Revoluție. Era o coadă nu la achitat impozite şi taxe, ci o *coadă la bani*! O mulțime uriaşă, o mare de oameni, mai mult vârstnici, stăteau bucuroşi într-un soare orbitor şi discutau, fato, despre dobânzi, acțiuni, dividende, fonduri, taxe, NATO, loto, inflație, cupoane, relațiile cu vecinii, crima din blocul de vizavi, profesoara care a muşcat un elev de ureche, scumpirea prețurilor şi a gigacaloriei, sinuciderea colectivă a unor puşcaşi marini, alte senzaționale teleştiri sau comentau despre fotbalul nostru incalificabil, care nu mai poate da omenirii un portar ca Duckadam, tocmai explica un semiotician cult, adăugând că pe Poezie o va lua dracu, deoarece lupul este strămoşul totemic atât al popoarelor latine cât şi al celor turce, care numeau pe licantrop Kurt Adam, Kurtadam, deci în magica noastră istorie preindoeuropeană dacii şi-au inventat, pentru frumusețea narativă a hronicului, şi pe invadatorul de la Roma, şi pe cuceritorul de la Bizanț, aşa că dacă noi românii vom da acum un talent epopeic în Levant, de talia lui Homer, în scurtă vreme

capitaliştii noştri vor deveni imperialişti şi noi tracii, ca latini turciți, vom stăpâni lumea, aşa popor bananier cum ne cred unii, cu animale şi politicieni corupți hălăduind aici ca în junglă sau în savană.

Lucida Tahoma făcu bot, amintindu-şi de Herodot şi de nord-ponticii care se prefăceau oricând în lupi. Îşi propuse să-şi protejeze sufletul de imboldul de a se înrăi din cauza vremurilor stressante, gândind că mai bine suferă ea încă o Muşcătură gingaşă, la celălalt picioruş decât pe Poezie s-o ia dracu. Mai bine să mă ia pe mine dracu, pufni ea fantazând obscen, dar băncii îi convenea această reminiscență comunistă, din rațiuni publicitare şi de profit, oricine văzând dimensiunea cozii, trăgând concluzii pozitive asupra sănătății instituției. Clienții înşişi erau fericiți de oportunitatea că li se permitea să stea la coadă, fiindcă mai aflau noutăți, fugeau de acasă, se mai întâlneau cu prieteni pe care nu i-au mai văzut de mult şi nu ştiau cum au progresat, iar cine îi vedea la bancă la vedere îşi făcea socoteala că nu o duc chiar aşa de rău, puteau călca altfel în cartier.

– Hai să ne ataşăm şi noi! propuse domnul Garamond cu nasul de tot roşu şi cu mâinile tremurând de parcă l-ar fi întrebat Ionela cu cine a băut palincă, dacă mai e în relații cu furnizorul ăla ardelean, Farkasember, care tot un om lup stiliza ca emblemă a firmei sale.

– Domnule, glumeşti? simți că turbează poeta. Eu am mâine examen la fanion cu generalul Vasea, care o să mă sondeze şi din Lobisón! Nu am nicio secundă de pierdut! Şi mai eşti şi imprudent. Tanti Cici zice că totdeauna când e o coadă mare se atârnă-n ea şi o mare parte din strigoii pe care ziua i-a surprins înainte de a se retrage dintre noi!

Totuşi, fostul vânzător de cupoane, descurcăreț, opri maşina şi, arătând spre Vivian, ca spre una care trebuie dusă la Urgență, rugă pe nişte cetățeni din coada cozii să-i țină şi lui locul până se întoarce. Nu se temea de strigoi pentru că-l învățase Ionela cum să-i alunge – mâncând mult usturoi! – pe cei care hălăduiau în număr mare pe la noi prin piață.

Iar oamenii cu treburi la bancă, neputând suporta priveliştea cu poeta Lucida Tahoma aproape leşinată, se dovediră surprinzător de amabili. Ei insistau să se ducă pensionarul şi fata cu Muşcătura chiar de tot în față şi să scoată imediat dobânda de care aveau atâta urgență pentru spitalizare.

Ceea ce nu se putu totuşi realiza, pentru că erau şi unii în situații cam la fel, de stricau depozitul să meargă tot la spital, dar nu cu vreo bolnavă, ca în acest fericit caz, ci ca să scoată mortul de la morgă – aveau, vasăzică, un fel de prioritate macabră cu alte sentimente.

Bătrânul pensionar nu se îngrozi deloc, ci se lumină la față. Tot făcuse ceva pe ziua de azi! Scoase din portbuletin şi împărți din belşug, mai multora decât trebuia, un fel de fluturaşi de lipit prin stații, care-i slujeau şi de cărți de vizită, cu banalul anunț publicitar din sfera

serviciilor, ceva în genul spăl morți după metoda doctorului Lazzaro Spallanzani, telefonați numai seara!

Acest succes îl făcu întreprinzător, adică dur cu poeta.

O luară ei spre spital, şi ce să vezi? Altă dandana! Uitându-se mai cu atenție la agenții de circulație, vicleanul vânzător de cupoane trase concluzia, ameţitoare pentru poetă, că ăştia văz că e filtru, se uită la acte, umblă pe la frâne, dracu mai ştie la ce, rămâi fără talon, că am motorul înmatriculat pe alt judeţ, şi mai pas de să ne înţelegem cu Ionela, Vivişorule! Nu e decât o singură soluție, fată, care asigură evitarea tuturor complicațiilor: a abandona Dacia roşie la o parcare cu plată şi a urma călătoria spre spital cu mult mai sigurele, mai ieftinele mijloacele de transport în comun. Proiect ce se şi implementă pe loc.

Şi în stația de tramvai, scria pe o tăbliță, la mişto, că *intervalul de succedare este de şapte minute,* dar nu se succeda nimica! Iar domnul Garamond, prefăcându-se a nu fi cu poeta muşcată de câini la gunoaie, se uita cu obrăznicie la o cucoană cu pălăriuță căzută pe ochi şi era convins că o cunoaşte de undeva, dar oricât îşi stimula şi storcea creierii, nu putea să-şi aducă aminte de unde. Ci abia acolo atunci Vivian, în atâta singurătate caniculară, avu clarviziunea că s-a dus dracului examenul ei cu generalul parapsihopupu, în sensul că-l va lua cu notă maximă, şi pe merit! Dar fără să se prezinte. Mai bine nu s-ar mai duce deloc, fiindcă nenea Vasea, din dragoste şi respect pentru tanti Cici, pe care tot aşa o soarbe din ochi, ca spălătorul de morți pe transportata în comun, e în stare să-i treacă acolo-n scripte un zece ca un fel de şpagă, dar ea, fecioară cu sufletul niciodată întinat, n-ar mai fi în stare să privească vreodată în ochi fără să roşească un asemenea om şi general. Şi ce dacă!

Cu chiu cu vai, se văzură ei şi pe aleile strâmbe ale spitalului, întrebând din bolnav în bolnav, unde este centrul antirabic.

Era la camera de gardă. Trecuseră ca nişte îndrăgostiți pe lângă el!

Vivian, năucită, îşi dădu toate datele la o soră glumeață, în registrul jerpelit, şi căzu lată, fată, extenuată şi stressată, pe o canapea tuciurie căreia i se vedea indecent ici-colo buretele gălbui, să aştepte la doamna doctoră de gardă, uitându-se la holul înveselit cu afişe dedicate profilaxiei bolilor venerice cu transmisie sexuală. Aici, temerea domnului Garamond privind necesitatea de a veni direct la spital, fără escală la circă, fiindcă va fi o coadă entuziasmantă ca la bancă, a muşcaților de animăluțe, nu se adeveri deloc.

Aşteptau, într-adevăr, câteva neveste drăguțe din cartiere diferite, muşcate tot de dimineață când se întorceau de la piață, şi care se prezentaseră direct aici, fără a mai poposi fiecare pe la ea la circă, dar nu fuseseră consultate încă. Şedeau şi-şi povesteau una alteia, plesnind de-atâta râs, cum a fost Muşcătura, în timp ce doctorița era literalmente asaltată concomitent de diferiți bolnavi în stare foarte gravă, aduşi cu

salvări, elicoptere, maşini particulare sau cu taxiuri.

Intrigat, spălătorul de morți, mirosind ceva ca inspector de mediu diarist, se interesă ce e cu ăştia, poate-i rost de vreo pleaşcă funerară, şi numai nu îngheță pe loc când îşi dădu seama că se află în sala de aşteptare a unui spital de contagioşi! Putând adică prelua şi duce Ionelei sale germenii unor boli costisitoare şi plictisitoare, unele necesitând spitalizare îndelungată, cum ar fi scarlatina, angina cu streptococ hemolitic, rujeola, rubeola, variola, oreionul, diferite gripe şi viroze respiratorii acute, tusea convulsivă, meningita meningococică, difteria, mononucleoza infecțioasă, diferite encefalite... Mai toate acestea fiind transmisibile de la om la om prin aerul pe care îl respira împreună cu Vivian şi cu doamnele care îşi luaseră de dimineață Muşcătura... Om serios, hotărât să se care, el le avertiză pe fiecare în parte asupra acestor factori de risc prezenți în mediu.

– Vă rugăm frumos, mai multă linişte acolo! se adresă tocmai atunci spre colțul lor o asistentă căruntă, vopsită în albastru. Cu cât e cea mai deplină linişte aici, cu atât scăpăm mai repede.

– Însoțitorii să poftească binişor afară! îşi ridică atunci capul dintre trimiteri şi internări doctorița, arătând că are o mutriță tare drăgălaşă.

Izbucni şi în râs, cu nişte dinți albi lucioşi ca nişte mărgăritărele, şi adăugă:

– Zău că nu le fac nimic bolnavilor!

Mai puteai să zici ceva? Nici domnul Garamond nu zise nimic, deşi îi stătea pe limbă s-o contrazică numai ca s-o vadă cum face când se enervează:

– Lasă, duduie, că ştiu eu cum e cu lucratul pe încredere! Am văzut eu la teveu şi am citit şi în ziare despre, i-auzi, ambulanță care a părăsit pe carosabil bolnav fără însoțitor, de l-a găsit lumea mort, cu furtunul şi glucoza la el!

– Ai spălat tu aşa ceva? se temu el de replica Ionelei.

Se îmblânzi totuşi că oricum nu această doamnă drăgălaşă abandonase acel pacient şi că n-are niciun sens să complice situația Vivianei, plus că afară densitatea de germeni patogeni e cu mare probabilitate mai mică decât înăuntru, acolo sub platani e mai răcoare, poți să te mai mişti, mai vorbeşti cu careva fără reținerea apăsătoare ca de biserică din camera de gardă, te mai gândeşti puțin şi la necazurile tale.

Plimbându-se cu mâinile la spate pe aleile umbrite de arborii relativ vârstnici, cum erau şi pe lângă blocul său, dar mult mai rari, domnul Garamond îşi aminti de promisiunea generalului Vasea că îl va face inspector de mediu şi se uită întâi pe la maşini, constatând că sunt de mai multe feluri, unele mai luxoase, altele mai rablagite, tot aşa, ca şi la el în cartier, doar că nu prea au alarme, semn că sunt păzite de câinii comunitari ai spitalului. Nu se putea disocia clar care sunt ale medicilor,

care ale personalului cu calificare medie şi care ale pacienţilor sau ale însoţitorilor acestora. Dar absolut toate i se părură de preferat, dacă ar fi fost hoţ, salvărilor, care absolut toate erau în acel an al Muşcăturii poetei Lucida Tahoma într-o stare de plâns, curgea rugina de pe ele, te mirai cum de li se mai învârt roţile şi cum nu pierd pacienţii şi aparatura de pe inventar prin uşile greu de închis.

A doua constatare a fostului vânzător se referea la câinii noştri.

În mod cert densitatea populaţiei acestora în incinta spitalului de boli contagioase nu era mai mare, dar nici mai mică decât aceea din oraşul înconjurător. Erau îndeosebi câini bătrâni, cu mustăţi, barbă şi sprâncene ţepoase şi albe, cu priviri înţelepte şi triste, care văzuseră la viaţa lor multe umbre vizitând spitalul. Ei zăceau la ora aceea de soare deja fierbinte, întinşi cu nonşalanţă de topmodele, pe trotuare şi pe carosabil, odihnindu-se după o noapte de hoinărit şi de posibil crailâc.

Da, crailâc, fiindcă de prin tufişuri, se auzea în câte o direcţie sau alta adorabilul scheunat de căţeluşi părăsiţi momentan de mămicuţa lor.

Domnul Garamond fu martor la o scenă care, dacă nu îl indignă profund, măcar îl puse pe gânduri. Un fel de ogar, gras însă, cenuşiu aparte, aproape mov, dormea precum ceilalţi, dar se împiedica lumea de el, că se trântise cam în dreptul uşii de la camera de gardă, unde veniseră nişte băieţi cu o targă pe rotile. Ei se luară imediat de nişte fete în halat alb, neobişnuit de frumoase: ten ca laptele, păr îngrijit cu şampoane şi vopsele scumpe, ciorapi de calitate de fiţe. Ele se opriră să fumeze cu ei ţigări scumpe, punând pe targa lor nişte stive de cearşafuri cu care veneau. Şi tot atunci, ieşi din camera de gardă un mecanic de întreţinere murdar de unsoare pe adidaşi, pe genunchii salopetei, pe mâini şi până şi pe nas. El nu avea, pe unde să treacă şi se cam împiedică de câine.

– Marş în mă-ta de-acilea! îl înghionti el, dând cu dosul unei şurubelniţe în dosul câinelui. Tocmai la camera de gardă venişi? Ce, te-ai îmbolnăvit de bine? Puturosule! Din cauza ta nu intrăm noi în NATO!

Poanta cu intratul în NATO o zise dezvelind nişte dinţi strălucitori ca de reclamă, era foarte vesel, încât şi domnul Garamond trecu de la indignare la voie-bună, mai ales că însuşi dulăul cel deranjat nu făcu decât să se deplaseze doi metri mai încolo, trântindu-se pe o grămadă de nisip, doar cu o vagă grimasă de protest, arătându-şi dantura galbenă, parcă râzând şi el.

Obosind de la un timp, companionul Vivianei se rezemă de o balustradă şi se tot holbă năuc la cine mai trecea sau venea la camera de gardă, vreme de vreo oră. Poate ar mai fi stat la defilare, dar pe lângă scâncetele de căţei, pe a căror mamă izbuti să o identifice a fi o căţea ciocolatie şi puţin şchioapă, el auzea din când în când vuiet de copii şi deodată trecu pe lângă el un microbuz luxos de fundaţie. Se luă imediat după acest vehicul, ca un detectiv, şi îi sări în ochi pe o clădire la ale cărei

ferestre şterse bine occidental nu se zărea nimeni, firma *Clinica de imunodeficienţi. Copii.*

Personal, nu avea nimic nici cu ei, nici cu maladia însăşi. Era un om umblat şi comunicativ, mai ştia câte ceva.

– Tahomo, Tahomo, fir-ai a răului cu poezia ta! În ce mă băgaşi? Unde m-ai adus? Ce caut eu aicea? S-o fi-ntors şi Ionela de la facultate!

Simţi un straniu şi cu nimic motivat fior de gheaţă pe şira spinării. Regretă încă o dată blestemata curiozitate care l-a îndreptat spre ţipetele de femeie agresată dis-de-dimineaţă de câini. A făcut clişeul, o fi ieşit, n-o fi ieşit o poză de valoare, putea să-şi vadă ca un om serios de treburile lui şi atunci şi-ar fi băut liniştit cafeaua la ora asta, dinaintea micului ecran, rozând soroaică, în loc să umble prin aşa sinistre locuri, cu perspectiva de a molipsi de cine ştie ce boală pe Ionela lui, care de regulă le lua pe toate, şi oricum de a se certa cu ea pe motiv că de ce a scos maşina fără aprobare, l-a oprit cineva să-i dea un telefon la generalul parapsihopupu Vasea la catedră s-o informeze?

Un bolnav vârstnic, văduv tipic, în pijama aurie şi şlapi albaştri, se apropia pe alee mâncând dintr-un celofan biscuiţi turceşti sfărâmicioşi. El o coti direct spre dulăul mov, cel lovit cu şurubelniţa, îl trezi mămos, îi oferi din biscuiţii lui şi începu să-l scarpine cu simpatie după ceafă. Domnul Garamond nu mai putea de duioşie, ochii i se umplură de lacrimi mari. Ostenit, stressat, însetat şi înfometat, îşi imagină că a luat hepatită virală de pe la morţi, că e internat, că Ionela nu prea vine deloc la el şi că tot aşa, ajunge să nu aibă alt tovarăş în incinta spitalului, decât un asemenea dulău comunitar bătrân, care e mai credincios ca un om.

Se hotărî să fie energic, să nu se dea bătut cu una cu două, să se poarte ca un bărbat autentic, aşa cum şi cere lupta vieţii, a acestei vieţi care e atât de grea, când te-au dat afară de la serviciu şi la un pensionar nu se mai uită nici dracu!

Coborî tinereşte treptele în camera de gardă, unde încă nu fusese consultată nicio femeie din cele ce cunoscuseră Muşcătura, din pricina urgenţelor care nu se mai terminau în acea nesfârşită vreodată zi de 16 iunie 1904, de început de vară.

– Eu sunt obligat să mă retrag, Vivişor, o înştiinţă el zâmbind matern ca isteţul de Ulysse. Fiindcă, ştii că mi-am lăsat rând la coadă la bani la bancă să scot dobânda aia, şi mi-a dat telefon Ionela mea că are nevoie de ei, că vine aia cu lumina în Ithaca noastră la bloc.

Avu o puternică strângere de inimă observând cum se schimbă la faţă fecioara cea muşcată acum câteva ore de câini la gunoaie. Părea să zică resemnată că uite, dragă, că mă mai muşcă şi ăsta! Ochii ei deja tulburi, de căprioară hăituită, resemnată că va turba, mărturiseau o groază fără leac când totuşi murmură ca prin vis:

– Bine, duceţi-vă, domnu' Garamond, dacă aveţi treabă! Ce să

facem?... N-are rost să vă pierdeți timpul cu mine pe-aici. Se vede treaba că mai durează. Mergeți acasă, lăsați-mă că mă întorc eu şi singurică, poate ajung şi pe la facultate... Asta este! Oricum, vă mulțumesc din tot sufletul şi vă asigur că vă rămân... că vă rămânem îndatorate, şi eu, şi tanti Cici, amândouă, pentru cât de săritor ați putut să fiți într-o situație atât de ingrată, luat de la treburi inopinat. Ce să mai zic de mine! Să te muşte câinii la gunoaie tocmai pe tine, care le-ai fost totdeauna aproape ca şi o mămică!... Ce să facem! Asta e situația, nația şi tratația! Eu am declarat totdeauna că om mai de treabă şi mai serviabil ca unchiul Ionel nu se poate concepe. Parcă de la el, de la bunătatea lui, s-a inspirat tanti Cici când a fundat doctrina ecomilei.

Şi îl sărută fără vreo reținere pe obraz.

Acest sărut fugar şi acea privire speriată îl vor hăitui multă vreme pe bătrân în insomniile sale, de îndată ce va încolți în el neliniştea absurdă că nu o va mai vedea niciodată pe micuța sa Vivi, dacă va turba ca şi mămica ei, Simcuța, după ce a muşcat-o cândva puiul de veveriță Vasilică, frate bun cu Auraş, care l-a îmbolnăvit de tetanos pe Ciprian.

4. Gardiana şi prizonierul

A fost madam Vidman la viaţa ei o femeie urâtă?

Numai necunoscătorii ar putea susţine o asemenea aberaţie. Singurul ei soţ, Moş Marlett, care a scris şi-i mai scrie poezii, a părăsit-o nu pentru că a fost momit de farmecele alteia, ci pentru că era un leneş laş şi se temea de turnătorie, arestare, anchetă, tortură, proces, pedeapsă administrativă, temniţă grea, lagăr, mină, stuf, dispreţul colegilor şi vecinilor, domiciliu forţat în Bărăgan, ba chiar deportare în Răsăritul îndepărtat. Dar cu toate acestea, ce l-a făcut frontierist a fost contradicţia antagonistă dintre lăcomia că nu suporta să nu mănânce consistent şi lenea că nu-i plăcea nici să stea la cozi, nici să facă rost de bani şi de alimente rare. A ajuns la concluzia că dacă tot e să muncească, măcar să merite. Şi nu a mai dat niciun semn de viaţă. Fie că s-a înecat în Dunăre, fie că a pierit în închisorile titoiste, fie că într-adevăr ajungând în paradisul capitalist, o fi zis că morţii cu morţii, viii cu viii, de ce n-a fost suficient de bărbată Cici să-l urmeze în palpitanta călătorie? Aşa-i trebuie babei, vulpii prinse cu laba-n capcană! Acum să stea pân-o turba în ţara ei, puşcăria ei! Şi să se cupleze cu maiorul Vasea.

(La particularitatea că tanti Cici se ocupa de Vivişor, animalul nu se gândea!)

Ea a fost însă foarte bărbat, să răspundă la nenumărate şi diversificate cu diabolică imaginaţie interogatorii, solicitări de autobiografii şi tot felul de imbecilizante declaraţii dacă mai întreţine sau nu relaţii cu dispărutul, unde e ascuns, cum ar putea fi arestat, cine ar putea exercita influenţă asupra lui, dacă mai ştie şi pe alţii în aceeaşi situaţie, până a început unui maior anchetator să-i cam placă de ea, de ia găsit şi un serviciu bun!

Grele şi foarte grele au fost aceste vremuri pentru toţi, până când Partidul şi-a dat seama că s-a avansat aşa de tare spre piscurile unui vis de aur al întregii omeniri, încât numai un nebun s-ar mai putea gândi să uneltească aventurist ca, împreună cu alţi trădători şi cu sprijin extern, să mai întoarcă timpul înapoi şi să ne întoarcem la construirea capitalismului. Cerul politic s-a mai înseninat. Atmosfera ideologică a cunoscut începutul dezgheţului.

Astfel, viaţa teoloagei ecomilei se compune din două perioade clar distincte: una mai dificilă şi alta considerabil mai lejeră.

Sentimental şi chiar mai mult decât atât, prima este marcată de editorul Vasea, iar a doua poartă paradoxal amprenta referentului literar Garamond.

Când l-a cucerit pe primul, tânăra Cecilie impunea prin frumuseţea sa cerebraloidă. Frunte bombată şi clară, ochi verzi-cenuşii perfect limpezi şi depărtaţi unul de altul, buze cărnoase dar cam palide, înroşite doar când incisivii de jos o rodeau pe cea de sus la vreo problemă de serviciu sau de viaţă.

Când a fost cucerită, foarte vremelnic, de al doilea, tanti Cici se umanizase foarte mult, devenind un fel de mămică pentru orfana Vivişor.

Creşterea unei fetiţe cam bolnăvicioase şi fără îndoială afectată psihocomportamental de pierderea traumatizantă a ambilor părinţi, mama prin turbare şi, respectiv, tatăl prin tetanos, presupune o serioasă pregătire logistică, or, teoloaga autodidactă, cu necesităţile sale minime, nu prea stătuse pe la cozi, se limitase la ce se găsea fără pierdere de timp.

În acest moment dificil al vieţii sale şi a poetei Lucida Tahoma, a intervenit salutar cu talentul său de a se descurca, tocmai domnul merceolog Garamond, care aproviziona chiar pe colonelul Vasea, care o cotise spre literatură după ce realizase filme sau emisiuni cu tematică ateist-ştiinţifică şi cunoscuse pe mulţi oameni de seamă, care toţi citeau cărţi, aşa că începuse să o neglijeze.

Câţiva ani buni Cici şi Ionel, consăteni de-aceeaşi vârstă, au crescut-o practic împreună pe Vivişor, trăind un strâns sentiment de cuplu, ca la rândunele, lucru înţeles cu greu de Ionela, pisicuţa cu vreo zece ani mai mică decât ei, dar odată lămurit, maturitatea a condus-o la măsuri energice de protecţie a propriului mariaj.

S-a hotărât să-i facă, un copil, un băiat, să aibă omul ei, cu care se înţelegea la pat, o preocupare permanentă.

N-a fost deloc uşor, pentru că o pisică infiltrată la ei în casă de un popă malefic care se cam plictisea, a făcut totul ca să nu aibă spor şi ca să-i zădărnicească ei până la tragism toate planurile de a naşte un copil corect, chinuind-o cu mai multe eşecuri.

A frecventat atunci o vrăjitoare, care l-a invocat pe Mardagayl, s-a dăruit sufleteşte, deci trupeşte acestuia, şi i-a făcut băieţelul dorit domnului Garamond, pe tricoliciul Pantiuşa. Unul singur! Şi l-a întors deplin acasă pe tătic, dându-i un ideal pentru mai multe cincinale: cum să facă rost de bani să-l crească, să-l educe într-o meserie bănoasă, să-l aranjeze apoi într-un serviciu corespunzător meseriei, în fine, să-l lanseze în viaţă cu apartament gata cumpărat, cu maşină şi cu un cec cât de cât onorabil.

Au muncit de s-au spetit în comerţul socialist.

Alegându-se praful de toate, c-o rămas băiatul, Pentelei, în Italia în 1990, de trimite *el* de-acolo, de la Orvieto, ajutoare la părinţi, în loc să fie invers cum a orânduit Dumnezeu pe lumea asta şi la canide.

Dar mai e şi Providenţă în lume, că madam Vidman, fără Vasea şi fără Ionel, tot s-a descurcat şi ea cum a putut.

Într-o după-amiază în care toată lumea era la televizor, Moş Marlett, pe care nu-l recunoştea nimeni, nici măcar Cicişor a lui, o ademeni pe micuţa Vivian la el la borcan dăruindu-i, ca să fie amabilă cu el, nişte ciocolată africană cu alune, ca pentru o veveriţică, şi nişte gume cu surprize să-şi completeze colecţia de maşini auto.

Nu-i spuse nimic c-a văzut-o cândva goală pe gardiană, şi chiar mai mult decât atât, dar începu să se ocupe ca un părinte generos de fată, nădăjduind că şi nudul ei e pătat ca al unui puiuţ de Xoloitzcuintle.

În străinătate, muncind din greu s-adune banii, acumulând capitalul cu care se făcuse comerciant la Bucureşti începând o nouă viaţă, Moş Marlett dormise în unele periferii italiene laolaltă cu câinii şi le învăţase destul de bine limbajul. Nu mică îi fu uimirea fetei aflând cât de priceput era moşul, câte învăţase el la *Şcoala Vieţii*, inclusiv ce o interesa liric, graiul câinilor, care aveau, din câte rezulta, propriile lor străzi, cărări virtuale, trasee, suprapuse bine determinat peste cele omeneşti.

Astfel, drumul cel mai scurt de la blocul ei până la piaţă, trecător pe lângă cele două containere de gunoaie, se chema *Via del can che caca*, iar calea dantescă pe care mergea spălătorul de morţi Garamond la colonelul Vasea, s-o satisfacă erotic la vilă cu muşcături pe ilegalistă, excitat tocmai pentru că tovarăşa aia Cocuţa era urâtă ca Moartea, şi să vază în enormul garaj de lupii Corbu şi Şarona, de un rottweiler Rott şi de un pitbull Pit, se chema parcă dispreţuitor *Via del can che piscia*, modalităţile prin care câinii se deşartă pentru a fi slobozi spre înălţarea spirituală având virtuţi plastice remarcabile.

Tocmai de aceea, respectatul estetician, cui se uita urât la el că lupii Corbu şi Şarona, rottweiler Rott şi pitbullul Pit, scoşi în lese la plimbare lăsau dâră de impurităţi, îi răspundea rânjind că poluarea estetică a trotuarelor vine nu de la câinii de rasă, ci de la potaia sau jigodia needucată, de fiinţa umană care lasă mai ales în parc coji de seminţe, pungi, şerveţele, absorbante, pamperşi, ţigări, baloane, excremente omeneşti, chiar şi hrană alterată pentru câini, care o miros şi, dacă nu sunt hămesiţi, o refuză.

– Dacă oamenii ar păstra oraşul curat, atunci mi-aş educa şi eu prietenii patrupezi să facă tuspatru odată, la intrarea în parc şi aş duce totul în punguţă la gunoi eu însumi, dar în mizeria asta infectă, *de ce să fiu eu mai fraier?*

Când Moş Marlett îi traduse toponimia canină de la noi de la blocuri, poeta făcu grimase de oroare, şi se gândi să-l toarne colonelului Vasea, că ce vorbe ruşinoase i-a spus ăsta. Dar întâmplător, marele critic tocmai se întorsese flămând dintr-o misiune la Bruxelles şi când ea îi aduse nota informativă despre Moş Marlett, el îi povesti o întâmplare un pic nepotrivită pentru nişte oameni care se iubesc goi ca în paradis.

– *Ik ben natuurlijk zinneke, ja!* începu el. Vorba lui Diogene

Câinele: sunt un pic cinic! Sunt o corcitură, fată, sunt eu însumi un produs al globalizării: un maidanez, un *chien bâtard*! Ştii, nu numai Parisul are o Senă, are şi Bruxelles-ul una, se cheamă Senne, adică Zenne, e un canal celebru pentru că aici au înecat nişte copii răi un maidanez... Ehei, câte javre s-or fi înecat în canalul ăsta, dar mă rog, ipocrizie occidentală! Suntem musafiri discreți... În amintirea acestui înecat, s-a modelat o statuie, plasată unde se intersectează *Rue des Chartreux* cu *Rue du Vieux-Marché*. Ea redă un cățelandru costeliv cu piciorușul ridicat, care nu e şi fântână ca în cazul puştiului secular *Manneken Pis* din *Rue de l'Etuve 46*, celebru de sute de ani, sau ca în al recentei vesele *Jeanneke Pis* plasate, hm, în *Impasse de la Fidélité* dincolo de un grilaj cu lacăte!

– Ce este interesant e că *zinneke* a început să însemne corcitura globalizării! interveni ilegalista. Într-un fel, aveau dreptate şi strămoşii noştri cu tărbăcitul câinilor, că a doua zi după Lăsatul Secului, le arătau cine e aici Stăpân, să înțeleagă şi veneticii sau proveniții în localitate.

Dar nu trebuie totuşi să cădem în greşeala de a presupune relații foarte încordate între Ionela, Cecilia şi Cocuța, legate de evitarea ocaziilor de corcire, şi cu atât mai puțin între spălătorul de morți Garamond şi colonelul Vasea, înălbitor de documente şi de conştiințe. Niciodată Ionela sau Vasea nu i-au surprins pe noii părinți, Cicişor şi Ionel, ai lui Vivişor, în altfel de relații decât cele tovărăşeşti, de muncă utilă în folosul societății, de creştere a unei copilițe, care altfel ar fi putut apuca drumul orfelinatelor, dacă nu pe acela mai puțin onorabil al străzii.

Iar Moş Marlett avea rațiunea lui de nu se deconspirase: câtă vreme baba cea şchioapă încă mai era frumoasă, nu putea fi constrânsă să se uite la un pipernicit, la un *gringalet* ca el!

Aceasta rezultă şi din faptul că la recomandarea doamnei Vidman, teoloagă a ecomilei ca cercetător privat, Ionela s-a lăsat de vândut cupoane şi s-a transferat în învățământul superior, la cel particular, mai dinamic, predând marketing la universitatea generalului Vasea şi fiind foarte apreciată de studenții care îi frecventează cu plăcere seminariile.

– Ce e cu dumneavoastră pe-acilea, madam Vidman? se miră foarte tare, mai tânăra vecină de bloc când o zări făcând anticameră la cabinetul generalului la facultate. Ați mai venit pe la noi?... A, mi se pare mie că mâine are examen Vivişor la globul de cristal! V-a trimes la noi pentru cursul de loteria cunoaşterii? Pentru vreo carte de artă poetică?

– Ba n-are nevoie de nimica, amărâta, slavă domnului! se enervă tanti Cici că Ionela se ferea să arate la studenți şi la colegi că ele-şi împart, un doi trei, un doi trei, cam aceiaşi bărbați, impolitețe care în detrimentul poetei reactivă între vecine ostilitatea absurdă ca dintre câine şi pisică. Am venit pentru altceva pe la Vasea, dragă Ionelo. Am la mine un articol despre *solidaritatea cetățenească*, scris de fata mea. Mă

frământă gândul să i-l public şi nu prea mai ştiu cu libertatea asta ce publicații mai apar. Apropo, aseară a spus cineva la teveu că *pe Poezie a luat-o sau o va lua dracu* şi, după ce a bocit şi a vegheat toată noaptea, pe Vivişor a noastră au muşcat-o câinii la gunoaie azi-dimineață!

– Nu mai spuneți! Ah, săraca! Vai, ce nenorocire! Ce nenorocire a putut să se întâmple! Dacă sunt turbați?... Dacă turbează?... De ce să publice se încăpățânează? Ați vaccinat-o, desigur, până la ora asta!... Ce catastrofă! Vai, ce catastrofă! După biata Simcuța cu turbarea, după bietul Cipi cu tetanosul, acum să pățească la fel şi Vivişor! Fi-i-ar placheta a Răului! Auzii eu când eram în stație nişte țipete dinspre gunoaie, dar n-am localizat prea precis, credeam că vin de pe la vreun bloc de la parter, mi-am zis că-şi bate vreunul nevasta, interogând-o că de ce s-a întors abia la ziuă acasă, ori dacă a plecat cu ştirea lui, cum se face că n-a produs mai nimica?... În chestii din astea delicate, care țin de intimitatea familiei nu e bine să te bagi, că poți să iei şi tu un pumn în gură sau un şut în cur!

– Ca să vezi, Ionelo! Tocmai asta este *solidaritatea cetățenească* despre care se vorbeşte în articol!

– Hă, hă, râse Ionela, păi dacă țipase, Vivişor era deja muşcată! Ce puteam eu să-i mai fac, doamnă? Cel mult s-o duc la circă, să-i facă antitetanosul şi să-i dea o trimitere. Iar de acolo, să alerge fuga-fuguța la un spital de boli infecțioase dotat şi cu centru antirabic, pentru vaccinarea împotriva turbării, care e o procedură mai migăloasă. Le dai şi lor dreptul, îți scoate vaccin străin, te orientezi! Injecțiile se fac zilnic, subcutanat în burtă, între două şi opt săptămâni, iar de băut alcool nu mai ai voie o jumătate de an!... Te resemnezi cu alte senzații... Ei, dar drumul ăsta putea să-l facă şi de una singură, Vivişor, că e fetiță mare, ce Dumnezeu!

– Da, da, e fetiță mare, o îngână rânjind madam Vidman.

Tocmai atunci ieşi din cabinet generalul, pentru a conduce prin universitate pe filozoful străin postumanist cu care se întreținuse prometeic până atunci. El făcu un semn discret gardienei să intre înăuntru şi să-l aştepte, fiindcă-i face vânt repede din facultate oaspetelui său.

Dar mai întâi, i-l prezentă solemn pe marele epistemolog francez, care o felicită emoționat pentru faptele ei eroice de la Revoluție.

Ea se supuse roşind lui Vasea, pătrunse în cabinet, lăsă cârjele după uşă, merse la fereastra luminoasă şi privi îndelung, meditativ şi nostalgic în curtea interioară, pe când Ionela, scoțând nişte ceşti curate şi mari din bar, le umplea cu cafea filtrată.

În curtea interioară, sub castanii seculari şi umbroşi, vreo trei dulăi, dintre care un dalmațian curat, în mod sigur fugit de la stăpân fără să-i spună, se iubeau cu o cățea proletară de culoare cenuşiu-murdar colbuită, o culoare asupra căreia madam Vidman filozofa întotdeauna cu plăcere, socotind-o nu fără temei produsul fericit al unei îndelungate adaptări la mediu, prin care aceşti conlocuitori canini ai oraşului împrumută

culoarea urbană locală, mărindu-şi simţitor şansele ca, alături de pisici, de şobolani, de gândacii de bucătărie, de muşte, de ţânţari şi de molii, să se numere printre ultimele specii ale planetei în mileniul al treilea, desigur dacă omenirea va supravieţui anului 2012 fără să tragă tot regnul animal după ea în neant.

În zare se vedea conturul ceresc al unei jumătăţi a oraşului, siluete deja banalizate: Casa Scânteii, Pavilionul, Arcul de Triumf, biserici, hoteluri turn, Circul unde turbarea ar face ravagii dac-ar putea...

Iritată de cele contemplate şi temătoare că mai tânăra vecină i se poate alătura la geam, zgâindu-se cu aceeaşi aviditate la ce vedea ea, cum dulăii de rasă ai unor stăpâni snobi şi nişte corcituri libere împart democratic aceeaşi căţea, doamna plutonieră oftă adânc, se afundă într-un uriaş fotoliu din stânga biroului şi închise ochii obosită. În clipa aceea, era fără vârstă, iar gura mărturisea o suferinţă de-a dreptul senzuală, deşi era vorba doar de oboseala cauzată de sâcâielile zilnice: lipsuri, scumpete, incidente absurde cum a fost c-au muşcat-o câinii la gunoaie pe micuţa Vivi, de-a fost nevoită să umble pe la circă şi pe la spital cu Ionel, a ratat astfel recapitularea finală, iar mâine are un examen mai dificil cu generalul Vasea, la poezie şi psihic. Hm, şi tâmpita asta, când o afla că bărbată-su a scos maşina... o să-l bată iar pe generosul bătrân!

– Ah, cum mai trece timpul, cum se duc anii, vecină! şopti suspinând melancolic Ionela.

Se rezemă din spate cu coatele pe speteaza fotoliului şi, cu degetele ei prelungi şi reci, începu să maseze delicat ceafa mai vârstnicei sale prietene.

– Au, ce bine îmi faci! gânguri ca prin vis madam Vidman.

Şi acest ţipăt de uimire ostenită îl scoase de fiecare dată când degetele experte ale partenerei plecară de la inserţiile occipitale ale muşchilor extensori, coborând fie în faţă spre clavicule, fie în spate spre omoplaţi, pentru a se întoarce de fiecare dată mai dulce la locul de start.

– Doamne-Dumnezeule, numai piele şi os! gândi cu duioşie Ionela, acuzând atât politica bugetară a guvernanţilor, nedreaptă cu oamenii muncii care au făurit baza materială a societăţii, cât şi nesimţirea Vivianei, şocantă, de a cheltui pe toalete şi pe smaguri toată pensia mătuşii, nelăsându-i mai nimic din care să se hrănească şi, mai mult ca sigur, nici bani de medicamente şi de cosmeticale.

Aşa le găsi, visătoare şi tandre, când se întoarse, jovialul critic, încât, deschizând fără zgomot uşa capitonată, se simţi obligat să tuşească uşurel cu civilizată discreţie, deşi se simţi rău până la leşin şi vomă, ca un dog german căruia un valet imbecil i-a tocat ceapă mov în mâncare.

Ionela se înroşi ca o pisicuţă până în rădăcinile cocului castaniu şi măreţ, străbătut de o panglicuţă galbenă, şi părăsi tăcută cabinetul, amintindu-şi de teancul ei de lucrări de corectat şi de chestionare privind

încrederea populației în clasa politică şi intelectuală. Cecilia rămase în fotoliu neclintită, mândră şi chiar solemnă în atitudinea ei indiferentă. Iar Vasea se încruntă foarte mirat de cât de bine arăta, zveltă şi energică, precum în vremea de demult, când abia îi fugise bărbatul, anchetând-o şi scutind-o de la a-şi mai căuta altul.

– Pe Vivian au muşcat-o de dimineață câinii la gunoaie, îi raportă Cici pe un ton perfect neutru, ca şi cum ar fi observat că nu e închisă bine uşa de la lift.

– Trebuia să se întâmple şi nenorocirea asta, admise stoic bărbatul, aşezându-se la birou şi cuprinzându-şi cu deznădejde tâmplele în palme.

– Nu se ia nicio măsură, câinii răi şi needucați se înmulțesc zi de zi şi are spor astfel şi probabilitatea să fie muşcați chiar locatarii care n-ar trebui să fie muşcați, deoarece au avut un comportament corect față de animăluțele comunitare, de regulă vaccinate şi deparazitate.

– Nu se poate face nimic!

– Şi eu m-am cam resemnat. Iar dacă ne înrăim noi, se înrăiesc şi câinii.

– Dar apropo de poeta noastră, tu crezi, Cici, că există persoane privilegiate ontologic? Care nu merită muşcate? E cineva fără păcat? Atunci ăla să ridice pietroiul şi să dea în câinele metafizic! avu o uşoară tresărire criticul, îngrijorat ca orice om de litere atât de înalt încât stabileşte ierarhia valorilor, deci conduce un serviciu de cadre.

– În niciun caz, se bâlbâi puțin baba, probabilitatea e probabilitate, dar eu mă gândeam că măcar Vivişor, care a suferit atâta din cauză că aşa i-a fost soarta de ai împuşcat atunci veverița de la Câineni, trebuia să fie ferită de o astfel de experiență degradantă, traumatizantă, de natură a-i disloca simțirea lirică până la a se lăsa locuită de un limbaj filologic arid, care generează de la sine cantități inimaginabile de poezie publicabilă!

– *Publicabilul*! Iată cea mai importantă categorie estetică, nu *frumosul*! Dar de ce, mă rog, o trăire degradantă? Nu erau cățeii ei? Fătați spiritual chiar de ea, hrănindu-i cu simboluri, împărtăşindu-le, deci, hranele, roadele, fructele, ouăle, cărnurile şi oasele pământului? îşi ridică în sus sprâncenele şi pipa vânătorul.

– Tu chiar nu pricepi, Vasea? îşi înăspri tonul madam Vidman. Tu ai un stil autoritar de management, medieval, nu te pui în locul ei şi nu poți să simți că percepția fetei despre ce i s-a întâmplat dis-de-dimineață este ca şi cum ar fi fost victima unui viol animalic, abject ca toate violurile, când se întorcea dimineața de la piață cu laptele şi cu verdețurile. Va mai putea ea să scrie în versuri de acum încolo? Poetesa Lucida Tahoma a ținut întotdeauna, cu o cerbicie de-a dreptul patologică, la integritatea ei corporală! N-am văzut în viața mea o ființă mai închisă în propria-i sferă, ca într-un glob de cristal. Nu este uşor pentru nimeni să iasă dimineața devreme, pentru o amărâtă de aprovizionare, şi să se

întoarcă acasă cu o Muşcătură de câini de la gunoaie!

– Impresia mea este că nu oricui i se întâmplă nenorociri sau incidente bizare... Auzi, să se întoarcă acasă de la piață călare pe muşcătură! Poate că au şi muşcăturile destinațiile lor în cadrul unui determinism superior, deasupra rezoluției mijloacelor umane actuale de investigare. De ce nu muşcă aceste animăluțe fatale, fără de care nici nu mai pot fi concepute oraşele secolului, pe toată lumea? De ce unii cetățeni ştiu să se păzească şi alții nu?

– Şi doar i-am spus, Vasea, de-atâtea ori să se păzească! Păzeşte-te, Vivişor mamă, că lumea îşi bate joc până şi de cine a fost fraier şi a crăpat la Revoluție, dar să te mai muşte şi maidanezii! Păzeşte-te singură, că altul nu sare să te păzească!

– De ce, Cici, dacă analizăm problema la cel mai adânc nivel de profunzime, îşi turnă el nişte vodcă întrebător din ochi dacă vrea şi ea, se constată că adesea cine nu se fereşte nu e muşcat, pe când tocmai cine se fereşte, până la urmă este totuşi, printr-un straniu concurs de împrejurări, muşcat... da, muşcat... şi încă mai profund decât dacă nu s-ar fi ferit absolut deloc... Totdeauna m-a preocupat acest mister. Şi ca utecist vânând sau izolând lupii reacționari, pe drumuri cu sau fără pulbere, şi ca ateist, când străbăteam țara în lung şi-n lat, în vremuri pe nedrept hulite astăzi, ocupându-mă de latura creatoare ştiințific şi tehnic a festivalului național Cântarea României. Ah, mă îndrăgostisem ca un licean din filmele de-atuncea, eu om însurat, cărunt, cu feciori cât mine, de o domnişoară utecistă studentă, vasăzică o *uaseceristă,* n-are importanță, care redacta chestii ateist-ştiințifice pe la radio, utile şi alea contra misticismului, dar în particular era disidentă, Cici, criticând ca o inconştientă în extazul erotic demolarea bisericilor, fiind temătoare de Dumnezeu şi de câini, superstițioasă în felul ei.

Şi într-o dimineață însorită de vară, tot ca asta de azi, parcă ieri s-au întâmplat toate... uite ce înduioşat sunt, Cici, îmi dau lacrimile ca la o fetiță... aveam eu cursa TAROM de Oradea pe la unsprezece, să mergem la un simpozion la Băile Felix cu mai mulți, şi mă înțelesesem cu drăguța să vină cât mai devreme pe la mine, s-o regulez tot aşa, dimineața devreme, că era nevastă-mea... hm-hm!... că era nevastă-mea dusă în Uniune cu un contract şi feciorii petreceau pe litoral, că tocmai îmi ieşise o carte despre Şcoala de la Frankfurt şi dialectica iluminismului... Dar ieşind ea din bloc dis-de-dimineață, că-şi pusese deşteptătorul să sune, biata de ea, numai bine ce iacătă că-i taie calea un cotoi negru enorm, cu zgardă mov antipurici la gât, al cui dracu o fi fost, vreun ştab, că nu se importau facilități din astea pe-atunci în România, nu se privatizau băncile la şmecheri, nici societățile comerciale, se cheltuia valuta cu temei, pentru creşterea bazei materiale a societății, să aibă azi şmecherii ăştia în ce se privatiza!... Şi se sperie fata mea de el, semn rău, că de ce i-

a tăiat calea, cotoi negru, mare, mă rog, superstiții, era chiar domeniul ei. Şi cât ateism făcusem eu cu ea! Dar au gagicile astea ale noastre, la început de drum, Cici, un fel de sfială sau poate instinct de conservare, nu ştiu, cert e că nu prea vor să vină de-a dreptul, orbeşte, direct una în culcuşul alteia. A renunțat fata la tot, din cauza cotoiului, că de ce i-a tăiat ăla calea! A făcut, ca o încremenită în proiect, exact ce nu trebuia, calea întoarsă, şi evident că lângă bloc, tot aşa la gunoaie ca Vivița noastră, o păți şi fătuca mea! Dar să fi văzut, Cici dragă, alea muşcături! Nu la picioare sau pe la spate! Au tăbărât dulăii pe ea, nişte dogi germani năltuți, au pus-o jos şi au muşcat-o de mâini, de amândouă, unde se pun cătuşele, parcă voiau să-i reteze arterele sau venele, să i se scurgă sângele de tot!... Direct la spital, cu salvarea! S-a dus dracu simpozionul nostru de la Băile Felix! Mda, am fost cuminţel o vreme, că m-a impresionat şi pe mine... Dar lecția dată de câini şi-a făcut efectul, dom' le! A ajuns fetița asta aşa de cooperantă, zici c-au dresat-o! Cine? Tocmai câinii! Asta da transformare dialectică! S-ar cruci şi Pavlov de negarea negației! Doar să-mi ţugui puţin buzele azi şi să-i zic *mâine* sau *diseară* sau *acum* pe loc, şi se execută imediat, săraca, de ți-e mai mare dragul cum au dresat-o câinii!

– Vasăzică îşi are şi Muşcătura părțile ei bune, dacă dobitoaca a înțeles c-au trăsnit-o zeii că n-a venit la tine! izbucni în râs madam Vidman, lăsându-şi pe spate capul alb coafat creț.

– Ca orice pe lumea asta! Tot răul spre bine. Dialectic. Alba-neagra! Negarea negației! zâmbi el pe sub mustața strălucitor de neagră, ca şi sprâncenele, de care întrebat de Vivişor cu ce şi le căneşte, zicea clipind şmechereşte că cu toner de la imprimantă, ceea ce stârnea deliciul fetei.

– Vasea, uite de ce-am venit!... Muşcătura carnală e trecătoare, chiar dacă cicatricea rămâne. Muşcătura spirituală e însă veninoasă. Poate dezintegra un popor! redeveni fulgerător serioasă şi cruntă pensionara, ridicându-se din fotoliu pentru a se plimba şchiopătând rău pe covorul persan mai mult albastru decât roşu al cabinetului.

Era enervată, fato, pe motive NATO, că numai Franța ne iubea.

Observase că generalul ei are un calendar cu Prinţesa Diana de Wales, prințesa inimilor, Lady Di! Iar britanicii nu erau fani ai României.

– Ascult! îşi ciuli urechile şi îşi spori strălucirea ochilor negri ca păcura bietul senior editor al Editurii Lyrancuy.

– Ştii ce, Vasea? privi crunt în zările îndepărtate ale trecutului vrăjitoarea. Pe americanii ăştia întârziați la întâlnire, îi înțeleg că nu ne ajută cu primul val NATO. Bagă strâmbe cehoaica aia, iar Bill Clinton e influențabil ca orice bărbat sexy... Ne-am obişnuit să-i aşteptăm pe americani! Însă pe britanici eu nu-i iert, Vasea, fiindcă avem documente că Churchill l-a privatizat pe Stalin, să aibă 90% din România! Să-mi zici tu mie Cuțu Vrăjitoareo, Vasea, dacă n-o fi cum prognozez eu! Nu se va

sfârşi vara asta 1997, Vasea, fără ca monarhia lor să n-aibă necazuri intens mediatizabile! Şi nici pe retardaţii de americani nu-i văz eu prea bine! Îşi vor primi de sus pedeapsa, unde-i doare mai tare, nene, la imagine, poate tocmai ca să se hotărască, nene, să ne bage mai repejor în NATO şi pe noi românii, sub umbrelă, că multe ploi interminabile macondiene am mai suferit sute de ani pe aceste plaiuri rău aşezate!

– Tu, Cicişor, ia aminte, să nu te grăbeşti să difuzezi profeţiile astea de senzaţie, că tabloidele internaţionale ale imperialiştilor atât aşteaptă! Să scrie că o româncă a anticipat nu ştiu ce accidente sau atentate, care i-ar întrista pe britanici sau pe americani. Iar noi vom fi şi în continuare vulnerabil economic, câtă vreme clasa politică şi intelectuală îşi va mai permite luxul să evite şi lustraţia bolşevicilor, şi microciparea câinilor. Dacă ajung eu *éminence grise,* cardinal ca Richelieu la Cotroceni, o să dau o lege că un grupaj de ştiri, indiferent de suportul mediatic, trebuie să aibă peste 80% veşti bune, Cici! În locul tău, i-aş muşca pe britanici mai indirect oleacă. Eu aş anticipa în profeţiile mele exact pe negativ, adică aş brodi-o că mama noastră, marea Franţă a lui Chirac şi a lui Zidane, în preajma Zilei ei Naţionale, va avea pe *12 juillet 1998,* una dintre cele mai mari bucurii din istorie, învingând Brazilia pe Stade de France cu un categoric trei la zero, de să exulte şi regii pulverizaţi din Saint-Denis! Numai fiindcă Franţa a fost cu noi!

– Poeta Lucida Tahoma, se sustrase baba oricărui aranjament fotbalistic sau sentimental, a receptat, sărmănuţa, aşa cum am mai spus, Muşcătura de dimineaţă ca pe un fel de viol animalic, tovarăşe general, în toată gravitatea acestui act diabolic, care este şocant prin neprevestire, umilitor prin înfrângerea opoziţiei manifeste la muşcături, generator de sechele prin rănile părţii vătămate şi obsedant psihic pe termen scurt, mijlociu şi lung, căci te poţi alege de aici cu o nedorită stare de graviditate sau chiar cu un copil superfluu, dacă religia ta îţi interzice să-l dai afară... Evident, în cazul micuţei noastre Vivi, incertitudinile angoasante asupra viitorului se referă strict la riscul contractării unui tetanos, ca Ciprian, taică-su, ori a unei turbări, ca Simcuţa, biata maică-sa! Şi tot evident, e clar că nu mă refer la vecina mea, la dulcea Ionela...

– Ai uitat, îşi aprinse meditativ pipa criticul, să adaugi în anatomia violului ca trăire subiectivă frica, angoasa, cutremurarea de a nu fi contractat vreo boală venerică, precum sculamentul, sifilisul, herpesuri cu transmisie sexuală, sau în timpurile mai noi, simptomul... sindromul imuno-deficitar, cel puţin tot atât de incurabil ca o rabie neprevenită prin vaccinare...

– Va-seá! i se opri în loc indignată bătrâna gardiană, ţintuindu-l cu o privire verde-cenuşie atât de activ penetrantă încât bărbatul în toată firea se înroşi ca un licean surprins cu binomul lui Newton scris pe pielea de pe palmă. Eu ştiu din jurnalul tău parapsihopupu că tu ştii bine că

poeta Lucida Tahoma e o ferventă a bisericii ăleia din Centru, rugându-se pentru ai ei, la moaştele, la mâna Sfântului Ciprian, dezlegătorul de vrăji şi alungătorul de farmece! Nu te mai ascunde după deget!

– N-am vrut să deviez, se bâlbâi el, am intenționat doar să medităm împreună, cât mai complet, ca odinioară când ne-am dat seama la o şedință UTC că vorba *liceu* vine de la regele Lykaon din Arcadia, cel prefăcut de Zeus în lup tânăr!...

– Vasea-Vasea, repetă ea mai dulce, ținându-se cu stânga de birou, iar dreapta înfigând-o bine în chica cea căruntă a criticului, tu nu trebuie să uiți vreodată, nici în relația ta cu Dumnezeu, nici în relația cu propria ta conştiință, că ai anumite obligații morale față de cineva pe lumea asta... Şi ştii bine că nu persoana mea interesează aici, deşi prietenia, colegialitatea tovărăşească, hai să spunem lucrurilor pe nume, dragostea noastră, a fost una exemplară şi ar merita să fie evocată cu mai multă nostalgie, cu vremurile ei cu tot, nu față de persoana mea, precum am zis, ai obligații tu prioritar, ci față de aceea...

– Ştiu! A Vivițelului nostru! completă cu un fel de perspicacitate criticul.

– Da, domnule, a poetei Lucida Tahoma, fiindcă dacă tu nu împuşcai veverița de la Câineni, Ciprian nu ar fi adus acasă veverițelul turbat, Simcuța nu l-ar mai fi alăptat ca să fie muşcată de țâțe şi în trei ani să turbeze, iar pe tăticuțul Viviței noastre nu l-ar mai fi apucat în scurtă vreme tetanosul de n-a mai putut învârti de volan şi, cu un rânjet sardonic, îngânând un *dumnezeii mă-tii,* s-a rostogolit cu maşina întreprinderii peste baraj!

– S-a rostogolit sau a fost rostogolit! zâmbi enigmatic criticul. Ce tetanos e ăla, după atâta vreme. Ştia prea multe!

– Ce spui tu acolo, Vasea? tresări madam Vidman cu mâna întinsă, pentru a cădea apoi ca secerată în fotoliu.

– Spun, se temu el de mărturisire, că nu doar istoria este în esența ei un coşmar şi o crimă, cum vedem şi la teveu pe BBC, ci şi lucrurile aparent cunoscute de toți cum au fost, în realitatea lor au avut dedesubturi incredibile, adesea mârşave. De aceea, iubire, numai Poezia îți poate da adevărata senzație de lirism. Şi aş consilia pe Vivişor, dacă-şi preschimbă magic numele în Lucida Tahoma, atunci să aibă luciditatea minimă necesară să scrie nu numai despre *mirabila pâine,* ci şi despre prozaicul *câine*, în aşa fel încât recitatorii ei să fie recrutați cu toții licantropi, adică nişte *priculici*, cum zicem noi pe româneşte...

– Doamne, Maica Domnului!... Da' de ce, dragă, *priculici*?! se cruci babornița auzind de această perimată varietate de strigoi.

– Fiindcă din toată mitologia Estului, iubire, de la Adriatica la Baltica, nu e voce în lexicon care să scoată sunete mai articulate liric decât *priculiciul românesc*!

– Daa?... Da’ de ce, iubire? E mai breaz decât ăla franțuzesc, *Loup garou* sau cum dracu scrie pe vaccin?

– De-aia, *pentru că priculiciul românesc nu țâşneşte, nu se poate zămisli decât din sămânța fiilor din flori ai fiilor din flori*!

– Nu mai spune! N-am ştiut. Şi nu puteai să mă informezi mai demult? Mă gândeam eu că suntem un popor vegetal, dar mai departe nu m-a dus mintea...

– Viața... Viața e un teatru, Cicişor. Şi tot ce se joacă se bazează pe diferite scenarii!... Dacă mi-aş bate capul să înțeleg istoria, nu de filozofie aş avea nevoie ca auxiliar metodologic, ci de, să-i zic aşa, de... sherlokholmezie! Că nu e moarte fără bănuială şi cu atât mai puțin un accident... o Muşcătură! Pe care Vivişor o aştepta de la vreo vrăjitoare ca Ionela, dacă a încercat ea să găsească antidot la Sfântul Ciprian de la Zlătari! Şi te sfătuiesc şi pe tine, Cicişor dragă, să nu te laşi manipulată şi să nu iei drept bune orice informații despre muşcăturile gingaşe. Totul trebuie trecut prin filtrul plauzibilității măcar, dacă nu pot fi confirmate din surse distincte ştirile. Şi mai trebuie să şi citeşti câte ceva din metodologia criminalisticii, din filozofia dreptului, din medicina legală şi din psihologia victimelor infracțiunilor... E posibil ca soru-ta Simcuța să fi turbat din cauza mea. Admit. Dar în aşa-zisul tetanos al lui Ciprian, zău că n-am niciun amestec! Să n-ajung să recit neveste-mii Cocuța din *Câine şi Pâine*, dacă-ți mint eu vreun pic sau adaug ceva de la mine!

– Cum aşa? îl privi neobişnuit de surprinsă gardiana. Dar totdeauna mi-ai confirmat la orizontală, cu gurița ta, că te obsedează acest tragic deznodământ! Şi de când îi scrii tu poezii ilegalistei?

– Asta a fost înainte de Revoluție! mârâi sigur pe sine criticul, cu o trufie de sindicalist care ştie că poate oricând bloca toate căile de acces spre guvern, dacă-şi-asmute oamenii. De atunci s-au întâmplat cam multe, doamnă! S-au mai deschis şi închis unele dosare, s-au mai curățat nişte conştiințe, au pierit unii vinovați care nu mai pot fi pedepsiți... Şi azi se pot câştiga bani frumoşi spunându-se cât de cât adevărul, dacă ai relații şi prioritate în acapararea informației...

– Da, bani şi iar bani! Cum nu am eu acum, se foi plutoniera mişcând mai multe frunze în ochii ei verzi. Turbez de-a binelea când văd cu câtă abilitate se dezice preaiubitul meu Vasea de o datorie al cărei termen se pare că îl consideră expirat, după Revoluție, acum când Vivian este majoră. El uită cu desăvârşire, se adresă ea indignată savantului Pavlov de pe perete, că poeta Lucida Tahoma încă nu e poetă, ea n-are nicio calificare, n-a terminat facultatea ca să zici că te bazezi pe un izvor sigur de venituri, şi niciun băiat serios nu-i de găsit, să poți spera că o va întreține cineva vreme îndelungată după ce eu nu voi mai fi şi ar dispune de întreg apartamentul.

– Da’ de unde ai mai scos-o şi pe asta? Nu mă dezic deloc! se

enervă generalul. Am zis eu că mă dezic de vreo obligație față de Vivițelul nostru? Am comentat doar că taică-su nu putea căpăta un tetanos la trei ani după ce am împuşcat eu veverița de la Câineni! Dacă e să faci boala, în trei ani ți s-a recăsătorit şi nevasta, are plod cu altul. Ca să nu mai zic nimic că nu te apucă la volan contracțiile musculare din senin, să nimereşti văzând cu ochii în baraj, în lacul de acumulare. Poate că bietul Ciprian ştia prea multe la el la întreprindere, unde managerii complotau cu nişte oameni de cultură împotriva dictaturii şi a trebuit să fie lichidat de un serviciu străin, ca un semnal către intelectuali să manifeste mai multă prudență în actele lor subversive, să mai reziste doar pe spirit, fiindcă lucrurile sunt indecise pe plan mondial şi vor mai trece ani buni până se va da undă verde comploturilor, care vor veni cu necesitate obiectivă, dată fiind neconcordanța flagrantă între vocația noastră europeană milenară şi unele excese ținând de comunismul extrem-oriental care întinau pe atunci politica Partidului nostru.

– Bietul Ciprian! îşi umplu ochii de lacrimi madam Vidman simțind o durere stranie în piciorul beteag, care îi dădea pe stradă un aspect eroic, făcând cetățenii să se dea la o parte ca să-i facă loc.

– Şi nici asupra turbării Simcuții, nu sunt sigur de vinovăția mea, se ridică furios de pe scaun căruntul general. Adă-ți aminte, Cici dragă, că ea a fost dusă la spital mai întâi sub suspiciunea de a-şi fi pierdut mințile când s-a sinucis prin înecare veverițelul Vasilică, şi abia într-un târziu s-a declarat diagnosticul c-ar fi turbată, fapt care îmi miroase mie a tipică lichidare, aducere la tăcere într-un azil psihiatric, ştii ce slobodă era la guriță!

– Ştiu, domnule, numai spurcăciuni debita!

– Iarăşi e prea mare, doamnă, intervalul temporal dintre împuşcarea veveriței şi îmbolnăvirea cuiva, ca să-mi iau vinovăția în serios... Deşi turbări târzii s-au mai raportat, chiar şi peste mai mult de trei ani de la muşcătură. Până şi după nouă-zece ani, conform literaturii de specialitate sovietice... Cert fiind totuşi că cei doi pui de veveriță orfani, Vasilică şi Auraş, cel puțin atâta vreme cât la sugestia mea i-a alăptat cățeaua Lisa, n-au manifestat niciun semn de turbare la Câineni sau măcar de comportament neobişnuit.

– Da, dar pe Simcuța noastră o durea capul rău când se ruga de noi să fie împuşcată! Paraliza progresiv, vedea parcă ceva enorm şi simțea monstruos. Parcă doar ochii ei catifelați ne mai vorbeau de la un timp reproşându-ne naiba ştie ce! surâse foarte gânditoare gardiana.

Apoi sări în sus, descoperind un argument puternic:

– Şi mai e un mic amănunt, Vasea-Vasea, tu te faci c-ai uitat, hoțomanule!... Cățeaua aia, Lisa parcă o chema, s-a roit, a dispărut ca măgaru-n ceață, abandonând puii de veveriță! Altfel nu-i dădea prin gând lui Ciprian ideea nefastă să-i ia cu el!... De ce a plecat de la Casa de

Odihnă şi Creaţie căţeaua, oare nu pentru că turbase? Ce câine pleacă de la măcelărie, unde îi este bine? Nu pleacă omul, dar câinele! O fi muşcat-o vreun vulpoi turbat şi, la rândul ei, a transmis boala puilor de veveriţă aduşi la alăptat. Prin bale! Nu prin Muşcătură.

– Prin urmare, veveriţa pe care am împuşcat-o eu, s-ar fi putut să nu fi fost turbată? i se ridică de pe inimă o piatră grea generalului.

– Fie de la veveriţă, fie de la căţeaua Lisa, virusul rabiei a ajuns la Simcuţa noastră având ca vector pe Vasilică, veveriţelul acela zglobiu pe care tu n-ai avut de lucru şi l-ai scos din pădure, iar inconştientul de Ciprian, Dumnezeu să-l ierte, l-a adus în Capitală cu un frăţior mai mic, Auraş, pe care pesemne l-a dat unui motan chior să-l înfulece, anticipând că fiind doi veveriţoi s-ar putea să se bată după obiceiul tuturor masculilor. Eşti, oricum am întoarce pe toate feţele problema, coautor la tragedia micuţei Vivi, dragul meu Vasea, nu te mai fofila copilăreşte, de propria ta conştiinţă n-ai cum să scapi nici în fundul pământului... Nu mai ai dinaintea ta decât calea curată, împrejmuită cu flori, a sfintei biserici! îşi zâmbi sieşi madam Vidman, uitându-se distrată pe perete, ca şi cum ar fi recitat singură, la cum se prelingea o picătură de salivă în eprubeta pe care i-o fixase Pavlov sub falcă martirizatului câine de laborator,

– Se spune că drumul spre iad este pardosit cu lumina unor bune intenţii şi miroase a fum odorant de răşini sintetice, deveni foarte liric şi îşi privi cu resemnare, preumblându-se, bogata bibliotecă generalul poet. Cici scumpă, răcni el ca un raton turbat bătând din tocurile cizmelor, eu în toată pătărania aiasta am tot atâtea capete de acuzare a-mi reproşa cât are orişice erou reprezentativ al Antichităţii. Totul s-a cam săvârşit din voinţa zeilor... Nu te speria, că aşa e! Totul e ursită. De-aia te muşcă animăluţele când nici nu te-aştepţi. Am compus o elegie în ritm asclepiad pe topicul ăsta şi acum *ştiu* că uite-aşa, de la o Muşcătură – şi ce mai Muşcătură, Cici! – m-am îndreptat smerit spre consolările filozofiei, adică ale literaturii, încât mă prenumăr cu nevastă-mea printre Membrii fondatori ai acestui lăcaş particular de cultură şi civilizaţie. În concluzie, oricât de bizar ar părea sau neverosimil, eu nu sunt implicat în tragedia Simcuţii, a lui Ciprian, şi a Viviţelului nostru azi-dimineaţă la gunoaie, decât prin cele mai curate intenţii! Dacă mai ai un miligram de memorie sentimentală pentru mine, Cicişor, tu ar trebui să-ţi mai aduci perfect fidel aminte, că la tine la puşcărie la cadre ţineai odată pe clitul de clasoare de pe dulap un jder, unul singur, fără vreun frăţior. Era împăiat, năltuţ, cu burtică albă şi cu ochişori ca nişte bobiţe de piper, care te întâmpinau cu o vie curiozitate de cum intrai pe uşă, străpungându-te până-n tainele sufletului şi interogându-te: străinule, eşti om bun sau om rău? Mi-am adus aminte de el, de singurătatea lui, pe când hoinăream cu puşca pe umăr prin pădurile şi coclaurile noroioase de pe Valea Buzăului, compunând în gând pasteluri, şi, deodată întâlnind o veveriţă, ce mi-am

zis eu? Ah, ce armonios ar da ansamblul, să stea ea lângă el pe dulapul tău, Cicişor! Şi ea să adauge la interogaţia lui Socrate, că ce fel de om eşti, o precizare în sensul că, dacă vii aici cu inima curată, atunci rămâi, iar dacă ai intenţii ascunse, atunci n-ai ce căuta într-o puşcărie unde gardiană este tovarăşa plutonieră Vidman Cecilia!

– Mi-aduc, mi-aduc aminte de jderul ăla, atoateştiutorule! recunoscu gardiana cu ochii duşi ca-ntr-un extaz.

– Iar după ce-mi băgai cartuşul pe ţeavă, am luat linia de ochire şi am ţintit-o direct sub coadă, proiectând mintal ca să stea, când va fi împăiată, chiar pe porţiunea de blăniţă deteriorată de glonţ, dar a venit din senin o boare rece şi m-a cuprins un puternic tremurici, al îndoielii dacă fac bine sau nu, şi totuşi apăsând pe trăgaci cam la-ntâmplare, ca la duelurile romantice, bineînţeles că am nimerit-o perfect, de m-a apucat şi plânsul de mila ei, ca pe tine acum! Ca să nu-ţi mai relatez nimic, că nu-ţi vine ţie să mă crezi, c-am început să-mi smulg părul din cap când băieţii au constatat că mai avea, sărăcuţa, şi puiuţi de lapte!

Zise generalul tot şi mâna lui păroasă căzu ca un lup pe un mieluţ alb pe mâna doamnei, ce suspina parcă fără să-l vadă, ca dusă în rariştea de pe Valea Buzăului.

– Şi ce era să-i mai fac? dădu din umeri bărbatul, revenindu-şi. Am nimerit-o? Am nimerit-o! Nu-mi rămânea decât să deduc din prezumţia de intenţie bună, aceea de a ţi-o dărui ţie împăiată, o a doua intenţie bună, şi anume de a manifesta un comportament ecologic civilizat faţă de animale şi de a îngriji de puiuţi ca şi cum eu aş fi fost de acum înainte mămicuţa lor!

– Şi unde naiba vezi tu voinţa zeilor aici? se opri cu luciditate din plâns gardiana, pironindu-şi ochii la mustăţile lui speriate, zbârlite.

– Voinţa zeilor s-a arătat în ghinionul că s-a ales praful de ambele intenţii bune! trase adânc din pipă criticul. Veveriţa am dat-o unui beţiv care zicea că ştie să împăieze. N-a dezinfectat-o, animalu', cum trebuie sau n-a avut cu ce, c-a dat pe gât alcoolul, şi, până să ţi-o predau la puşcărie, s-a autosesizat nevastă-mea că e deja plină de viermi şi a împins-o pe tobogan la gunoieri, făcându-mi şi proces de intenţii, că special am adus-o, ca să-i stric dumneaei nişte blănuri de la un bogătaş cu care s-a tăvălit ca servitoare, înainte de să se schimbe vremurile şi să mă încalece pe mine ca pe o muşcătură!

Iar din patru pui de veveriţă, Cici, aşa a fost scris: n-a supravieţuit niciunul, ceea ce este alt lucru necurat, de-mi vine să merg şi eu după aghiazmă aci-n centru, de la Sfântul Ciprian. Fiindcă şansele de supravieţuire erau teoretic bune, din moment ce au putut fi alăptaţi şi de Lisa, şi de Simcuţa, ba s-a dovedit, cum spui şi tu, că Vasilică era tot atât de întreprinzător ca oamenii muncii! Se descurca deja cu eugenii, seminţe de floarea-soarelui, alune, morcovi, cartofi prăjiţi şi altele. Nu era în

ordinea firii ca un animăluţ de o asemenea vitalitate să sfârşească în maşina de spălat sovietică în urma unei sinucideri sau mai degrabă a unui asasinat comis de două fete înspăimântate că ce-o să zică Ciprian!

– De multe ori la noi între blocuri, relată madam Vidman intrigată, e câte-un spaţiu înghesuit în care, deşi spre piaţă constaţi că năduşeşti, simţi aşa că parcă se coboară din înalt, ca în depresiuni, tot aerul rece din Universul îndepărtat, cum s-a întâmplat şi cu Viviţel de dimineaţă, când au muşcat-o câinii la gunoaie, de tremura toată. Şi de-aia susţin eu, probat experimental, că în explicarea coerentă a acestor stranii evenimente care se lasă cu morţi regretabile, raţiunea umană se arată complet neputincioasă. Cum probabil şi cea canină. Intuiţia ne spune la toţi că dacă raţiunea ca atare nu poate *explica* un eveniment, atunci el este inexplicabil în sine, este absolut şi etern inexplicabil şi implicit incognoscibil, căci nu există altă entitate pe pământ, cu expertiză în domeniul explicabilului şi inexplicabilului, decât tocmai raţiunea!

– Mă rog, da-da-da-da, zâmbi nu fără politeţe criticul, fetişizarea raţiunii onorează cu regularitate pe om, dar aşa cum arăta un mare filozof al nostru şi al Europei, spiritul însetat de certitudini, care ştim bine că sunt de fapt incertitudini, tocmai pentru că se simte impotent cu Lumea pune adesea la mare cinste nu atât elucidarea misterelor, ci nepătrunsul diabolic a ceea ce *nu* le explică! Cu alte cuvinte, Cici, cugetarea noastră este gata oricând să se împreuneze şi cu iraţionalul, numai să se termine odată cu disconfortul tranziţiei de la inexplicabil la explicat. Mai toată ştiinţa contemporană din laboratorul ei spaţial stă martoră ruşinată în acest sens, toate marile sale aşa-zise cuceriri deşţelenind mai degrabă tărâmul infernal al paradoxului decât să nădăjduiască a atinge vreodată limpezimea ca de izvor minunat a anemicei dar exemplar de clarei ştiinţe antice. *Egloga iubirii lacustre dintre Oximoronul Moron şi Molia Neuronia*, iacă dar, un bun subiect, o generoasă temă clasică, nu turbarea, nu tetanosul, pe care să o abordez mâine la examen cu Tahoma noastră. Fiindcă eu sunt contra evaluării bazate pe un curriculum rigid, eu sunt pentru dialoguri informale şi, în fond şi la urma urmei, dacă ne gândim la divinul Platon, chiar filozofia ca atare dintr-o asemenea practică au purces şi cură, cum dzice dascălul nostru cel vechiu, bând ca un miel la cea mai înaltă ficţiune.

– Vai, vai, vai!... Vai de mine şi de mine, Vasea dragă, în ce discuţie nesfârşită m-ai implicat şi cât din preţiosul tău timp ţi-am răpit cu alintata asta! se prinse baba cu mâinile de tâmplele buclate. Eu n-am venit decât să te avertizez, dacă n-ai aflat, c-au muşcat-o câinii la gunoaie de dimineaţă pe Viviţa noastră şi că, pe cale de consecinţă, ea nu mai poate să termine în bune condiţiuni recapitularea finală pentru mâine, deci am să te rog în genunchi, şi am să mă rog pentru sufletul tău, să nu fii prea sever cu ea, dacă o să se arate cam timorată şi lipsită de aplomb, căci tu ai

fost din veac întotdeauna nemărginit de înțelegător cu noi, atotştiutor şi ca un zeu de larg la suflet...

Se priviră îndelung ochi în ochi şi ambii păreau să spună DA.

– Cum ai zis că-i zice eseului pentru colocviul literar? rupse ea tăcerea într-un târziu, văzând că se întunecă.

– *Rațional şi irațional în confruntarea ştiinței occidentale postscolastice cu inepuizabilitatea cunoaşterii atomului şi electronului*!

– Mda, parcă, parc-am auzit-o pe Vivi plângându-se de un curs pe tema asta, se lumină la față cu speranță în ziua care va veni gardiana.

– E o întrebare eternă a omului muncitor, se lumină şi criticul. La timpul său, şi-a pus-o şi marele Lenin. De ce n-am îndrăzni şi noi, cu puterile noastre mult sporite tehnic? Venerând ca precedent acest luminos exemplu, eu apreciez că poeta noastră, Lucida Tahoma, chiar dacă a deviat spre stângismul de a publica versuri, de a se demasca prea devreme, are luciditatea minimă necesară să nu refuze să ajungă *domnişoară preşedinte la Cotroceni*! Deci prognozez că n-o să te pomeneşti, după Muşcătură, Cici, – ia, nu ia fata examenul! – cu o Vivian sterilizată, cu o excelentă dar mărginită femeie de casă care, în loc să mai scrie poezii răscolitoare cum că dă pâine la un câine, e competentă să gătească genial o bibilică, de să țipe *păcat de sângele vărsat* dintr-un iepure împănat şi cusut într-un berbecuț învelit într-un struț dintr-o scroafă, punându-se totul la cuptorul liric cu legume, verdețuri, fructe de mare, somon afumat şi condimente exotice!

– Are tot ce-i trebuie, Vasea! conveni emisara. Şi pentru preşedinție, şi îndeosebi pentru primărie, unde ar fi mai de dorit s-ajungă, pentru că nu stă presa atâta cu reflectoarele pe tine. Are fata picioare, are portbagaj, are balcoane şi o față prietenoasă cu publicul. Dealtfel, trăim un moment de criză, de aruncare în valurile euroatlantice, aşa că aproape nimeni nu mai vrea să fie preşedinte, lăsându-se această profesie tot mai nebănoasă, ca deobicei, în sarcina intelectualilor, a poeților! Popularitatea Viviței noastre va deveni devastatoare. Trăiască Muşcătura!

– Şi şuturile în portbagaj să trăiască! Fiindcă întotdeauna te propulsează, Cicişorule... Fii atentă, uită-te la mine pe monitor! Mi-a venit, până s-ajungi tu aici, instantaneul Muşcăturii, surprins de consilierul meu aulic, de Ionel al nostru, cu unul dintre primele noastre telefoane portabile româneşti dotate cu o cameră foto, bricolat de mine ca exercițiu de admirație pentru tehnica operativă. Din această bizară înregistrare uşor mişcată a Muşcăturii, că dobitocul de Garamond era fireşte excitat de cum îşi mişca Vivişor portbagajul, pe lângă dulăul suplu şi butoiaşul asociat de care ştim, se constată clar, doamnă Vidman, că *a mai participat la agresiune şi un şerpilion, un tricefal straniu*. Distingi? Eu văd în petele astea un Cerber cam original, având în dotare un cap de pisică, pesemne pentru vedere teroristă de noapte, încadrat chiar la

picioruşul stâng al fetei, de încă două capete, fioroase şi rânjite, de lup nesățios. De-aia mulajele de la cei doi maidanezi nu se vor potrivi niciodată cu ce-are Vivian ca cicatrici după Muşcătură! Orice anchetă e pierdere de resurse!

Vizita bătrânei doamne se apropia de sfârşit în această atmosferă de lucru, de optimism şi de încredere reciprocă în roadele colaborării viitoare. Galant, generalul Vasea aduse întâi cârjele de după uşă, apoi pălăria mare, galbenă, cu fundițe, pe care o aşeză european de tandru pe capul cam mare al gardianei. Ea se îmbujoră peste tot, încât să sufere un proces de adaptare al epidermei la rozul celor două piese din care era constituit sobrul ei costum de vizite oficiale.

Dar în timp ce căruntul bărbat căzut în cursă devenea tot mai jovial, fizionomia babei se înăsprea, tindea să arate a lespede de calcar stropit cu concentrat de zmeură carpatină, pentru că demonii din ea îi dictau să dea despărțirii un aer de solemnitate.

– Dragă Vasea, rezumă ea cele negociate, nu am timp să-ți comunic mai multe noutăți, că mă tem să nu se fi-ntors Vivişor cu domnu' Garamond al ei de la centrul antirabic şi, prostuța, dacă eu lipsesc, încă nu e în stare să-şi ia din frigider şi să-şi pună la încălzit singurică nici ciorbița de lobodă şi nici spănăcuțul, ca să nu mai adaug că nici ouşoare încă nu e capabilă să-şi fiarbă sau să le consume sub formă de omletă. Parcă văd c-o găsesc în cămăruța ei, întinsă pe burtică în pătuț, lihnită de foame, obosită de drum, plictisită de moarte după o Muşcătură deocamdată fără sens ontologic propulsiv, dar pregătindu-se febril pentru marele examen de mâine dimineață, examenul vieții ei, la aer cu diamante... Şi totuşi, va reuşi! Cum? Rotind încet brățara apotropaică cu nestemate de la mă-sa, în sens planetar, şoptind o gamă largă de incantații, dar concepând şi un bruion embrionar despre irațional şi rațional în confruntarea ştiinței euroatlantice cu inepuizabilul, cu inepuizabilul precât atomul materialistului Democrit, electron al lui Milikan, un american sovietic după nume, care dacă țin eu bine minte i-a determinat primul elementele necesare ale sarcinii!

– Tot inepuizabilă ca atomul şi electronul ai rămas, madam Vidman, dar să ştii că rămâi greu gravidă cu dulăii! surâse ca un lichior glacial proprietarul cabinetului şi aşteaptă politicos ca vizitatoarea să binevoiască să se retragă, fiindcă se apropia ora la care secretara piaristă Ionela i-a trecut în agendă o obositoare consultație pentru doctorat.

– Dragă Vasea, nu se lăsă dusă invalida, eu am o mentalitate creştină neprihănită, chiar dacă nu sunt o bună practicantă din pricina labei piciorului drept degerat la revoluție şi fiindcă trebuie să am grijă chiar şi duminica de Vivițica noastră. Tabla mea de valori este, deci, una europeană, chiar dacă crudele realități ale vieții m-au constrâns uneori să

iau măsuri caracteristice mai degrabă pragmatismului muşcător, de o chirurgicală răceală, din Lumea Nouă. Toate aceste valori în care cred eu, nu prin educație, căci ştii bine cât de ateistă mi-a fost, ci dintr-un puritanism înnăscut, mă obligă să-ți atrag în modul cel mal serios atenția că toate criteriile pe care trebuie să le satisfaci pentru a filozofa în paradis cu mine, aşa cum visăm noi de atâta amar de ani, sunt conform protocolului fără rabat la calitatea ruminației interioare! Or, tu ți-ai permis în acest domeniu un recul care mă îngrijorează. Pur şi simplu ai deviat de la interiorizarea vinovăției pentru omorul multiplu! Omor în serie! Omor serial! Oi mai fi meditat tu la veverițe, dar numai de formă, nu în profunzimile conştiinței tale, generale, din moment ce constat cu oroare că tu nu-ți mai asumi integral, ca odinioară, vina pentru tragedia Simcuții şi a lui Ciprian, care este în fond şi o tragedie a cuplului nostru, că dacă nu-mi rămânea mie pe cap Vivişor să o cresc, atunci categoric divorțai de antediluviana ta ilegalistă, strigoaică a interbelicului regal. Şi mă luai!

– Aceasta a fost voința zeilor, Cecilie! se apără cu jumătate de gură criticul, cum vorbesc de nu-i auzi liliecii vampir, cei în stare să-ți dea groaznica rabie paralitică, de care poate a suferit şi şoferul Ciprian, nu de tetanos luat prin muşcătură de la veverițelul Auraş .

– Voința zeițelor tale, Vasea!

– M-ai întrerupt, Cici, cum îți este obiceiul, şi nu m-ai lăsat să spun tocmai esențialul. Uite cum văd acum, de pe culmea de înțelepciune a maturității mele, ce s-a întâmplat la Câineni atunci, că de acolo se trag toate. Să ne închipuim că suntem tineri şi că un cârmaci al noroadelor străbate un sat demolabil într-o vizită de lucru şi, violându-se scenariul ca printr-o Muşcătură, o bătrână din mulțime apucă să strige că *n-are ce mânca de la colectiv,* foamea împingând-o la nepăsare față de represaliile pe care le vor dezlănțui adevărații vinovați. Acel monarh, da, monarh, căci parabola mea se referă la o monarhie celestă, se înfurie şi dă indicație să crească strict local nivelul de trai, care creşte în medie, fiindcă măsurile se iau, dar nu ştiu cum dracu se întâmplă că repartizarea bunurilor se realizează haotic şi tocmai năpăstuiții soartei nu se aleg cu nimic din reformarea sistemului, iar bătrâna revoltată nu e mai puțin amenințată de inaniție! Tot aşa a fost şi la Câineni! Deportat în Balta Brăilei sau nu ştiu unde, în orice caz era pe un bac, vovkulakul Melecan a făcut invocație şi imprecație, exact ca în tragedia greacă, blestemând pe cine va beneficia de casele şi acareturile sale. Vreun zeu trecător pe-acolo a tras cu urechea la imprecație şi a dat ordin să se împlinească întocmai, fiind şi el lucrat prin magie neagră de un călugăr legionar, dar vezi tu, poate că tot ce este terestru are virtuți desacralizante. E drept că s-a prăpădit eroic în munți, la datorie, tovarăşul Pentelei Şoimanu, care se cunoştea cu nevastă-mea Cocuța din cea mai adâncă ilegalitate, dar în rest, blestemul odată lansat a căzut ca nuca intercontinentală în perete,

scăpând mari păcătoşi găzduiţi în Casa de Odihnă şi Creaţie de la Câineni, cenzori, scriitori, savanţi sau artişti, şi păţind-o năprasnic tocmai nepoata dumitale, Simcuţa, care nici măcar n-a călcat vreodată pe-acolo, deşi debutase cu nişte poezii promiţătoare în spiritul epocii.

– Bine, măi băiatule, măi Vasea, dar asta este şi concepţia mea! îşi plesni palmele cu mâhnire vrăjitoarea, mişcându-le doar din coatele rezemate pe cârje. Ce-am zis eu când am intrat aici? N-am zis eu c-au muşcat-o câinii la gunoaie pe Vivişor şi că nu pe ea trebuia s-o muşte?

– Da' pe cine?

– Ce ştiu eu pe cine? Pe Ionela ta sau pe Cocuţa, pe jigodiile alea de sus de-ţi vine să intri cu şbilţul în ele, pe mă-sa Madonnelei... Nu contează! E strict secret! Important mi se pare doar datul că *poeta Lucida Tahoma nu merita să fie muşcată!* Şi nici să turbeze în România noastră.

– Da' de ce să n-o muşte? Şi de ce să turbeze? Doar pentru că scrie în versuri? Nimeni nu este privilegiat ontologic împotriva legilor de fier ale statisticii matematice sau ale teoriei probabilităţilor, se gândi generalul parapsihopupu că poate Ionela trage cu urechea, după cum îşi băga năsucul şi în jurnalul lui nu totdeauna opac codificat.

– Vasea-Vasea, nu mai fi aşa de rău cu Viviţelul nostru, dădu baba din cap a mustrare, că bunul Dumnezeu e tare mare, vede tot, iar sfinţii te caută până şi-n marsupiu, şi n-or să-ţi mai ajute la har, să satisfaci toate criteriile care se cer la cine vrea în paradis, în primul rând ecomila faţă de câini şi politica faţă de licantropi. Parcă văz, că eu ajung acolo cu cârjele astea şi te aştept pân' la sfârşitul veacurilor degeaba, cum te-am aşteptat şi în încarnarea asta!

– Zici că tabla ta de valori e creştină, ai? Dar văd că faci o sinteză destul de permisivă, nu eşti deloc imună la unele idei asiatice sau australiene, dădu din cap cu răceală de vechi diarist generalul parapsihopupu.

– Vasea dragă, iubiţelule, cu mine poţi să fii aşa de dur, eu mi-s pe ducă, viaţa mea, pensia mea, fericirea mea, nimic nu mai contează, nici generaţiile de puşcăriaşe pe care le-am scos an de an pe porţile penitenciarului, ce să mai zic, dar de la Vivişor să nu aud mâine, că te-ai purtat urât, respingător cu ea, că nu mai răspund de ce vrăji îţi fac! Parcă te văz înapoi colonel! Tu ştii bine cât te idolatrizează fetiţa asta orfană, tu ştii bine de ce, tânără ingineră cu perspective manageriale, aproape că şi-a neglijat de tot serviciul, învoindu-se mereu, ca să scrie în versuri ce simte, apucându-se de o nouă şi mult mai grea, prin ambiguitatea materiei, facultate, nici nu-ţi poţi închipui ce insomnii o chinuiesc şi câtă ambiţie pune în joc numai ca să-ţi smulgă ţie un zâmbet pe sub mustaţă, un divin zâmbet aprobator! *Se simte aleasă şi aleasă va fi!*

– Dar ce Dumnezeu ai păzit tu acolo, Cicişor? deveni demonic de rece, nordic, sever, generalul. Ce educaţie progresistă i-ai dat bietei

orfane, Cici? Criminală iresponsabilă ce eşti, chiar n-are un handralău mai apropiat de vârsta ei, care să se ocupe de problemele astea, să-i deschidă ochii că în unele privințe patrupedele, în postmodernitate, ne sunt superioare?... Din moment ce am ratat romantismul! Mi-o trimiți mie pe cap? Ce să discut eu cu ea *după*, dacă n-a învățat până la vârsta asta să se adapteze la inteligența emoțională a celor mai sociabile mamifere?! Ea nu ştia că dintre două persoane, una cu sentimente retractile, de teamă, mefiență şi dezgust şi alta cu iubire nemărginită, probabilitatea să sufere muşcături cea care nu face nazuri e aproape nulă?

– Cum să n-aibă mascul, Vasea! zâmbi cu toate ridurile madam Vidman. Doar că Vivişor n-a învățat să-şi controleze nici scăderea pehaşului din gură şi nici frica! Toată noaptea bat derbedeii, vagabonzii şi golanii la ea la geam. Iar dis-de-dimineață au muşcat-o şi câinii la gunoaie, agresiune pe care a perceput-o plenar, ca pe un fel de viol animalic. Şi aici e problema problemelor lirice, generale, că te rog eu ca pe un tată să nu uiți să fii foarte delicat cu ea, având în vedere precedentul că, de ce să-ți ascund, adevărul este că i-a cam plăcut ce i-au făcut câinii!

– Cum adică i-a plăcut?! Cum să fi agreat poeta noastră profesionistă, Lucida Tahoma, ce i-au făcut câinii? Nişte amatori ageamii! căzu pe scaun criticul. Tu eşti conştientă de ce spui, Cici? Ce ființă rațională pe lumea asta alege cu bucurie să turbeze? Cum ai ajuns la o atât de dezonorantă, pentru tine şi pentru om, apreciere negativă?

– Oricare alta, generale, ar fi scos măcar un suspin, un blestem, un fir-ar ai răului de răi! O amenințare gen cumpăr otravă şi eu cu mânuța mea le dau, îi curăț pe toți!... Dar Vivişor a noastră, după Muşcătură, stătea pe burtică şi rumega *chewing-gumm* ca o vacă, netezea surprize pentru colecția de maşinuțe, practic nu a reacționat în niciun fel! Se uita mai mult la ciorapii rupți şi însângerați decât la cumplita şi ruşinoasa rană făcută din plăgi multiple şi nu zicea nimic. Tăcea ca o nesimțită, dragă Vasea. Cum să nu trag concluzia că trebuie să-i fi plăcut cumva?!

– Şi pe toți dracii, ce e rău în asta?! dădu din umeri criticul cu o uimire persuasivă de politolog căruia un fost deținut i se plânge că stâlpii, coloanele, căpriorii, bulumacii, lățeii şi lații Puterii provin din vechea nomenclatură secretă. Poate părea dezonorant pentru o fată, dar dacă ei i-au plăcut nişte senzații mai tari, este un semn de normalitate!

– Eu îți spui un singur lucru, Vasea. Să n-aud că te-ai purtat brutal sau respingător cu fata! *Este foarte receptivă liric* după ce-au muşcat-o câinii de dimineață la gunoaie şi orice frustrare la tine mâine la aceeaşi oră, s-ar putea solda cu grele consecințe, şi pentru ea, şi pentru noi doi!

– Măi femeie, se enervă de-a binelea criticul, eu zic una şi tu te faci că înțelegi alta! Bat colegii la geamul ei, dar nu le deschideți, iar dac-o fi fost în gaşcă vreun băiat serios să-i dea târcoale cu sfiala cuvenită unei tinere inginere, fără doar şi poate că l-ați mătrăşit de nu s-a văzut, pe

motiv că Vivița noastră trebuie să-şi termine mai întâi studiile. Care studii? Dar că i-ar da prin cap să umble şi după o a treia licență, numai ca să ne împiedice să ne luăm, nu te-ai gândit?

– Nu, tovarăşe Vasea! recunoscu gardiana şi tăcu mâlc.

Aici, criticul se aştepta ca baba să izbucnească în stenicul ei umor. Psihicul ăla invalid se prăbuşise însă ca o nucă găurită de ciori. Era prea mult stress pentru o singură zi: insomnie după ce Vivi a visat-o pe mă-sa Simcuța, apoi Muşcătura în sine, angoasa examenului, acum retractilitatea lui Vasea tocmai când fata era mai receptivă!

Îşi dădu drumul la un plâns sfâşietor.

Brusc, salută scurt şi dădu să plece, deşi-i sta pe limbă să-i toarne criticului că există un pretendent, Coştei sau Sumotaru, care i-a promis lui Vivişor că dacă mor eu, ar lua-o şi ar deschide, cum e apartamentul nostru la parter, un service de reparat obiecte electrocasnice, poate şi televizoare, casetofoane, calculatoare, mobile, ceasuri, mai ştiu eu ce, ar instala şi alarme auto sau de apartament, uşi cu interfoane pe la blocuri... Partea proastă fiind că eu nu mor de la telecomandă, Vasea!

Jenat dar tandru, veneratul general o conduse atent ca pe când era colonel, cu vorbe consolatoare, pe scări şi prin holuri până departe în stradă, stârnind întrebări fără de răspuns în rândurile studențimii, stimulându-i gândirea.

Se întoarse cu paşi grăbiți şi cu o privire atât de sumbră încât nimeni nu îndrăzni să îl abordeze cu diverse nimicuri administrative sau cu nedumeriri teoretice, cum se întâmpla deobicei. Se aşeză la birou să îşi adune cu fruntea în palme gândurile, în timp ce ochii silabiseau singuri pe un cotor de dosar titlul *Etică abstractă şi concret etic la tânărul Huidegger*.

– *Huidegger*! Cum poți tu, mă Ionelo, să le greşeşti încă din titlu? *Idi na hui*,ai? *Idi na hui* de nazist *maladeț*! ! morrrmăi singur generalul. Adică, da, fenomenologic, reducționist, putem spune că viața este o mare problemă irezolvabilă, Ionelo... Plaiuri părinteşti... Ah, îți dai tu seama de importanța filozofiei pentru țara asta, dacă poți concepe, Ionelo? Pe parcursul vieții ca drum spre valul NATO, fato, omul ca ființă generică se confruntă cu obstacolele şi hârtoapele curente, până vine ceva ca un impas insurmontabil, mugind, lătrând, şuierând. Muşcătura este, vasăzică, inevitabilă! *Fiecare om are în viață o Muşcătură numai a lui*. Orice-ai face, ca Oedip, mai devreme sau mai târziu, *vine Muşcătura*! Şi acuma, depinde, Ionelo. Unii se prăbuşesc de durere, alții strâng din dinți şi o exploatează ca pe norocul vieții lor, ca pe un câştig fabulos la Loteria animăluțelor! A fi aleasă pentru Muşcătură e ontologic un semn că eşti aleasă de zei şi vei fi aleasă şi de oameni! De la câine pân' la Leu nu e decât un singur pas!

– Doamne ajută, se rugă Ionela, ca Vivițica noastră, Lucida

Tahoma să fie dintre sufletele tari! Nu dintre cele care cad pe spate!

– Însă ceea ce e şi mai interesant, da' numa' n cazul creatorilor, Ionelo, de rămâne o operă după ei moştenitorilor, căci aşa cum zicea şi poetul Coşbuc *Non omnis moriar*, e că până şi morții pot fi muşcați, şi încă zdravăn, de propria lor postumitate! Iar în acest caz macabru, e limpede că viitorul nu mai depinde de ei, care au decedat, ci de populația încă vie a momentului, cum suntem noi. Dacă ea îi lasă slobozi pe diplomectualii mai câinoşi să-şi rupă-n bucăți un înaintaş, rival incomod prin seculi la ciolanul lor de azi, atunci Muşcătura aia veninoasă e un verdict definitiv, irevocabil, acel nume e pe vecie şters din Cartea Neamului, ca şi nu cum nu s-ar fi ivit nicicând din genunile neantului!

Ionela spăla patetic ceştile direct în Dunăre.

– Vasea, dragule, se pisici ea apăsând pe clapa la care răspundea rezonant coarda sensibilă a generalului, îmi permiți să-ți citesc o poezie?

– Da' cum nu! Sigur că vreau, se învoi el măsurând cu paşi egali cabinetul de lectură, admirând reproduceri după Dürer, după El Greco şi după Rembrandt, şi ascultând la telefonul portabil valsul lui Sibelius improvizat pe gândul negru *La mort conduit l'Atelage*.

– Ascultă, iubitule! îl zgâlțâi ea autosesizându-se că piere.

Şi se desprinse de la mal şi vâsli spre plaurul din mijlocul biroului, parcă valsând după ritmul fanfarei lui Ivanovici.

Câinii suavi, vagabonzi sau comunitari
sunt ultimii, ultimii noştri cititori la gunoaie.
Numai ei ne mai acordă atenție,
numai ei ne urmăresc noaptea,
când ne târâm singuri sub lună
cedându-ne exuviile reginei-nopții,
ca să ne ducem găleata la gunoi,
separând containerele, urâtul de mumos.
De aceea, pe ei îi apără Maica Domnului
şi Mântuitorul şi şeful de stat,
prin îngerul cu fluieraş de os
ce nu mai osteneşte vreodată
exorcizând gunoaiele de pe plai,
să nu fie ultimul nostru cititor
niciodată eutanasiat ori castrat.

– Câinele, dacă intrăm în NATO, nu va fi nici eutanasiat, nici castrat. Dimpotrivă, va deveni un brand turistic, cum e vaca la indieni. Ce naiba face toată ziua Vivi asta? se feri marele critic să comenteze poemul despre câinii nocturni. Umblă brambura vecina ta?... Bine ar fi să fie microcipată! Să ştim mereu de ea pe unde umblă. Se plimbă cu bicicleta?

Pierde nopțile prin discoteci? De ce a trebuit să vină mătuşă-sa aici să-i pună pile?

– Ba deloc, domnule. Nu umblă pe nicăieri. Stă închisă-n casă toată ziua şi învață! De aceea, nu m-ar mira să turbeze. Cât despre câinii ăştia... suavi, din lirica ei citadină, observ o incorectitudine politică. Nu există *câine vagabond*, decât poate câte unul care şi-a pierdut stăpânul şi este în stare să-i caute urma sute de kilometri. Avem însă un uriaş segment de câini comunitari, hrăniți din ecomilă sau pentru pază într-un anumit teritoriu, de aceea şi capabili să capseze tot ce e străin şi trece prin zonă!

– Ştii tu ce e aia incorectitudine politică, mârâi generalul. Poate capsator, daaa... Însă poeta are dreptate, ca *poeta vates*, sugerând că de fapt mulți îmbogățiți şi mulți politicieni... mda, e un segment al electoratului care crede, visează că ăştia s-ar merita eutanasiați c-au distrus țara, ba chiar era benefic dac-aveau părinții castrați şi nu se mai năşteau!

Cu incredibila ei sensibilitate, tânăra doamnă Garamond simți că generalul este stressat. Înțelese şi că nu trebuie să-i amintească de poeta muşcată la gunoaie.

– Da' de ce neapărat câinele, se pisici ea, dacă intrăm în NATO, va deveni un brand turistic, cum e vaca la indieni? De ce nu şi pisica?

– De-aia, pentru că românului, după atâtea asupriri istorice şi guvernări competente doar la furat, din turma ciobănaşului clasic, *cu atât a mai rămas, cu câinele*! E firesc să-l facem pe câine brand.

Ea lăsă mută ceştile cu poeziile deoparte şi începu să-l maseze la ceafă. De mai multe ori degetele ei experte porniră de la inserțiile occipitale ale muşchilor extensori, coborând fie în față spre clavicule, fie în spate spre omoplați, pentru a se întoarce la originea mişcării parcă întrebând cu sfială: continuăm sau o lăsăm moartă?

– Eu am bănuiala că nu s-a pregătit deloc pentru mâine! mugi generalul, cu sprâncenele cele negre împreunate de mânie ca la licantropi şi cu mustața zbârlită de disconfort. Iar tu, să ştii că dacă te mai prind că te pupi cu studenții în timpul serviciului sau seara la seminarul de marketing, o să-ți pun botniță! Boemii ăştia experimentalişti pot transmite tot felul de paraziți – puricii, lățeii, căpuşele, păduchii. Cum sunt şi ei!

Supusă, Ionela trecu descumpănită la celălalt birou, luă un cater cu plasticul galben dintre hârtii, se concentră fascinată pe lucirile sale de bisturiu şi începu să desfacă îngândurată nişte corespondență din țară şi de la colaboratori externi.

– Am zis că am impresia că nu s-a pregătit deloc! mugi mai întrebător generalul.

– Nu-i adevărat! îşi apară punctul de vedere secretara, lăsând pe spate cocul ei mov şi mare, pentru a-i pândi mai bine reacțiile

– Atunci de ce şi-a mai trimis mătuşa în recunoaştere?

– De unde vrei să ştiu eu?...Tu ştii ce e între voi! Ce pot să-ţi spun e doar că fata s-a pregătit cu seriozitate. A sunat şi la noi, să întrebe de o carte...

– Ce carte? Nu ştiu ce carte! Dar răspunde-mi şi mie la o întrebare, iubitule!... De ce m-a avertizat Mama Câinilor că, dacă-mi vine viza şi plec la Orvieto, trebuie să mă epilez jos, ca să pot fi plătită şi pe card?

– De unde vrei să ştiu eu? În viziune hermeneutică nu reiese decât că pe Poezie o s-o ia dracu!

– Vezi ăsta? îi arătă de departe caterul Ionela. Păi, nu e bancul tău preferat?... Te-ai dus la ele, şi l-ai spus şi lor!!!

– Îl văz, da.

– Să dea dracii s-o laşi pe Vivi mâine ultima la examenul de teoria cunoaşterii vizionare şi să pleci cu ea! Că zice codoaşa de mătuşi-sa că e „receptivă“, după ce-au muşcat-o azi-dimineaţă câinii la gunoaie...

– Vasăzică ai tras iar cu urechea! Nu te-ai lăsat de meseria asta!

– Ţi-arăt eu ţie receptivitate. Ştii ce-ţi fac?

– Ce?

– Interesează-te! rânji ea şi clănţăni ca şi cum ar muşca.

– Unde dracu să mă interesez?

– Interesează-te ce zice municipalitatea de câinii vagabonzi, cum o să-i oprească de la înmulţire excesivă!

– Ăştia au uitat mereu ce-au promis. Şi mai e pân' la alegeri!

– Da, dar eu mă ţin întotdeauna de cuvânt, nu glumesc! muşcă iar aerul Ionela şi puse cu grijă în poşetă caterul cu mâner galben.

Din curtea interioară se auziră lătrături furioase, apoi chelălăielile intrusului răzbit de incisivitatea băştinaşilor. Căţeaua era acum numai a lor.

– Mă doare capul răăău! se plânse generalul. Am insomnii, îmi ies nişte pete pe corp, am mâncărimi şi mă simt mereu stors de vlagă.

– Serios? se uită secretara mai atent la el.

– Serios! Sunt şi rău la boală. Pesimist. Mai mult de doi-trei ani nu cred că mai apuc.

Ionela se apropie sfioasă de el şi îşi puse mânuţele reci pe obrajii lui totdeauna raşi corect, în timp ce buzele ei apetisante, mov ca nişte struguri, rosteau un descântec pur, aproape copilăresc:

Vine ciuta de la munte
Lingându-şi puii pe frunte.
Şi eu pe generalul Vasea îl ling
De deochi, dintre ochi.
Cât o sta vântu-n gard
Atât să stea deochiu-n cap,
Şi să fugă prin sat

Ca un câne turbat
Cu botul căscat,
Cu coada îndoită
Şi viteza depăşită.
Pe generalul Vasea să-l lase
Curat luminat
Cum Dumnezeu l-a lăsat!

Durerea şi oboseala trecură, ca prin farmec, la inamic.

Criticul începu să mediteze în singurătate la destinul său de general printre caporali. Era o poveste din viitor, cu nişte câini morți, un amant licantrop, un câine chior Coştei, plus macularea lui Caragiale, culmea culmilor, în locul lui Eminescu, deşi pierdusem primul val NATO, un adevărat coşmar pe care nu înțelegea de unde-l ştie, de ce devenise tocmai el un fel de narator omniscient, şi meloman, şi eminență cenuşie, când nu se descurca nici ca personaj reflectorizant într-o tranziție în care curentul verist încă nu era asimilat.

Altminteri, îi plăcea să viseze unele scene, care tocmai îl preocupaseră juridic din perspectivă politică, deoarece îşi trimisese pe când era colonel feciorii în străinătate, să se specializeze analişti, tocmai pentru a-i fi utili cândva, când va ajunge la preşedinție, eventual consilier Wiwinei de Brussel, şi va trăi bine, ca orice intelectual al poporului.

După toate trendurile, România avea să se modernizeze vertiginos euroatlantic, în piață domnul referent Garamond susținând deja că Madeleine Albright USA şi cu Paol Thomson FMI joacă, fiecare pe tranşa sa, rolul civilizator regal al lui Carol şi al Elisabetei din anii eminescieni, chiar dacă marele lup James Wolfensohn (*the World Bank president*), trece mai rar pe la noi prin piață, ca şi înfumuratul de Michel Camdessus (*IMF managing director*), căruia nu-i place berea de la dozatorul lui Moş Marlett, ceea ce țărăncile nu negau, deşi se uitau şi ele la televizor.

5. Turbarea şi fata

Vivian nu a realizat din primul moment că fotograful literar Garamond a părăsit-o cu adevărat, tocmai când ea resimțea începutul turbării. Că a lăsat-o pe mâna medicilor! Nesimțitul. Lăbarul!

Ea a realizat doar că însoțitorul s-a dus. Nu că aşa e omul nostru dacă te însoţeşti cu el. De aceea, marea singurătate în care a fost azvârlită prin urâtul gest al referentului încă nu devenise camusiană. Deşi depăşise nivelul de toleranță admisibil, vărsând adrenalină în predispoziția receptivității la canide, din respect contrar pentru fidelitatea lor.

Altfel spus, fata mursecată la gunoaie încă nu ştia că turbează. Însă resentimentul lucra deja în inconştientul ei, ca un căpşor de veveriță strecurat în cel de om, cu logica afectivă funerară, guvernată de şacalul auriu Anubis, că să mori de o boală venerică incurabilă, care se transmite de la bărbat la femeie, mai treacă-meargă: oricine te-ar lua la mişto ar fi operativ sancționat civic pentru incorectitudine politică. Dar să mori dintr-o maladie al cărei virus se transmite de la câine la femeie încă mai era un adevărat scandal, ca în societățile tribaliste întredeschise.

– Ah, domnule Garamond, mi-ai făcut-o! şoptiră buzele ei din ce în ce mai roşii de indignare, fiindcă le rodea pe măsură ce, oricât de poetă ar fi fost, realiza că situația ei se complică: minutele, orele treceau, şi măcar să fi avut inspirația să-şi fi luat cu ea cursul de loteria cunoaşterii al generalului parapsihopupu, ori măcar să fi cumpărat în drum spre spital de la vreun chioşc vreo carte de filozofia tranzienței.

Era cald şi ar fi avut nevoie să se întindă pe spate cu o pungă de gheață pe frunte. Prin creieraşi îi trecea obsesiv definiția labişiană a poeziei: *Deşi-i din implicații şi rămurişuri pure/ Ori din cristale simple ce scânteind se rup,/ Intrând în ea, să tremuri ca-n iarnă-ntr-o pădure,/ Căci te țintesc fierbinte, prin ghețuri, ochi de lup*.

Să realizezi cât de singură eşti pe lume, neasistată de profeta religiei ecomilei, rămasă acasă motivat din cauza cârjelor, nu este uşor pentru nicio femeie, nici măcar pentru una matură, umblată prin lume din hotel în hotel cu diferite afaceri, aşa cum vedem în cele mai interesante şi mai complete telenuvele, romane totale, cele în care sexul şi crima se combină cu facerea banilor, dovedind că producătorii au pătruns cel mai bine care este esența, de unde vine eternitatea tranziției care generează tranziența ca pe un pomelnic de realizări. Dar să fii şi orfană de ambii părinți, şi să ai o mătuşă care să te țină din scurt, neîngăduindu-ți să te încurci cu orice mascul, e un caz grav, o reducere teribilă a relațiilor. Fără gaşcă, în situația de ai un *accident*, cum i se zice morții la vârsta asta, nici

nu prea are cine să-ți vină la înmormântare! Până şi preotul va ajunge gâfâind gata botos, pentru că mirosul neantului din care trăieşte, va trezi în maidanezii blocului reacții neconvenabile. Unii îşi vor aminti ca Proust la madlenă copilăria, se vor întrece în a urla a morțiu, comemorând pe părinții lor luați de hengheri. Alții, cu gene de hiene, vor străvedea în popă un biped concurent psihosenzorial la partajarea aceluiaşi hoit.

Tot ce poți spera, Vivişor: câțiva vecini şi poate presa, adică Sumotaru cu videocamera şi Coştei cu reportofonul, dacă moartea ta este mai spectaculoasă decât a altora, ceea ce nu e nici de lăudat, nici de invidiat. Înțelepciunea universală spune că omul trebuie să moară la vremea potrivită şi în condiții care să nu şocheze. Altminteri, moartea sau nunta trebuie să fie pentru un coteț de bloc ceva normal, cum ai schimba nişte perdele, gresia sau un covor. Nu altceva spune filozofia uimirii la accelerarea globală a tranzienței, învățându-ne cutremurarea că tranziția e o continuă schimbare de proprietate. Deşi, dacă adânceşti metafora, a scrie că a muri din Muşcătură e ca a schimba mobila e deja prea mult, căci puțină lume îşi permite. Asta ar deveni, din perspectiva filozofiei bugetare, ca atunci când ar muri sincron mai mulți din familie, un fel de cum ar fi ca un mic genocid, inconsolabil altfel decât prin virtuțile ecomilei că să aduci prinos sau ofrandă delicatese la câine cu conştiința că dai de pomană pentru cineva drag, demers metafizic ce te ajută să speri că el ştie să-ți mulțumească, din coadă ca trepiedul de Handi sau chiar din părți, ca multicolorul cenuşiu, negru, alb, roşcat Măturici (Mitică). Numai câinele, nu şi omul, vă poate acorda din coadă şi din părți un feedback imediat, că pomana voastră otrăvită sau nu cu vrăji a fost primită, spre deosebire de cerşetorii profesionişti care primesc în scârbă oscioarele sau lăturile, cu naturalețea lucrului cuvenit, ca nişte înalți funcționari mita sau şpaga, mai permițându-şi a fi şi enigmatici, ține, nu prea ține...

Aşa gândind, fecioara cea muşcată de câini dis-de-dimineață pufni într-un mic râs ca de pumă şi provocă priviri urâte din partea celorlalte persoane ierbivore care au auzit, încât începu să realizeze că are un comportament cam sfidător ofertant din naştere, congenital, fiindcă mai toată lumea s-a uitat mereu la ea cu simpatie, dacă nu şi cu poftă.

Ce o intriga mai mult şi mai mult pe micuța Vivi la spital era bizareria că o înconjurau doar pacienți şi paciente, cu sau fără însoțitori, cam de vârsta a treia, deşi logic gândind, adică statistic, câinii nu muşcă doar persoanele bătrâne, ci şi pe cele tinere şi foarte tinere, până şi copilaşii foarte mici, de grădiniță sau de țâță.

(Dacă mai sunt în ziua de azi chiar atâtea grădinițe, că multe mame stau în şomaj şi pot să aibă personal grijă de copilaşi.)

Şi tocmai asta nu realiza ea mai deloc, că de ce doar persoanele în vârstă au venit să se injecteze contra turbării? Tineretul, de la care doar ea era o excepție, oare nu se teme de această oribilă boală, care odată

declanşată nu o mai vindeci nici pe valută şi mori în chinuri groaznice?

Oare numai vârstnicii țin să celebreze la spital supraviețuirea?

Nu, tineretul nostru *nu e inconştient, ci neinformat*. Deşi unele babe nefu îl consideră *enragé* congenital. Sărmanul tineret nici nu ştie că turbarea se poate transmite şi la om! Nu i s-spus clar acest groaznic adevăr nici la orele de educație sanitară din planul de muncă al dirigintelui şi nici la orele de igienă care se cuprind câteodată în cursul de anatomia şi fiziologia ființei umane de la facultățile de filologie care pregătesc poeți/ scriitori/ copywriteri profesionişti. S-a insistat mai mult pe alte boli la mai modă în Occident sau în imaginarul nostru, cum ar fi SIDA, drogurile, zoofiliile, hipertensiunile, uretritele, colitele şi altele, care seceră mai degrabă pe tineri decât pe numeroşii noştri pensionari care dezechilibrează bugetul oricărei guvernări... Cât priveşte turbarea, există probabil prejudecata că la noi, datorită lucrărilor savantului de renume mondial Victor Babeş, acest flagel a fost eradicat la om şi nu mai poate lovi decât pe animale. Dar poate că adevărul chiar ăsta este! De ce ne-ar minți presa? Cert este că în ultimii ani cazuri serioase de turbare, oricât de senzaționale subiecte ar fi putut să fie, nu s-au prea găsit de către presă şi, de aceea, a început şi omul nostru s-o lase mai moale cu vaccinatul. Ba chiar personalul medical, sistemul însuşi, nu prea mai insistă pe acest factor de risc, fiind şi el predispus ca întreaga țară deschiderii spre ecomilă şi spre integrarea euroatlantică.

În fond, tanti Cici a avut revelația ecomilei, după ce a muşcat-o puiul de veveriță pe mama şi s-a întâmplat ce tragedie s-a întâmplat cu tetanosul lui tata, când a strâns multă vreme de pe la dispensare, policlinici, spitale, şcoli, primării, diverse alte instituții publice, un bogat material tipărit împotriva turbării, broşuri, foi volante, afişe, pliante, planşe de uz didactic, diapozitive, diafilme, filme, videocasete, prezentări, educându-mă şi pe mine în acest sens al îngrijorării metafizice, contra cutremurării şi turbării, cum a format şi pe alții, încurajându-i împreună cu generalul parapsihopupu Vasea că nu putem stăpâni fenomenul rabigen decât prin iubire şi dialog între om şi toate viețuitoarele oprimate.

Dacă te muşcă un liliac, un câine, o pisică , un veverițel sau un alt animăluț, el nu trebuie omorât, ci identificat şi pus sub observare, monitorizând dacă turbează sau nu, că poți aşa să întrerupi tratamentul.

Rana trebuie spălată imediat de bale gasteropodale, cu apă şi săpun, apoi dezinfectată riguros. După care se merge la circă să-ți facă antitetanos şi să-ți dea trimitere pentru doamna doctoriță de la centrul antirabic, unde se fac cele câteva, şi nu prea plăcute, vreo zece parcă, injecții în burtică. Şi am auzit de la un băietan cu bască mototolită că nu mai ai dreptul să bei şase luni.

– Dar dacă cineva e gravidă, puse problema Vivişor vecinei de scaun, se mai fac injecțiile în burtă? Nu cauzează cumva la copilaş?

Şi pentru prima oară după ani buni, sărmana orfană realiză că se uită cineva la ea cu o ecomilă de-a dreptul maternă.

– E posibil să cauzeze, zâmbi cu bunătate doamna. Cauzează mai mult ca sigur şi, de aceea, înțepăturile se fac cu cele mai mari precauțiuni.

Era o doamnă muşcată în două locuri: la pulpă şi la încheietura mâinii drepte. Năltuță, însoțită de un bărbat cu bască şi mustăți, scund, îmbătrânit prematur şi cu un ochi vânăt. El trăise mai multe decenii de întâmplări şi era o comoară de înțelepciune, De aceea, nici nu se abținu să lase să treacă fără comentarii gingaşul subiect al gravidei muşcate de câini!

– Câinele, zise el împrumutând ceva din tonul de la cursul de structurile antropologice ale imaginarului textualist al tovarăşului Vasea, este o ființă care simte lumea într-o mare diversitate de imagini vizuale, auditive şi mai cu seamă olfactive, mirosul lui fiind, după cum se ştie, mult mai bine dezvoltat ca al nostru, olfacția este chiar principalul lui instrument de cunoaştere obiectivă a lumii.

– Lasă, dragă, că pute şi câinele câteodată, o-ho-ho! comentă consoarta, fără a fi luată în seamă. Pute chiar ăla de rasă când se scapă în lift sau pe palier. Iar pe trotuare, atâtea răhățişuri cu totul omogene, se cunoaşte după aspect că nu sunt de la maidanezi, ci de la câinii de apartament, scoşi la plimbare tocmai ca să se uşureze în spațiul public!

– Dar am auzit că şi porcul, continuă el prelegerea ca un surd, are miros bun, deşi ți-e greu să-l înțelegi în subiectivitatea sa, cum de filtrează el propriul miros şi duhoarea cocinii. Iar dacă un câine are nas bun, de-asta vă şi muşcă, fiindcă el e capabil ca să simtă ce emană o femeie la care îi e frică de colții lui! Fiindcă nu ştiu dacă ştiți, dar mirosul unei femei e mereu altul după cum îi sunt şi emoțiile sau sentimentele pe care ea le încearcă la momentul oportun, încât dacă dumneaei îl întâlneşte pe câine şi îi e frică de el, emană imediat semnale în aer, spre cine-i e drag, spre companionul ei virtual, care de regulă nu e cu ea, alarmându-l că se simte pusă la teroare, iar analizatorul olfactiv canin expert le receptează instantaneu singurătatea pe lume. Mesajele neurochimice îi excită ganglionii lui de carnivor şi, de ce le simte mai intens, de-aia îi curg pavlovian balele şi de-aia se dă la ea mai tare!

– Or, o femeie gravidă are motive mai serioase decât oricare alta să se teamă de Muşcătură, continuă cu supuşenie soția prelegerea. Fiindcă ea poartă nu numai responsabilitatea pentru propria sa securitate personală, ci şi pentru aceea a viitorului membru al societății, care va duce mai departe munca începută de părinți, justificându-şi propria existență şi asigurând totodată plata pensiilor pentru cei bătrâni sau incapabili de a mai munci pentru capitaliştii şmecheri. În consecință, tocmai femeia gravidă emană mai tare cereri de ajutor către populație şi câinele are motive mai serioase să o muşte. Şi o muşcă! Chiar dacă presa,

controlată de fanii animalelor, ascunde astfel de nenorociri. Iar după ce o muşcă, se cam încurcăleşte treaba incomensurabil în organismul ei. Fiindcă stafilococii de turbare, viruşi, bacili sau ce-or fi, nu mă pricep dar n-are importanță, sunt de aşa natură turbată încât ei atacă la cap, pentru a se cuibări în emisferele cerebrale... Poarta prin care penetrează ei în organism e de regulă piciorul stâng, ca la poeta asta, fiindcă femeia tinde să se apere cu dreptul, folosind stângul ca picior de sprijin. Iar dacă e stângace, statistica se inversează, fireşte. Urmarea e că traseul până la creierul gravidei urcă prin coapse, trece prin pântec, tunelează toracele etcetera, dar mai întâi intersectează creieraşii fătului, unde periculoşii germeni patogeni pot să se stabilizeze fără a simți măcar nevoia de a explora ce mai este în jur! Aşa că se ajunge la tragedia de neînchipuit de se naşte fătul gata turbat în timp ce mă-sa e complet sănătoasă clinic!

– Dumitale, duduie, o zgudui cu mâna soțul cum ar scutura un prun tânăr, ți-ar conveni să faci un copilaş turbat?

– Depinde, răspunse mai mult decât enigmatic de nepăsător poeta Lucida Tahoma, atrăgând totuşi atenția asupra lirismului ei congenital şi făcând curioşi pe cei prezenți dacă e sau nu e receptivă.

Era unul dintre acele momente astrale ale omenirii, când se prăbuşesc idei considerate fixe, sub loviturile de daltă şi baros ale unei inteligențe mai puțin orizontale decât a gloatei.

– Cum adică *depinde*, duduie? îşi scoase bascul din cap de usturime şi dădu cu el de mozaic domnul cu ochi vânăt. Astea sunt chestii cu care să glumim? Când *alții* duce o politică demografică prolifică înadins ca să ne facă minoritari în propria țară, iar guvernul îi stimulează cu alocații?! Lucru de şagă ți se pare dumitale să rămâi gravidă, să duci sarcina până la soroc şi să-ți iasă pe tavă un copil turbat?

– Se poate şi mai rău! îşi arătă sfidător poeta Lucida Tahoma mărgăritărelele danturii, dându-şi cu superioritate filozofică bogatu-i păr pe spate, dezvăluind mai bine fruntea sa bine boltită, depărtându-te însă afectiv, cam prea stăpână rece pe frumusețea ei, ca un rottweiler care-şi păzeşte de toți punga cu lovele legată la gâtul lui de negutătorul călător.

– Adică să faci un copil cu SIDA! scurmă în profunzimea versului doamna muşcată de mână şi de pulpă.

– Ba nu! negă violent din cap poeta şi, conştientă de incapacitatea bolnavului de a descrie ce e cu el, începu să fredoneze. *Din bucata mea de pâine, am crescut un om şi-un câine. Omul azi m-a părăsit. S-a dus şi n-a mai venit. Câinele mă recunoaşte, omul nu mă mai cunoaşte!*

Pacienții ascultară cu uimire litania poetei muşcate de câini la gunoaie şi părăsită de referentul literar la spitalul de boli contagioase. Inimile lor se umplură cu speranță într-o magică, miraculoasă tămăduire, semn că nu textul ne fericeşte, ci contactul cu personalitatea poetului, ca

atunci când ai o întâlnire de gradul trei cu un sfânt recunoscut parapsihopupu şi pe alte planete ca taumaturg de valoare.

Lucida Tahoma se referea explicit la trădătorul de Garamond, lăbarul care o părăsise la spital de frică să nu ia SIDA, şi ea însăşi, neavând darul profeției ca tanti Cici, nu ştia că până la apusul soarelui va întâlni şi un dulău, lup sau licantrop cumsecade pe acest pământ, care să compenseze prin fidelitatea lui superficialitatea omului ca ființă angajată în gesturi săritoare.

– Vrea să zică, îi traduse bărbatul femeii, că poți să nimereşti *un copil mai rău decât unul turbat, anume un copil nerespectuos față de părinții lui*, care s-au canonit cu el de l-au crescut şi l-au făcut om mare.

– Tanti Cici, când eram mică, se răsfăță Vivişor, îmi citea la căpătâi, ca să adorm mai repede, diferite poveşti fascinante... Cui nu-i plac poveştile cât e copil, nu va trăi confortabil, spunea unchiul Ionel, care a plecat adineauri. Iar generalul Vasea a fost totdeauna de părere că cine nu ascultă poveştile până la sfârşit, poate să facă adult închisoare corecțională!... A fost odată o fetiță de la țară care a promis unui crai că dacă o ia, ea îi face doi feți-frumoşi cu stea în frunte... Şi când colo, în loc de băiuței, craiul a găsit în pătuț doi cățăi!

– Voilà de vezi! Poftim, sări în sus de entuziasm omul cu bascul. Nimic nou sub soarele electoral! Minți, te alege proştii, şi în loc de feți-frumoşi, le faci cățăi!

– Asta nu mă va descuraja să candidez la primărie sau mai sus, dacă voiu constata că rivalii mei sunt mai periculoşi pentru neam şi țară! mârâi la el Tahoma. E mai complicat, domnule! se întoarse ea cu tot corpul spre revoltatul. E migălos de tâlcuit, trebuie să ai consilieri. În filologie se formează critici, exegeți, referenți, promoteri, în loc să calificăm cât mai mulți *consilieri de lectură*... Dar să revenim la text! Vezi, tânăra soțioară a născut într-adevăr, materialmente ca produs finit existent fizic, pe cei doi feți-frumoşi de excepție, cu stea în frunte, pe care se angajase să-i facă. Dar un personaj negativ, care în sistemul nostru economic desemnează firmele căpuşă ale băieților deştepți, i-a subtilizat pe feții-frumoşi lăsând în loc pe cei doi cățăi, încât craiul a interpretat serviciul prestat ca pe o insultă, cum ar veni că în arborele lui genetic genealogic întunecat ar fi existat mame zoofile care s-au ținut şi cu câinii... Însă nu rezultă din text şi nici tanti Cici nu s-ar angaja în speculații, deşi are formație teologică privată, dacă lăuza asta a fost conştientă sau nu de ceea ce cu atâta trudă a rodit, a purtat şi a născut. Iar eu eram fascinată de lacuna asta şi mereu o puneam să repete povestea, fiindcă o tragedie mai mare decât să naşti nu numai în locul unor feți-frumoşi, ci şi în locul unor feți obişnuiți, doi cățăi, nu credeam că se poate concepe.

– Ba eu cred, duduie, luă doamna muşcată în două locuri apărarea

soțului, că e mai convenabil să faci doi căței proşti, dar sănătoşi, decât un copil princiar, de elită, care să-ți iasă turbat!

– Şi ce te faci, ridică sarcastic tonul sub excitația unei noi perspective poeta, dacă dă Dumnezeu şi vii acasă de la maternitate cu doi căței proşti aparent sănătoşi, cuminței, dar care vor turba pe parcurs?

– Faci o grămadă de bani! hămăi la ea soțul necăjit de perspicacitatea Vivianei. Cum ai ieşit din spital, organizezi o conferință de presă şi prezinți cățeluşii. Scrii şi o carte: *Cum a fătat nevasta-mea*. Ce să fete? Doi căței cu rabie congenitală la Spitalul politicianului cutare. Scoți şi un film, cum se dădu ăsta de-aseară cu nume de compozitor la dulăul principal, *Beethoven*! Că dacă scrii *Beethoven* pe Google Images, îți dă câinele actor din filmul ăsta!

– Da' nu poți să-l botezi tot *Beethoven*, că sunt drepturile de autor la mijloc. Sare copyrighterii pe tine şi te rupe în bucăți. Îi zici şi tu mai comercial *Fiii lui Bach*, sau cum se poartă la noi, *Frații Bach*!

– Despre ce naiba vorbiți acolo? deveni atentă doctorița cea drăgălaşă, ale cărei urechi de melomană sesizaseră deja două nume de vedete celebre din istoria muzicii universale.

– Ne întrebam din pură speculație, răspunse cu vioiciune băiețească Vivi, oare ce s-ar întâmpla sub aspect juridic, la noi, dacă o gravidă naşte doi căței frumoşi, iar aceştia mai devreme sau mai târziu turbează. Mai au ei drept la alocație de la stat? Sau acest drept se stinge definitiv de îndată ce se declară incurabilă maladia lor, încetând poate chiar calitatea de subiecți de drept?

Doctorița se uită lung de tot la pacientă şi nu ştiu ce să răspundă. Plescăi puțin din buze, parcă fără aer, şi se cufundă la loc în hârtiile şi formularele sale.

Răspunse pertinent un domn în pijama, care aştepta rezemat de uşă o internare:

– Dacă alocațiile s-au dat de la început, declararea bolii nu numai că nu întrerupe achitarea lor, ci atrage, după lege, şi anumite forme suplimentare de protecție socială. Trebuie să vă interesați, domnişoară!

Vivi privi cu drag spre uşă, nu însă la acest jurist, ci la însoțitorul lui, un tânăr bine făcut şi bine hrănit, musculos şi elegant, cu geacă de piele fină, cu ochelari de soare şerpilieni şi cu mici pete cafenii pe o față ca de hienă. El dicta la ce salon să fie internat bunică-su jurist, şi cu ce specialişti să aibă succesiv de a face. Totodată rânjea şi nimerea spre poetă câte un flash de privire mărturisind animalic o erotică foame de lup, şi anume, lup singuratic de câteva luni! Învârtea chei, rumega gumă, mirosea a prospețime şi se uita la doctorița melomană cea drăgălaşă cam cum se uită un Dog german cenuşiu la o vagaboantă albă, la Cala. Avea aerul că e conştient de discrepanța dintre veniturile lui şi ale ei, măcar cele de pe ştat, lăsând să se-nțeleagă că dac-ar voi el, la cardul lui, şi-ar

permite totul cu ea, dar nu prea s-a decis fiindcă ştie din experienţă că o asemenea meserie bolnavă pretinde ani mulţi de carte grea, care nu se merită în ziua de azi şi fac în schimb femeia plictisitoare, în măsura-n care ea nu pricepe că cine-i cu banii, ăla şi comandă, iar cine nu, înghite-n sec şi execută întocmai, până la cele mai mici şi mai originale amănunte. Aşa c- o preferă acum pe muşcata aia la gunoaie, pe poeta în devenire!

Vivi, serafica, privi cu seninătate spre uşă, ca prin el, aproape sigură că va turba curând. Prin urmare, de ce să nu se bucure de viaţă?

Or, acest intrus în viaţa ei ternă, compensată liric, i se părea bine venit, chiar dacă tanti Cici s-ar fi supărat că după Muşcătură au apărut mutaţii incredibile în comportamentul preasupusei nepoţele: uite, Vasea, nu-i mai pasă cu cine se-ncurcă! Pare grăbită *a recupera,* pe ultima pistă, anii pierduţi într-o absurdă şi ridicolă asceză dedicată poeziei.

Micuţa Vivi închise ochişorii, inundată de faza cea mai dulce a turbării, faza muzicală, şi se şi văzu dusă, cu o confortabilă şi rapidă limuzină, într-o vilă cu piscină albastră, pe malul căreia erau două şezlonguri egale: el citeşte evoluţiile de la bursă, iar ea face recapitularea finală pentru examenul de fiziologia cunoaşterii vizionare, răsfoind cursul de poezie experimentalistă şi de mantică bugetară al generalului parapsihopupu Vasea, în timp ce nişte boxe uriaşe, ascunse în iedera de pe stânci, au puterea de fac valurile să danseze pe folk ritmic.

Dar această scenă de cinema idilic a fost precedată de multe altele, bazate pe prelegerea privind cunoaşterea prin simţuri, ţinută în pat de eroul romanului tinerei sale soţii, fecioara muşcată de câini la gunoaie,deşi micuţa Vivi nu obişnuia să se mângâie singură când viaţa îi oferea doar muşcături. Dar închizând ochişorii, ea rupsese liric contactul cu realitatea, în semn de protest faţă de ursită, cea ce lui i se părea un gest perfect normal, dacă stai şi te gândeşti că nici lui nu i-ar conveni să-şi modifice agenda şi să meargă la spitalul de boli contagioase ca să aştepte la camera de gardă, în loc să înoate ca un rechin în mediul de afaceri.

Ostilitatea ei literară instinctivă faţă de locul în care se găsea merse foarte departe. În reveria cu limuzina şi piscina, băiatul care mesteca gumă şi mirosea a prospeţime fu scos de pe teren şi înlocuit întâi cu domnul Coştei, pentru scenele de interior, apoi cu Sumotaru, care plutea în apa de cleştar a piscinei fără să mai dea din mâini şi din picioare, căci era supraponderal, dar şi impresionant de voluminos, fapt care stârnea deliciul fetei, fiindcă n-avea cum să se înece. Iar cine citea cum merg acţiunile la bursa mai scurtă şi la cea mai lungă era domnul Garamond, în chiloţi, în şezlong, servind scoci cu sodă, tânăr însă, ca pe când n-avea nas roşu, nici ochelari ca nişte leduri, foarte îndrăgostit scriind în taină poezii atrăgătoare pentru o Vivişor căreia abia-i înmugureau sânii, dar inimioara ei era deja făgăduită unchiului Vasea, făr-un fir alb pe-atunci, când şi carisma îi era apreciabilă, dar nu se făceau alegeri.

– Tâmpita aia de la circă nu ştie că n-avem ser?... Atunci de ce vă mai pune pe drumuri şi vă trimite pe capul nostru?!

Deschise ochii speriată, constatând cu regret că tânărul bine făcut şi bine hrănit, ciolănos, calvinist-liberal, musculos şi elegant, dispăruse prin spital, să-şi instaleze bunicul unde ştia el. Nu mai erau pe scaune doamna muşcată în două locuri şi nici soțul cu un ochi vânăt. Dispăruse până şi doctorița cea drăgălaşă. Vociferări furioase veneau dintr-un cabinet alăturat, dar cum Vivişor începea să turbeze, i se părea că le aude ca dintr-o piscină, filtrate dulce, patriarhale ca nişte certuri voioase de câini lângă o moară părăsită, către bătătura căreia nu se mai împletesc cărările de odinioară.

– De ce nu vreți să înțelegeți? De ani de zile n-au mai fost cazuri de turbare, nici la câini şi nici la cetățeni... Noi vă luăm în evidență şi dacă apare vreo situație alarmantă, atunci ştim de unde să vă luăm!

– Păi dar? Acu' dacă suntem oameni bătrâni şi pensionari, putem să şi turbăm după ce şi-ia făcut statul treaba cu noi! Tratați numai tineretul. Lasă, că ştim noi! Asta e discriminare! Mai bine ne-ați da vreo bomboană, vreun hap ceva, să scăpați de noi şi să nu mai încurcăm lumea degeaba... Să vedem, că *deocamdată nu se vede nimic*, să vedem dacă mai face şi tineretul din ziua de azi, măcar un sfert din cât am făcut noi!

– Vezi-ți, dom' le, de treabă! Mănâncă-ți pensia liniştit, că nu ne arde nouă de nicio discriminare, dar câinele fiind cu stăpân, ar putea fi pus sub observare şi poate ar scăpa şi doamna dumitale de atâtea injecții!

Vivi închise încă o dată ochii şi revăzu pe Măturici când era mic, nu mult după ce o călcase pe mă-sa maşina gunoierilor. Bietul cățeluş chinuit de rahitism şi tulburări digestive, se lua după orice trecea pe lângă el, cățea, câine sau om. Îți dădeau lacrimile mai mult de acest demers disperat al lui decât de cât de jalnic arăta. Şi cât instinct la el! Cum s-a uitat fata mai cu maternitate la el, cum a urmărit-o cel mai mult, până la intrarea în bloc, găsindu-şi astfel singur o nouă mămică.

Tot cam aşa şi micuța Vivi, în acest mediu ostil, reținuse că doamna muşcată şi de mână şi de picior se uitase la ea matern când s-a interesat la ea dacă tot în burtă se face vaccinul şi la gravide. De aceea, cum simți că perechea de bătrâni părăseşte camera de gardă, se luă după ei ca după nişte părinți adoptivi. Şi dânşii o tolerară fără probleme.

Parcă pentru a se relaționa cu ea, ei s-au aşezat, osteniți, pe treptele cu umbră ale unei uşi ferecate demult la un pavilion. O uşă cu vopseaua albastră decojită. Gospodina a scos din poşetă o punguță de plastic pe care scria că fusese de orez. Înăuntru se aflau două sandvişuri cu margarina Wiesana, ornate cu rondeluri din, lirice la gust şi culori, ridichi de lună. Bărbatul a mâncat unul întreg, dar femeia l-a împărțit pe al ei cu fata. Niciodată Vivişor nu a mâncat ceva la fel de fraged şi de gustos. Se

lingea pe botişor şi se gândea cu nostalgie că dacă părinții ei ar fi supraviețuit, unul turbării, iar celălalt tetanosului, atunci ar fi arătat ei oare la fel de paşnic ca această pereche de pensionari şi s-ar fi iubit ei la fel de nelimitat de mult?

– Ce dantură paranormală, şopti ea înfiorată în turbarea ei, a avut dulăul care te-a muşcat de mânuță, mămico!

– Mda, o dantură de vampir travestit în vrăjitoare! mârâi ironic bătrânul, ba chiar agresiv, uitându-se cu deznădejde cum fecioara îşi înghite jumătatea ei de sandviş.

– Cipriane, lasă fata în pace, Cipriane, interveni la el Simcuța. Ce strică ea? Îți căşună pe fată acuma! Cu soru-mea Cecilia ai tu ce ai!

– Da, am! Fiindcă ecomila asta a soră-tii este o umilință națională! E ca şi cum tu, român liber, ratând intelectualii şi lustrația bolşevicilor, şi microciparea câinilor, ai ajuns de să dai şpagă până şi la orice potaie, ca să nu te muşte. Dacă nu pe tine, atunci pe altul!... O ruşine! Îmi vine spumele pe mine când mă gândesc la moda ecomilei. Mai bine punem de-o nouă religie, ca ăştia care fac prozelitism pentru secta *God is Dog*!

– Mişcarea *God is Dog*, se băgă în vorbă Priculiciul, coborât după internarea perfectă a bunicului ca să se mai uite o dată la Vivişor, este rezultatul firesc al faptului că nu se mai duce lumea la biserică!

– Cum să nu se ducă, domnule? E full! Simcuța mea de unde venea când a muşcat-o dalmațianul de portbagaj?

– Pardon! aproape că atinse el cu botul pe poetă. Eu mă refeream strict la neajunsul că nu se mai duce omul la popă cu aceeaşi smerenie ca înainte de modernitate! Omul recent nu mai ştie de Stăpân!

– Nu există, fa, câini fără stăpân în România! preferă Ciprian să se ciorovăiască cu Simcuța, nu cu o umbră. Ați înnebunit cu toții, v-au căpiat televiziunile cu manipularea! Toți câinii iresponsabili juridic sunt ai primarului în zona politică a căruia s-a produs Muşcătura! Dobitocilor! Legile sunt clare, dar, din păcate, cetățeanul e prea bou să înțeleagă chestia asta, faptul că o Muşcătură de maidanez ar putea să-l îmbogățească! Corect este ca cetățeanul să dea în judecată autoritatea locală, adică primarul, să-l aducă la sapă de lemn, iar ăsta să se judece eventual cu blocul care ține câini comunitari pentru intrare, pentru parcări sau pentru agrement umanitar!

Fata asculta ca prin vis, atrasă de răcoarea umbrei licantropului, şi nu-şi mai lua ochii de pe rana Simcuții, formată pe antebraț din două paranteze roşii, nu prea mari, dar obscene. Doamna doctor desfăcuse pansamentul şi îl oprise, dracu ştie pentru ce, apoi o dădu pe reproşuri:

– Dac-ați văzut că rana-i în ordine, de ce-ați mai venit la mine, că vaccin tot n-avem!

– Mai e o rană mai jos, la picior! precizase Ciprian arțăgos şi pe urmă a început cearta fiindcă nici aici nu erau probleme, dar pe trimiterea

la sala de tratamente, obținută cu atât scandal, scria, hm, că *vaccinarea se face la cererea bolnavului*, ceea ce putea fi interpretat oricum!

Ce trist e să umbli de una singură!

– Când o vedea asistenta că *vaccinarea se face la cererea bolnavului*, nu la ordinul medicului specialist, precis o să spună că n-are vaccin, chiar dacă mai are ceva rezerve, Cipi dragă! Nu se poate să nu aibă. Trebuia să-i dai *ceva* şi ne făcea rețeta ca lumea. Te găsi să te iei în gură cu ăla! Aşa, am pierdut dimineața degeaba pe-aicea!

– Poți să plângi, Simcuțo tată, până ți s-or usca ochii, înjură şi se implică el civic superstițios, că eu nu mai dau şpagă până nu trece anticorupția prin parlament. Vrei să te trăsnească Dumnezeu? Nu-ți ajunge c-ai pățit-o o dată? Vrei Muşcătură şi la mâna ailaltă?

Vivi suporta cu greu plânsul pensionarei, o mângâia pe păr şi se uita întrebător de mirată, *cum a fost*. La Ciprian! Care avea destulă maturitate să-şi dea seama că nu scapă dacă nu dă o explicație, nu neapărat lungă şi detaliată, fiindcă de astfel de priviri n-ai cum te apăra, că pe urmă te omoară cu zile cu pisălogeala, tot trebuie să ciripeşti toată povestea!

– Cum să fie? Banal, cum să fie? Cine s-o muşte pe nevastă-mea, care se păzeşte ca o prințesă? rânji omul cu bascul. Un paj! Nu putea decât un puiandru dalmațian, tare zglobiu, adorat de întreg cartierul. Ea venea de la biserică şi a văzut că lucea pe trotuar ceva mic, circular şi auriu ca o verighetă. Norocul ei! N-avea ochelarii în poşetă să distingă. I-a uitat şi pe ăia de televizor! Şi a îngenuncheat să ridice. Bucuria de a fi crezut că a găsit metal prețios, dintre cele neferoase, i-a fost însă de scurtă durată, pentru că se afla sub puternica emoție a unei predici amintind de cum ne lipim sufletul de lume, de televizor şi de politică, riscând desfrânare, curvie, preacurvie, poluție (hm, când mi se întâmplă, zic *Psalmul 50*, fac metanii mă curățesc de păcat), malahie (hm, masturbare, de evitat, fiindcă se canoniseşte aşa: 40 de zile fără împărtăşanie; în schimb, pocăință cu metanii), onanie cu şi fără prezervativ, sodomie, gomorie, zoofilie, filme erotice, fusese avertizată, vasăzică, şi totuşi i s-a părut că poate glumi cu ochiul dracului, Simcuța mea!

În primul rând, că nu era metal prețios! Dar eu zic că fusese. Oricum, Necuratul preschimbase deja verigheta într-un amărât de *rols cu aromă de portocale*, adică o bombonică ieftină, care se livrează în pachete cilindrice ca de mentosane şi, precum lentilele divergente, este mai groasă la margini decât la mijloc, unde prin sugere cineva făcuse o gaură cu limbuța, apoi alergând, încurându-se şi zburdând, a scuipat-o pe jos sau mai degrabă a scăpat-o din gură.

În al doilea rând, că exista un proprietar al „verighetei“, lua-o-ar toți dracii, şi acesta era chiar cățelandrul dalmațian frumos, pajul, fiindcă i-o dase şi lui un copil. Cu excelenta sa memorie canină, el reținuse unde

o pierduse în jogging-ul lui de întreţinere şi uşurare. Şi când o văzuse pe femeia care se întorcea de la biserică, îngenuncheată şi cu degetele încleiate pe rolsul auriu, ca şi cum ar fi intenţionat să-l ia în gură pentru totdeauna, se repezise în ea pe la spate, cu tot instinctul lui natural de proprietate, şi o apucase de unde s-a nimerit, adică de pulpă. Dar n-a apucat să strângă prea tare-n fălci fiindcă era şi începător, şi milos. Iar fusta boţită trebuie că a opus şi ea opoziţie, fiind din material de blugi de culoare albă, proaspăt apretată.

Pe nebunaticul dalmaţian îl chema Vasilică, iar proprietarul său, podreadcicul Melecan, era cel mai puternic om din cartier, stimat de toţi, fiindcă dădea produsele şi alte mărfuri cu adaos comercial mai ieftin şi introdusese inovaţia ca la cunoscuţi să le vândă pe datorie, însemnându-i într-o condicuţă, cu condiţia să fie pensionari. El zicea că oferă o facilitate, dar se baza de fapt pe onoarea de modă veche a acestora, moştenită din vremurile când te prelucra în şedinţe pentru încălcarea codului eticii şi echităţii, şi pe ipoteza fantezistă că bune, rele, pensiile sunt mai sigure şi mai punctuale decât salariile, fiind imposibil ca democraţia să le facă invers, ceea ce era o iluzie greşită.

Aici omul cu ochiul vânăt tăcu şi, cu lacrimi în colţurile ochilor, îşi aprinse o ţigară, fiindu-i greu să continue să relateze ce-a pătimit.

Fiindcă la palatul dintre blocuri, care crescuse chiar lângă magazinul acestui puternic om, atât de bogat încât făcea mai mult decât trafic de persoane, făcea *trafic de vipuri*, s-a dus Ciprian al nostru, cu mers repejor, să se intereseze dacă dalmaţianul Vasilică n-a păţit ceva în cursul incidentului, să-şi fi rupt vreun dinţişor în fusta de blugi a Simcuţii cumva. Dar nişte badigarzi împreună cu nişte tineri constructori de puneau faianţă-ntr-un garaj, poate şi nişte trecători să se fi băgat fără ştirea patronului, i-au dat de înţeles omeneşte, să meargă liniştit acasă, fiindcă animăluţul n-are nici pe dracu.

Aşa a şi procedat. S-a întors la Simcuţa, învineţindu-i-se însă un ochi pe drum, de la curentul dintre blocuri. Şi au plecat ei la dispensar cu mare frică să nu le spargă cineva cu praştia sau cu ranga, în lipsă, geamurile de la apartamentul de la parter, că nu le-ar fi ajuns banii să le pună pe toate la pensia viitoare.

Doamna doctoriţă de la circă, tocmai ea, care a fost ani la rând serviabilă cu ei, l-a deconsiliat să-şi scoată certificat, fiindcă nu vânătaia de la ochi necesită dovezi, ci faptul că o anumită persoană a provocat-o prin lovire. Or, era imposibil de găsit martori în cartier care să rişte vânătăi similare. Totodată, dumneaei a deconsiliat-o pe Simcuţa să mai meargă la centrul antirabic, fiindcă rana este superficială, cazuri de turbare n-au mai fost la noi în municipiu de nu mai ţine minte când, iar ser antirabic, vaccin, anevoie se găseşte deoarece s-a realizat un echilibru dinamic între creşterea numărului de muşcături şi capacitatea de producţie

a institutului nostru de resort, de vină fiind explozia demografică din ultimii ani, a câinilor, explicabilă pentru animalele de casă prin importul masiv de hrană de specialitate, iar pentru câinii liberi prin adoptarea normelor euroatlantice de ecarisaj mai permisive, fără a se dispune în prealabil de suficiente baze de tratament şi azil, de unde câinii fără stăpân să poată fi adoptaţi de care n-are şi-şi doreşte.

Doamna doctoriță explica toate acestea cu un aer puțin distrat, încărunțise mult şi se gârbovise rău în ultima vreme, deoarece ginerele ei era anchetat în stare de libertate pentru luare de mită, tot medic fiind, de la un pacient care scosese de la el o mulțime de certificate medicale cândva, iar recent venise cu bani marcați, cu mascați şi cu presă, intenționând cineva să bage pe altcineva doctor pe acel post bănos.

– Vasăzică aşa rău ajunserăm, concluzionă cu tristețe Ciprian, curățindu-şi meditativ de scame bascul, ținându-l cu finețe de paratrăsnet. În țara marelui Victor Babeş să nu mai poți, tu cetățean român, să-ți faci vaccin după ce te-a muşcat câinele!

– Ba există vaccin! Da' de import, îl contrazise bătrâna doctoriță, adus de importatorii noştri întreprinzători din țara marelui Louis Pasteur, odată cu atâtea cărți bune, numai că costă cât nu face, de te rupe, cam cât toată pensia familiei voastre pe o lună, doza completă.

– Dumneata, se enervă jignit Ciprian, fă acolo trimiterea, că în rest ne descurcăm noi la centrul antirabic! Căutăm noi patroni caritabili.

Lui nu îi plăceau deloc aceste ezitări pe care le recepta ca pe nişte apropouri. El înțelesese de la rubrica de ştiri pe scurt că e vorba că s-a dat libertate la pacienți să recompenseze pe medic cu condiția ca acesta să înregistreze într-o condicuță sumele primite, pentru ca organele financiare ale statului să perceapă periodic impozitul legal pe venitul rezultat din diferitele modalități de coplată a serviciilor medicale. Ce îl mira pe revoltat, era că de ce nu se generalizează legea pentru toți bugetarii. Fiindcă uite, cum e la țară, să zicem că îți fură cineva butelia cât eşti la sapă sau invers, eşti acasă şi îți ia vițelul de pe câmp, îl bagă în Dacie şi fuge cu el, şi e câte un polițist care îți găseşte hoțul în 24 de ore, iar altul niciodată. Şi atunci de ce să nu-l recompensezi tu, ca client păgubaş, pe ăla care te-a servit şi să acorde doar statul premii şi sporuri te miri cui, pe cine ştie ce alte criterii şi relații de complicitate cu superiorii?

Cum o să mai progresăm noi, doamna doctoră, dacă bugetarul performant nu este stimulat operativ chiar de către cetățeanul care cunoaşte cel mai bine situația? Uite, statul stă de plăteşte el sporuri de grade didactice şi salarii de merit când numai părintele ştie cel mai bine care educatoare sau profesoară l-a servit şi care nu! Iese toată lumea în pagubă, că nefiind lege precisă privind coplata, clientul se jenează şi se duce cu flori ca la înmormântări, nunți şi alte manifestări nonprofit. Să luăm numai sfârşitul de an şcolar, serbarea aia, şi să ne aducem aminte

câte cimitire de flori cară cu brațele acasă profesoarele, de te apucă sila în tramvaie, când le auzi cum gâfâie şi te gândeşti mai bine la cine profită de fapt – importatorul! Că doar profesoarele nu sunt capre şi n-or să le toace, garoafele alea, ca să facă salată din ele acasă şi să aibă cu familia ce mânca, făcând o economie. Profită de sistem doar care vinde florile, rasa asta de florărese obraznice, care din conlocuitoare va deveni înlocuitoare, cum doar puțini lideri politici îşi dau seama, doamnă, ce politică demografică duc! Cum nici de ce uneltesc bozgorii şi mafia în Ardeal nu se preocupă nimeni în parlamentul ăla de şmenari!

Ci doamna doctoriță păli şi deveni atentă la diafanele spume de furie pe care domnul Ciprian le făcea la colțurile gurii. Nu înțelegea unde bate discursul extremist şi antimafiot, o mira ambiția de a cumpăra, la banii lui, vaccin franțuzesc şi simțea cum instinctul ei de femeie prigonită o îndeamnă la un exces de prudență, tocmai când Simcuța puse în poşetă trimiterea, împăturind-o în buletin şi scoase de pe-acolo un civilizat pliculeț alb, pregătit de acasă, pe care făcu tentative repetate de a-l strecura în buzunarele de jos ale halatului alb imaculat, când în stânga, când în dreapta ale bătrânei, a cărei severitate din limbajul trupului semăna frapant cu a lui tanti Cici, Mama Câinilor, teoloaga ecomilei.

Cu ochii albiți de groază, ca atacată de o pitbullească al cărei proprietar ar fi fost un vârcolac, venerabila doamnă, consilieră la primărie, sări în picioarele cu varice şi, strigând un spasmodic nu, nunuuu, nu! îşi acoperi cu palmele crispate ca nişte gheare cele două buzunare largi şi vulnerabile. Dar Simcuța, cu inteligența şi agilitatea ei de veveriță, a ginit că agresata mai are un al treilea buzunăraş, la piept, unde ținea pixul. Către acela îşi îndreptă cu o mişcare fulgerătoare lăbuța dreaptă şi poate că intromisiunea în halat a pliculețului s-ar fi produs, dacă instinctul de conservare al doctoriței cu mâinile ocupate nu s-ar fi dovedit încă mai rapid şi mai eficient, reacționând printr-o Muşcătură dureroasă de-a sărit plicul cât colo şi s-au mirat până şi colegii de la centrul antirabic de profunzimea plăgii incizate obscen în brațul Simcuții de incisivii babei.

– Auliuu! a creunat Simcuța, năucită complet, iar pe uşă n-a intrat nimeni de la corpurile de control ale statului.

– A fost o mică neînțelegere, o înțelegere greşită a situației, îşi ceru scuze, luând în cele din urmă din jenă plicul buclucaş, doamna consilieră. Sunt şi eu cu nervii la pământ de când cu valul ăsta de disponibilizări, care afectează puternic un sistem medical şi aşa nesănătos. Trebuie să mă fi blestemat câinii, izbucni ea în râs, fiindcă nu e proces-verbal de şedință la primărie, unde să nu fi atras eu atenția că dacă nu se iau măsuri ferme, tot or să ne cânte în Europa, pe motiv că acum sunt prea multe haite în peisaj după standardele lor, iar noaptea lătrăturile depăşesc nu ştiu câți decibeli e la ei în centrele urbane!

– Cum o dai, nu e bine cu ăştia, admise Ciprian râzând şi el. Dacă-i otrăveşti cu stricnină, protestează că e barbarie. Dacă se înmulţesc prea mult, te întreabă de ce s-au înmulţit inuman de mult. Păi e câine, merge la căţele, cum dracu să nu se înmulţească!

Numai Simcuţa nu râdea deloc, deşi încetase plânsul, fiindcă mângâierile din partea lui Vivişor îi făceau o deosebită plăcere, a clipei. Ea avea o presimţire că nu se va rezolva nimic cu vaccinul.

– Ia dă, fă, încoace trimiterea aia! sări brusc în picioare Ciprian, impulsionat de destuparea unei incredibile rezerve de energie tinerească.

Porni cu paşi apăsaţi, de gigant, spre sala de tratamente şi se întoarse curând, surprinzând pe cele două femei cu faţa lui de pitic, acum râzătoare de fericire.

– Dădui de o soră foarte de treabă, lămuri el. Zice că se mai aduce şi vaccin românesc, să venim mai pe seară, că poate apucăm şi noi... E şi lume la care n-a mai avut cu ce să le facă la jumătatea tratamentului, deci aduce. Eu zic că dacă îi poate servi pe ăştia, care au mare interes să continue, ne poate servi şi pe noi! Mi se pare logic, Simcuţo.

– Ştiu eu ce s-o putea şi ce nu? făcu bot cu o sceptică supuşenie Simcuţa, ridicându-se gemând de pe trepte şi lăsând să se înţeleagă patriarhal că, deocamdată, trebuie mers acasă, gătit, mâncat, dormit.

Şi se îndepărtară lent, lent, uşor, uşor, pâş-pâş, pe aleea umbrită de castani. Iar Vivişor se uita lung în urma lor şi da din coadă încurcată, parcă le mulţumea că o consolaseră ca orfană, arătându-i prin scene de obscenitate explicite, ce-ar fi fost viaţa lor dacă nu mureau în tinereţe, Simcuţa de turbare, iar Ciprian de tetanos: n-ar fi câştigat semnificativ în plus dacă mai trăiau până după Revoluţie.

Cu alte cuvinte, poeta Lucida Tahoma se resemnase că n-avea mare lucru de pierdut nici ea dacă turbează şi moare înaintea de intrarea noastră în viitoarele valuri NATO, fato! Nu-şi făcea sânge rău după Muşcătură, nici că, nemaidându-şi-o nici la editorul Vasea, nici la referentul Garamond, apariţia plachetei *Pâine şi Câine*, deci intrarea-n Uniune, ar fi compromisă, ca şi destinul ei exegetic ca preşedintă de la Cotroceni.

Le contemplă îndelungată vreme aurele lor adiacente. A lui părea mai joasă niţel, nu c-ar fi fost mai scund, ci din pricina bascului care-i obtura cordonul ombilical energetic astral. În schimb, aura lui părea tricoloră, în urma accentuării vederilor extremiste de când se mutase la bloc şi avea nişte vecini care, fiind prea numeroşi în apartamentul recent repartizat, mai ales cei mici, se mai uşurau pe palier, nărăviţi că acolo de unde veneau avuseseră lift, aşa că trebuia să te păzeşti pe unde calci pe întuneric, când mai dispăreau din becurile administratorului.

Căci în ce o priveşte, receptivitatea ei era neţărmurită. Cine ar fi putut privi de aproape, sub castanii spitalului, pe fecioara cea muşcată de câini dis-de-dimineaţă la gunoaie, ar fi constatat în ochii ei o secreţie

lacrimală cu străluciri malefice. Ea simțea numai milă pentru domnul Ciprian, pentru coana Simcuța şi pentru telepopor. Cu o inteligență diavoleşte retehnologizată după pilotarea poeziei naive şi sentimentale până la gunoaie, Vivişor devenise prin Muşcătură *un politician omniscient că nu se poate face nimica* şi presimțea că la apus de soare tăticuțul ei de moment, Ciprian, va avea prin farmece sau vrăji şi cel de al doilea ochi învinețit, iar bascul lui va ajunge trofeu al dalmațianului.

Pentru că în niciun moment lucida nepoată a teoloagei autodidacte Cecilia Vidman nu a luat în serios legenda celor doi bătrâni săraci cum că umblă la vaccinat fiindcă se tem că după o viață-n cozi, frig şi televiziune puțină, turbarea îi va despărți cu zile. Nu, nu se putea juca această mefistofelică tragedie cu îndrăgostiți pensionari, fiindcă puiuțul de dalmațian trebuie să fi costat o avere pe baronul local. Şi cine ştie să facă bani e suficient de prevăzător să vaccineze, ba chiar să şi asigure un atât de valoros animăluț! Aşa că nu să se intereseze de sănătatea cățelandrului după Muşcătură s-a prezentat amărâtul domn Ciprian la castel, ci ca să cerşească o cât de mică recompensă pentru consoarta sa, care servise cu atâta umilință drept *parteneră, de antrenament*, cum au şi Mike Tyson, şi Evander Holyfield, acceptând ea, pensionară habotnică în etate, respectată în cartier de toți care nu erau proveniți, să stea şi în patru labe *doggy style*, ca cățelele din Vest, tocmai când se întorcea de la biserică şi i se păruse că plouă cu verighete, în timpuri vesele, după ce la colțul de cotitură din 2 iunie 1997, generalul Vasea, sau un altul ca el, muşcase din pământul strămoşesc, cu limba scoasă gâfâind să ne fofilăm în UE sub umbrela NATO fără lustrația bolşevicilor, fără microciparea tuturor câinilor şi fără identificarea teroriştilor cu care s-a împuşcat armata.

– De fapt, se hlizi cu admirație otrăvită vârcolacul de lângă poetă, şmecherii noştri au întins momeala, şi fraierii lor ne-au muşcat-o fără să se gândească la urmările vecinătății fundate pe hoție, în primul rând la inconvenientul de a-şi asuma dinaintea Europei, Rusiei şi Chinei dezvoltarea intelectuală a Bucovinei şi a Bugeacului mai vertiginoasă decât ar fi reuşit generalii parapsihopupu de la Bucureşti!

Cât despre incredibila Muşcătură de la mână a Simcuții, oricât de indecentă ca formă, tot o înscenare de-a lui Ciprian va fi fost. Numai el avea plăci dentare de dimensiunea potrivită, în niciun caz o doamnă doctor neputând fi dotată cu un asemenea maxilar de lup, scopul fiind, evident, stoarcerea recompensei de la investitorul al cărui dalmațian s-a folosit de ea ca parteneră *doggy style*.

Da, diseară, se adânci-n clarviziune Vivi, bietul pensionar coleric se va duce iar la castel, susținând că vaccin amărât de-al nostru negăsind, şi-au procurat din ăla de import, franțuzesc, iar stăpâna cea păroasă a dalmațianului va rânji liberal, dându-i imediat cu marxismul peste bot:

– Vaccin din Uniunea Europeană, ai!... Dovada! Să vedem dovada,

şmenarule!... Scoate dovada, escrocule! Animalule! Boschetarule! Parazitule! Pensionarule! Golanule! Eminescianule!

Şi neştiind săraca patroană, fiind în provincie după marfă, că şi bărbată-su se luase-n gură cu Ciprian, până să plece şi el după marfă, se va descotorosi şi dânsa cum va putea de milog, cu sprijinul aceloraşi cetăţeni indignaţi care i-au învineţit primul ochi, spre marea satisfacţie cicălitoare pedagogic a Simcuţii ca femeie de casă:

– Bărbate, bărbate, uite ce scrie aici-şa, în săptămânalul tău preferat, că dintr-o mie de vorbe, să asculţi şi una a femeii române, că e şi ea om, multe pătimeşte şi tocmai de aceea nu e lipsită cu totul de inteligenţă emoţională. Iată care este concepţia mea şi declaraţia pe care o fac eu despre cele întâmplate, în condiţii de deplinătatea facultăţilor mentale, cu certificat medical că pot dispune de bunurile mele după cum doresc! Eu nu sunt de acord cu tine, Cipriane, şi zic că n-are niciun rost să te mai agiţi atâta, nu numai pentru că n-ai să te alegi decât cu lovituri peste bot, ci şi pentru că, *în general, nu se poate face nimica*.

– De ce, fă, să nu se poată face nimica? a ridicat domnul Ciprian pumnul ca să dea. Fiindcă nu se ocupă melomanele tale de ecarisaj?

– De-aia! Că nu vei reuşi să faci nimic! Speri mata, dar speri degeaba! Pentru că cercul vicios care duce la înmulţirea *exact cât trebuie* a muşcăturilor este consecinţa democraţiei, fii şi tu lucid odată!

– Cum adică *exact cât trebuie,* fă? Ce metaforă e asta?

– Nu numai contra dalmaţianului Vasilică, de ne-a nenorocit p' amândoi, nu putem lua măsuri, dragă Cipi, ci şi pidosnicilor câini de la gunoaie care s-au înmulţit ca ciupercile după ploaie şi, cu toată ecomila lui Cicişor, au sărit tocmai pe Vivişor a lor, s-o reguleze ca să-i compromită cariera politică, n-ai ce să le faci. Stai la un loc! Fiindcă democraţia, muşca-ţi-aş, e dictatura majorităţii faţă de minoritate. Ideile se pun la vot, nu la bibilică. Or, îţi poţi tu concepe, mă, că mai poate cineva să redreseze vreodată această economie muşcată şi mâncată de vie? Căci ce e capitalismul? Cum te muşcă un capitalist, frate? Proletarul, ca să-şi vândă forţa de muncă patronului trebuie să fie: 1) liber (de alte obligaţii); 2) flămând, dom'le! Exact condiţia câinelui vagabond din mahalaua de altădată, tărbăcit sau nu. Noi însă avem de a face cu o specie *eliberată*, cu maidanezul obez al majorităţii, care are obligaţii vagi faţă de mămicile lui hrănitoare, face mofturi la ce-i dai din ce rahat mănânci tu şi *exploatează ca teroriştii anonimatul*, cât nu i se aplică microciparea! De-aia zic eu că e mai democratic să ne păzim, dragă Cipi, şi să luăm nişte pâinică caldă, că mi-e foame, şi le rupem la care ne latră şi-i mai potolim!

– Are dreptate muierea aiasta! făcu Lupul *mind control* cu Ciprian.

– Ca frontierist, ca expert în *Grenzsituationen*, eu ştiu că fiinţele care turbează se separă fenomenologic în clienţi de două sorturi, se vârî între ei Moş Marlett, întărind acţiunea licantropului, când intrară, salivând

în exces, atraşi olfactiv de pâinica aburindă din borcan. Doamna Simcuța vede corect, nu domnu' Ciprian! Un zid al ruşinii desparte omenirea, pe care se pişă maidanezii. Oamenii care au fost muşcați şi cred, stau de o parte şi schelălăie, iar oamenii care n-au fost muşcați şi nu te cred că ai avut necazuri, stau de cealaltă parte şi se amuză. Lumea de azi e necredincioasă pentru că numărul celor pățiți e încă mic, domnu Ciprian! Mai speri, mata, s-ajungem noi românii, dacă intrăm în NATO, la o aşa prosperitate încât oraşele noastre să hrănească numărul critic de câini necesar pentru a-i face majoritari pe cetățenii muşcați?... Oha! Iar fără quorum, nici nu se discută în parlament măsurile de protecție, câinii de oameni şi oamenii de câini, încât să triumfe consensul, iubirea reciprocă!

– Bietul tata, izbucni Vivişor în plâns, a ajuns să-l învețe democrație Moş Marlett! Ah, cât a putut el să se senilizeze, de nu mai urmăreşte nici raționamentele mamei, el care făcea bancuri cu scleroza!... Să ți se prezinte o atât de clară demonstrație a Zădărniciei, şi totuşi tu să te mai zbați! Adevărat poet. Dar cine poate şti Totul, cititorule? Şi mai ales cine poate ancheta de ce *pe Poezie a luat-o dracu*, deşi ea poate aduce azi mai multă mediatizare decât altădată şi depinde numai de un sufletist ca Coştei şi de un profesionist ca Sumotaru să te salți din anonimat, făcându-te cea mai celebră fată eligibilă, atât la primărie cât şi la preşedinție sau măcar parlamentar, azi regional aici, mâine european *dincolo*, printre cinicii *zinneke* ai câinimii globale, visate de poetul Kafka.

Căci dacă *pe Poezie n-a luat-o dracu*, cine poate spune cu certitudine dacă nu cumva un spirit, dimpotrivă, benefic i-a pus pe drumuri pe aceşti bravi cetățeni vârstnici, pentru ca eu, amărâtă fecioară mursecată de dimineață la gunoaie să nu mai simt cu atâta pregnanță Greața asta, supărătoare pentru organism şi jenantă pentru Demiurg, de a fi fost abandonată singurică-singurea într-o lume ostilă, în care, orfană absolută, nu eşti consolabilă decât de un lung şir de părinți adoptivi, care când apar, când dispar după regulile obscure ale vieții sociale prozaice.

Cu fiecare lacrimă ce îi ieşea pe ochi, Vivian pierdea câte o cuantă din energia ei de cetățeană tânără, inepuizabilă însă doar în aparență, nu şi la proba parapsihopupu practică. Frumoşii ei genunchi, rotunjori ca nişte umeri şi albi ca frişca spreiată, se muiară de tot, încât fecioara noastră căzu cu fundul pe treptele de la intrarea albastră şi blocată a pavilionului. Pe măsură ce treceau clipele de la despărțirea de cuplul pensionar, singurătatea ei se amplifica din ce în ce mai progresiv. Geometric!

Văzu alergând, într-o direcție sau alta, mai mult sau mai puțin personal medical feminin, cu frumusețe mai încet sau mai repede trecătoare, şi fără excepție nu simți decât ostilitate, până şi pentru cine era tot atât de expirată estetic ca tanti Cici. Era indusă profund de părinții adoptivi concluzia că nu-şi va putea procura vaccin acum, iar mai pe

seară, chiar dacă va apuca, puținul cât se va da n-o să-i ajungă pentru un tratament de la cap la cap. Ceea ce însemna nici mai mult nici mai puțin decât că devenea obligatoriu a-şi procura vaccin franțuzesc.

– Franțuzesc! Franțuzesc! Franțuzesc! ciripea o păsărică în creieraşii ei, cu dulceață de parcă ar fi fost vorba despre nişte smaguri de calitate şi prestigiu. În timp ce înțelepții castani, care au văzut atâta lume venită pe picioare, muşcate sau nu, la spital, pentru a ieşi cu mâinile pe piept, se aplecau cu milă deasupra pacientei lor, adoptând-o c-avea păr bogat tot castaniu şi chinuindu-se să slobozească măcar câte o floare din ciorchinii mari cu care tocmai se împodobeau; dar nu prea puteau, nefiind încă timpul scuturării. Dar tot aceşti copaci deştepți au văzut şi lume, încă mai multă, venită la spital suferind de tot felul de maladii contagioase, pentru a se întoarce în sânul familiei şi la locul de muncă pe picioare, în convalescență cu mari şanse de însănătoşire. Pe principiul optimismului pedagogic şi clinic funcționau aceşti castani, împărțiți şi pişați între ei haotic de atâtea generații de câini comunitari, al căror foşnet hipnotic, cu sugestivă alunecare de umbre şi lumină, ai căror guguştiuci tutelari, ale căror năzuințe spre astral, toate la un loc avură o influență sinergică de-a dreptul benefică asupra fetei, să-şi mai revină miraculos din derută, dacă nu şi din singurătate, pe contragândul că *poate totuşi nu va turba*!

Şi începu să analizeze la rece, inginereşte, cu divina luciditate dată omului după un plâns bun, atât slăbiciunile, evidente, cât şi liniile de forță, ascunse, ale situației unei fete muşcate de dimineață la gunoaie, cu toată ecomila teoloagei Cecilia Vidman, de nişte câini iraționali, parcă asmuțiți malefic să sară tocmai pe ea, s-o reguleze ca să-i compromită cariera politică de primăriță/preşedintă printr-o inițială şi crucială pierdere de imagine. Dar poate că nu s-a pierdut totul electoral şi n-o să turbeze!

Partea proastă era doar că nu prea avea bani de vaccin franțuzesc *acum,* nu mai târziu când va câştiga.

Primul ei gând fu că dacă suferința atroce pe care o resimțea ar fi devenit publică, obiect al unui raid-anchetă pe tema muşcaților de câini, atunci fiecare cititor sau telespectator s-ar grăbi s-o împrumute cu nişte bani până la salariu, dacă ar dispune de numerar excedentar, cum se şi grăbeşte cineva să facă fără a intra la socoteală, deoarece este colegul cel sufletist Coştei, pentru care gestul comportă dezavantajul de a fi susceptibil că are interes să transforme-n atelier apartamentul de la parter.

Or, acest lucru este cu neputință câtă vreme pensionara Cecilia Vidman, Mama Câinilor, teoloaga ecomilei, mai face umbră pământului şi supune bugetul statului şi aşa anemic, la sarcina de a expedia lunar o anumită sumă de bani pe adresa ei, în loc să se majoreze salariul mai multor persoane active, utile societății. De aceea, paradoxul că moartea ei devine din ce în ce mai inevitabilă, îl ştie şi guvernul, şi madam Vidman, care ca toți oamenii lipsiți de imaginație, neputând să-şi închipuie cum se

va ocupa micuța Vivi de cele creştineşti după datina din străbuni, a creat un *scenariu,* asumându-şi apoi importanta calitate de producător, în sensul că a depus la bancă fondul calculat pentru coşciug, biserică şi pomană.

Dar în ultimii ani, dobânda la depozitul pe termen având destinația amintită, nu a fost, din păcate – şi ale cui păcate nu e locul unei paranteze cu dezvăluiri – una real pozitivă. Inflația a ros banii babei cu mai mare frenezie decât o hienă oasele unei gazele bătrâne bolnave, sfâşiate de leoaică pentru cărniță la puişorii ei. De exemplu, în primul an, la bilanț, s-a constatat că depozitul cu tot cu dobânda recapitalizată, în corelație cu avalanşa creşterii prețurilor pe mâncare, fac inaplicabilă decizia de a se acoperi din această sursă toate cele trei capitole de la bugetul funerar, trebuind a se suplimenta fie biserica, fie pomana, dilemă care s-a stins, din fericire sau mai degrabă nefericire, în anul ulterior, când s-a impus în mod clar că nu mai există din trei decât un singur capitol în buget, amintitul coşciug, pe aşa vremi de sacrificii ca să intrăm în NATO, fato!

Aici, trebuie totuşi făcută o paranteză cam pătrată în sensul că în urma unor prejudecăți, doamna Vidman a trecut în scenariul ei indicația să i se achiziționeze neapărat *un sicriu de stejar*. De unde plecau aceste prejudecăți? De unde? De la un fenomen paranormal. Care poate nu era paranormal, cum există şi minuni care nu sunt minuni. Fiindcă s-a petrecut în comuna Căineni în regimul trecut, bolşevic, care poate că era cel normal şi de aceea era şi normal că persecuta fenomenele paranormale, de care aproape că nu se mai vorbea, ca şi cum ele n-ar fi existat deloc niciodată, nici în Uniunea Sovietică, unde unii medici înviau uneori cetățenii morți, datorită ştiinței foarte avansate. Or, ce se întâmplase? Ce să se întâmple, taică: în urma unor acțiuni de rațională sistematizare a centrului comunei, s-a desființat cimitirul şi, când au vrut să-l transfere pe un primar care fusese mai demult, unul Gavriliță, de făcuse colectivizarea, nu-l avansaseră pe regiune şi murise cam de inimă rea, – au rămas numeroşii săi copii reveniți cu acest prilej din diferite oraşe, siderați. Slab, neras şi chel sub şapca pe care nu şi-o scosese mai niciodată, defunctul înfruntase anii, asemenea lui Lenin, fără să se descompună deloc, generând din cauza rețetei naturiste o psihoză mistică dăunătoare satului nou, vorbindu-se de o minune ducând la canonizarea creştină a bolşevicului, ceea ce ar fi stânjenit serios viitoarea imposibilă lustrație, ca şi microciparea câinilor.

A fost delegată însă la Căineni, o brigadă ateist-ştiințifică în frunte cu tovarăşul Vasea, care a calmat spiritele explicând sătenilor că defunctul primar Gavriliță a stat în sicriu de stejar, că stejarul face ghindă, că din ghindă se extrag tananți, că din tananți se scoate taninul, că taninul se foloseşte curent în industria pielăriei şi încălțămintei, pentru tăbăcit, aşa că nu-i nimic miraculos dac-a rămas regretatul Gavriliță acelaşi ca-n

poza de pe biroul populației. Cine a cunoscut mai îndeaproape detaşamentul muncitoresc al tăbăcarilor, de veche tradiție revoluționară, ştie bine că oamenilor muncii din această branşă neiubită de câini, li se mai întâmplă asemenea minuni, care nu sunt minuni, ci efecte de-ale taninului!

Cecilia Vidman, însoțind această brigadă, a ascultat cu mare atenție explicația corect ştiințifică a fenomenului neputrezirii bolşevicului şi a căpătat pe toată viața o deosebită considerație pentru virtuțile stejarului românesc, având de gând să o aplice după moarte.

Cel mai bine a înțeles punerea problemei nu criticul Vasea, ci referentul literar Garamond, care uneori postea din cauza Ionelei şi oricum cunoştea mai toate riturile de trecere, aşa că privea Moartea în față cu toată seriozitatea celui ce se teme de sacralitatea ei, şi semnala negativ experimentalistului Lazzaro Spallanzani, la pizzeria de la Orvieto, lângă Domă, unele excese literare de pe la noi, cum ar fi capriciul că să pui Moartea capră (Hairy Goat) şi Neantul să joace din spatele tău rolul valetului, cum descrie Sade triada dialectică a adevăratei senzații.

Dar din cauza inflației galopante, fondul de înmormântare al babei, în momentul în care au muşcat-o câinii pe Vivişor la gunoaie, nu mai permitea achiziționarea unul sicriu de stejar, nici măcar unul de tot simplu, fără incrustații decorative. Dimpotrivă, banii erau exact la limită, cât să nu ajungă nici pentru un sicriu din fag. Abia dacă acopereau costul unui sicriu din brad carpatin psihopomp şi o pomană aşa, un pic simbolică, nişte pachițele de împărțit pe la cimitir, dacă nu amărâților, atunci la vreo potaie sau la vreun priculici.

Cu alte cuvinte, tanti Cici nu se pregătise să moară!

Cum nici Vivişor nu se pregătise să fie muşcată de să turbeze! Adică să se cocoațe pe un asemenea nivel spiritual că dac-o decapitau cu săbii ninja controloarele pe babă la capu' maşinii, cum se zvonise, iar Buticul Buticcelli funcționa, operând şi-n sfera serviciilor funerare, prin firma lui Pentelei, *Labă Tristă*, de cimitire în natură pentru câini, pisici, animale mici, atunci viitoarea preşedintă de la preşedinție ar fi trecut peste orice vreri testamentare şi nu s-ar fi jenat, de supărată ce era pe Muşcătură, s-o ardă la crematoriu pe teoloaga ecomilei, iar cenuşa s-o-ngroape-n sicriu de stejar, dar un sicriu mic baroc, de cățel.

Altminteri, pesimistă la propria-i predestinare de a da sau nu peste floarea fericirii în viață, poeta muşcăturilor gingaşe excela în optimism dacă era vorba despre cu totul altfel de evenimente, implicând alți oameni. Este grăitoare în acest sens credința ei neclintită că tanti Cici nu va muri curând deloc, deoarece consumă numeroase medicamente, bea ceaiuri, îi plac produsele apicole, se preocupă de viața spirituală. De aici până la obsesia că pentru a procura vaccinul franțuzesc trebuie spart cecul de înmormântare al babei nu mai era decât un singur pas şi, din păcate, în

cuget el a fost săvârşit, profitându-se în mod imoral de o clauză de succesiune naturală că putea şi ea să umble la bani!

Partea proastă fiind că suma scontată era totuşi insuficientă pentru achiziționarea unei doze complete din prețiosul produs antirabic străin.

Acolo pe trepte, sub umbra dezmierdătoare a exoticilor castani, creieraşii fetei, care turba de teamă că va pierde acest tren istoric, începură să fiarbă şi să bolborosească în căutarea unei soluții mai practice şi, cine ştie, mai onorabile, fiindcă dacă n-ar fi fost solvabilă să refacă cecul, s-ar fi putut considera că a comis un fel de furt la necesitate.

Pe de altă parte, îi umbla prin cap tragicul precedent al marii poete Magda Isanos, care pierise cu zile în noiembrie 1944, doar pentru nenorocul istorico-geografic că România fusese ocupată de Armata Roşie dincoace de Elba, nu de americanii care foloseau pe țărmul dimpotrivă deja penicilina ce i-ar fi putut opri endocardita reumatismală.

Ce bine era să fi fost noi deja în NATO, fato!

Să mă logodesc atunci cu repezitul de Coştei, tanti Cici să-i dea apartamentul, iar părinții lui să-mi plătească vaccinul, eu urmând să glumesc la tratative că e în interesul lor să nu aibă o noră turbată! He-he!

Să plec cu Sumotaru în Cipru, în zona turcă de preferință, deşi n-ar fi chiar un dezastru nici în cea greacă, ne angajăm la un Club Kynokephalos, cu un program în care el mă aruncă în sus şi mă prinde după ceafă, urmând a-mi plăti însă vaccinul încă de pe aici, din valuta pe care pretinde că o are deja, de pe când îi mai renta inițiativa unor expediții comerciale la Istambul.

Să accept mai vechile, eternele propuneri excitante ale unchiului Ionel cu condiția să îmi arate mai întâi dacă are într-adevăr primită din Italia, de la Pentelei, preaiubitul lui şi al meu, fiu, respectiv coleg, valută mov de care să nu şie nimic jigodia de Ionela.

Să îl seduc mâine după examen, rămânând ultima şi oferindu-mă toată, pe preaiubitul nostru general Vasea, urmând să-mi plătească vaccinul franțuzesc, dar numai sub formă de împrumut până voi face rost de bani după publicarea versurilor mele din placheta *Câine şi Pâine*.

Alte posibilități decât astea patru nu prea mai văd.

– Da' să te duci la Casa de Amanet Jovial şi să-ți iei câți bani pofteşti, lăsând în gaj brățara de la mă-ta, nu-ți trece prin cap, ai?

Cine vorbise? Vivian făcu mari ochii ei frumoşi, maronii şi catifelați. Putea fi vocea conştiinței, putea fi vocea unei rubedenii sau a unui prieten, putea fi şi vocea unui necunoscut, care nici măcar să nu fie conştient că intervine providențial, ferind de păcat un suflet chinuit, care se clătina în mrejele băloase ale Satanei, după ce corpul fizic cel frumos ca un castan înflorit întâia oară, fusese muşcat mefistofelic de un câine la gunoaie sau de mai mulți, dacă era să te iei după presă.

Putea fi, în fine, glasul Turbării însăşi, care nu mai era doar în faşă,

ci în curs închegare şi maturare, cum e când zămisleşti după un viol.

La cea mai apropiată fereastră a pavilionului, se vedea o pijama încăpătoare ca o burtă popească, zebrată în roşu-alb, cu nasturii descheiați dezvăluind un excitant piept păros ca de tricolici. Iar deasupra ei stătea un cap măreț cu plete ca pana corbului şi barba la fel sub o fețişoară fostă ca spuma laptelui, ciupită proaspăt de vărsat.

– Şi dacă nu fac rost de bani, nu pierd eu tocmai brățara de la mama? îl întrebă fata şi începu să plângă iar, cu ură, respingând cu tot ce era în ea astral şi pur josnicia de a ieşi aşa din rahatul în care s-a pomenit intrând prin Muşcătură în rândurile şi cozile persoanelor muşcate de câini.

– Nu deznădăjdui, Tahomo, că e mare păcat! Din moment ce ți s-a arătat în vis chiar ultima proprietară a brățării, adică mă-ta, înseamnă că scris este că cea dusă de la noi te călăuzeşte din cer şi că nu ți se va întâmpla în final decât binele. Roagă-te! Şi ai să-ți procuri vaccinul ăla şi, câştigând o anumită sumă de bani la drum de seară de la un bărbat de treflă, nu vei pierde bijuteria a cărei soartă văd că te preocupă mai mult decât turbarea însăşi, ce te învăluie încet-încet ca un seducător bătrân!

– Cu mustață sau fără mustață, bărbatul de treflă, sfinția ta?

– Cu mustață!

– Natural neagră sau cănită cu cerneală de imprimantă?

– Cu cee?

– Cu toner! Cu un fel de pudră folosită ca cerneală de imprimantă!

– Asta nu se poate ghici, fătuca mea. Şi n-are nici cea mai mică importanță! Ce contează este suma care ți-o dă.

– Aşa, suma... Suma, părințele... va fi impozabilă sau neimpozabilă?

– Asta, chiar că nu mai înțeleg deloc de ce te interesează,Vivişor!

– Are cea mai mare importanță, părinte. Fiindcă în caz că mustața este natural neagră, e a şefului meu de la întreprindere, care înseamnă că iese din blocajul economico-financiar şi începe să ne dea plățile restante!

– Ce spun semnele şi cărțile, fătuca mea, e să amanetezi brățara! E mai bine decât s-o păstrezi pe căi de care să roşeşti mai târziu, când îți vei aminti! Cum vei ieşi concret din aceasta tranziție în care s-a împotmolit viețişoara ta, nimeni nu poate prezice şi nici nu-i nevoie, fiindcă nu te paşte nicio primejdie duhovnicească din aşa direcție. Răul e în altă parte, şi tocmai dinspre partea respectivă trebuie să te fereşti, fiindcă tu care erai fericirea vieții pe lângă cine conviețuia la tine în preajmă, te-ai acrit sensibil de când te-au muşcat la gunoaie câinii de dimineață, întorcându-te de la piață. Gândul tău este lumea din creieraşii tăi doar, cum să faci să nu turbezi ca mă-ta, când atâția şi atâția martiri a dat neamul acesta în timpuri recente sau mai îndepărtate. De ce n-ar da el şi *martiri ai tranziției,* care s-o sfințească? Tu ai părăsit calea bisericii, pe care încă mai umblă tanti Cici şi, în timpuri grele umbla chiar mă-ta Simcuța, ca să

nu mai vorbim de marea şi glorioasa familie a celor ce cred că viața în duh nu se sfârşeşte aici-şa, unde te muşcă până şi câinii la gunoaie, darămite omul rău instigat de Satana! Tu fătucă bucălată şi cu părul ondulat, să nu te gândeşti decât la un singur lucru: să te întrebi *de la cine vine* Muşcătura ceea de câine, care ți-a bulversat aproape cu totul liniştita ta existență, în scopul de a te propulsa spre adevărata senzație de rai.

– Nu era deloc liniştită existența vieții mele, părințele. Eu nu m-am putut acomoda cu lipsurile! O urăsc pe tanti Cici. Şi-s cam neliniştită.

– Liniştită, neliniştită, Tahomo, ce s-a schimbat în sufletul tău e de natură alarmantă, Lucido! E ceva mult mai rău decât turbarea însăşi, care poate fi şi o izbăvire prin suferință, de să scrii un jurnal al fericirii, căci ea înțepeneşte, ca şi fratele ei tetanosul, corpul păcătos, dar sufletul de regulă scapă neîntinat, în divina lui splendoare... Biata mă-ta Simcuța urma calea bisericii pe ascuns de Ciprian, în vremuri grele şi poate să fi ajuns şi în rai, dacă n-o fi avut şi păcate neştiute de contemporani, pe când în cazul tău lucrurile au început deja să se complice moral, deşi n-au trecut prea multe ceasuri de la agresiunea ca un viol în grup pe care ai suferit-o în preajma celor două containere de la gunoaie, al căror tâlc mi-e şi ruşine să ți-l dau, deşi îl meriți la cum te comporți cu gândurile tale!

Ay, dragă Vivițo dragă, bagă bine la cap ce-ți dictez eu ca să te ferească de neplăceri! Ia încearcă tu, că zici că te simți poetă când turbezi, să-ți reprezinți cu fantezia ta proprie cele două containere ruginite şi acru mirositoare, precum e chiar sufletul tău, înnegrit ca mâlul cel gazogen de pe fundul lor nerâcâit. Tot aşa şi iar aşa cum multiscuiții locatari, fără complicitate şi nici prejudecăți, poartă semănat în ei din starea primordială *instinctul echității*, şi-şi împart aproape egal gunoiul casnic când în stânga, când în dreapta, de nu rămâne vreodată un recipient gol pe când asociatul se umple de dă pe de lături, aşijderea împărți şi tu concetățenii în două: muşcații de o parte, nemuşcații de cealaltă. Oile şi caprele! Dar tu, poetă a tragicului grotesc, nu observi neam cu simțurile tale, poate deja virusate de rabie, adevărurile statistice neconvenabile: cât de puțin este într-un container şi cât de majoritar de mult în ălalalt!

– O preaînțeleptul meu gúru, păi tocmai că aici e buba şi ciocanul, că văz prea bine inechitatea întru Muşcătură! Fiindcă de-ar fi fost altfel, atunci s-ar fi luat anumite măsuri de către majoritatea muşcaților, până şi poate chiar în contra nemuşcaților care se râdea de ei şi practicau şi ecomila, ca tanti Cici, de să dea de pomană mai comod la câini la bloc, decât la oameni târându-se cu cârjele alea pân' la biserică sau la cimitir!

– O, fecioară, care nu se va mai şti de-ai fost au ba ficioară dacă turbând vei fi îngropată şi putrezind nu vor rămânea decât oase neutre semantic din tine, şi chiar semiotic, osul fiind banalitatea întruchipată, pe care o rod câinii fiindcă nu mai e cărniță de muşcat, păi tocmai la acest punct culminant am vrut şi am pohtit eu să te aduc cu spovedania! Fiindcă

aici şi nu în altă parte e pe cale să te atragă în păcat Lupul malefic. Adică unde ți-au cauzat ție câinii neplăcere în loc de plăcere, fiindcă nu te-ai păzit, cum trebuie să te păzeşti în toate de Cel Rău, pe nesimțite ajunseşi să-ți faci voluptate satanică din a dori răul aproapelui, să li se întâmple şi la alții la fel, pe cât posibil la toți!

Care vasăzică să muşte câinii pe toți, ai? Şi pe mine, şi pe familia mea, şi pe fiii mei duhovniceşti! Nimeni să nu scape fără Muşcătură, fără acea teribilă teamă de a turba, care te face pe tine cea mai mare poetă, transfigurata Lucida Tahoma! Să se întrerupă producția, netul, televiziunile, viața socială şi să stea toți în cozi, pe la circă şi pe la centrul antirabic, pe la spital, să mai şi cheltuiască pe vaccinuri de fițe!

Greu e să nu scrii satire! Cât egoism în lumea asta nouă! Este o viziune exclusivistă, fătuca mea, în totală neconcordanță cu legile sociale sacre, care cer şi pretind tinerilor norma sacră care e martir, martir să fie!

Dar ia spune, fă, scurmă tu în conştiința ta şi spune-ne: dacă ți se întâmpla ceva plăcut, plăcut, ai mai fi vrut măi Vivițelule, să aibă parte toți?... Daaa?... Serios?... Pe bune?... 'Ai, las-o jos că măcăne!

Şi Vivian văzu cu groază cum capul cel măreț pletos bărbos e apucat cu nişte degete fine, lungi, ca ale Ionelei, şi e retras cu un fel de brutalitate de la fereastră, venind ora unei injectări care nu se putea face decât întins pe pat cu pântecul revărsat la vedere.

Urletul expresionist al bărbatului se auzi dezgustător de stins, ca de pisoiaş chior încă. Au-vai-vai, ce face boala din om!

Însă viața municipiului nostru, traficul, continuă frenetic. Vine până şi troleibuzele, nu numai tramvaiele!

Din tufişuri iese o cățea ciocolatie, tocmai bună de mâncat. O mămică, urmată de doi căței din şase. Este cald şi lor le e somn, dar ea îi crede superdotați şi iată că începe să le dea unele lecții, profitând că e liberă, că a avut ce mânca, nu s-a legat nimeni de ei şi nu plouă.

Ea muşcă uşor, uşor, cu nesfârşită gingăşie unul dintre tărcați de încheietura piciorușului din față în nădejdea că îl va înfuria, îl va face să reacționeze, să ia măsuri. Dar micul dobitoc se culcă pe spate, arătându-i burtica, predându-se fără luptă, îi e lehamite, îi e somn. Biata mămică încearcă la fel cu al doilea, muşcând îngrijorată mai tare puțin. Nimic! Şi al doilea fiu se răstoarnă moale ca o târfă, doar că scânceşte surprins.

Nedumerită şi nu prea, ca o gospodină căreia încă nu i-au crescut cozonacii, învățătoarea de câini se depărtează doi metri, se ghemuieşte ca o atletă la start, apoi explodează în lungi salturi înainte cu şăgalnică, ritmică joacă a capului în sus şi în jos. Ei privesc vag amuzați prin ochi umezi şi fumurii, cască, li-e somn, au pântece plin.

Brusc cățeaua, amintindu-şi vreo traumă, izbucneşte în plâns şi se retrage repede în tufiş, ştiind bine şi ea că nu trebuie să te vadă copiii când te cuprind deznădejdile încât nu mai ai nicio speranță.

6. Sugestiile babei

Marele avantaj care explică de ce se mai califică în ziulica de azi femeile frumoase profesoare sau gardiene este că astfel de meserie delicată de la catedră sau de la gheretă, unde *poți merge gătită la servici*, îți creează în timp un bogat sortiment de pile, cunoştințe şi relații. Cunoşti părinți şi copii de infractori care la rândul lor au devenit părinți, la care să te duci tu însăți la vorbitor şi să apelezi atunci când viața, cu muşcăturile ei, ți-o mai impune.

Nimic nu sădeşte mai mare dragoste de tine în clientul serviciilor educaționale decât recunoştința c-ai depus efort şi pricepere, tact şi perseverență, pentru a-l instrui şi a-l educa, relevându-i în munții cu veveriță şi veverițel taina secretă cum să fie mai şmecher şi să se orienteze. Căci cel mai bun model paidetic testat vreodată, dincoace de Elba, ne învață că filozofia şi erudiția ca cultură nu ne aduc garantat 100% Libertatea*, ci doar ne învață să ne găsim un Stapân mai bun*!

Cum şi-au găsit Măturici şi Cuponel pe referentul Garamond.

De aceea, cum te vede, fostul infractor discipol îşi aminteşte cu drag binele făcut, cum l-ai dresat, vine la tine, gudurându-se, şi te întreabă cine te-a muşcat, dacă te poate ajuta cu ceva.

Or, doamna plutonieră Vidman cerea ajutor cu cârjele ei spectaculoase numai ce te uitai la ea. În plus, era şi plânsă la ochi, după Muşcătura ce maculase pe Vivişor la gunoaie, fiindcă tocmai ea, teoloaga privată , o pățise, ea care propovăduia să dai de pomană la câini, nu la cerşetori, pentru că multe rude de-ale tale se vor fi reîncarnat în patrupede, iar trendul ecumenic apropie tot mai mult creştinismul de metempsihozele orientale.

Orice funcționar român, nu numai fostul deținut, surprins de apariția babei, ar fi sărit în sus, să se arate cât mai serviabil. Aşa că despre domnul vice Melecan nu se poate spune nimic precis în legătură cu receptivitatea lui față de doleanțele cetățenilor. Podreadcic, umblat pe şantiere, el devenise şi mai receptiv prin necontenitele relații cu publicul narator al atâtor mizerii încât nu poți să nu rămâi captivat de numărul disfuncționalităților posibile şi, în gradul cel mai înalt, de fascinanta lor diversitate, care întrece adesea cea mai performantă imaginație de poetă electorală. Da, această prezumție, că receptivitatea e produsul profesionalizării funcționarului, este întărită şi de umorul că nici el n-a recunoscut pe fosta gardiană, nici tanti Cici pe fostul deținut acum cărunt, neras, cu ochelari şi cu ceafă mare încât vorbea gâjâit.

Ea părăsise nu de multă vreme cabinetul de filozofie al criticului

Vasea, pomenindu-se plângând în hohote, parcă orbită de lumina ca de blitz etern a soarelui de început de vară, hotărâtoare pentru examenul românilor de admitere-n NATO, stabilit de unele forțe apocaliptice în stranie concordanță, fato, cu scrisul la română pentru admiterea la liceu, tâlcul fiind că pentru ambele trebuie învățate *comentarii* din timp.

Jenat de criza babei în public, elegantul critic şi editor s-a retras cu pipa fumegândă din stradă, bâlbâindu-i nişte scuze de circumstanță, că-l aşteaptă o tânără debutantă, s-o îndrume spre câțiva promoteri care să bage-n presă calitățile ei, câte îi trebuie pentru admitere în uniunile de creație şi eventuală angajare în câmpul muncii, la reprezentanțe culturale de peste hotare, fiind fată bună de export. Madam Vidman a făcut atunci nişte paşi mai spre nişte umbră la un gard de zid, lângă care, ca şi cum ar fi fost ciuruit acolo careva, era înfiptă în asfalt o cruce gri din oțel cornier sudat, cu o inscripție indescifrabilă fără ochelari pentru nişte ochi bătrâni şi roşii de frecarea cu lucrurile, cu lacrimile.

Iară lumea de intra mai încolo la primărie se uita la ea cu multă milă, închipuindu-şi literar c-a intrat bărbată-su cu maşina în acel zid, că el a murit şi ea a scăpat, dar cu picioarele rupte, cum se vedea uşor după cârje, iar ce nu se vedea, dar ştia orice licantrop din zonă, era că vrăjitoarea a stat toată noaptea pe internet, documentându-se explicit despre cum te poți descurca multiplu cu ajutorul animalelor de companie: dulăi, motani, țapi, capre, hârciogi, purceluşi, eventual păsări şi peşti.

Dându-şi seama de riscul unei asemenea interpretări şi fiind posedată de orgoliul că şi-a dobândit cârjele la Revoluție, tanti Cici a făcut repede paşi, căutând protecție chiar în holul răcoros al primăriei, unde s-a aşezat pe o bancă de lemn ca să mai răsufle. Şi aici, s-a întâmplat că foarte repede, trecând podreadcicul Melecan pe acolo şi văzând-o în cârje, în contextul unor plictiseli cu nişte intravilane revendicate de unii proprietari unor anumiți revoluționari, a zis politicos *sărumâinile* şi a întrebat dacă vă pot fi cu ceva de folos, doamnă.

Cum era şi firesc, tanti Cici, bănuind că-i un fost deținut, recunoscător dar tot amărât, a zâmbit penitenciaristic şi scotocea în mintea ei ce să-i ceară, desigur nu pentru sine ci pentru alții, căci făcea numai bine la toți, cum şi cere ecomila, comportându-se ca o tribună pentru cine nu e luat în seamă de stăpânire. Şi a trecut pe-acolo un tovarăş bine hrănit, cu privire batjocoritoare de om avut, salutând c-un fel de falsă umilință mic-orientală:

– Hai să trăiți don' Primar!

Auzind cu cine are de a face, tanti Cici a constatat cu groază că genunchii încep să-i tremure ca atunci când au sărit s-o muşte câinii criticului Vasea, anume lupii Corbu şi Şarona, un rottweiler Rott şi un pitbull Pit, sau când s-a dus cu oala de sarmale la TV la paraşutişti şi se trăgea din toate părțile în toate direcțiile, inclusiv în sens giratoriu, de se

învârteau parcă împinse de rafale maşinile în fosta piaţă a lui Stalin.

Psiholog empiric datorită relaţiilor profesionale cu publicul, căci ca pregătire făcuse Hidrotehnică, de unde au ieşit o grămadă de politicieni şi oameni de stat pricepuţi la ape, precum scriitori şi filozofi de la Fizică, vicele Melecan luă imediat act de stânjeneala ei fluidă, rezolvă ecuaţiile şi o interpretă ca pe un semn de indignare autoreprimată, gata să explodeze de faţă cu toţi, fiind posibil să apară şi ziarişti prin zonă, atraşi ca maidanezii cei graşi la gunoaie, exact ce nu convenea unui ales.

– Vă rog să veniţi cu mine la lift, stimată doamnă, ca să mergem sus! porunci el. V-aţi pierdut piciorul la revoluţia noastră, desigur. Şi dacă aţi văzut că azi primesc eu, de ce v-aţi mai aşezat la coadă? Puteaţi să intraţi de-a dreptul, nu să ajung să cobor eu şi să vă invit în mod special. Aveaţi toată prioritatea şi, măcar pe faţă nu obiectează nimeni nimic!

– Mi-a fost sau nu mi-a fost deţinut? s-a tot mirat tanti Cici în tăcerea liftului.

– Câtă pensie aveţi? îi întrerupse cu oarecare brutalitate dilema inginerul constructor de ape. Pentru a se mira apoi: Cum aşa? Păi ce-aţi făcut înainte de revoluţia noastră?

– Nu, nu, nuu! râse cu bunătate teoloaga ecomilei. Am pensia de pensionară. De la Revoluţie nu am nicio pensie! Ştii, când ai meciuri cu câinii e mai bine să fii mai înalt puţin, ca să te muşte de gambă, nu deasupra genunchiului, pe la spate, cum păţesc asiaticii pripăşiţi la noi în Capitală, cărora căţelele noastre le pot capsa fără mare efort vena safenă în spatele genunchiului, cu efect exsanguinar! Or, eu n-am avut meciuri cu câinii, şi totuşi mi-am pierdut o labă!

– Vreţi să susţineţi că v-aţi pierdut piciorul în timpul acelor evenimente înnoitoare şi că n-aveţi carnet? mârâi Melecan.

– Cam aşa ceva, dar e mai complicat! La mine, domnule vice, e ca şi cum aş fi fost o vulpe care şi-a pierdut laba piciorului într-o capcană, deoarece fiind în călduri au apărut ca din pământ nişte dulăi ca nişte lupi, înclinaţi s-o maculeze, s-o siluiască, iar ea s-a zbătut peratologic până la limita de rupere. Eu am fost la Revoluţie trimeasă iniţial *în misiune* ca să identific pe cine a mai mers, ce clienţi de-ai mei recunosc, deci am fost necesarmente implicată în fazele cele mai fierbinţi, dar ca simpatizantă nu ca luptătoare, iar această categorie, *simpatizanţii*, nu beneficiază de avantajele din legislaţia recunoştinţei eterne! Deşi e singura categorie sinceră faţă de partid. Dar viaţa are o anume fluiditate, nu încape în formule simple, nici măcar în cele ale matematicii preuniversitare, pe care de bine de rău au parcurs-o mai toţi. Tocmai de aceea, trebuie să dăm de pomană, fără discriminare, şi vecinilor noştri care sunt câini!

– Aţi urmat hidrotehnica, construind o zarcă pe apă, înţeleg...

– Nu, iubitule! Toată viaţa activă am fost o simplă gardiană, iar în timpul liber am înotat împotriva curentului lângă lacustra mea, am zburat

împotriva săgeții lui Cupidon, de-am rămas nemăritată, am devorat cărți, am studiat teologia şi câinii, ca cercetătoare privată. Eu sunt Cecilia Vidman, propovăduiesc ecomila, îngrijirea tuturor viețuitoarelor, fără să te mai întrebi care-i om şi care-i câine, deci puțini din oamenii de treabă din ziua de azi nu mi-ar putea fi întrucâtva discipoli!

Brusca tresărire de orgoliu a babei venea dintr-un păhăruț de vodcă rasputiniană, alde Melecan având lăudabila inițiativă ca audiențele pentru pensionari şi informatori să le țină într-un separeu al cabinetului, unde sub pretext că din pricina avalanşei de trebi nu s-a putut repezi să mănânce acasă, îi îndopa cu sandvişuri, pateuri, stixuri... El făcea astfel o pomană continuă pentru ai lui, care nu mai apucaseră pensie pierind în Balta Brăilei, ca robi ai clasei muncitoare.

– Păi dacă sunteți doamna Vidman pe care o ştiu eu, atunci m-ați avut şi pe mine la vorbitor la puşcărie, când venea editorul Vasea pe la unchiul Garamond.

– Pe la cine?

– Era cu mine pe celular un vânzător Garamond foarte bun de gură, care atrăgea pe băieții mai frumoşi dar mai strâmtorați în nişte chestii inavuabile față de o doamnă. Iar acest intelectual rafinat, Garamond, dacă nu avea ce livra criticului Vasea, se livra pe sine.

– E prima oară când aud! păli foarte tare tanti Cici, deşi convinsă că cinocefalul tricolici Pantiuşa de la Orvieto seamănă şi cu Ionel, şi cu Ionela, şi cu Puricilă, fiind justă porecla din lumea literară, Pisicâinele.

– Da, doamnă, începu a-şi şterge ochelarii cu batista asudată Melecan, aşa zicem toți după ani şi ani, ca n-am ştiut că au fost cu putință astfel de anomalii chiar sub nasul nostru.

– Dragul meu, răspunse indignată şi atinsă gardiana, eu eram pe atunci şefă de sală deja şi pot depune mărturie că n-am învățat de la editorul Vasea stalinism sau anomalii care nu mai sunt anomalii, ci numai lucruri bune, din tainele postmodernismului, utile şi poetei Lucida Tahoma! În relațiile lor cu sexul sexy, şi editorul, şi referentul s-au purtat în libertate perfect corect. Ba acest vânzător de cupoane, Garamond, de care zici, s-a însurat la sugestia mea cu o vecină, Ionela, excelent dotată, care neavând bani de gazdă, stătea la mine, lângă biata soru-mea mult mai mică, de-a murit turbată, Simcuța, adică mă-sa poetei Lucida Tahoma, pe care au muşcat-o la gunoaie câinii noştri de dimineață.

– Ah, cât am iubit-o! gemu înfiorător Melecan, făcându-se alb ca varul în urma unei sincope mai degrabă respiratorii decât cardiace, având aerul că vrea să cadă de pe fotoliul primăriei.

Doamna gardiană se repezi spre el cu un pahar de borviz rece, dar el îşi reveni cu precizarea că:

– Am iubit-o, doamnă, am iubit-o şi poate că a mea trebuia să fie Ionela asta, ca şi fiul ei, Pantiuşa, interlopul ăla ahtiat după aur incaş ca

Pizarro, actualmente pizzar acoperit la Orvieto, dar se zvonea că locuind ea în gazdă la dumneavoastră, derulaţi dimineaţa şi seara nişte exerciţii spirituale nu tocmai principiale! Cel puţin aşa vă bârfea Puricilă.

– Vai de mine şi de mine, domn' Melecan, din câte neînţelegeri şi dezinformări e făcută această viaţă! zâmbi enigmatic teoloaga cea argintie. N-aş vrea să-mi aduc aportul la dezvoltarea încă şi mai accelerată a durerii dumitale, până la turbare, însă cinstea şi corectitudinea mea de om şi de vecină, mă obligă, în fond şi ca o autocritică, să te informez că domnul Garamond e din când în când bătut rău, biciuit, de această fiară care a ieşit din Ionela noastră, poate fiindcă nu-l mai suferă deloc pe bătrân de când e încurcată parapsihopupu chiar cu editorul Vasea, căruia îi este şi secretară, şi profesoară de marketing cu studenţii la seminar seara, de la editor având referentul telefonul ăla miliţienesc, dotat cu antenă telescopică şi cu o cameră foto digitală primitivă, ce nu se poate descărca decât pe calculatorul de la facultate. Ea îl croieşte cu nagaica, de parcă ar fi dulăul ăla răbdător, Puricilă, şi apoi îi fotografiază dungile, iar generalul Vasea descarcă, se uită şi comentează cu paraşutele lui instantaneele.

Podreadcicul Melecan îşi făcu mai lejer nodul de la cravata albastră cu dungi vişinii, simţi că turbează de durere şi pufăi ca o locomotivă cu abur produsă înainte de război de clasa muncitoare de la Reşiţa. Părea foarte bătrân şi înţelept, adică un interlocutor plăcut pentru o doamnă care aleargă pe ultima pistă şi nu vrea să piardă trenul istoric.

– Secretară, zici? dădu el afară încă un jet de aer indignat. A ajuns să se complacă în situaţia asta, Ionela, tocmai ea, Ionela, cea atât de mândră odinioară de arborele ei genealogic!

– Tartorul cel mare, izbucni cu ură doamna Vidman, este criticul literar Vasea, care nu vrea să renunţe la octogenara şi cicălitoarea sa nevastă, Cocuţa, de s-a ţinut cu un ilegalist, Pentelei Şoimanu, ăla de s-a curăţat în luptele cu partizanii capitalismului şi ai economiei de piaţă. Ca filozof al demersului critic în postmodernitatea plăcerii, generalul Vasea zice că nu poate medita dacă nu e stimulat de o veritabilă Xantipă!

– Vasea, iarăşi Vasea! mormăi inginerul cu privire de câine rănit care abia aşteaptă să-şi sfâşie bandajele, neînţelegându-le rostul. Peste tot mă ciocnesc de generalul parapsihopupu Vasea, doamnă!

– Pe de altă parte, nici pisicuţa de Ionela nu pare dispusă a se despărţi de domnul Garamond. El îşi are încă farmecul lui de cotoi! continuă cu dragoste pensionara. Iar ea a învăţat de la ilegalista Cocuţa nu numai să-şi facă coc, ci şi că bătrâneţea este o invenţie burgheză. În plus, referentul iubeşte câinii ca pe copiii săi. Îndeosebi pe-ai generalului Vasea, de care vede când le pleacă stăpânul pe la congrese literare şi târguri de carte. Da, pe lupii Corbu şi Şarona, pe rottweilerul Rott şi pe pitbullul Pit îi şi visează des, are fantezii cu ei. I se întâmplă când bea, şi

mai doarme pe la noi!

– Ionela, ah Ionelo, zise cu dragoste antreprenorul Melecan, cum te-ai jertfit tu cu o generozitate de necrezut, pentru a ne reeduca şi pe unul şi pe altul!

– Ionel Garamond, dragule, este un caz tipic de needucabil! zâmbi cu tristeţe gardiana. El are şi fantezii treaz cu handralăii lui Vasea. Speră să se îmbogăţească!

– Şi ce e rău în asta? De ce-am mai făcut revoluţie? Nu ca să ne îmbogăţim?

– Să ne îmburghezim şi să ne moşierim. Corect! N-au zis Caramitru şi cu Dinescu aşa, atunci, la teveu?... Că dictatorul a fugit! Fraţilor, revenim la regimul burghezo-moşieresc! Eu voi fi burghezul, iar Mircea moşierul...

– Corect! Să ne îmbogăţim cât mai repede şi cât mai ţine!

– Dar nu pe orice cale, iubitule! Ştii, pufni în râs baba, turnându-şi vodcă, o vecină de-a mea de palier, mamă eroină, creşte o viitoare blondă cu ochi mari, adânci, albaştri, Madonnela, o fetiţă cu o carnaţie rozalbă ca floarea de cireş, fata lui Maradonel al ei. Şi ca să se călească şi să se mai bronzeze, dar şi să mai slăbească, fiind ea aşa, mai grăsunică, de răsfăţată ce e cu dulciurile economiei de piaţă, o mai lasă vecina în curticica mea lipită de bloc, să mai zburde complet goală, exceptând pălăriuţa de soare, printre fluturaşi de aur şi zorelele albastre, roze şi violet, ca o nimfă rubensiană în miniatură... Iar Garamond al tău la ce se gândeşte, obsedatul, fotografiind-o regulat de la etaj? Să inventeze el un soft utilitar care să împreuneze grafic pe această îngerească, pe Madonnela, iubire, pusă-n patru lăbuţe, cu handralăii lui Vasea, cu dulăii Rott, Pit şi Corbu, iar căţeaua Şarona să stea în coadă şi să se uite cu gelozie! Da, o idee extraordinară! Auzi, dragă, la ce s-a gândit! *Un soft care să decupeze bucăţi dintr-o poză şi să le lipească la altă poză!* El se laudă că dacă vinde unui publicitar occidental un asemenea clişeu, care îţi dă adevărata senzaţie de fotografie, asociindu-i şi un peisaj uşor recognoscibil ca tipic românesc, păi atuncea e un baron, un mogul făcut, se umple de bani!

– Nu e informat! obiectă sceptic vicele Melecan, salivând în exces. Vin de acolo, de peste Baltă, de la o înfrăţire a localităţilor noastre. Auzi! Micuţa Madonnela acuplată cu dulăii Rott, Pit şi Corbu, iar căţeaua Şarona stă şi se uită! Hm! Protestează imediat şi filoanimalele, şi pedofilii, doamnă! Nu se poate exploata comercial deocamdată. În schimb ideea cu softul ăla nu-i rea. Cine ştie ce vremuri politice vin! Numai să aibă cine să-l facă funcţional şi să-l comercializeze. Dar nici ideea cu filmuleţele şocante nu e rea. Dacă eram eu Garamond şi aveam telefon din ăla cu o cameră foto, plus softul de mânărit fotografii, păi aş lucra cadru cu cadru altă animaţie. Eu aş înscena imaginar cum dulăii Rott, Pit şi Corbu o pun jos pe micuţa Madonnela, cum o sfâşie şi cum îi hăpăie

cărnița cu cartilaje şi oscioare cu tot. Nu mai rămâne nimic din puştoaica voastră, decât scalpul ăla blond inconfundabil. Pe care Şarona, mai chibzuită cățeaua, îl ia-n dinți să-l îngroape adânc în chiar grădinița dumitale!

– Păi tot asta i-a dat prin gând şi lui Ionel Garamond al nostru! deveni baba mai atentă la podreadcicul Melecan. Un scenariu tot aşa horror, de prelungită criză alimentară, parcă emanat de la mintea diabolică a aceluiaşi licantrop... În final, dulăii Rott, Pit şi Corbu, din inițiativa Şaronei rămase gravidă cu toți trei, iar locatarii nepracticând ecomila şi nedându-le de pomană, ajung să scape de inaniție numai strecurându-se la mine-n curticică şi, au-vai-vai! sugrumând lângă bloc sub geam pe îngereasă, cum propui şi tu! Ei tuspatru o sfâşie şi o devoră pe Madonnela noastră, cu scalp cu tot însă, de nu mai rămâne decât pălăriuța, pe care fiarele sapă o gropiță mică, s-o ascundă unde-i tufa de trandafiri mai țepoasă, la loc însemnat de o pungă cu oase de peşte oceanic fără colesterol, aruncată de vrăjitoarele alea de la etajul patru!

– Înțeleg că ar fi un clip publicitar, se concentră să înțeleagă conținutul scrisorii de intenție a babei vicele Melecan. Şi ce produs vreți să promovați cu acest cvartet canin care ascunde perfect urmele crimei!

– Un detergent care curăță orice pată, domnule!

– Depinde şi de publicul țintă, de ora de difuzare... Nu cred că poți să-l bagi în *prime time*!

– Dar vorbeam de Ionela, nu de Ionel! coti imediat discuția zâmbind enigmatic teoloaga. Ea le are cu marketingul, nu el! Toată generozitatea, ecomila față de bărbați, trebuie să-ți mărturisesc că şi-a însuşit-o pisicuța cât a stat în gazdă la mine, dragă, şi am convorbit în ore lungi de insomnie.

Telepatic, faptul că se vorbea de Ionela se transmise ca ştire de top spiritului spălătorului de morți Garamond, de resimți sufleteşte, ca inspector de mediu ce şi-a neglijat tocmai propria casă, o durere profundă, că e încornorat pe nedrept, exprimată mascat în regretul că n-a avut portabilul la el să fotografieze, pentru un bănos *slide show* publicitar uşor de exportat, moment cu moment scena în care maidanezii de la noi de la bloc, deşi obezi, încolțesc o pisicuță la gunoaie, o sfâşie şi şi-o împart dintr-o ciudată poftă de sânge proaspăt, din instinctul de eliminare a concurenței şi, poate, din necesitatea psihologică de a fi apreciați de practicantele ecomilei pentru vigilența lor proverbială.

Falnica mlădiță a chiaburilor de la Câineni tresări şi îşi cuprinse obrajii neraşi în palmele mari, grele şi urâte de plugar, privind visător la delicata, fragila azi fostă gardiană şi amintindu-şi bănuiala de demult că Ionela se îndepărtează de el fiindcă e de cineva consiliată să nu-şi lege destinul de un individ cu origine în veci nesănătoasă şi cu viitor în

conformitate cu aceste condiții esențiale și inițiale de lansaj în viață, care te asigură că mai devreme sau mai târziu vei primi dureroase lovituri peste bot în carieră.

– Nu mai serviți? parcă îi ghici gândurile pensionara văzându-l că într-adevăr nu servește nimic.

– Mersi, dar ciugulesc câte ceva la fiecare audiență!

– Vine lume multă la dumneavoastră, observă cu respect doamna Vidman, ștergându-se cu șervețelul pe guriță de luciul unei pete de margarină bogat în emulgatori.

– A fost un prim val imediat după alegeri, când credea oricine că tot ce zboară se mănâncă, Acum s-au mai domolit, nu atât pentru că ar fi înțeles dificultățile noastre bugetare pasagere, ci fiindcă eu am eradicat corupția din primăria mea!

– Cum?

– Simplu: nu promit niciodată nimic din ce nu pot să fac. Să știți și dumneavoastră un lucru. Când un funcționar public zice că să mai vii, să mai vedem, poate intrăm în NATO, să mai așteptam, este cu certitudine ciubucar, integrat într-o mafie întreagă! Ar merita dat afară, să-l sfâșie și să-l mănânce câinii, de îndată ce e demascat că practică demagogia. Amânând, el nu face decât să pună neajunsul la licitație în folos propriu, pentru a servi doar pe cine știe el într-o chestie care *se poate,* dar nu pentru chiar atâta lume câtă se interesează de ea. Dar noi, eu și cu tovarășul Gavriliță, am eradicat de tot la noi în primărie demagogia!

Fața vicelui deveni rigidă ca a unui coiot la care turbarea și tetanosul cooperează sinergic, semn că partea protocolară a audienței se sfârșise. Deschise o condică mare ale cărei coperți lemnoase sunară neplăcut izbind furnirul biroului. Luă un ieftin pix de plastic în culorile partidului și apăsă pe el să-i scoată mucul cu bilă, privind fix și evaluativ audiata, ca un coafor care alege culoarea potrivită pentru o podoabă capilară pe care abia așteaptă să o scarmene.

Se făcu în separeu o tăcere mare, încât prin ușile capitonate pătrunse înăuntru ca o stafie didactică ceva din pulsul orașului. Sirene de mașini de pompieri, de ambulanțe, de poliție, totul foarte îndepărtat și difuz, parcă marginalizat de invidia mult mai apropiată a unor cetățeni care voiau și ei să vorbească, niște treburi având, cu același vice nedemagog și incoruptibil.

– În ce condițiuni, pe scurt, v-ați pierdut piciorul la revoluție?

– Care picior, domnule? simți doamna Vidman că-i sare muștarul și îi vine să ia în piept măsuța cu bunătăți și să se repeadă la el ca o vulpe la un cocoș și să-l scarmene.

– Păi, văz că dreptul, se chiorî mai bine, adică indecent, sub masă, burghezo-moșierul Melecan.

– Domnule, țin să-ți atrag toată atenția că nu mi-am pierdut niciun

picior la acele evenimente! Mi-a degerat puțin o labă, suportabil. Şi nici nu prea se cunoaşte. Cârjele le port din corectitudine politică. Să fiu mai protejată, să pătrund mai uşor la medici, la profesori, la diferiți funcționari. Şi dacă vrei să ştii mai bine cât de validă sunt pentru detalii mai plăcute, află, dragă, că are Vivişor nişte patine cu rotile. Astea se fixează foarte strâns pe glezne. Ei bine, pot să alerg cu ele fără nicio dificultate, unde e trotuarul cât de cât întreținut! Numai vârsta mea onorabilă şi prejudecățile, care încă îi domină pe unii cetățeni, cum ar fi Ionel şi Vasea, mă împiedică să nu mă slujesc de ele pe stradă.

Şi foarte supărată, madam Vidman trebălui în poşetă şi îşi scoase o țigară, pe care i-o dăruise mai demult cineva şi o pusese bine, nu pentru că nu fuma, ci doar pentru că începuse să se mai abțină în scopul de a economisi, compensând la Vivi unele cheltuieli devenite problematice de când i se relativizase leafa.

– Tot Vasea e de vină! dădu ea cu duioşie din cap în sus, luminându-şi ochii verzi cu ale căror frunzişuri urmărea înălțarea către tavan a dăunătorului fum.

– În ce sens tot tovarăşul Vasea? rămase cu pixul în aer vicele.

– În orice sens, chiar şi în cel contrar, însă în mod sigur în toate direcțiile! răspunse cam în doi peri teoloaga.

– Adică! mârâi destul de supărat vicele Melecan pentru că lucrurile tindeau să se complice, pensionara necerând permisiunea de a fuma la el în primărie ca pe şantier şi chiar mai mult decât atât, îşi mai turnase la țigară un păhăruț de vodcă.

– Vreau să zic că adică în mod concret de ce considerați că tot generalul e de vină? reveni el energic dar cotit asupra întrebării.

– Tinere domn, îl abordă cu elan tanti Cici, ca o editoare pe un debutant, potrivindu-şi să nu-i cadă pălăriuța de mătase galbenă, este datoria noastră, a mai vârstnicilor, să povestim la tineret măcar *cum a fost*, dacă nu mai suntem în stare, au-vai-vai, sănătatea nu ne mai permite, *să muncim în locul lor!...* Să mai muncim în locul lor!... Aşa, a venit revoluția cu evenimentele ei şi ni s-a atras atenția la TV, pe care o urmăreau toți, că s-au umplut principalele oraşe de terorişti, lucru care nu era chiar o noutate la noi în cartier, unde îi auzeam asurzitor cum atacă frenetic unitatea militară, ca să-i ia ei cu japca rachetele, blindatele, muniția şi depozitele de produse alimentare.

Iar bietul Vasea venise, încă de pe când decola elicopterul părăsind revoluționarii pe terasa Comitetul Central, să se adăpostească la mine, de unde nu i-ar fi dat nimănui prin cap să vină să-l ia şi să-l facă ministru, aducându-mi cu el şi pe octogenara sa soție, care am constatat că este o femeie tare de treabă şi foarte cultivată. A călătorit şi la Paris, dar mai des în Uniune. Numai Ionel ştia de Vasea, că nu puteam tocmai lui să nu-i spunem. Stăteam adesea toți patru, adică cinci dacă o numărăm şi pe

Vivişor, şi urmăream la TV, de fapt la TVR sau mai bine zis TVRL, evoluția situației, când ne pomenim că vine de sus de la trei, cu o expresie de panică şi revoltă pe figură Ionela, certându-ne că, laşilor, laşilor, e atacată unitatea militară de lângă noi, se dau lupte crâncene şi dacă teroriştii se încuibează acolo şi iau tancurile, taburile, tunurile de câmp şi cele antiaeriene, ce armament uşor şi ce muniție mai e pe-acolo, precum şi echipamentul de transmisii, plus rachetele şi se duc cu toate acestea peste cei de la radio şi TV, atunci zadarnice au fost toate eforturile Frontului. Trebuie să ieşim cu toții din blocuri şi să ne strângem ca un gard viu în jurul cazărmii. Haideți, fraților să mergem! Să ne înarmăm fiecare cu câte un ciomag, bâtă, coadă de mătură, ce găsim, şi cu câte o lumânare în mână, să ne îndreptăm într-acolo unde se aud turbatele rafale!

Al dracu domnu' Vasea, după ce a cântărit-o din ochi pe dinafară şi pe dedesubt, încât s-a şi hotărât în acele secunde istorice s-o promoveze, a zis că are dreptate fata asta, dar noi toți din cameră cu excepția lui Vivişor suntem cam înaintați în vârstă şi, decât să ne împiedicăm în ciomege noaptea, mult mai indicat ar fi să se pună la contribuție experiența noastră de viață şi chiar managerială în alte domenii. Noi vârstnicii putem face exact ce nu poate face tineretul! Noi ne putem asuma răspunderea de a conduce competent şi patriotic, în acestei momente mai dificile, diferite compartimente ale vieții economico-sociale, partea proastă fiind tocmai faptul că *ăsta*, adică fostul preşedinte, n-a lăsat succesorului drept bunuri după moarte nici creier, nici rațiune, ci doar un anumit vid de putere!

Zis şi făcut. A ieşit Vasea în casa scărilor şi a început să urle că stimați concetățeni, veniți să salvăm Frontul din ghearele teroriştilor! Lăsați mame, lăsați neveste, lăsați fii şi fiice, ieşiți în stradă cu toții ca să apărăm dinamica fără egal a evenimentelor din ultimele zile!

Urla aşa de tare încât nu am nici cea mai mică îndoială că au receptat mesajul toți locatarii, Dar de ieşit la confruntare n-a ieşit niciunul. Doar Pentelei al Ionelei ce se arăta mai belicos, dar i-a ascuns mă-sa izmenele şi bocancii. N-a mai ieşit nici el, spre marea satisfacție a domnului Garamond. Pasămite, tocmai se revenise la TV cu precizări asupra teroriştilor, asupra instrucției lor deosebite, fapt care a făcut ezitanți pe mulți, îndeosebi pe tineri. Degeaba latră acum unii şi alții cum a fost, că n-a fost aşa cum spun ei, tocmai tineretul ezita să iasă. Era cel mai fricos! Revoluția s-a făcut cu adulți şi cu bătrâni, cu foştii comunişti! Când au văzut că se trage, băieții şi fetele au fugit ca potârnichile! Şi aveau şi dreptate: mai mare jalea s-o mierleşti tocmai la spartul târgului, când se întrezăresc facilitățile unui nou regim, plus că poți vedea lumea!

Uşa cea înaltă şi demult sculptată a separeului se deschise cu tandrețe şi o secretară de vârsta Vivianei privi în interior cu o dulce nelinişte. Ea estimă repede că domnul vice se află în relații pur

consultative cu o doamnă foarte în vârstă şi se retrase cu discreție.

– Ar fi inelegant din partea mea să polemizez cu cineva care este de altă părere, dar eu îmi aduc aminte că în hărmălaia aia a fost şi populație mai tânără şi mai tare-n sentimente care a ieşit!

– Da, a ieşit. Dar cum a ieşit? zâmbi mefistofelic madam Vidman. S-a cam uitat cum a ieşit. Sau nu se ştie cum a ieşit. Să-ți spui eu cum a ieşit de la mine din bloc!... A vorbit nebunul de Vasea, a mai adăugat câteva cuvinte mai şterse, deşi le voia mai patetice idiotul de Garamond, făcând apel la cum s-au luptat străbunii cu invadatorii meleagurilor noastre, n-a ieşit absolut nimeni, şi atunci au intrat în holul blocului doi băieți care lucrează acuma la Complex la Vulcanizare, mai priceput fiind grasul ăla de repară yale. Ei se dotaseră cu un burlan de tablă de scurgere, pe care îl foloseau şi ca portavoce pe rând. Băăăi, bulangiilor! au început să zbiere ei, deja răguşiți de cât colindaseră, fie din proprie inițiativă, fie la sugestia unor agenturi cu intenții pernicioase. Ieşiți bă, la revoluție, porcilor! Nu mai stați ca fraierii în case, că nu se trage!!!

– Chiar aşa au zbierat?... E prima oară când mi se relatează că au fost cetățeni cu mobilizarea şi nu doar teveul şi securiştii imposibilei lustrații i-a scos!

– Băăăi! Băi bulangiilor, ieşiți, bă, la revoluție, nu mai stați ca fraierii în case, că nu se trage, iar cine iese, îl trecem pe listă şi primeşte carnet de revoluționar, diplome, medalii... Că şi la Baricadă s-a strigat să se privatizeze Intercontinentalul şi Hotel Lido, s-a şi propus cărei familii să i se dea în proprietate! Ieşiți, băi proştilor, că cine riscă, primeşte scutire la dări de orice fel, i se atribuie spații comerciale pe de-a moaca, i se dă terenuri intravilane şi altele, agricole, în comunele suburbane. Plus avantaje virtuale, pe care nu e momentul să le precizăm. Veniți cu noi! Veniți să salvăm Frontul din ghearele teroriştilor! Veniți, că nu se trage! Gândiți-vă că de certificate depinde poziția voastră socială, viitorul copilaşilor voştri şi a edițiilor ulterioare ale copiilor copilaşilor voştri!
Veniți, concetățeni, veniți! Veniți cu noi!

Aşa strigau Coştei şi Sumotaru în holul blocului, şi când au auzit că nu se trage, deşi se auzeau rafale, şi că se dă spații comerciale şi terenuri, dar nu se vor plăti impozite, au ieşit o grămadă de locatari, cu fulare, cu mănuşi, cu fesuri şi căciuli, parcă îi chemase Partidul, zic Partid cu p mare, să curețe zăpada!

Vasea al meu, şi al ei, când a auzit ce recompense i se dă la revoluție la care iese, dă să-şi caute şi el mănuşile, fularul şi căciula de iepure, în haosul care s-a creat la mine în coteț cu atâția musafiri. O cățea de la noi de la bloc , Lisa, de avea şi are darul profeției, ne dovedi atunci la toți că miracolul se poate implementa, căci la întrebarea generalului parapsihopupu că *ce vom face cu libertatea*, ea stăpâni darul vorbirii, răspunzând sec că *gunoaie!* Indignat, cenzorul mare critic hotărî atunci s-

o ia cu el pe străzi, s-o împuşte fie teroriştii, fie alte forţe. Dar octogenara de nevastă-sa, Cocuţa, care avea experienţa vieţii în toată hidoşenia ei încă din ilegalitate, zice că *tiho! tiho!* Adică să nu se pripească, fiindcă dacă e băiat deştept şi ştie unde să se ofere şi cu cine să vorbească, poate culege toate aceste facilităţi enumerate, cum ar fi scutire de impozite, spaţii şi suprafeţe, chiar şi fără să se expună la a-i degera vreo labă în gerul de origine siberiană care se lăsase peste biata ţară.

– Domnu' primar!... Domnu' primar! Mai staţi mult? C-a venit Andreea Esca de la ProTV şi v-aşteaptă! deschise iarăşi uşa tânăra cu guriţă aşa de mare încât, când o vedeai prima oară, întâiul şoc era să te întrebi cum de poate o fată să aibă o guriţă aşa de mare.

– Să se calmeze puţin! zise cu nepăsare Melecan. Nu vezi c-am treabă?

Şi întorcându-se spre superba babă, îi reproşă ca un om necăjit:

– Ar fi inelegant din partea mea să fiu în dezacord cu o doamnă, dar din alte confesiuni intime, am constatat c-au ieşit la *Aia din Decembrie* şi persoane care n-auziseră de scutirile de impozite, de spaţii comerciale şi de suprafeţe de teren. Dovadă, morţii! Morţii care sunt eroii noştri, ai tuturor, fără deosebire de culoare politică. Morţii, doamnă, la care cu toţii suntem datori moral să venim cu popa şi fanfara, ca să prezentăm la date fixe omagiile noastre sincere, ca şi la familii.

– Unde nu există vinovaţi pentru masacre, nu există nici eroi, ba din unghiul logicii pure, nici măcar morţii, domnule!

– Domnu' primar!... Domnu' primar! dădu buzna omul de serviciu peste ei. Alo! S-a strâns lumea! A sosit şi un reporter de la Ivenementu' zilii, unde analizează acum Cornel Nistorescu, ăla de ne regala seara la emisiunea *Câinele de pază* dupe Radio Total!

– A, Cristoiu! Spune-le că vin în câteva momente dădu distrat din umeri ca din nişte aripioare Melecan.

Şi, întorcându-se spre audiată, oftă cu jenă de preşedinte de supraputere, care se adresează unui neam socotit pe cale de dispariţie şi greu de integrat în suprastructurile civilizaţiei:

– Este inelegant din partea mea să laud unei doamne o altă doamnă, dar mie mi-a plăcut de o juristă care le spunea la părinţii de eroi s-o lase mai moale cu căutatul vinovaţilor, fiindcă oricum mortul de la groapă nu se mai întoarce decât ca priculici şi, în schimb, se creează neplăceri la alte familii... Dealtfel, timpul ne presează, pune presiune pe noi, începe conferinţa de presă şi încă n-am aflat ce mă interesa: nici cum aţi fost rănită şi nici cu ce credeţi că vă poate fi de folos primăria asta a mea!

Faţa vicelui deveni cadaveric de rigidă iar coperţile ca de lemn ale condicii avură o tresărire de impacienţă ameninţătoare.

Madam Vidman lua astfel la cunoştinţă cu surprindere că intrase în casa omului, pentru răcoare şi o toaletă mai igienizată, şi uite că se

ospătase din belşug fără vreun motiv precis şi, mai rău încă, poate în detrimentul vreunui cetățean cu adevărat amărât, lipsit de orice mijloace de a trăi de pe o zi pe alta, mai neajutorat decât ar fi fost câine la gunoaie.

– Ce să-ți spun de picior? râgâi şi râse ea cu un fel de indecență. Mi-a degerat după ce i-am dus lui Vasea la TV, când vremurile s-au mai calmat şi omenit, nişte sărmăluțe făcute de octogenara lui soție ilegalistă, Cocuța, o urâtă de sperie şi Moartea, şi Lustrația. Se băgase la noi la Complex carne din rezerve sau din ajutoare, iar varză murată la borcan aveam noi în boxă, şi aia nu s-a abținut să nu gătească. Eu am stat mai mult la teveu, murind de curiozitate să merg acolo, la TVRL. Şi m-am dus! Vasea a coborât mirat, a luat oala, a dus-o sus şi a adus-o jos, golită şi cu gaură de glonț în ea, poruncindu-mi s-o păstrez ca pe ochii din cap, fiindcă a căpătat valoare de patrimoniu! Apoi, m-am uitat şi eu pe la lupte, prin diferite zone mai zgomotoase, şi abia acasă am constatat că-mi degerase rău o labă. N-am cerut însă în viața mea despăgubiri şi nici nu voi cere vreodată haitelor de lupi, fiindcă eu sunt teoloagă privată cu frică de Dumnezeu! Nu înțeleg să-mi scot la licitație propria-mi infirmitate. Şi cu atât mai revoltător ar fi fost să cer ceva dacă s-ar fi ales din evenimente cu vreun glonț în cap Vivişor, nepoțica mea, pe care au muşcat-o azi-dimineață câinii la gunoaie... A apucat doar Vasea nişte avantaje, deşi s-a aşezat mai târziu la coadă, iar când să ia şi domnul Garamond, prin aprilie, nişte privilegii, a vorbit Pentelei al lui şi al lui Puricilă, unde crezi? La Piața Universității!

În concluzie, eu am venit la tine, îmbuibatule, ca la revoluție, şopti baba mai mult pentru sine, ca să transmit primăriei mă-tii un mesaj, că există şi cetățeni liberi, care n-au nevoie nici de ea, şi nici de funcționarii ei, hoți dar incompetenți, banditule, de iei şpagă să nu meargă transportul!

– Domnu' primar!... Domnu' primar! țipase domnişoara Gavriliță peste bombănelile babei. Mai stați mult? Gata!!! A venit şi domnu' Tucă de la Antena Unu!

– Care dă milioanele de la miezul nopții? deveni foarte atentă madam Vidman, întrucât intenționa să participe curând la acest concurs de urmărit emisiuni, ca să-i facă o mică zestre poetei şi s-o mărite.

– Este inelegant din partea mea că trebuie să părăsesc o doamnă înainte chiar ca să îşi exprime dorințele pe care ar fi trebuit să i le satisfac cu micile mele puteri câtă vreme bugetul rămâne centralizat şi nu dispunem de o reală autonomie locală, dar precum vedeți, obligațiuni presante mă obligă să mă retrag, lăsându-vă totuşi în compania domnişoarei secretar Gavriliță, care va lua notă de cele ce ați venit să cereți! lăsă vicele pe babă liniştită că n-a auzit-o aneantizându-l.

Ce naibii să cer de la tâmpita asta ? rupse tanti Cici, că n-avea dinți prea buni, câteva stixuri, socotind cu un fel de neruşinare că dacă mai continuă audiența economiseşte de o masă, ba chiar pentru toată ziua.

– Ia să cer eu chiar nişte bani de dantură! rânji ea ca un vampir.

Chiar la plăcile ei dentare se uita îngrozită fata, percepându-le ca pe flexurile unei lupoaice sălbatice alfa, fiindcă tot ce pălăvrăgise prin piață spălătorul de morți coafor de câini Garamond, ajunsese în lumea suburbană de la țară înflorit cu amănunte stranii despre ce se întâmpla în acel bloc cu trandafiri, de lângă gunoaie.

Vrăjitoarea de madam Vidman, demult decedată, ar fi gătit curent pe aragazul de la bloc tochitură din cap de pisică şi ostropel cu untură de cățel, invitând cupluri de strigoi cu moroii lor la orgii nocturne. Ei i se părea firesc dezmățul macabru, adică să citească unele cărți şi să gătească spurcăciuni, aşa cum învățase în călătoriile ei inițiatice prin Asia, unde se savurează orice, şi viermi, şi lăcuste, şi cuib de rândunică. De toate! Şi rață pekineză cu portocale roşii de Sicilia, şi curcan cu *urechi de lemn* ca ale secretarei de stat de peste Baltă, care nu ne aude deloc rugăciunile ProNATO!

Adesea năluca babei iese după miezul nopții cu pisica şi cuțitul la intrarea-n bloc, bântuind până şi prin stație, să i-o decapiteze vreun bărbat cu sabia de samurai, de preferință Sumotaru, ca pe mugurii de bambus, fiind un mare păcat curmarea unei vieți de către o femeie, ca ființă făcută de Dumnezeu mai mult să o dea. De aceea, în scopul consumului casnic, dar şi al comercializării prin vecini, ea ține în apartament o mulțime de pisici puse la îngrăşat, care nu s-au atins în viața lor de vreun şoarece!

Vasăzică, scria presa ostilă partidului şi domnişoarei preşedinte de la Cotroceni, madam Vidman întruchipează ipocrizia absolută, deoarece în aparițiile ei televizate propovăduieşte ecomila, că să dăm de pomană doar la maidanezi, nu şi la falşii cerşetori, sau la popii care nu sunt şi preoți, pe când acasă cu toată familia, deşi ocroteşte câinii, consumă rețete de pisici cu cireşe de pe tort, extrase din declarațiile de castitate vegetariană ale unei blonde, Brigitte Bardot, scriitoarea franceză ce-şi semnează Yourcenar cărțile de magie neagră despre limitarea siluetei de ambe sexe cu ierburi secrete şi agate negre din Țările de Jos. Şi, kebab peste pupăză, madam Vidman n-a participat la nicio Revoluție, decât ca gardiană sau ceva pe la arhive şi fişiere, fiind într-o viață anterioară o simplă vulpe roşcată cu o labă prinsă-n capcană tocmai când au apucat-o căldurile şi au vrut doi lupi sau trei-patru câini ciobăneşti s-o violeze, aşa c-a trebuit să se desprindă de inamic chiar cu prețul unei mici infirmități, de ți-era şi milă de ea.

– Spuneți, doamna gardină! zise cu blândețe fata, dezvăluind nişte dinți mari, gălbui şi cam cubici, creați prin spargerea de semințe de soroaică de către mai multe generații de femei ale lanțului ei genealogic, suficient de diversificat pentru ca să facă sex cu ea nu numai vicele intelectual Melecan, ci şi vag înruditul cu ea primar fesenist.

– Gavriliță, bată-te norocul să te bată, de pisică! Tu aici?... Dar cu

ce prilej? Că parcă la puşcărie ziceai că, după ce te liberezi, dai examen la aeronautică!

– Păi, am urmat-o, dar până când branşa va ieşi din criză şi se va relansa, noroc cu domnul Melecan că i-a plăcut de mine şi m-a băgat aici!

– Cam flecar, dar pare de treabă, bine intenționat, domnul vice!

– Foarte flecar!

– ?

– Ce, vă închipuiți că are acum conferință de presă, doamna gardiană?... N-are nicio conferință. E doar un mic truc de-al nostru, ca să-i atrag atenția când se-ntinde la vorbă. El trece în celălalt birou cu alt alegător care vine să se milogească pe-aici, iar eu termin repede-repede pe primul petiționar. Dumneavoastră ce-ați venit de fapt să solicitați?

– Eu n-am venit să cerşesc nimic pentru mine! apăsă cu mândrie cuvintele Mama Câinilor, teoloaga ecomilei. Eu mă aflu aici doar ca să vă sugerez că e bine electoral să dăm ceva mai mult de pomană, într-un cadru organizat, la animăluțele defavorizate!

Şi era cât p’ aci să se dea de gol baba c-a intrat în primărie doar pentru răcoarea edificiului şi pentru micile facilități privind un closet curat şi pe de gratis.

– Foarte bine, doamna gardiană! zise cu admirație fosta puşcăriaşă.

– Eu am venit doar pentru a face o sugestie de natură a mări fără niciun efort bugetul primăriei! Occidentalizând totodată transporturile!

– Spuneți, doamna gardiană! Vă ascult cu tot respectul! plecă ochii în jos fițoasa secretară, aşa sfios că amintea de Prințesa Diana de Wales, care avea să sfârşească tragic, împreună cu Dodi Al-Fayed, în accidentul din tunelul Alma, hăituiți de paparazzi, la 31 august 1997, în ultima zi a verii în care au ratat ai noştri calificarea pentru primul val NATO.

– Notează aşa: că creşterea mea a bugetului, dragă Gavriliță, e sustenabilă, indiferent dacă anglo-americanii învață sau nu de la francezi să ne respecte şi ne primesc cu ovații în primul val NATO, odată cu ungurii, cehii şi polonezii, că toți am făcut revoluții! Chiar dacă numai noi românii suntem singurii care ştim să dăm de pomană la câini...

– Da, doamnă, se vede după cârje că ați participat la Revoluție.

– Americanii ca americanii, mai e Bill Clinton care ne zâmbeşte cât de cât, ne-a redat şi clauza. Ştie ce sunt alea compensații. Dar englejii? rânji sardonic vrăjitoarea. Englejii nu ne ajută cu nimic, dragă Gavriliță! Degeaba mai fac umbră pe fața pământului! Ei nici nu-şi cer scuze pentru infamia din cartea istoriei că ne-a vândut Churchill 90% lui Stalin, nici nu fac lobby să le deschidă ochii americanilor la ce nedreptate uriaşă fac românilor, tinerilor noştri, al căror decembrie 1989 echivalează în jertfă, sânge şi eroism cât 1956 maghiar, 1968 cehoslovac şi 1980 polonez la un loc! Ascultă aici-şa la vrăjitoarea, c-am să tai în carne vie! De n-or să plângă-n pumni englezii ăştia vara asta cu zece rânduri de lacrimi, să-mi

zici mie cuțu, Gavriliță!

– Pân-or plânge englezii, mai bine să ne lămurim cum am mări fără niciun efort bugetul primăriei occidentalizând maxi-taxi! plecă iar sfios ochii în jos frumos fardata secretară, obsedată că numai oamenilor răi le e frică de câini şi de controlori.

– După cum ştii, se lăsă cuprinsă de farmece baba, fiecare linie de transport orăşenesc sau preorăşenesc are cel puțin un cap.

– Asta cam aşa e!

– Dar uneori aceste capete se suprapun. Mă rog, ce am observat eu e că la aceste capete sunt angajate multe persoane care doar ştampilează nişte hârtii de câte ori se opreşte tramvaiul, troleibuzul sau autobuzul.

– Da, controlori de linie... Ce-i cu ei?

– Analiza mea, făcută şi refăcută în lungi ore de aşteptare, m-a condus la concluzia că deservirea populației creşte calitativ dacă sistemul de transport se restructurează pe principii de atitudine civică, suprimând toți controlorii. Ar fi un bun exemplu pentru guvern că cu cât avem, se poate şi mai bine. Transportul merge şi, uite, returnăm fonduri la buget, ca să se aloce la cultură, de care se spune că ar fi deficitară.

– Teoretic da, însă practic ar trebui ca şoferii să dea dovadă de mai multă conştiință? Şi nu văd cum ar munci un om nesilit!

– Da' de ce să nu muncească?... Tovarăşul Vasea, de la care vin, spunea că o orchestră are nevoie de un dirijor. Iar eu aplic că la transporturi dirijorul trebuie să fie chiar publicul călător. El să dirijeze! Şi va dirija dacă i se va da educație civică şi eroică!

– Cum doamnă?

– Simplu, Gavriliță, simplu! Primăria să-l învețe pe transportatul în comun să se organizeze civic şi să ia atitudine ca să se implice. Să se termine cu afişarea *intervalului de succedare* şi la fiecare cap de linie să se pună pancarte mari, citețe, vizibile de departe, cu ora exactă de plecare a vehiculului din stația unde scrie *Urcare*. Atunci transportatul în comun vine pe refugiu, beleşte ochii şi reține la cât îi pleacă vehiculul după grafic. Apoi, întreabă pe cineva cât e ceasul. Iar dacă şoferii tot vin şi se bulucesc la cap, merge un om la ei şi le atrage atenția, politicos dar ferm, c-a trecut o oră de când trebuia ca unul dintre ei să se sacrifice şi să plece în cursă. Aşa, riscul e să plece toți odată, în cârd, să nu se piarză, fiindcă intervalul de succedare e doar o medie incontrolabilă, afişată pe stâlpi doar în nădejdea că ne-ar ajuta să intrăm în NATO, în realitate e o jale, e ceva ritm pe-aici prin centru unde băgați şi vehicule de lux, şi e ritm deşi ar trebui să aveți gâtuituri. În schimb, prin cartiere e dezastru, umblă maşinile încârligate. Ca să nu mai vorbesc de liniile preorăşeneşti, familiare de când am găsit loc de veci mai ieftin într-un cimitir suburban, pe alea am auzit că se fură ca-n codru motorină. Şi dacă pleacă maşina ticsită de sardele umane, mai crezi tu, Gavriliță, că e românul prost să mai

composteze? Singura soluție e cum zic eu, şi aşa se face şi la euroatlantici, cu afişarea orei fixe de start din stația unde scrie Urcare, ca să se ia călătorii de şoferi, impulsionându-i prin blesteme şi înjurături!

– Doamna gardiană, răspunse pe un ton serios solemn fosta puşcăriaşă, am luat notă de sugestia dumneavoastră şi, fiindcă aşa cum a hotărât domnul vice Melecan corupția a fost la noi în primărie definitiv eradicată, eu vă atrag atenția fără nicio îndulcire a realității că, după părerea mea de sociologă şi consilieră, nu se poate face nimica!... De ce nu se poate face nimica? În primul rând, pentru că noi, ca şi primărie, suntem doar nişte beneficiari, ca şi dumneavoastră, ai acestor servicii ca şi urbane. În al doilea rând, că ideea este absolut cretină, fiindcă un şofer care şi aşa conduce la risc un vehicul ce trebuia de mult casat, atât îi mai trebuie ca să facă accident, ca să aibă discuții neprincipiale şi permanente cu călătorii că când a fost ora plecării în cursă! De aceea, este uşor de prevăzut că o asemenea măsură, bazată pe acțiunea civică a clienților, chiar dacă ministerul de resort sau chiar guvernul ar încerca să o impună ei populist, s-ar curăța ca revendicare de bază la prima grevă a şoferilor, dacă nu cumva ar fi chiar scânteia ce ar dezlănțui aceste mişcări revendicative tocmai când noi românii avem nevoie nu de o nouă Muşcătură grevistă, ci de o imagine de stabilitate, care să ne ajute să încununăm efortul pe care de şapte ani îl depunem în sensul consensului de la Snagov al tuturor forțelor politice privind intrarea în primul sau în al doilea val NATO, doamnă! Să ne fofilăm noi acolo-n NATO, fără lustrația bolşevicilor, fără microciparea câinilor, fără identificarea teroriştilor cu care s-a împuşcat armata, şi pe urmă om mai vedea! În fine, în al treilea rând, dincolo de cruzimea de a trimite controlorii în şomaj, negândindu-ne şi la copilaşii lor că trebuie crescuți, ce mă lasă perplexă pe mine retrospectiv este că să fiu eu a mamii dacă de când îl ajut la audiențe pe şefu' mi s-a mai plâns mie cineva că nu e bine transportat în comun pe raza primăriei noastre!

– Bine, Gavriliță, dar nici eu nu m-am plâns de transport! dădu cu frică înapoi pensionara. Eu nu m-am prezentat aici cu revendicări, ci cu propuneri! Eu am crezut că se poate ameliora ceva în cadrul aceleiaşi filozofii bugetare. Şi continui să cred că măcar principiul e bun, principiul că se poate face ceva!

– Bun, nebun, se enervă crizată până la un început de turbare şi secretara, rostul nostru aici-şa este ca să atenuăm şi să dezamorsăm disensiunile dintre interesele cetățenilor, doamnă, nu să le stârnim pofta de a se muşca unii pe alții! Până azi n-a venit nimeni la noi la primărie, cu astfel de strâmbe, să le bage şi să creeze probleme indescifrabile. Şi e şi normal să fie aşa, fiindcă transportații în comun sunt deobicei cetățeni cinstiți, patrioți, care aşteptând se gândesc mai degrabă la ziua de mâine decât la confort. În schimb, creează probleme toți ratații, toți risipitorii,

toți perdanții, care n-au izbutit să strângă bani de o mașină mică nici măcar sub Ceaușescu! Pleava asta lipsită până și de bunul-simț al resemnării, al ispășirii păcatului de a nu fi știut să se chivernisească, ea ne creează toate problemele, nu crima organizată! Și vii acuma dumneata, care ai abonament gratuit, pe când alții muncesc activ și plătesc mai mult de o alocație, și în loc să dai dovadă de cea mai e-le-men-taaară gratitudine, iei această atitudine exclusivistă și ai indecența și temeritatea să ne critici, în loc să fi adus o scrisoare de recunoștință domnului primar și tovarășului vice pentru cum e administrat acest sector al municipiului!

– Fac ceva pe abonamentul vostru gratuit, răspunse cu nervi la nervi baba. Crede cineva că se pot cumpăra cu nimicuri niște conștiințe?

Îl scoase din poșetă și făcu fărâmițe cartonașul deasupra farfurioarei cu mucul de țigară. Îi păru rău imediat, dar nu de el, căci oricum expira în câteva zile și trebuia să stea la coadă la chioșc, ci pentru că audiența s-a sfârșit și rămân atâtea bunătăți pe măsuță.

Puțin speriată, domnișoara Gavriliță își ceru scuze dacă a supărat-o cu ceva, o ajută să-și ia cârjele și îi vârî în buzunarele jachețichii roz câteva stixuri pe care bătrâna se făcu nu fără mulțumire că nu le observă.

Ah! și cât de stressant este să ieși din aerul răcoros al primăriei, unde ceva din puterea concentrată de veacuri acolo pare a curge vremelnic și prin vinele și varicele tale, ca să te pomenești pe un asfalt cleios, sub un cer fierbinte și atât de morocănos încât, chiar neștiind deloc astronomie, miroși că sus de tot, dincolo aerul de o chinuitoare strălucire, e așa o beznă perfectă, de-ți bagi degetele în toate orificiile, cum se exprimau vulgar în separeul lacustru și primarul Gavriliță, și generalul Vasea, și vicele intelectual Melecan, făcând-o să râdă pe teoloagă.

Oricum pălăriuța galbenă, de mătase, nu proteja mai deloc căpățâna bătrânei gardiene, al cărei stomăcel simți parcă mai tare arsura păhăruțului de vodcă sau ulcerarea regretului deciziei emoționale de a face fărâme-fărâmițe abonamentul gratuit. Iată un puternic motiv de a grăbi către stația de autobuz, unde dintr-un cilindru de culoare galben-sulf niște degete zbârcite au pescuit un bilețel verde, după ce au numărat mult metal dintr-un portofel foarte jigărit, amintire totuși de la editorul Vasea.

Ah! și câtă fericire este să ieși la autobuz și ție să-ți vina *chiar la țanc*, ca unui ștab la scară, pe când gloata s-a acumulat acolo în vreo patru'ș'cinci de minute! Pe chipul pensionarei înflori un tineresc zâmbet de satisfacție. Dar o femeie cu voce groasa și fustă lungă se uită mai bine la ce dă colțul și ce vine, observând către ai săi că stați încet, asta se reatraaage, duce-s-ar la balamuc! Și într-adevăr aia se retrase. Pregătirile de priză ale cetățenilor se opriră, dar foiala se reluă aproape imediat, fiindcă apăru o nouă mașină deja plină însă cu sardele umane.

Plecând de la legea empirică în conformitate cu care la aglomerație

nu mai compostează decât fraierii, doamna profesoară Vidman se zvâcni din cârje spre uşa din faţă, socotind că, văzându-se înăuntru, poate păstra liniştită biletul, să-l ia mâine Vivişor să-l vizeze pentru Budila-Express, când se va duce să-i dea Vasea examenul. Dar şoferul, un bărbat cu ten tânăr şi păr cărunt că şofase pe vehicule expirate, îi închise în botul rânjit uşa, de teamă că rămânând apoi deschisă, nu va mai vedea în oglindă ce e pe scări. El făcu totodată un gest de neputinţă, de părere de râu din umeri şi preciză încurajator din sfârcul degetelor că va urma un al doilea val de maşini şi să-l apuce baba pe ăla, ca şi România pe NATO!

– Duce-te-ai la balamuc! se pomeni suduind madam Vidman împrumutând inconştient limbajul cetăţenei de mai'nainte, pe care o văzuse cu jind că apucase să urce cu toată familia şi deci economisise o grămadă de bilete.

Dar acest şofer cu inimă binevoitoare şi cu imaginea civilizată avu dreptate. Veni foarte repede şi al doilea val.

Teoloaga ecomilei, cum simţi cu instinctul ei de căţea bătrână că de după colţ mai apar două vehicule, la care se tot repezeau nişte maidanezi grăsuţi, rumeni în obrăjori şi veseli, îşi scoase din portofelul cel jigărit biletul verde şi îl luă în gură, gândindu-se că îi va fi greu cu cârjele să execute această operaţie în maşină. Evident, îşi pierduse orice speranţă de maşină tot arhiplină încât să scape necompostată. Categoric, din această pricină nu putea să fie decât nervoasă, fiindcă e greu să compostezi bilet, după ce atâtea luni de zile ai circulat cu abonament primit pe de-a moaca. Orgoliul costă! Sărac şi fudul! Şi incontestabil a deranjat-o foarte tare insolenţa că la volan era un tinerel gol până la brâu de caniculă şi, lângă el, o fetişcană deşuchiată care îşi pusese tricoul galben provocator exact invers, adică cu yesul în spate şi cu năul în faţă.

Acest cuplu care convorbea nonşalant avea aerul că se uşurează în gura la care aşteptase chiar patru'ş'cinci de minute. Cel puţin aşa i se păru babei când băgă de seamă că tânărul e mai isteţ decât ăla căruntul, din cauza iubirii, şi nici măcar nu mai deschide uşa din faţă.

Cetăţenii, cu expresii de satisfacţie că a venit repede cea de-a doua maşină, se buluciră către cele două uşi libere. Dar unii dintre ei, persoane mai pipernicite sau mai nemâncate, care nu se prea bizuiau pe propriile forţe ca să coboare la nişte staţii mai apropiate, se proţăpiră cam în preajma uşilor, aşa făcându-se că care mai voia să se caţere în vehicul nu puteai trece de acest baraj şi se uita cu jind la golurile care precedau şi respectiv succedau dopul cald de biomasă omenească din dreptul uşii doi.

– E loc la mijloc! Să mai urce de la scară! lătră ascuţit gardiana, ca o hienă care cheamă haita cu disperarea că fuge prada. Ea nu se mai gândea deloc la imprecizia exprimării, fiindcă de fapt nu la mijloc era loc, ci aşa cum s-a menţionat lasciv, mai înainte de mijloc şi apoi după mijloc.

– Au! Biletul!... Biletul *meu*!... *Oh, mon Dieu! J'ai perdu mon*

billet! mai semnală ea ca muşcată când îşi dădu seama, nu fără perplexitatea că tocmai ei i s-a întâmplat ceva atât de ridicol, că depărtându-şi buzele pentru a se sluji de limbajul articulat în loc să muşte, micul dreptunghiuleț verde se rotise întâi ca o pală de elicopter, apoi *comme un rabatteur à griffes d' une moissonneuse-batteuse,* şi plutise până pe o diaree tot verde dar mai deschis, de îngheţată topită, şi fie se confundase cameleonic cu ea, fie îl luase pe talpă vreun călător care a apucat să se aburce în solicitatul mijloc. Parcă i se topise biletul.

– Hai mai sus! Mai sus, că e loc pe interval! Nu porneşte cu uşile deşchise! găsi ea cuvintele potrivite, ca şi cum numai buclucaşul de bilet o oprise până atunci să tacă.

Şi poate cu o elementară bunăvoinţă s-ar fi făcut loc şi pentru ea, mai ales că nu avea nimeni nimic cu o bătrână care mai umbla şi în cârje.

În fond, este un motiv liric abundent pentru cine mai are în viaţă mamă pensionară şi fără ajutor, să te mai gândeşti din când în când cum se mai descurcă un vârstnic într-o lume care n-are nevoie nici de poezie, nici de înţelepciune. Şi să-i faci loc pe scara maşinii să penetreze pe interval. Ba să salţi şi în sus vreun nesimţit sau vreo pipiţă, care se face că nu observă cârjele!

Dar fosta gardiană, poate şi fiindcă avea pe conştiinţă generaţii şi generaţii de deţinuţi reeducaţi, purta în voce *un nu ştiu ce* imperativ şi iritant ca vodca, de care bineînţeles că nu era deloc conştientă, cum nu sunt nici cadrele didactice din învăţământul obligatoriu.

Astfel, lumea din autobuz ca personaj colectiv avu percepţia nu doar a unei chemări, ci şi a unei evaluări, ceva cum simte o suplinitoare când e ameninţată să organizeze *acţiuni* cu elevii în vacanţă, că şi-aşa are doar calificativul Bine, nu Foarte Bine. Orizontul de aşteptare pe caniculă vreme de patru'ş'cinci de minute al gloatei iritate era doar ca babornița cu costum roz, pălăriuţă galbenă şi cârje de lux să se milogească expresionist de umil, numai să fie luată şi dânsa în mijlocul de transport în comun, nu să mai stea şi jos.

Dar ea poruncise cu ostentaţie, de ziceai că-i generalul Vasea:

– Hai mai sus! Mai sus, că e loc pe interval!

Amu, oricine înainte de a-şi lua maşină mică învaţă că adesea într-un vehicul aglomerat, şi mai ales în maxitaxiuri sau în din alea pe cartelă magnetică, fiindcă urcă şi călătoreşte omenire mai spălată, cu cât urcă densitatea de carne vie, se ajunge la o stare cu atât mai tensionată în sensul plăcut al cuvântului, încât indiferent de sex, de cobori şi ajungi acasă, manifeşti o mai mare receptivitate, contrazicându-se la Bucureşti oroarea poetului Canetti de atingere din poemul sociologic *Masse und Macht*. Şi cam e o discriminare inconvenientul că acest masaj, amintind cum linge căţeaua puiuţul, nu se întâmplă şi în autovehiculele grele, unde pe scară mai mică se produce contactul dimineaţa, când călătorii şi

călătoarele merg de fapt la servici, şi aproape niciodată pe caniculă omorâtoare, când paradoxal, deşi populația se îmbracă subțire până uneori la un fel de transparență, orice atingere creează efectul exact contrar şi te poți alege şi zgâriat pe ochi dacă eşti neinspirat, semn că multe călătoare au reținut din studiul bucureştean al balcanicului Canetti, că decența cere să-ți exprimi energic oroarea de contact pe suprafețe mari, asudate.

O asemenea caniculă de vise rele a fost în ziua când au muşcat-o câinii pe poetă la gunoaie. Şi pe treptele uşii a doua se fixaseră cu nişte porțiuni mai joase şi mai rotunde spre exterior vreo patru cetățence altminteri ciolănoase dar toate coafate creț numai că în nuanțe diferite, navetiste cu vechime, care nu mai cunoşteau mila, cu atât mai puțin ecomila față de o cățea bătrână cu dinții de lână.

– Ei babo, zise una din ele cu veselie, te caută moartea pe-acasă, şi mi te plimbi în orele de vârf, când iese schimbul de la servici!

– Păi cum să nu se plimbe, fa, dacă le plăteşte primăria abonamentele pe de gratis? Şi nici nu le impune de la ce oră până la ce oră să circule, nu când merge sau vine lumea de la servici! lămuri o alta ca despre un obiect, fără a se uita la babă, care ca şi cum ar fi muşcat-o se porni pe urlete acute.

– Mă plimb, fă nenorocito?... Vin de la spital! De la SPITAL!... Dare-ar Dumnezeu şi Maica Domnului să te plimbi şi tu pe unde mă plimb eu şi să trăieşti dintr-o pensie ca a mea, două guri, că mai am şi nepoata şomeră!

– Nu mai apucăm noi pensie! replicară într-un glas cele două salariate, dar anumiți cetățeni din vehicul apreciară că agresatele, ca persoane active, erau mai prețioase pentru societate decât cotoroanța de jos, care nu tace dracului din gură, tocmai când, ca să ieşim din criză, guvernul ar trebui să mai reducă pensionarii. Aşa că dintr-un fel de rumoare de nemulțumire se alese un fel de voce de lider sindical conştient că veniturile salariale se împart în orice societate după cât de asurzitor strigă fiecare *Demisia!*. Cu vocea lui de bas astral, el persiflă într-un mod foarte enervant pentru handicapată eforturile ei într-adevăr deplasate de a se agăța neapărat de *acest* autobuz, ca şi cum ar fi fost singurul de pe traseu şi cu o destinație europeană de răsunet! Cum ar fi Monte Carlo sau Davos.

– Lasă, babo, mai suferă nițeluş, c-a scris aseară la radio că de la întâi vă bagă vouă autobuze, numai pentru pensionari, să vă împlimbați numai pensionarii! Pensionarii şi primarii care vă pupă-n bot! stârni el reconfortante la o oră de vârf hohote de râs, printr-un singur spirit de glumă, valorificând umorul lui de vârcolac.

– Scria la radio, ai!

Madam Vidman, uimită că minciuna că vine de la spital n-a avut niciun efect la oamenii muncii, îşi dădu seama că se îmbrăcase prea

elegant pentru drumul la generalul Vasea. Când te îmbraci în roz şi galben, când ai bucle mov şi atâta tencuială roşie pe obrăjori, e firesc să nu te prea creadă populația că te întorci de la spital.

– Vasea, Vasea, iubitule, ah! ce mi-ai făcut! Ce mi-ai făcut iar! oftă ea, în timp ce inima îi tresări de un fel de speranță în autobuze fantomatice, aşa că n-a mai detectat ironia muşcătoare că *scria la radio* că se bagă de la întâi autovehicule pensionare!

Stătea ca oarbă cu fața spre uşa doi, pe scara căreia aproape că se făcuse loc, dar acum nu mai avea ea chef să urce. Pe uşa din față, nu cea a călătorilor ci a şoferului, urca fata cu tricoul pus invers; cumpărase de pe undeva nişte îngheţăţi. Iar inscripțiile de pe tricou se schimbaseră miraculos: pe față sub balcoane avea scris fata *Apollo Lykeios* (adică La Lumina Lupoiului), iar pe spate, deasupra portbagajului îşi caligrafiase injuria *Apela-mi-ai Licheaua!*

– Mda, continuă, înzecindu-şi umorul de vârcolac, vocea de lider de galerie, vine NATO, fa, şi bagă doar autocare din alea turceşti la pensionari, cu confort şi cu aer condiționat, cu ventilatoare de-alea să nu miroase a băşini!

Hohote de râs zgâlțâiră frenetic caroseria, de vedeai şi cu ochiul liber, în timp ce şoferul, prin lovituri uşoare dar ferme cu fălcile uşii din spate, silea pasagerii să urce mai sus puțin, ca să se poată închide, că nu avea voie să plece cu ele deschise, cu uşili, nu-i permitea sistemul.

– Ai sictir, derbedeule! scăpă o sudalmă tanti Cici, pe care nimic nu o revolta mai mult decât limbajul necivilizat. Eu am dat țării ge-ne-rații de cetățeni care s-au integrat frumos în viață, şi aşa vorbeşti tu cu mine? Nesimțitule!

– Ai fost profesoară, fa?! se răsuci atunci una din salariatele de pe scară, certând-o pe bună dreptate pentru asemenea orientare profesională.

– Şi aşa urât i-ai învățat pe copii noştri la şcoală să vorbească?! se miră alta. Uite de la cine ia tineretul model!

– Nu ți-ar fi ruşine, dădu glas turbării generale vocea de bas, nesimțito!... C-acu cobor la tine!

Şi poate c-ar fi coborât, să-i facă aşchiuțe cârjele, căci nu e pe lume plăcere mai mare decât să-l admonestezi reeducativ pe careva, pe unul şi intelectual după atitudine, şi posibil participant după cârje, la evenimentele care au întors patria cu curu-n sus, de nu mai înțelegi nimica, care cu care mai e.

– Eu am fost gardiană, băi, puşcăriaşilor, îngăimă tanti Cici. Eu am reparat eşecurile pedagogice ale şcolii şi ale familiei!... Nici mie mi-a plăcut cartea. Cretinilor! Am ca şi voi tot *Şcoala Vieții*!

Dar şoferul, înțelept şi cu milă de persoane mai în vârstă, fiindcă tot aşa ca pe Vivi, îl crescuse o rudă, pe care tocmai o îngropase, apăsă pe buton şi închise brusc uşa doi, aşa că madam profesoara gardiană nu auzi

decât un dirijoral şi de bas *Huooo!*, urmat de alte pasionate huiduieli şi de vesele fluierături din partea puşcăriaşilor, ca şi cum un arbitru odios n-ar fi acordat un penalti echipei gazdă!

Rămasă singură, teoloaga ecomilei reuşi cu oarecare dificultate să-şi stăpânească adrenalinele pentru a privi lucid în jur. O potaie, din haita ce stăpânea şi administra acea stație, simți că are stixuri în buzunar şi veni gudurându-se să i le ia şi pe-alea. I le luă şi nu-i veni să creadă că atâtea sunt toate! Întoarse coada, retrăgând oferta de comerț afectiv, şi se ridică în două labe mai încolo, să scotocească în coşul de gunoi burduşit de pungi pline. Părea să spună că maidanezul se descurcă şi fără a cerşi ca tine, madam Vidman! Ai lui, erau mai încolo puțin, se certau într-o groapă de canal neterminată, unde proprietarii de la casele de pe străduțe, nu şi generalul Vasea, în drum spre stație dimineața devreme abandonau de asemenea pungi cu resturi menajere, fie ca să nu-şi umple prea repede tomberoanele proprii, fie că o făceau din ecomilă conştientă, dând de pomană la câini, cu toate că unii dulăi o percepeau ca pe un fel de şpagă ca să nu muşte, cum e şi la cerşetori, care e câte unul care dacă nu-i dai devine agresiv, te blesteamă, te înjură, se ia de orientarea ta sexuală...

În aparență, madam Vidman rămase în urma autobuzului neclintită şi sfidătoare, sprijinindu-se pe justețea ecomilei ca râvnă de a săvârşi binele în Univers, deşi subiectiv trăia ca şi cum s-ar fi scufundat într-un lac de asfalt sau într-un leşin lângă un lider sindical. Când se trezi, apăruse lângă ea o grăsană ca de cartea recordurilor, de-a dreptul cubică, lingând din două înghețăți alb-verzui odată şi mormăind cu o anume severă înălțare a unor sprâncene bogate, unite în dreptul nasului, cum au de regulă licantropii:

– Intelectualitatea trebuie să-şi folosească bagajul de cunoştințe pentru a depăşi productivitatea muncii, nu ca să construiască vile pe dealuri!

După înspăimântătoarele huiduieli de adineauri, teoloaga ecomilei, mai hotărâtă ca oricând, în mizantropia ei, să nu mai dea de pomană decât la câini, îşi privi cu toată bunăvoința de care era în stare interlocutoarea, dar nu se putu hotărî asupra vreuneia din variantele de răspuns pe care imaginația ei exagerată le opuse acestei insolite intrări în vorbă.

Poate că, se linişti singură, biata de ea nu vrea decât să mă consoleze să nu turbez de necaz că nu vom intra în NATO, şi să-mi dea, din două, înghețata care a rămas mai mică.

Ipoteză neconfirmată! Fata înghiți tot, îşi linse degetele verzi şi, privind cu oarecare interes băltoaca tot verde în care se pierduse biletul babei, zise ca pentru sine:

– Dacă urcă control, că e maşina goală, mă ia şi la mişto, că de ce n-am compostat de doua ori! Mai bine aştept pe următoarea!

Madam Vidman reținu această profeție şi de cum se văzu în

autobuzul în care n-au mai urcat decât alte şapte persoane, dar nu şi grăsana, simţi imboldul de a se răzbuna pentru toate cele pătimite peste zi: pe Vivişor o muşcaseră câinii de dimineaţă la gunoaie în preajma unui dificil examen critic la ruleta rusească, de care depindea publicarea plachetei ei de versuri, *Pâine şi Câine*, semnată Lucida Tahoma, iar generalul parapsihopupu Vasea, tocmai când octogenara lui nevastă trăgea să moară, refuzase chiar în jurnal a-şi preciza intenţiile, ce-are de gând cu ele două, cu Ionela şi cu lansarea poetei pe piaţă!

În ce-o priveşte pe plachetă, de la general, tanti Cici ieşise plângând de nimerise la domnul vice Melecan, unde mâncase bine, dar nu obţinuse sponsorizare pentru versuri, nici de la el şi nici de la secretara Gavriliţă, deoarece făcuse prostia să se enerveze şi să-şi rupă bucăţele abonamentul pe mijloacele de transport în comun.

– Să nu composteze nimeni! porunci ea cu o voce teribilă de sindicalist şi pasagerii îi arătară priviri speriate, ezitând ce să facă.

– Păi e posibil aşa ceva, să aştepţi patru'ş'cinci de minute o maşină?... Ce, suntem nemuritori? În ce ţară civilizată se mai întâmplă asta la ore de vârf? Cum o să intrăm noi în NATO cu asemenea întârzieri?

O singură dată în viaţa mai condusese mulţimea cu o atâta autoritate, dar la celălalt capăt al traseului şi în celălalt regim.
Trebuia neapărat s-ajungă repede la ea la puşcărie, fiindcă se anunţase o delegaţie sovietică de penitenciarişti şi participa colonelul Vasea. Tot aşa, n-a venit nimic vreme de vreo trei sferturi de oră. Şi pe urmă, uite, vreo patru maşini odată, şi tot aşa, şoferul parcă s-ar fi pişat în cavitatea bucală la care îl aştepta, deşi tot oameni ai muncii ca el! Şi, de indignare, i-a scăpat lui Cici acest oftat:

– Face rău lumea că nu vă răstoarnă maşinile şi nu le dă foc, puturoşilor. Că şi Partidul ar înţelege de ce! V-aţi şmecherit toţi!

Şi, spre groaza ei, nu s-a mai urcat nimeni în primul autobuz. Vreo zece muncitori vânjoşi, sau poate mai mulţi, au început să salte maşina în sus, de într-adevăr s-a pişat şoferul, dar pe el, nu pe clienţi. Şi noroc sau nenoroc cu vânzătorul Garamond, fiindcă aştepta şi dumnealui, de i-a mai domolit pe răzvrătiţi, influenţându-i pozitiv că e autobuzul poporului şi că nu e exclus turbaţii ăştia de la primărie şi de la partid să desfiinţeze chiar traseul! Ceea ce nu s-a întâmplat. Dimpotrivă, vreo două luni, au mers maşinile ceas. Parcă intrasem în Europa!

Brusc, maşina, la o oprire între staţii se burduşi iar de sardele urât mirositoare. Madam Vidman recunoscu pe călătorii primei maşini care n-o luase: avuseseră pană pe spate. Cei ce nu încăpuseră în autobuzul care o huiduise, urcaseră aici şi, spre surprinderea babei, compostau bilet pentru a doua oară, dând şi explicaţia că decât să se ia în gură cu vreo ţoapă de controloare, omul preferă mai bine să fie corect şi în exces.

– Dacă-s fraieri, aşa le trebuie! îşi spuse ea, fără a se gândi că nu

erau deloc fraieri, fiindcă dacă ai simț de conservare, este mai bine să fii prudent chiar cu o pagubă mai mică decât să plăteşti amendă când şi aşa nu te prea ajungi cu banii de la o leafă la alta, iar la nehalițiii de acasă nu le poți povesti c-ai fost nenorocos, c-ar turba soacra de tot s-auză că te-a încăierat haita controloarelor.

Şi mai rămăseseră numa' două stății până la cap, când aşa cum a prevăzut grăsana la capătul celălalt, citind în băltoaca de înghețată jocul zodiilor, au urcat şi două femei cu un băiat mai solid în control.

Ei s-au aşezat pe scaunele libere ca nişte zilieri navetişti osteniți, au găsit adică maşina comodă că mai coborâse din lume. Şi se conversau de lipsuri şi pândeau la care urcă dacă taxează sau nu.

Cum îi mirosi şi cum nu avea bilet, tanti Cici zise iar, parcă cu o voce şi mai poruncitoare decât prima oară, ceea ce era şi normal să fie în interesul ei, şi anume:

– Să nu le arate nimeni biletele! Păi e posibil să aştepți patru'ş'cinci de minute în stație, pe canicula asta, şi să nu vină nimic?

– Care caniculă, fa? se miră două fotolii de tablă mai încolo un lup adult, arcuindu-şi sprâncenele şi muşcând dintr-un cârnat.

– Uite instigatoarea! Uite, fă, instigatoarea! o demască fără ezitare una din femeile în control, cu o voce chiar mai convingătoare decât a pensionarei.

Deşi urcase pe un prag superior psihologic chiar în acea zi rata şomajului, cei cu servicii rămâneau majoritari față de cei rămaşi fără, ba chiar îi urau pentru salariile compensatoare, în schimb nemulțumirile transportaților în comun erau alimentate de creşterea prețurilor la combustibili, energie electrică, telecomunicații, la transportul însuşi, precum şi de liberalizarea pieței valutare care stânjenea filoanimalele ecomilei în străduința lor de a da de pomană la maidanezi după rărirea cerşetorilor autentici... Deci nu le păsa deloc că şi-a pierdut baba biletul! În plus, lătrătura de cățea-lupoaică a controloarei trezi în călătorii vârstnici reflexe de om castrat, care cumpără salam pe buletin.

Şi cine avea abonamente a început să tremure de frică şi să le scoață şi să le prezinte la control, deşi parcă în scârbă, şi chiar şi cine avea bilet începu să se lase verificat şi numai tanti Cici, după ce dădu o vreme din colț în colț şi văzând că trece maşina pe lângă Complex, aproape de unde stătea ea cu fata ei, se puse pe un plâns sfâşietor.

7. Priculiciul

Vivian izbucni în râs, auzind cârjele şi deschizându-i curioasă:

– Pe unde umblaşi toată ziua, mătuşică?

Deşi Mama Câinilor, teoloaga ecomilei, se canonise cu ea s-o crească, Vivian nu se gândise de când plecase la circă şi la spital decât la propria-i Muşcătură, presupunând cu inconştienţă că tanti Cici chefuieşte la greu cu generalul Vasea. Inconştienţă totală, sub toate aspectele, curată poezie!

Muşcătura o ridicase la spital pe niveluri spirituale amintind de cele mai nebănuite trepte.

De exemplu, ea remarcase la un moment dat, ca pe un substantiv determinat de două epitete, o căţea ciocolatie cu doi căţeluşi, cum fuge mai mult cherlăind decât scheunând în tufişul spitalului, dar n-a avut cine să aibă critic clarviziunea să-i tălmăcească poetei semnul acesta, că şi madam Vidman plânge pe undeva, incapabilă să explice logic, fără muşcături, organelor de control cum se făcea c-a urcat în autovehicul fără legitimaţie de călătorie, ca o căţea, şi-n loc să stea dracului cuminte, că poate li se făcea, pasămite, lehamite de ea şi o iertau din ecomilă, baba se apucase să instige călătorii, să nu mai composteze vreunul bilet şi nici s-arate la control abonamentele, pe motivul care prin banalitate nu mai era motiv, că de ce n-a venit maşinili la timp, conform graficului!

Două lucruri ignora bătrâna. Mai întâi, că dac-avea timp de pierdut, nemuncind, Constituţia îi permitea să întemeieze dumneaei o Asociaţie a Transportaţilor în Comun, care să monitorizeze civic, prin voluntariat, cum umblă cu ritmicitate sau nu maşinile în România amărâţilor, nu să instige la neplata călătoriei ca formă de protest. Şi mai apoi, că lui şoferul care se retrăsese dupe traseu sub pretext că are pană pe spate, de fapt îi născuse cam prematur nevasta două fetiţe gemene şi drăguţe, de culoarea ciocolatei de calitate, ceea ce îl tulburase un pic mai mult decât s-ar fi cuvenit la un om, de fugise de pe traseu parc-ar fi fost zi de mare meci!

Iar Vivian ignora prin ce primejdie de linşaj prin muşcături trecuse, când ciocolatia căţea rămăsese cu impresia că vrea cineva, o străină, să-i fure cei doi căţei, aşa că fugise ca o alarmistă după ajutoare!

Nu toţi cei treizeci-patruzeci de câini din dotarea spitalului au răspuns la apel, ca să apere de bănuita fiară – biata Vivişor! – pe cei doi căţeluşi adormiţi. N-au apărut din tufişuri, hămăind pe urmele minunatei căţele Milka, de culoarea ciocolatei elveţiene de-ţi venea să muşti din ea, decât vreo trei dulăi culţi, umblaţi, nişte fini şi rafinaţi esteţi, foarte bătrâni, aciuiaţi pe-aici pe la spital când preşedintele Ceauşescu,

împlinind 70 de ani, dintre care 55 de activitate revoluționară, le-a demolat cotețele odată cu vilele de bun gust regal interbelic ale stăpânilor lor, inspirându-se dintr-o carte veche de-a transfugului Emil Cioran, pe care o citea şi o comenta des la Snagov cu blânda sa tovarăşă de viață.

Dar apropo de cutremure şi demolări, gândea poeta Lucida Tahoma, să nu ne luăm după zvonurile lansate de anumite organizații sataniste că ne amenință un adevărat genocid când vor turba liliecii prăsiți cu miile şi zecile de mii în clopotnițele şi în podurile bisericilor ortodoxe, a căror părăsire urgentă ar fi o prioritate națională dacă vrem să intrăm mai repede în NATO, fato. Şi să nu ne tot plecăm urechea să ne-o muşte toate zvonurile.

Conform însă unui studiu de fezabilitate comandat de vicele Melecan unei societăți de protecția animalelor fără stăpân, i se păru fetei că o consiliază un priculici la ureche, nu merită să fie arestați şi duşi la azil decât un câine vagabond din patru, deoarece agresiv nu este fiecare, cum şi la oameni nu toți sunt inteligenți, dovadă că nu toți îşi pot asigura, pentru ei şi pentru copilaşii lor, strictul necesar pentru un trai decent: casă, maşină, concedii şi economii pentru zile negre sau tărcate. Ba chiar, ziceau olandezii ăia care au făcut expertiza, acelaşi dulău poate fi agresiv în anumite situații şi paşnic în altele, fiind migălos să stabileşti un criteriu fără cusur care să te ajute să decizi care exemplar se retrage din circuitul public şi care mai circulă indiferent de context. Neştiutoare de cozi, nici de salamul cu soia, a cărui nostalgie caracterizează pe mulți, unii să-l mănânce şi alții doar să-l dea la care n-are, adică la maidanezi din ecomilă, că bogatul îşi permite produse pentru carnivori la standardele europene, importate, nemțoaica aia pistruiată şi bine hrănită demonstra totuşi că *acelaşi* câine niciodată muşcăcios deodată apucă un delicat picioruş de fecioară ca în cazul lui Vivi, pe când alți câini educați pentru astfel de isprăvi stau pasivi şi nu se bagă, deoarece, ca şi la oameni, agresivitatea canină este determinată de *en* factori specifici şi nespecifici de natură psihologică, fiziologică, astrologică şi chiar meteorologică, relativi atât la elementul activ care înfige colții, cât şi la factorul pasiv care are doar prejudecata turbării că trebuie să urle, când de fapt prin educație ar trebui să țină seama cu seninătate creştină că apar în viața ființei umane şi unele muşcături care produc un fel de voluptate, dacă s-a acumulat destulă electricitate statică.

Văzându-se înconjurată în cruce de exact patru boturi rânjite şi bine interpretând statistica, fecioara cea muşcată la gunoaie dis-de-dimineață când venea de la piață, îşi zise cu o resemnare de excepție: ia uită-te, dragă, că mă muşcă şi ăştia! Măcar unul din patru. Nişte umbre care nici nu mai arată a câini, de îndopați ce sunt! Maidanezii obezi ai prosperității. Parcă fătați de omul nou capitalist lipsit de milă de om! Dar şi eu mă port ca şi cum, fiind în curtea spitalului, o cățea ar deveni altceva decât o cățea

şi ar pierde puternicele ei instincte materne, lăsând persoane necunoscute şi cu proaspătă aversiune faţă de câini să umble la puiuţii ei!

Barim să nu mă muşte de acelaşi picior, gândi în mod absurd fata, din greşit calcul estetic, fiindcă e mai uşor de mascat cicatrici pe un picior decât pe amândouă. Elveţianca lătra tare, mârâia, dar parcă îi era milă ca de la acelaşi sex la acelaşi sex să strice cât mai rămăsese din Vivişor. Alături, un tovarăş dulău alburiu, cam olog, din când în când îşi ştergea, ca şi cum s-ar fi dat cu sania, fundul de asfaltul cald, neîntrerupându-se deloc dintr-o lătrătură groasă şi sonoră, care te-ar fi dat pe spate sau te-ar fi făcut să faci pe tine pe întuneric. Un altul, negru dar cu mustăţi şi sprâncene ţepoase şi albe, abia dacă scotea nişte jalnice hămăituri din gâtul chinuit de vreun os de peşte, parcă vrând să se scuze de participarea la o agresiune de la care nu avea vreun folos personal de aşteptat.

Aşa că răspunderea de a o muşca, a doua oară, săraca, în aceeaşi zi, pe poeta Lucida Tahoma, reveni unui bătrânel peticit cu alb, negru, cenuşiu şi maroniu, tare simpatic şi tare vesel, poate senil, oricum inconştient că va cauza suferinţă cuiva, pe deplin nevinovat, cum se întâmplă adesea persoanelor mai în vârstă, îndeosebi acelora cu unele munci de răspundere, convinse că nu e om care să nu merite sancţiune şi că orice pedeapsă educă. El clămpăni de departe, veni cu elan şi, înşelat de cataracta din ochi, nimeri pe lângă fată. Abia la un metru de tălpile ei, cu ultimele resturi de auz şi de miros, îşi făcu el în cap harta corectă a ţintei. Şi rânji diavoleşte, cu bucurie extatică, de parc-ar fi savurat ceva pe un ecran împreună cu aleasa inimii sale. Vivian văzu cu acest prilej măselele lui tocite, de culoarea ruginiu-deprimantă pe care o are doar tartrul depus pe faianţă italiană de apa picurată de un robinet românesc mereu defect şi ţanţoş. Vivişor scânci şi adulmecă simultan duhoarea nu tocmai îmbietoare a acestor fălci certate cu periuţa de dinţi şi cu diferitele paste. Şi aducându-şi aminte că peste mai puţin de 24 de ore are a se prezenta la editură, să fie examinată din toată materia de generalul Vasea şi de referentul Garamond, îi dădu prin cap că dacă Ciprian, adică taică-su, n-ar fi murit de tetanos prăvălind camionul în lac, atunci astăzi ar fi fost pensionar, bătrân şi tare neajutorat, aşa că o cuprinse o milă incomensurabilă de toată făptura, cuvântătoare, necuvântătoare sau complet mută. Simţi, cu oroarea Suzanei faţă de bătrânii libidinoşi, trufa lui jilavă şi răcoroasă cum îi adulmecă şi îi sărută delicat întâi piciorul cu pansament, nemanifestând afinitate la mirosul de rivanol. Şi cum trece blând şi lent aceeaşi gâdilătură plăcută şi glumeaţă la piciorul intact. Văzu iar botul ca de crocodil, dar foarte tărcat, deschizându-se şi apucând pe o parte ce i se dovedi lui dureroasă, din cauza unor măsele mobile în chinuitorul lor lăcaş paradontotic. Auzi scâncet intens şi respiraţie întretăiată. Precum ţapinarul taie trunchiul falnicului fag carpatin scobind spre un punct cardinal şi apoi spre cel opus, tot aşa şi dulăul cel

experimentat al spitalului, care se apucase cu Vivian, văzând că îl doare pe o parte a maxilarului, stărui îndelung şi cu cealaltă, umplând de bale fluierul piciorului drept al fecioarei. Şi inspirata poetă privea ca-n transă, nici cu drag, nici cu silă, ci cu un fel de nerăbdare curioasă să se sfârşească totul, privea fascinată tremurul de fluture de varză al vârfului alb, nu stufos, ci rărit de o eczemă umedă, din fericire depăşită, în curs de vindecare, al cozii lui ce exprima extaz.

Şi iată desprinderea: matusalemicul dulău face ca şi când aurolac ar fi mirosit, doi-trei paşi ca beat, cade, se răsuceşte pe spinare şi îşi descarcă emoția intr-o criză epileptiformă, de scurtă durată dar dezagreabilă pentru Vivi nu numai prin agonicele convulsiuni, ci şi prin excesul de secreție salivară şi pierderile de urină brună şi de fecaloame albe ca tibişirul. Dezgustată de mizeria organicului, regn şi al ei, fata se retrage atunci cu paşi tot atât de amețiți, ca într-un vals macabru dintr-un balet cu licantrop şi victimă sub clar de lună.

Cine a făcut injecții multe ştie că e câte o asistentă parcă născută pentru această meserie, în sensul că te întinzi pe burtă şi aştepți să te înțepe, în timp ce ea te îndeamnă să ții muşchiul moale, moale, moaaale, apoi te anunță cu răceală: Gata! Şi te apucă râsul că nici n-ai simțit! Pe când e câte o vrăjitoare aşa te doare veninul ei, că numai de ruşine de doctor te duci să mai continui la tratament!

Cam aşa păți şi Vivişor cu experimentatul dulău al spitalului. Nici nu şi-a dat seama ce-i făcea moşul pe picioruş, gâdilându-i-l atât de plăcut! N-o preocupa decât că i-l umpluse de bale periculoase. Când şi-a aplecat şi ea fruntea în jos, c-o bâzâiau cu insistență nişte muşte verzi, ce să vezi? Două dâre scârboase ca de sânge otrăvit, venos, roşu întunecat, i se scurgeau pe lângă tibie într-o cantitate neîndoielnic mai abundentă decât de dimineață la gunoaie, inundându-i pantofiorul, ceea ce a provocat accesul fetei. Ea a început să se apuce cu mâinile cam de locul noii Muşcături, să se învârtească într-un cerc şi să zbiere stăruitor după ajutor, regresând mult şi îngrijorător spre copilărie, spre vremurile când tanti Cecilia mai trăia cu editorul Vasea, dar se încinsese o caldă prietenie şi între ea şi referentul Garamond, dacă e să-i crezi lăudăroşeniile din jurnalul lui de vampir spiritual.

– Auleu, pițol meu!... Auleu, pițol meu! urla pacienta ca din gură de şarpe, ceea ce atrase mulți bolnavi pe la ferestre, deoarece credeau că i se administrează cuiva vreun tratament dureros, fiind curioşi că poate o vor păți şi ei, tot omul reținut la spital fiind dornic să i se facă ceva şi să se întoarcă repede acasă în elementul lui, chiar dacă aici ai şi pat curat, şi mâncare gătită şi mai ales găseşti cu cine te conversa, de multe ori despre necazuri mai mari ca ale tale.

Şi era la o fereastră o doctoriță care nu se vedea dacă e tânără sau bătrână şi se uita comparativ în zare la două radiografii sumbre, părând că

aşa cum s-a mai scris în presă, e pusă în situația delicată de a alege între doi muribunzi, pe care să-l bage la un aparat unic doar la noi în țară, şi pe care să-l redea pe vecie familiei, hă, hă, hă, hă! Şi, fără să-şi ia ochii de la acele filme mari şi negre, auzind pe Vivian tânguindu-se că *Auleu, pițol meu!*, se răsti la cineva:

– Ce-are, tu, de țipă aşa?

– A muşcat-o Gheorghe! răspunse o voce melodioasă de studentă tot ca Vivi.

– A, Gheorghe, confirmă gânditoare silueta cu radiografii şi se retrase din raza noastră vizuală.

Vasăzică m-a muşcat Gheorghe, realiză şi Vivişor, în timp ce la o țeavă cu robinet, ori pentru spălat maşini, ori pentru udat plante ornamentale, se spăla de propriul ei sânge pe picior. Şi era şi puțin veselă, observând în sinea ei că de-acum mai puteau s-o muşte o grămadă de câini, fără probleme, pentru că împotriva tetanosului era vaccinată de la circă, iar împotriva rabiei avea să se descurce cum-necum cu vaccin franțuzesc, franțuzesc, franțuzesc, minunat cuvânt care i-l aminti pe generalul Vasea la o masă rotundă duminicală pe un canal străin, polemizând cu cineva care era de altă părere, şi anume vicele Melecan, despre care ea auzise de la Ionela numai lucruri bune.

– Noi nu mai avem la noi în cetate decât câini socializați, prietenoşi, se lăuda primarul inginer poet Gavriliță, fără a continua cu precizarea că beizadelele sale, frații Gavriliță, terorizează acum cu motoarele lor lătrătoare comuna. Oricât de vagabonzi ar părea, câinii trebuie să poarte un nume. Dacă te interesează cum îl cheamă pe vreunul, du-te, domnule, la copiii blocurilor, că ei țin baza de date! Du-te la copiii străzii, şi vei constata exact ceea ce susțin eu, că la noi toți câinii sunt botezați, nu e niciunul căruia să nu-i poți stabili identitatea, pentru a-l supune unei atente supravegheri sau pentru a-l reține dacă situația o impune! Cetățenii, din propria lor inițiativă, au realizat din resurse proprii această, să-i zicem, microcipare şi n-a fost nevoie de nicio organizație non-guvernamentală să-şi bage botul, pentru că noi ne ferim de ele, fiindcă suntem pățiți. Ca primar, pot mărturisi din proprie experiență, că c-un ONG e ca şi c-o doamnă, nu ştii dinainte cât e de serioasă, fiindcă azi sunt aproape toate bine îmbrăcate şi coafate când se întâlnesc cu tine.

– Socializat, nesocializat sau resocializat după ce o vreme a mâncat pe cont propriu de la gunoaie, iar de la un timp s-a găsit vreo femeie din astea mai desocializată care să-l întrețină practicând ecomila, ce ştiu eu, şi-a încruntat critic generalul Vasea sprâncenele de licantrop în stilul lui caracteristic, este că din punct de vedere juridic animalul care se dă la cetățeni şi mai ales la gingaşele noastre tovarăşe de viață, mame sau fiice, colege de muncă, tot vagabond rămâne, deoarece poartă singur răspunderea penală pentru faptele sale de câine şi eu, ca victimă, nu am

astăzi nicio posibilitate legală să cer despăgubiri de la persoana care l-a hrănit în drum spre servici, lângă bloc sau chiar în bloc pe palier, fără să-l ia de tot acasă! Ceea ce nu e prea onest după normele euroatlantice. Îți faci plăcerea ecomilei cu el şi tot abandonat îl laşi. E moraliceşte cum era în România de altădată şi în Rusia păcatul seducției unei virgine!

Mare şmecher şi unchiul Vasea, gândi cu un lirism nețărmurit Lucida Tahoma. Adică ce despăgubiri să ceri de la un câine? Şi pe urmă, din ce avere, din ce venituri să le achite? Şi pentru ce? În fond, ce ți-a făcut? Te-a violat? Te-a omorât? Ți-a băgat mâna în buzunar?... A, te-a muşcat! Dar ce este o Muşcătură? Ce este în sine o Muşcătură?... Nimic! Nimic decât o deschidere suplimentară a pielii, a celor doi metri pătrați de piele umană, creând un al treilea ochişor, prin care vezi lumea cu puțin mai multă luciditate decât până atunci. Şi ce vezi în plus?.. Hm! Aici e poanta, că nu vezi nimic în plus cu al treilea ochi! De-aia viața mea, oh, my Dog, parc-ar fi *romanul textualist-mondialist al imposibilității de a nu publica ce ți-ai propus ca poetă*. Dai din coadă, zici că nu? Ce, dac-ai mai avea o limbă, n-ar fi tot aşa de insipid grețosul spanac sau ruşinoasa ciorbă de lobodă, oricât le-ar lăuda tanti Cici? N-ar deveni verdeața ei fripturică, nici de porc, nici de văcuță, nici de mieluț, nici măcar de om, dac-ar fi s-ajungi să gândeşti mai canibalic puțin. Ce se schimbă, se schimbă ceva doar la dracu-n praznic, în planul lirismului absolut: afli că *ți se poate întâmpla şi ție*! Că eşti aleasă, adică eligibilă! Cu alte cuvinte, un priculici devine aici mesagerul zeilor şi te agață din uşa prăvăliei lui mici, recomandându-ți să te măriți:

– Hei, Tahomo, un' te duci?... Alo, Taşa, încotro la ceas de seară?... Bine, Taşok, du-te, Taşok! Dar nu uita să te menții în luciditatea că existăm şi noi, băieții de pe strada ta!

Singurul lucru mai neplăcut, băieți, este că rămân cicatrici interesante pentru cine se uită la picioruşele tale şi te citeşte suprainterpretând stigmatele nu prea cuviincios despre tine, că la ce orgii te-oi fi dedat, şi cu cine anume din forțele de ordine de s-au implicat până şi lupii, cum am citit eu într-un roman că, pe vremea dominației fanarioților, unele boieroaice mai sofisticate, începând de timpuriu destrăbălarea, ajungeau repede zoofile fidele, căci se țineau şi cu câinii!

Ciudate vremi! Dar cine ştie
De ce atâți dulăi şi azi ne-mbie!

He-he! Uite c-am ajuns să compun şi versuri pe stradă!

Vivian greşea fundamental în a-şi apropria drepturi de autor pentru acest imperfect distih, emanat nu de creieraşii ei, ci de un priculici carele tocmai avusese de a face, atât ca om cât şi ca lup, cu unele elemente mai agresive ale coloniei de câini independenți de la el din cimitir.

Aceşti câini cucernici, cu familiile lor, trăiau din pomeni directe, dăruite personal, sau indirecte (cum ar fi colivele primite de politeţe şi apoi azvârlite, îndeosebi de copii), iar la vremuri de lipsuri era recomandat de manualele lor de supravieţuire canină să înghiţi tot ce găseai comestibil în cimitir, inclusiv uleiul de pe la candele, dacă şi ceara falsificată nu, părăsindu-se de către cetăţeni obiceiul de a lumina crucile aprinzând doar lumânări scumpe, de provenienţă standard apicolă.

Şi un câine, Andrei, lingea ulei sub clar de lună, când tocmai ieşea Priculiciul dintr-un cavou nou. S-a speriat Andrei, a dat alarma, au venit şi alţii, tăbărând ca nişte lei pe făptura cu partea de sus om deplin, cum e şi Arnold Schwarzenegger, iar cu partea de jos lup, lup de sex masculin, încât puţea tare iritant pentru ei. Cu mare osteneală, rânjindu-se, sburlindu-se şi stuchind, şi mai degrabă cu ajutor de la Satana decât de la instituţii euroatlantice, a izbutit bietul Priculici, cât era el de licantrop cu studii occidentale, să scape de colţii lor de maidanezi săraci, dar tocmai de aceea mai sfâşietori.

– Ce-are sula cu prefectura şi NATO cu tine, fato? vei întreba, Vivian tată, dar cam are, şi uite cum, o consilie de departe domnul Ciprian. *Priculiciul tău* a fost iniţial un băiat student ca şi tine, doar că nu era spân, ci foarte sexy, cu barbă neagră ca pana corbului şi cu plete aşijderea. Poliglot, poet tot şi cu siluetă de tânăr teolog suplinitor la o catedră de religie liceală, el a avut darul de a adulmeca atent şi a prinde din zbor cum stă chestia, înfiinţând cu nişte doamne tare miloase Asociaţia pentru Apărarea Drepturilor Câinilor Străzii Accidentaţi din România, nonprofit în scopuri de binefacere. Dar în ţară la noi nu prea erau filantropi să dea la animale, pentru că abia de se forma cleptocraţia, pe măsură ce se subţia intelectualitatea. Filantropi se găseau doar prin Europa şi peste Atlantic. Şi trebuia mers la asociaţiile la care alocau ăştia bani cu nemiluita. Şi s-au dus acele doamne de-au *aplicat* şi au obţinut dolari şi ajutoare, inclusiv gipuri de transportat câinii accidentaţi, bătrânii ca Gheorghe, bolnavii sau căţelele gestante ca Sarama (Sarmaua), după caz, la clinică, la azil sau la ce adept al ecomilei tânjea să se dedice să îngrijească vreun patruped muribund la el în vilă.

Cum fondurile erau permanent pe sponci, băiatul poliglot poet mizerabilist şi trist şi-a oprit o Toyotă papuc, de căra mobilă cu ea şi marfă angrou, în special căpşuni şi citrice la noi la piaţă, când nu erau cazuri prea grave, presante sau cunoscute la câinii străzii accidentaţi. Iar ce-i ieşea, da în întregime la asociaţia nonprofit, neoprind pentru sine nimic.

Şi tot aşteptând pe la depozite şi prin pieţe, i s-a făcut dor să mai colinde prin Occident după ajutoare sau instruire sau shopping. Dar cu greu găsea motivaţie, fiindcă efortul sinergic al mai multor asociaţii, unele infinit mai puternice decât a doamnelor lui, democratizase complet

statutul câinelui străzii, principala realizare fiind crearea unui puternic curent de opinie împotriva eutanasierii carnasierelor vagaboante şi chiar mai mult decât atât, împotriva oricărei încălcări a conviețuirii paşnice cu aceste animale sociale. Să fie eutanasiați criminalii, violatorii, marii corupți şi trădătorii, dacă le arde unora să-şi arate muşchii! Chiar organizația sa raportase instituțiilor occidentale de profil că reuşise eliminarea din toate depozitele româneşti a stricninei – groaznica otravă care omora pe câini sub comunişti prin cumplite contracții spasmodice musculare, extrem de dureroase, barbare, expresie tipică a național-comunismului criticat de toți istoricii marxişti democrați.

Singura şansă a viitorului Priculici de a mai trece ca român prin Cortina Vizelor, până nu se clarificau valurile NATO, şi a mai călători la umaniştii occidentali era să le arate peremptoriu, adică multimedial, că încă nu s-a reuşit *reeducarea întregii populații* în sensul ecomilei lui tanti Cici şi al receptibilității față de valorile civilizației euroatlantice.

Şi ce idee, poate şoptită de vreun Werwolf erudit, i-a venit atunci lui la depozit de căra căpşuni? Să valorifice ca un antic grec *ocazia, clipa prielnică*! Să-şi ia de acasă videocamera, mai elocventă decât portabilul lui Garamond, şi să se ducă la o fermieră, că bocea aia la noi în piață către tanti Cici, că n-o să aibă cu ce plăti *mobila pentru nuntă*, adică banca, lui fie-sa, fiindcă tocmai năvăliseră vreo zece tâlhari agrari, la ora strigoilor, după miezul nopții, i-au recoltat toată ceapa de pe răzor şi au plecat *ei* cu marfa la piață în maxitaxi, ca şi cum ar fi fost a lor! Bate-te cu hoții dacă poți, vecine! Că aveau din alea lacrimogenele şi paralizantele, tot felul de cuțite, săbii ninja, poate şi arme de foc. Bată-i Dumnezeu! Şi parcă nu mi-e atâta de ceapă cât mi-e de zăvozi, că țineam şi eu doi zăvozi, cei mai răi din şapte sate, şi îi detaşasem pe lotul cu ceapa, că mă aşteptam la pagubă dacă munceşti! Şi tâlharii le-au tăiat capetele la zăvozii mei cu săbiile ninja, ca-n filme, trăsni-i-iar Dumnezeu să-i trăsnească, şi pe lumea ailaltă câini s-ajungă toată haita lor de hoți şi numai ceapă de-a mea să mănânce în Infern! C-am auzit la sfatul medicului că stomacul câinelui nu suportă nici măcar ceapa mov aia de apă!

Asta era ideea întreprinzătorului civic: s-a scos stricnina din depozite, dar barbaria la români a rămas intactă! Fiindcă național-comunismul elitelor e uşor de combătut, chiar şi de către marxiştii democrați, dar cu analfabeții ce te faci? Un film de milioane, bun de festivaluri, deschizător de carieră, despre *Câinii decapitați din România, care vrea să se fofileze în NATO*, fato, realizat de un membru fondator al Asociației pentru Apărarea Drepturilor Câinilor Străzii Accidentați dintr-un Levant în care nici nu s-au legiferat până în prezent obligațiile celor care circulă la volan pe aceste desfundate străzi ignare, de a reduce viteza şi a opri când traversează animalele, domestice sau sălbatice, iar în caz de accident, de a le acorda primul ajutor din trusă şi de a le transporta de

urgență, sub riscul suspendării permisului dacă fug de la locul faptei, la cea mai apropiată clinică veterinară, cum se întâmplă în toate țările civilizate, care deja respectă dreptul la viață al tuturor făpturilor lăsate de Domnul pe Pământ sau cheamă specialistul.

Ah, visuri, visuri, planuri româneşti de fericire!...

N-a ieşit nimic din proiect! Pe atunci, zeii gândeau să bage România în primul val NATO, fato, nu se răzgândiseră, şi un astfel de film demascator nici măcar urban, ci rural, din România profundă, cu câini decapitați cu săbii ninja de hoții de ceapă, ar fi cauzat chiar Occidentului stricăciuni la imagine. Mare ghinion! Şi un veverițel roşcat şi grațios, pe care îl chema Vasilică, apăru pe parbrizul poetului generos al ecomilei şi începu să danseze, făcându-i lui în necaz, pe un îndrăcit ritm country la banjo vest african, încât creându-se din nimic şi o hârtoapă de primăvară, s-a pomenit viitorul Priculici cu Toyota asociației, abia cumpărată la mâna a doua de la un dealer argentinian Lobisón, şi cu mobila de nuntă a babei de vindea ceapă amândouă peste el, de s-au mirat şi procurorii, cum s-a răsucit mortul, mai mult decât de tragedia că s-a decapitat prin ghilotinare, cu oglinda de la toaletă pe care o ținea în brațe țărăncuța, țărăncuța viitoare mireasă, nevătămată.

Ay, visuri, visuri!... Visuri româneşti de îmbogățire dintr-o lovitură, ca spălătorul de morți fotograf Garamond! Dar totul depinde şi de Ursită. Cum ți-e Soarta, aşa e şi Destinul! Să fii băiat frumos, talentat şi de succes şi deodată s-ajungi de să ieşi noaptea din mormânt, lup în jos şi om în sus, şi să te muşte în cimitir un câine Ilie, instigat de unul Andrei, tocmai când apusese luna şi voiai să te uiți atent la orizont dacă se mai vede cometa pe muzică de Carl Orff, ca să poți aprecia cam câtă vreme s-au tot dus de când moarte năprasnică suferind şi fără lumânare, părăsit-ai astă lume care pe unii îi muşcă până şi maidanezii, iar jigodiile se milionarizează fără tragere la sorți de cărți poştale ProNATO, încât au de ce petrece toată noaptea în timp ce pe tine te trec fiorii, ca inițiat prin tragică ghilotinare, că ce-o să se întâmple epidemiologic atât în *lumea mare morțilo*r cât şi în cea oglindită, *mica lume a viilor*, dacă partea lupească din tine e, după ce te-au muşcat Ilie şi Andrei, purtătoare a cumplitului, amorțitului până în prezent virus al rabiei, în ambele lagăre, de să turbeze toți!

Fiindcă, feții mei, lucrurile au stat şi cam aşa: a ieşit din mormânt Priculiciul în timp ce un câine Andrei lingea ulei însuflețind o candelă. Popa dădu să-l suduie de să duduie, dar zise stareța: lasă-l, preacucernice părinte! Deşi lihnit de foame, acest dulău s-a oprit din lins, presimțind că va trebui să împartă prada şi cu omul, şi cu lupul, aşa că a dat alarma conform consemnului canin, chemând şi pe alții, cure au atacat totuşi doar partea de jos, cea lupească a demonului. Ci liderul de colonie, viteazul Ilie, a apucat zdravăn din rădăcină coada lupului, încât l-a dat şi jos; ceea

ce a provocat, fireşte, şi căderea părţii omeneşti a strigoiului, ca în cazul unui guvern fără suficientă susţinere parlamentară. Dar cu o abilitate chiar că diavolească, după ce în chip ruşinos s-a prefăcut pietroi mort ca-n etologia gândacului kafkaesc, licantropul a mai apucat să-şi înfigă colţii crescuţi ca la vampiri într-un bătrân olog, Gheorghe, care de fapt n-avea ce căuta pe-acolo fiind inapt pentru serviciul combatant al haitei.

Înseamnă, iacă dar, că turbarea se poate răspândi în ambele lagăre, se frământa Priculiciul, care ca strigoi n-avea nevoie de analgezic, ştiut fiind că prin moarte numai conştiinţa morală se adânceşte. Şi într-adevăr, dacă autorităţile nu iau măsuri, anticipa el civic, molima se poate duce de la lumea noastră spre cea de Dincolo şi reciproc, de la ea către noi, ceea ce l-a determinat să se prezinte de urgenţă, conform codului deontologic al strigoilor noştri, la cel mai apropiat centru antirabic, iar în caz că îl găseşte închis, să le ia pe toate la rând, desigur sub diverse acoperiri drăceşti, că n-avea voie să mai circule după ce a cântat cocoşul.

Dar trebuie să-l înţelegem şi pe el. Fiindcă n-avea de ales, neacordându-se consultaţii pentru muşcături, rabigene sau nu, şi mai ales neefectuându-se injecţii decât conform unui program diurn, deşi asupra acestui aspect mai există loc pentru discuţii, că dacă venea vârcolacul noaptea la camera de gardă, nu era nici atâta coadă şi poate aranja într-un fel sau altul, măcar cu prevenirea tetanosului. Dar aşa a fost să fie zodia fetei, să-i rătăcească Priculiciul prin oraş până-n zori, interesându-se ba de unul, ba de alta, poate-l ajută, şi abia într-un târziu să rezolve direct cu vaccin franţuzesc, sub acoperirea de nepot al unui mare nomenclaturist democrat, dintr-un pavilion mai spălat, de la a cărui fereastră a zărit-o, cutremurat până-n vârful cozii, pe micuţa poetă Lucida Tahoma muşcată de Gheorghe, contractând pentru ea adevărata senzaţie de pasiune, impulsul de a se vârî în viaţa ei, în ciuda incompatibilităţii de un romantism desuet a domiciliilor fiecăruia dintre ei doi, dealtfel tot atât de provizorii precât ale noastre.

De la el, aşadar, se insinuase în creieraşii fetei bizarul distih: *Ciudate vremi! Dar cine ştie/ De ce atâţi dulăi şi azi ne-mbie!*

Pentru că amărâtul pregătea şi el terenul intertextual în felul lui. Ca orice mort, nu ştia că e mort şi voia să-şi pună puţină ordine în viaţă, să se aciueze undeva, din moment ce umblând atâta, ca un câine vagabond de colo, colo, ajunsese să i se nălucească la lumina zilei că e aproape lup în partea de jos. Dar biata Vivişor se bucura copilăreşte de potriveala de cuvinte din distih în timp ce-şi spăla cu frenezie şi al doilea picior cu apă rece, aruncând cât colo pansamentul galben de la rivanol, pentru a lăsa parcă ostentativ şi desfrânat la vedere stigmatele, cele două sfinte Muşcături, una datând de la utrenie, alta de la vecernie!

– Nu vă faceţi nicio grijă, domnişoară, că v-a muşcat Gheorghe! Aproape toţi câinii de pe-aici sunt vaccinaţi, bucuria internaţilor, care-şi

aduc aminte astfel de o viața normală! trecu pe acolo un psiholog sau psihiatru în halat alb, cu un dosar de avansare în mână.

Dispăru după tufişul de iasomie care mirosea a urină şi adăugă, depărtându-se, că de treizeci de ani, n-am mai avut un singur caz de turbare la om sau la hengher!

– Dacă l-am avea, ar urla toate televiziunile, domnişoară, toate ziarele! Şi Europa. S-ar declara carantină până la zeci de kilometri. Mergeți liniştită acasă, mâncați bine, beți bine şi faceți în aşa fel încât să vă simțiți bine şi dormiți bine!

– Bine, dar cu cine? îşi arătă poeta cu un gest de neputință stigmatele.

– Cu mine! Cum cu cine? protestă jignit Lupul.

– Ca să fiți odihnită mâine la examen, continuă neabătut psihanalistul. Poate vă publică dobitocul ăla cartea! Nu mai e nevoie nici de recapitularea finală, pentru atestatul de poet filologic, fiindcă a vorbit tanti Cici cu unchiul Vasea, o să fie indulgent, plus că o să-i arătați Muşcătura suplimentară pe care tocmai v-a făcut-o bătrânul nostru Gheorghe, săracul; poate ultima lui Muşcătură pe lumea asta, domnişoară! Chiar nu vă e ecomilă deloc?

Glasul duios ca de Sfântă Vinere o impresiona mai mult decât plăcut pe Vivian. Simțea că o podideşte plânsul, de mila lui Gheorghe, care avusese ultima oară în viață senzația că trăieşte adevărata senzație.

Totuşi, ochiul ei ager deosebi pe lângă cişmea, în iarbă, nişte frunze rotunde şi lucioase, verde închis, de pătlagină. Alese câteva mai mari şi, oarecum în semn de dispreț pentru o medicină de importuri suspecte, care ignoră prea des virtuțile naturiste, şi le lipi peste rănile încă umede, contra aerosolilor urbani, şi ieşi printr-un lung labirint de pavilioane la tramvai, ghidându-se numai după auzul ei fin, fără a mai întreba pe nimeni pe unde se iese din spitalul de boli contagioase.

Era lume în stație aşa şi aşa. Cum se mai întâmplă, tocmai celor de pe linia ei nu le veniseră deloc, de patru'ş'cinci de minute tramvaiele. Era Muşcătura zilei lor, aveau de ce înjura acasă. Bucuria ei! Tocmai veneau ca nişte cârnați, înlănțuite. Bătu din palme ca la un trenuleț de copii. Nu-şi va mai scufunda deloc tocurile în asfaltul cleios ca alvița şi nugaua, aşa de dezgustător când mai eşti şi muşcată sau obosită.

Lăsă pe primul şi, la al doilea tramvai, aburcându-se, avu o puternică reținere, ca atunci când făcea pipi în mare, aducându-şi aminte ca prin ceață că a adus-o la spital domnul Garamond cu maşina, roindu-se apoi ca un laş, de teama Ionelei, fără să mai întrebe ai, fată, şi tu bani de buzunar, nu ai, cum te întorci tu acasă fără să compostezi bilet?

Era cât p' aci să renunțe. Avea chef să se autopedepsească pentru că nu-i venise inspirația cum să publice, cu succes eclatant, placheta

Câine şi Pâine. Să fi cerut sponsorizare de la *brutării* şi de la *alimentarele pentru câini şi pisici*! Da, o să se târască, pe o vipie infernală, până la ea în cartier pe jos, mai dregea silueta...

Dar ceva prietenesc şi stăruitor o împinse de la spate, convingând-o oblic pozitiv să îndrăznească. Şi îndrăzni cu atât mai mult cu cât din faţă, un domn bine şi generos, de viţă veche, ce tocmai cobora pe scara socială, îi strecură conspirativ în mână, mângâindu-i excitant degetele, biletul lui găurit ferfeniţă, cu care evident că nu mai avea ce să facă, dar nu au toţi călătorii educaţie, nici simţ civic, nici solidaritate. Şi niciun pic de ecomilă faţă de om, darmite faţă de câine!

Poate că altădată fata ar fi creunat dac-ar fi-ndemnat-o cineva să ia tramvaiul *ăsta* tot aşa pe pipăite punând botul, dar acuma să fac spume dacă poeta nu era inspirată sub influenţa la un fel de vrajă, iar când s-a holbat mai bine prin vagon a constatat că nici măcar nu are cui reproşa ceva, fiindcă doar un câine-lup, fără botniţă, fără lesă şi fără însoţitor, mai urcase pe aceeaşi uşă şi numai el ar fi putut să pună laba unde nu trebuie, de o şi făcuse receptivă, caz în care gestul nu mai avea însă nicio semnificaţie juridică fiind vorba despre un animal, nu despre un cetăţean sau despre o persoană, afară doar în cazul în care e dresat şi cineva stă deoparte şi se amuză.

Toată lumea din vagon, care stătea lejeră pe scaune şi unii asculta manele-n căşti, se uita cu admiraţie şi cu pizmă la Vivian, închipuindu-şi că aristocrata, abia ieşită de pe la vreun institut de înfrumuseţare, umblă cu tramvaiul doar pentru că are suspendat permisul de conducere pentru depăşirea exagerată a vitezei legale pe drumurile publice. De asemenea, în imaginarul gloatei transportate în comun, ea era proprietara unui apartament cu mai multe odăi, în centru, sau vilă la curte , cu psihopompă şi puţ absorbant, dacă-şi permite să găzduiască un lupoi supradimensionat! Care ar sucomba într-o cutie de pantofi de-a oamenilor muncii, unde abia de supravieţuieşte pichinezu' sau pisica! Şi mai are astă fată bucălată şi cu părul ondulat cu ce, din ce, şi să-şi procure destul potol pentru un asemenea găligan, care mănâncă nu se-ncurcă şi e şi peste măsură de pretenţios, dac-ar fi după un asemenea carnivor numai salam din carne macră să-i dai, altfel crapă, sau hrană specială din conserve şi pungi apetisant colorate, pe care industria noastră alimentară ceauşistă încă n-a izbutit să le asimileze sau nu a existat interes, căci aparent era o nimica toată să redirecţionezi ce se dădea la oameni!

Ah, măcar o dată în viaţă să trăieşti sentimentul acesta de plenitudine, când se uită gloata cu invidie la tine şi cu respect, că n-are ce-ţi face la ce maşină blindată ai, iar ea nu-şi permite nici să spere, şi atunci poţi spune ca occidentalul Faust că ai trăit adevărata senzaţie! Şi al naibii câine-lup nu dezminţea prin nimic că Vivian i-ar fi adevărata stăpână, se aşezase cuminte pe coate şi o sorbea cu ochii lui inteligenţi,

ascultători şi frumoşi, dând cu tandrețe din coada-i stufoasă şi demnă, poate cu sugestii hipnotice, fiindcă orice vietate, de două ori muşcată de câini până la sângerări abundente, s-ar teme visceral de apropierea unui al treilea, care mai era şi foarte lup, cu un luciu negru ca pana corbului, cu dinți atât de alb strălucitori încât recunoşteai de la primul impact vizual că niciodată nu i-a crescut la ei valoarea pehaşului din gură.

Ca anesteziată de o tainică vrajă, micuța Vivi nu schiță nici cea mai elementară formă de protest când trufa lui jilavă, rece şi mare o atinse la început parcă din întâmplare pe fluieraşele picioarelor, din vina hurducăturilor tramvaiului.

Totul se implementează în eternitatea prezentului continuu. Este? Ca toate adevăratele senzații, de extragere din timp, încât el ajunge la un calm total şi o priveşte adânc în ochi, cu o dragoste infinită. Ea se face că nu vede sau chiar, orbită, nu-l vede, fiindcă se uită năucită pe geam la o defilare de maşini noi de import de curățat străzile. Atunci, botul lui umed îndrăzneşte mai mult şi preia în splendidele trefle albe, de sub gingiile negre, şi începe să rumege, ca pe cea mai nobilă gumă, frunzele de pătlagină verde de pe piciorul drept, cu un fel de nesaț ierbivor ca şi cum toată viața numai plante medicinale ar fi ros în dinții săi necruțători.

Se spune în mediile specialiştilor, despre care are câini, fie de agrement, fie utilitari, fie de reproducție în scopuri lucrative, că dulăul îl iubeşte pe proprietar cu respect, pe când cățeaua îl divinizează cu recunoştință, ceea ce e şi normal, deoarece când ea umple un coş de căței aduce în casă dintr-o dată numeroase gurițe noi de hrănit, mici-mici, dar se simte! Ei bine, uriaşul câine-lup din tramvai o iubea cu respect pe Vivişor şi, în acelaşi timp, o diviniza cu recunoştință, nu fiindcă spera ceva concret de la ea, ci pentru că ea exista în tramvai, pentru că prin farmecul ei special decora plăcut mediul ambiant şi făcea viața să merite a fi trăită, ca o promisiune, ca un pariu filozofic în jurul mitului modern al adevăratei senzații de-l inspira făcându-l să adulmece după semnele că fericirea pe pământ e fezabilă, mai ales când te întorci după retrogradare.

Dar nu se poate farmec fără suferință, deşi e problematic dacă suferința face chiar totdeauna pe fete atrăgătoare. În orice caz, pe Vivi o muşcaseră deja doi-trei câini, la utrenie şi la vecernie, iar lupul, parcă din remuşcare în numele lor, începu să-i lingă fetei, delicat şi cu nemărginită umilință, rănile când de pe un picioruş, când de pe celălalt, cu smerenia unui câine sacru de la templele antice de tămăduia prin lins rănile eroilor clasici ca şi cum ar fi ale sale.

Părea că prin acest gest lingător umil licantropul devenise un erou exponențial, un delegat, un reprezentant al tuturor câinilor şi cățelelor din oraş, care prin penitența lui incomensurabilă te făcea să realizezi care este motivația acestui lins al sechelelor: segmentul canin al populației cetății îşi cerea public, în tramvai, cale de şapte stații, scuze pentru suferințele

pricinuite cu voie şi fără de voie mamelor, fiicelor, soţiilor şi colegelor noastre de muncă, atât în drum spre servici, cât şi la întoarcerea acasă, la bărbat şi la copilaşi, pentru întreţinerea unui cămin cald şi primitor cu un efort care nu întotdeauna este un deliciu după o zi de tracasări, în care poate că ai mai şi văzut ce şi-a luat alta iar tu nu poţi să-ţi permiţi şi, în schimb, ironia sorţii, te mai alegi şi cu Muşcături la gunoaie!

Vivişor dormita şi resimţea în membrele ostenite ca nişte gâdilături prelungi, un fel de furnici harnice lungi, dar nu permanent plăcute, fiindcă deşi toată partea inferioară a corpului îi devenise ca imponderabilă, sufleteşte ea era în panică, tensionată de o indescriptibilă stare de aşteptare, închisese ochişorii ei cafenii şi se uita printre gene, hoţeşte, la limba lui uriaşă şi roşie, aflată în continuă mişcare ca însăşi materia lumii, ca lava maidanezului din Pompei, şi aştepta resemnată dar curioasă ca tot acest extaz de senzaţie să explodeze, ca şi la spital, în noi dâre de sânge, dar mai tumultuoase fiindcă tânărul câine-lup, ce era al lui era al lui, avea într-adevăr cu ce să te muşte.

Totul curge sau pică pe lumea asta şi, dacă adevărata senzaţie s-ar putea cu adevărat să existe câteodată, fericirea perfectă este însă mai greu până şi de conceput, cel puţin în ţările cu pib de ruşine, care n-au cunoscut, în istoria lor mai milenară decât a altora, nici adevărata democraţie, nici adevărata spiritualitate, nici adevărata suferinţă şi nici adevărata senzaţie dacă stai şi meditezi bine. Iară două doamne, de pe partea din dreapta a tramvaiului, lăsaseră baltă ce vorbeau ele despre NATO şi despre primul ministru, care plecase peste ocean să-i sclipească mai bine mintea după ce-i schimbase la spital placa de argint de la cap, şi neavând să decidă acuma decât una din două: ori măreşte salariile, ori ieftineşte preţurile.

Iar din cauza acestor două vrăbiuţe gureşe, studenta din spatele lor nu putea să se concentreze asupra acestei pagini din *Muşcătura*, romanul tranziţiei în ale culturii, literaturii şi artei, printre câinii comunitari şi necomunitari, o fată cu fustă zdrenţuită riscând turbarea după o Muşcătură, bătându-şi capul cu a... publica (!!!) o plachetă de versuri spre turbata indignare a proprietarilor de edituri şi periodice, a criticilor, a librarilor, a bibliotecarilor, a colegilor de breaslă şi a cititorilor înşişi, sponsorizarea ca licantropie venind abia tardiv, de la personaje supranaturale turbate, trezite din lumea morţilor de jigodiile amărâte ce lingeau uleiul de la candele într-un cimitir român, vrăjind Priculiciului să nuntească la ea, în timp ce boxerul american o muşcă în vis de ureche pe secretara de stat fiindcă nu ne băga-n primul val NATO, fato, odată cu ungurii, cehii şi polonezii, echivalându-ne ca la casa de schimb valutar 1989 al eroilor noştri cu 1956, 1968 şi 1980 al comuniştilor lor.

În cumpănă, auzind de valută, receptive, simţindu-se observate şi studiate expert, tăcură doamnele alea ca-n biserică, aşteptau valul NATO,

cum va da Domnul decizia de la Madrid, cuminți ca tomatele în piață pe tarabă, cu fața spre client. Şi priveau intrigate la ce-i făcea lupul lui Vivi, a cărei rochiță din senin boțită şi sfâşiată, pătată de bale rabigene, nu avea cum să nu le turbeze complet.

Iar cea mai activă dintre ele două, cea dominantă, când să-i zică lui Vivişor că *vaco, te dai în spectacol aci-n public*, fiindcă-şi închipuia că Muşcăturile erau de la acelaşi animal libidinos, în timp ce interlocutoarea să adauge *dar nu se simte, domnule, nu se simte, zoofila dracului*, iacătă că s-a ridicat ditamai lupul din proprie inițiativă, nu în patru picioare, ci în două picioare, îndreptându-se destul de tulburat către ele, nepăsător că i se vedea în cumpănire arma secretă.

Dominanta a belit ochii ei albaştri şi răi, a albit la față şi căuta să arate că face infarct sau că nu mai are aer. Cealaltă doamnă, mai practică, şi-a adus aminte că trebuia mai devreme cu o stație să coboare şi, fiindcă la uşa asta se afla fiara, a tulit-o spre cea din spate.

Dar bietul lup era trist şi înfricoşat. Nu se oprise de tot tramvaiul în stație şi el apăsa cu disperare pe butonul pătrat de comandă a uşii, fiind vorba de unul din acele noi vehicule civilizate, roz ca panterele, cum ar dori toți călătorii, dacă s-ar putea canaliza mai mulți bani în astfel de investiții benefice.

O ultimă privire de rămas bun a ochilor inteligenți, ascultători, frumoşi, ai tânărului şi vigurosului câine-lup, care, de emoție slobozeşte câteva picături mici de urină, coboară, se duce nepăsător pe trecerea de pietoni încolo şi se ascunde vederii între două blocuri.

– Nu e al meu... Credeam că e al dumneavoastră! ghici telepatic şi ironic Vivi că are babornița de cobora ceva să-i reproşeze, cum că a lăsat ăla noroi de pe gheară pe butonul de la uşă.

Dar toți care văzuseră realizară că totuşi ceva nu e-n regulă între Vivian şi lupul acela care plecase intempestiv în lună. Toți voiau să ajungă cu bine acasă, toți veneau extenuați de la muncă, toți refuzau o realitate care nu mai era realitate, deşi respecta legile de conservare.

Se făcuse o mare tăcere în tramvaiul panteră roz, când pe uşa buclucaşă a urcat în locul strigoiului capabil de prognoze extrasenzoriale, un copilaş al mafiei străzii, nespălat, cu muci şi o rană expresivă la nas, cu haine de mâna a doua dar pătate şi cu o voce pătrunzătoare, de viitor popă. El purta în mânuțe o cruce uşoară din plastic vopsită gri metalizat sau chiar aşa era materialul. Cu un dramatism indescriptibil, micul creştin căzu literalmente în genunchi, exact pe locul unde zăbovise pe linoleumul verde, până atunci, câinele-lup, şi se dezlănțui să zică *Tatăl nostru, carele eşti în ceruri*, uitându-se lung în sus şi dând dovadă de un asemenea simț al pateticului, încât ai fi putut crede că nu va ajunge bine tramvaiul la cap şi gata, se declanşează apocalipticul sfârşit al lumii.

Ci fata, poeta care nu vedea vreo conexiune între ea şi câinele-lup,

cum realizau ceilalți călători, sesiza totuși una între crucea gri metalizat a nevinovatului mic cerșetor, și fuga precipitată, exact când nu era momentul, a partenerului ce tocmai îi linsese cu atâta gingășie Mușcăturile, dar bineînțeles că nu putea să-și explice nimic, fiindcă dacă am putea noi tălmăci integral toate misterele câte se joacă pe lumea asta, atunci n-ar mai fi nevoie nici de biblioteci și nici de consilieri.

Toate ca toate, dar până una alta Vivian se simțea părăsită, abandonată și fără niciun sprijin în lume. Nu-i ieșea din căpșorul de veveriță următorul mesaj:

Stimată domnișoară Vivi,

Consiliul editorial a stabilit deja Planul pe anii viitori, pe de-o parte, pe de altă parte, placheta dumneavoastră Pâine și Câine nu se încadrează în nicio colecție a editurii. Regretăm, dar în aceste condiții, manuscrisul nici nu poate fi evaluat spre publicare de către specialiștii acreditați editurii.

Cu stimă,

Secretariatul Editurii

Și nu-i lăsase domnul Garamond nici măcar niște mărunțiș, să poată și ea să dea la micul cerșetor, care se ruga cu atâta profesionalism chiar lângă ea. Ce-or să zică ceilalți călători? Că e nesimțită! Și de ce? Pentru ce?... Cu ce-am păcătuit să n-am din ce să-mi exercit ecomila? Doar fiindcă am vrut să fac o faptă bună, să o scutesc pe tanti Cici să meargă la piață? De-aia m-au mușcat câinii la gunoaie? Tocmai pe mine, care le-am dat de pomană și ce aveam mai scump!

Ajunsese din nou la ea în cartier și parcă pierduse noțiunea timpului. Nici n-ar fi putut recapitula, dac-ar fi-ntrebat-o cineva, cum și când a coborât din tramvai! Nici de ce la coborâre s-a aplecat spre blândul cerșetor mititel și l-a sărutat cast pe tâmplă. Dimpotrivă, avea puternice impresii de deja trăit, fiindcă trecea prin familiara piață și pe lângă Complex și, pe urmă, avea să treacă pe lângă pâine și, la containere, *la gunoaie,* or s-o încaiere iarăși câinii, s-o pună jos și cine știe de unde s-o mai muște a treia oară!

Da, în loc să se păzească, se întreba cu groază de unde or s-o mai muște, fiindcă pe Mușcătura matinală și pe aceea de la prânz erau acum întinse balele câinelui-lup și observase din experiență că în genere unui câine, oricât de agresiv, dacă îi este să se apuce de blestemății, de regulă nu-i place să-și spurce botul acolo unde a mai umblat un altul.

Exista la colțul Complexului o mică dugheană transparentă pe care scria *Farmacie veterinară* cu alb pe geamuri și Vivian, de multă vreme, privea involuntar fascinată la ce poate da acolo la clienți, doamna Melecan Verdana, o femeie cu ochelari roz, nas mare și buze păroase,

având mai degrabă înfăţişare de lingvistă decât de doctoriţă sau de farmacistă, veterinară sau umană, căci ei, poetei, farmacistele i s-au părut întotdeauna foarte atrăgătoare, ba chiar ezitase ea însăşi între filozofie şi farmacie ca a doua facultate, voind a se juca în laborator la discreţie cu diferitele otrăvuri şi hapuri, ca alchimiştii Occidentului medieval, şi visa a le chimiza la oameni numai binele, cum ar fi dacă iei medicamente peste o anumită sumă, atunci să ţi se dea şi un antinevralgic gratuit!

Se pomeni înăuntru lângă un raft galben plin de conserve şi pungi cu bunătăţi pentru câini şi pisici. Ochii fetei se lipiră adeziv de nişte sticluţe cu dop de cauciuc învelit în tăbliţă nichelată, ca la sticla de ulei. Ele se aflau în spatele vânzătoarei, pe raftul roşu şi îi aminteau neplăcut de copilărie, fiindcă semănau, şi poate chiar erau, cu cele de penicilină sau de streptomicină, atât de până la abuz folosite de tanti Cici, darnică în injecţii, temătoare că dac-a turbat soru-sa Simcuţa, măcar Vivişor să ajungă la maturitate şi să salveze, înmulţindu-se, neamul lor, gena lor, de la dispariţia completă de pe mapamond.

Fata avu un vertij. Se simţea nu puţin turbată, ci puţin gravidă. Ceva satanic continua să i se întâmple: uitase de ce intrase. Uitase că avea curând să dea iar nas în nas cu dulăii şi că voise să întrebe dacă nu cumva există nişte spreiuri protectoare când dai bot în bot cu ei, cum a auzit că au mai mult hoţii, încât să n-o mai muşte nimeni, măcar la ea în cartier să n-o facă de râs!

Amnezia ei părea totală. Nu se mai gândea că domnul Garamond, părăsind-o la spital, nu-i lăsase niciun ban şi nici măcar nu-i trecea prin minte că astfel de spreiuri, dacă există – şi musai s-apară-ntr-o economie de piaţă! –, trebuie că coste ceva, iar ea şi tanti Cici n-au cu ce acoperi capitole de buget mai urgente, încât singura soluţie e să te păzeşti de câini. Ah, şi ce milă ne este de ele două şi, la urma urmei, de toţi săracii acestei ţări, dar ce putem face şi noi mai mult decât vicele Melecan?

– Doriţi ceva? o interpelă de la un timp, puţin jignită, vânzătoarea, după ce o cântărise pătrunzător, cam ca o lesbiană cu vechime pe una novice, şi avea o presimţire că asta e doar *în recunoaştere*, nu cu gând hotărât de a da bani pentru ceva inadecvat pentru alimentaţia ei proprie.

Şi deşi vedea bine un cap de câine zugrăvit pe o conservă, sărmana Vivi fu dirijată drăceşte să exprime cu totul altceva.

– Anticoncepţionale pentru pisici ţineţi, vă rog? se interesă ea de-a dreptul, îmbujorându-se toată.

– Ţinem, domniţă dragă, dar momentan nu ţinem, adică n-avem, mâine dimineaţă ne vine comanda! se bâlbâi farmacista.

– Deci există, nu?

– Sigur că există, dacă ne vine...

– Cum sunt?

– Cum să fie?... Bune. Perfect eficiente.

– Nu, mă gândeam doar pe ce bază sunt concepute!

– Unele sunt tampoane absorbante romantice, care se țin înăuntru nu mai mult de o săptămâna, iar altele sunt nişte comprimate efervescente cu spermicide expresioniste, pe care pisica le poartă cu ea în poşetă şi le foloseşte la ocazie.

În mod vădit o luase un pic razna şi vânzătoarea, ba chiar ajunsese să pară mai rațională Vivişor, deşi tocmai turba, căci dându-şi pe spatele bronzat bogatele plete ondulate natural, aduse o obiecție acestor odioase practici de planning familial felin perfect întemeiată, dacă te gândeşti la altă profilaxie:

– Bine, doamnă, dar ne jucăm cu viața lor?... Ce dacă sunt animale mici! Nu se ține seama şi de SIDA pisicilor? De ce nu li se dau şi lor prezervative?

– Ba da, domnişoară! Li se dau. Se ține seama. Liniştiți-vă, că li se dau!... Însă la noi, în Est, încă nu e cazul. Virusul lor, cu efect imunodeficitar netransmisibil la om, a început să se manifeste activ abia în America doar de vreo zece ani şi încă n-a trecut prea bine oceanul.

– Atunci sunt bune şi de mine?

– Cine, duduie? Ce să fie bune?... Anticoncepționalele de pisici?

– Da, doamnă! Simt că mă doreşte intens cineva şi am intrat să cer un sprijin de la dumneavoastră. Pare a fi o urgență cu cineva... Dar nu e motan, doamnă. E câine! Mai bine-zis, un câine-lup! O să-mi bată la noapte în grilaj să-i deschid fereastra, când doarme tanti Cici!

Vânzătoarea îşi scoase ochelarii şi îi şterse diplomatic, meditând puțin dacă ceva nu-i în ordine cu Vivişor, dar pentru orice eventualitate, învingând în sufletul ei comercial, cu ajutor necurat, lăcomia, hotărî că într-o lume de succes, în orice situație mai confuză-n viață, omul trebuie să se ghideze în primul rând după interesele sale şi ale familiei sale, iar apoi, dacă poate face ceva şi pentru altul, atunci n-are decât să facă, să-l lumineze, să-l îndrume! Or, interesul ei era să vândă produse cât cuprinde, aşa că zise:

– Duduie scumpă, eu de când i-am făcut pe Grivei şi pe Ursei, care azi îmi sunt asociați la biznis, scrie dealtfel şi pe firma farmaciei, până-n ziulica de azi tot anticoncepționale de pisici am folosit. Când tampoane absorbante romantice, când comprimate efervescente cu spermicide expresioniste! Şi slavă Domnului, n-am avut nicio problemă. Puteți folosi fără grijă, domnişoară, şi bată-vă norocul unde trebuie, să aveți cât mai des parte de asemenea urgențe ca cea de azi!

– Da' de ce le zice comprimate efervescente cu spermicide expresioniste? se bosumflă pusă pe arțag tânăra poetă. Că eu mă socot o poetă din ce în ce mai amețitor de postmodernă!

În spatele casei de marcat şi a cântarului electronic, farmacista Verdana Melecan ținea o barocă ramă foto digitală cu plozii ei, unul gras

poreclit Grivei, semănând cu Sumotaru, şi unul slab, Ursei, semănând cu Coştei. Totodată, ei semănau leit şi cu fraţii Gavriliţă, porecliţi tot Grivei şi Ursei, care voiseră odată s-o ia cam cu forţa pe una din motocicletele lor pe Vivian, s-o ducă la un bairam la o locuinţă lacustră, *Villa Tudor Şoimanu*, dar tanti Cici îi interzisese orice distracţii până nu-şi dă toate examenele şi nu-şi canonizează placheta de elegii politice cu care se canonea, *Pâine şi Câine*.

– Cum de nu ghiciţi? râse examinatoarea. Ia gândiţi-vă! Oare nu cumva ceva trebuie să stimuleze ţipătul ăla caracteristic al pisicilor?

– Ba da. Corect! privi cam chiorâş la ea Vivian. Oricum, eu sunt de părere că toate anticoncepţionalele pentru pisici şi căţele trebuie probate întâi de om, nu de pisici şi de căţele pentru femeie, fiindcă ecomila lui tanti Cici tocmai acest principiu îl propovăduieşte: rostul femelei, pentru care a creat-o Dumnezeu pe lume, indiferent de specie, este să facă puiuţi! Dacă vreţi să ştiţi, la o pisică îi trec căldurile, dacă e ţinută într-o carieră perfect întunecoasă, cum erau carcerele alea din Memorialul Durerii. Aşa ne-a învăţat la curs generalul Vasea, cel mai simpatizat de toate colegele! Dar cu asta ce-ai făcut? Că o pisică sau o căţea, care nu naşte nicidecum, din câte-am ginit eu scriind un referat despre poemul lui Robert Browning *A Light Woman*, dezvoltă de la o vârstă puroi în uter. Natura e necruţătoare. Ajungi cu ea la operaţie?...

– Ajungi!...

– Şi acolo, pe la chirurgie... Dai, ai. Nu dai, nu ai... Lumea zice de copii că cine are să şi-i crească, cine nu să nu-i dorească, dar eu stau ca poeta sub stele şi mă-ntreb ce face în acest caz, artificial steril, o pisicuţă cu uriaşele ei disponibilităţi afective, da, *uriaşe*, că-şi permitea înainte să se sheruiască la câte zece-doisprezece pisoi? Ce va face ea *azi* cu ele, doamnă? Ce va face, sărmana, mai ales atunci când nu din voinţă proprie, ci din a cotoiului, e singură-singurică, şi suferă nu ca mine de FIV, era să zic de HIV sau de pib, de *imunodeficienţă felină virală*, ci are săraca nu ştiu ce sindrom japonez, să zicem. Atunci nu-şi va revărsa pisica tot ce trebuia să fie iubire, tocmai către câinii răpănoşi de muşcă lumea la gunoaie, ba chiar către şoareci, soboli, hamsteri, hadroni, cobai, lupi, şacali, coioţi, ratoni, păsărici, canari, purcei, papagali şi mai ştiu eu ce, încât pe Poezie o s-o ia dracu, poate tocmai pentru că avem în compensaţie, s-o ia dracu, ecomila inventată de tanti Cici?

– Ba da, admise liniştită vânzătoarea, comunicativă de parcă s-ar fi cunoscut ele două de când lumea. Şi ce e rău în asta, fato? Nu la toate relele chemi NATO! Dacă ai din ce, practici şi ecomila. În rest, te păzeşti, fiindcă a hrăni animalele nu e o garanţie că scapi de muşcături. Inclusiv în pădure, unde lipsa fricii de oameni la vieţuitoarele sălbatice poate fi semn de turbare, nu de blândeţe, dar dumneata nu ştii, că eşti o sălbăticiune mai tinerică. Nu ştii nici că poţi să stai cu soţul tău în casă şi să nici să nu se

uite la tine, şi atunci ori turbezi, ori plimbi şi tu căţelul, te duci mereu după marfă, ca-n filmul lui Cehov! Ori compui vreun poem de iubire adresat lupului de la jandarmi!

– Nici tu nu ştii de ce nu mai eşti atât de frumoasă, ca atunci când te-a luat de soţie vicele Melecan! mârâi fata, pătrunsă de un acces să muşte. Dar nici Ionela nu mai este!

– Nu mai este vrăjitoarea de Ionela frumoasă?... N-am ştiut!

– Dar spreiuri contra muşcăturilor de câini tineri, sunteţi drăguţă să-mi spuneţi dacă ţineţi? zâmbi şi schimbă vorba Vivişor.

– Adică nişte comprimate, care acţionează la căldură cum sunt alea de ţânţari? Care să alunge câinii din preajma ta?

– Mă rog, cam aşa ceva. Orice, ca să nu mă mai muşte, că uite ce mi-au făcut, şi pe-aici... şi pe-aici... M-am săturat!

– N-am auzit de aşa ceva, domniţă, şi chiar dacă se fabrică, din câte cunosc eu etologie canină, nu pot fi decât total ineficiente! Câinele este un animal inteligent şi de un devotament împins până la cel din urmă sacrificiu. Dacă e pus în condiţiile când după instinctul lui trebuie să muşte, păi te muşcă! Cred că singura soluţie raţională şi practică este să deveniţi şi dumneavoastră deţinătoare sau crescătoare de câini. Ăla e mirosul miraculos! Atunci maidanezii vă simt de-a lor, vă confundă cu cineva care i-ar îngriji şi pe ei, încât caută să-şi reprime agresivitatea, că poate adoptaţi şi un orfan dintre ei să-l îngrijiţi!

– Da, dar nu mă lasă tanti Cici! se plânse fata, salivând în exces cu multă ură. Zice că nu vrea nici purici, nici murdărie în casă!

– Împotriva puricilor la câini şi pisici, omul a inventat zgărzi otrăvite, iar în ce priveşte murdăria, duduie, orice câine sănătos poate fi educat să facă doar afară, când e scos la aer şi mişcare în spaţiul public!

– Dar dacă, doamnă, mă uit atent unde stropesc ei afară, iau o coadă de mătură, moi acolo şi umblu apoi cu ea, de la bloc până-n staţie, ascunzând-o prin tufişuri până mă-ntorc seara, atunci mă mai muşcă?

– Nu ştiu, domnişoară, n-am mai auzit! Ce-am văzut cu ochii mei e că cine vrea să n-aibă probleme, poartă-n poşetă anumite bunătăţi care le plac lor. Şi, în caz de agresiune, le distrage atenţia oferindu-le liderului haitei. Sau liderei mai degrabă. Este cea mai buna metodă în cazul în care nu vă puteţi permite să creşteţi câini, fiind prea amărâtă! E un fel de şansă de a scăpa nemuşcată şi ea nu trebuie pierdută. Cum nu e bine să scăpăm noi ca români trenul istoric ăsta NATO!... Fiindcă dacă nu aveţi un miros permanent de binefăcătoare a câinilor, care e pentru ei ca un fel de legitimaţie, şi să zicem că ieşiţi pentru mers în centru doar la tramvai, câinii de pe partea asta vă învaţă şi vă ţin minte că le-aţi dat dreptul, dar dacă într-o zi luaţi maşina spre oraş, de după colţul blocului, atunci câinii de pe partea aceea consideră că n-aveţi deloc mirosul din zona lor şi o să vă convingeţi că vă tratează ca atare! Fiindcă şi ăştia de la Primărie nu s-

au gândit să pună şi staţia de tramvai şi cea de maşină la un loc, nu vine unul, să iei alta, mai trebuie şi să îmbunezi două triburi de câini în loc de unul singur!

– Am înţeles, tăie brusc Vivi conversaţia, neplăcându-i apariţia unui client bărbos la geam şi că saliva şi ăla în exces. Trec mâine tot pe la ora asta, după examen, să iau comprimatele efervescente, fiindcă indiferent ce zice tanti Cici, eu *m-am hotărât*!

– Foarte bine, domnişoară! Aici mă găsiţi! promise vânzătoarea surâzând dulce şi cu ochelarii, şi cu lungul nas, şi cu buzele păroase dar mari.

Deci, te-ai hotărât, Vivişor!... Ori Coştei, ori Lupul, ori Sumotaru!... Ce-o să faci tu acuma de emoţie până mâine după examene? Cum o s-ajuţi tu timpul, fată, să treacă mai repede, tocmai când, prin ceea ce aştepţi, el parcă se dilată?

Mai întâi şi mai întâi, candidata la concursul de debut trebuia să ajungă acasă. Fiindcă fiind unsă cu sudoare, mirosea urât din punctul ei de vedere, deci şi al câinilor. Şi fiindcă deşi-i era sete, voia la baie. Plus că i se făcuse şi foame.

Dar, între Complex şi amărâtul ei coteţ de la parter vezi bine că se aflau câinii.

– De ce dracu m-au muşcat tocmai pe mine de dimineaţă ăştia la gunoaie? În fond, poţi turba şi nemuşcată, de pildă prin inhalarea virusului într-un troleibuz ticsit de pasageri turbaţi de caniculă. Cum ţi-o fi scris, de Anubis. Vai, nimic nu e întâmplător pe lumea asta, Mardagayl, fiindcă dacă ar fi *ceva* întâmplător atunci *totul* ar fi întâmplător în aerul ăsta cu diamante de-ale viruşilor. O, zei, care este vina mea?... Habar n-aveţi! Tot eu o să vă spun! Vina mea este una singură. Că sunt singură. De la Soartă, nu de la duşmani. Vina că sunt cam amărâtă, cum sugera şi tanti de la farmacie. Cum ar observa oricine are minimum de IQ. Că degeaba zici tu, fată, că te-mbraci mai cu gust. Totdeauna te trădează ceva că eşti mai strâmtorată, încât se iau de tine şi oamenii, şi câinii, şi media lor armonică – licantropii.

Era evident de ieri după-amiază că arăt mai amărâtă ca niciodată!

Fiindcă dacă n-aveam o imagine jigărită, n-ar fi îndrăznit aseară la maşină iepurele ăla agil, cum eram pe scară şi cu spatele, să-şi strecoare mâna în fulgerătura închiderii uşii, ca-n basmele noastre când se bat în capete munţii, doar cât să mă ciupească un pic de fund, creându-mi astfel o primă sechelă corporală rău prevestitoare!

Şi azi-dimineaţă, câte femei n-au trecut într-un sens sau altul, şi totuşi lătrătorii m-au muşcat numai pe mine la gunoaie!... Pedepsindu-mă pentru bunele mele intenţii. Fiindcă-mi propusesem nu doar s-o scutesc pe tanti Cici de un drum la piaţă, ci şi umanismul să-i cumpăr nişte

savarine, care-i plac aşa de mult, mai ales când i le aduce unchiul Vasea, deoarece au frişca albă şi diafană la gust, precum şi un cerculeț dintr-un fel de jeleu de zmeură, incitant de răcoritor, iar aluatul este pufos, aromat şi moale!

Dar inconştientul meu selectează mai moralist decât partea conştientă şi responsabilă cetățeneşte cât de amărâtă sunt şi că nu-mi pot permite să mă ilustrez în daruri nesăbuite, încât pur şi simplu, după lăptic, ştevie şi lăptuci, am crezut c-am achiziționat tot, afară de pâine, uitând de savarinele moartei. Şi tocmai fiindcă inconştientul mămos este mai conştient decât conştientul, că nu ți-a mai venit demult salariul şi nu se ştie nici dacă mai vine, pe când barim cu ciclul te gândeşti la *Libresse oblige* indiferent de incertitudini şi de-aia arătam atât de vulnerabilă şi neintegrată în niciun sistem de securitate colectivă, fără bărbat, de s-au repezit câinii la sigur pe mine, convinşi că mă pot muşca de unde m-a ciupit iepurele agil, fiindcă nu vor suferi niciun fel de represalii, de la o ființă care nu stă pe propriile picioare până nu intrăm în NATO, fato! Şi să vezi c-aşa o să şi fie iar! M-au muşcat, ai dracu ce sunt ei cu mamițichili lor, unde se bat cuiele, piroanele, în picioruşe când te răstigneşte şi acuma nu mai au decât să mă muşte şi de încheieturile de la mâini, de la amândouă. Ceea ce este o blasfemie! O blasfemie şi jumătate, să răstigneşti o femeie, că nu eşti la sado-maso, zoofilo, la care n-am niciun chef să particip, *să colaborez*, să mă dau martiră cu cicatrici în cârjele lui tanti Cici.

O Doamne, nu, o țărişoară care nu poate apăra de muşcături un Vivițel ca mine fără de prihană, nu merită a fi primită nici în NATO, nici în Uniunea Europeană, până când nu-şi rezolvă înapoierea cu câinii. Altfel, prevăz că nimic nu va merge ca lumea în țara aia. Că pe mine nu mă interesează cum! Să-i scopească, să le omoare nou-născuții, să-i înțepenească-n stricnină, să-i sugrume hengherii cu lațul, să bage armata şi să-i împuşte, dându-se câte o zi de permisie de fiecare dulău împuşcat, mi se fâlfâie cum, domnilor! M-am săturat! Eu altă Muşcătură nu mai vreau. S-o muşte mai bine pe mă-ta, domnule primar!

Pe mine, ce mă interesează ca om, ca ființă umană, ca creatură a lui Dumnezeu, e doar să nu mă mai muşte câinii mereu şi să nu risc nici să turbez ca mama Simcuța, nici să fac tetanos ca tăticuțul meu Ciprian. Şi mai ales să nu mă muşte în viitoarele minute de încheieturile de la mâini, ca să nu mai pot scrie poezii şi s-ajung de să scot doar *audiobookuri*! Fiindcă o fecioară neprihănită răstignită de câini e o parodie tipic postmodernă, adică de la Satana, şi atunci pe meleagurile unde se petrece aşa ceva, o să vină grindine cu oul cât cutia de margarină Wiesana, de-o să se spargă toate parbrizele la maşini, toate vitrinele la privatizați, toate gemurile pe la balcoane, şi nu din interior spre exterior ca de la manele, toată populația alegându-se cu răni din plăgi multiple, ca ale mele...

Odată ieşită din farmacia pentru animale, unde a intrat doar din curiozitatea morbidă dacă Verdana Melecan, cea cu buze păroase, onorează şi rețete compensate şi dacă nu cumva unele medicamente potrivite pentru vite or fi mai ieftine, şi bune şi de oameni, Vivian a decăzut fulgerător, cum se duce-n jos veverița împuşcată. Căci ea trăia-n angoasă de-aia cu coasă, ca tanti Cici să n-o părăsească netratându-se de toate bolile ei, *ci numai de cea mai supărătoare pe moment* sau mai ieftină, cum se abordează şi economia de către cine n-are decât de furat.

De aceea, Vivian a căzut cum cade piatra pe recolte neerbicidate, ciuruind macii, adică de sus şi cu o respectabilă viteză s-a dus la fund, adică a căzut în păcatul specific omului de azi, care e acela de a dori răul aproapelui, comunității din care făcea şi ea parte!

Ea gândea doar pe moment *acest rău* în termeni de catastrofă meteorologică, fiindcă asta văzuse recent mai rău la televizor, la fel de bine fiind capabilă a-l concretiza în inundații, cutremure, tornade, incendii, explozii de gaze, tulburări sociale greviste scăpate de sub controlul sindicatelor, război ca la Sarajevo când au dat cu obuze în bieții pietari ai lui Garamond, precum şi molime, ca turbarea şi tetanosul dacă s-ar putea.

Să turbeze toți! Să înțepenească toți!

Sau măcar vreo câteva sute, o mie, ceva nici semnificativ, nici nesemnificativ, cam cât s-a murit în oraş cu ocazia schimbării de regim, când l-a înlocuit domnul Iliescu pe tovarăşul Ceauşescu, în obsedantul decembrie!

Lucru absolut fezabil, după criminala ei analiză. Avem nu 150 de mii de câini vagabonzi, cât declară municipalitatea, ci cât *simt* eu, adică peste 800 de mii, şi dacă dă turbarea într-o singură jigodie, până se prinde de veste şi se aduce vaccin franțuzesc de la Chirac, poți să te pomeneşti în Capitală cu zeci de mii de câini contaminați. Vine presa străină şi se întruneşte nu ştiu ce consiliu de calamități, bagă armata. Dar ce te faci, că educație antirabică şi antitetanos nu s-a mai dat demult la cetățeni şi nu se duc toți la injecții, care a fost muşcat. Căci nu doar 17 mii de cetățeni sunt muşcați în anul electoral 1996, cât declară care i-a consultat, ci de cel puțin zece ori mai mulți, cum *ştiu* eu că s-au oblojit singuri! Iar capacitatea internă de producție de material antirabic e clar că e depăşită cât suntem încă pe pace, într-un fel de armistițiu cu aceşti conlocuitori foarte zgomotoşi, foarte bine organizați în haite şi foarte periculoşi, primarule. Credincioşi, seducători, dar ingrați! Când ei vor folosi împotriva noastră această turbată bombă bacteriologică pe care stăm şi ne încălzim fundurile, până prindem de veste, până se estimează necesarul de ajutoare, până se lămureşte între partide şi între consilieri care să plece la europeni şi ce să cerşească, fi-vor zeci, mii, sute, zeci de mii de

persoane contaminate ireversibil, fără putință de vindecare, expuse unei conştiente morți în chinuri spectaculoase, din care se va câştiga de către presă o grămadă de bani, de-o să ne săturăm, o să ajungem să turbăm de-atâtea ştiri rapide, de senzație, pe la emisiuni.

– Dar pe Poezie o va lua dracu! A şi luat-o dracu, prin însăşi potențialitatea ca în căpşorul de veverițel, al Vivițelului care începea tot mai mult să turbeze, să se nască asemenea viziuni infernale!

– Nicio țară nu-şi permite să țină Capitala ei, dacă are, cu unu-doi câini vagabonzi la un cap de locuitor. Numai că nu țara e de vină, ci scris este, primarule, să se experimenteze pe noi această turbată bombă bacteriologică! Singura incertitudine priveşte doar data: înainte sau după apocalipticul cutremur care trebuie să ne lovească până în anul 2000, fiindcă deşi s-a băgat religia în şcoli, tot nu se duce lumea în totalitate la biserică, decât de Sărbătorile de stat, şi nu duminical, ca tanti Cici, adică în singura formă care poate asigura cu o bună fiabilitate ca fiecare să-şi facă în suflet curățenie şi să nu mai fie măcar stressat, căci porcării tot trebuie să facă, dacă viața e aşa cum e şi trebuie să te zbați ca să ai ce să dai la copii, fiindcă poate treci cu el pe lângă cofetărie şi vede şi el savarine, şi pofteşte, cum pofteşte şi câinele când te vede în stație că mănânci napolitane sau stixuri... Ființă de la Dumnezeu e şi unul şi altul. Cine, să fie câine sau copil sau bătrân, n-ar pofti, când adesea nici omul la maturitate nu se poate abține? Deşi, dacă ar fi fost la Aiud sau la Sighet, s-ar fi convins uşor că se poate şi aşa, vorba generalului Vasea, oricare dintre noi poate trăi, poate supraviețui ca un câine, şi n-ar mai fi avut atâtea pretenții de la o amărâtă de viață de om să nu muşti pe nimeni.

Vădit lucru, Vivian comandând o savarină trebuia să se gândească la nişte chestii pentru care erau plătiți alții să le rezolve, în primul rând primarul, al cărui scaun ea era din acea zi a Muşcăturii ferm hotărâtă să i-l tragă de sub cur, candidând pentru a-i verifica hoțului toate actele şi a-i confisca averea s-o dea la câini. Chiar dacă mă-sa Simcuța, cel puțin, murise tragic de turbare, iar tac-su Cipi de tetanos, ea nu era totuşi nici competentă, nici autorizată de Colegiul Național de Apărare să estimeze capacitatea secretă a Statului de a reacționa eficient la o epidemie de turbare, să dea ea note, cu atât mai puțin cu cât nu avea studii de specialitate să înțeleagă că de fapt nu există niciun risc să moară vreunul dintre cetățeni. Ea nu participase nici măcar la vreun exercițiu de combatere a catastrofelor civile, care se organizează periodic pe principiul *Felix, qui potuit rerum cognoscere causas*. Ea, nu altcineva, era de fapt o hoață civică!

Amplificase de cel puțin zece ori ponderea câinilor pe cap de locuitor, doar pentru a savura ca Albert Camus adevărata senzație de revoltă, care era nu doar gustul de prospețime al proaspetei savarine şi al

ei înseşi ca prospătură, cum rezultă şi din adnotările de cântăreață cheală pe jurnalul de ecarisaj *Zilele şi umbra mea*, recent conspectat pentru seminarul la asistentul Victor Petrini al generalului parapsihopupu Vasea, fiindcă voise în fond să savureze, dar să nu plătească! Fiindcă n-avea la ea, n-avea cu ce, deoarece Garamond motanul o abandonase fără s-o seducă şi s-o arvunească, ia şi tu, fată de-o savarină, din care să-i dai jumate şi lui mătuşă-ta Cicişor, care s-a canonit mereu cu tine, să înveți, să înveți, să înveți, ca s-ajungi preşedintă la Cotroceni sau primăriță la Cişmigiu, că întru acest destin m-a bătut soarta de-am luat-o pe zoofila de Ionela, despărțind lesbienele, dar legându-le de generalul Vasea, care mă iubea.

Doar două treimi de savarină neplătită consumase încet-încet domnişoara Vivian când se oprise meditativ din savurat, să sughită şi să eructeze, privind în gol, imaginând după a doua Muşcătură catastrofe şi complicații voluptoase ale altora, de parcă nu în cofetărie pe un scaun de plastic roşu s-ar fi aflat, ci în propria-i cameră, uitându-se ca vițeaua la un serial de tâmpit proştii. Şi fantaza de plăcere că dac-au muşcat-o pe ea câinii la gunoaie, atunci să turbeze, ca o compensație statistică, un mare număr de cetățeni nevinovați, când infinit mai sănătos pentru o viitoare preşedintă la Cotroceni sau primăriță la Cişmigiu era să-şi imagineze că e reținută într-o dubă albastră cu girofar şi e îndrumată spre o secție de miliție-poliție, pe când fumuri înalte poluează cerul municipiului, şi de cum coboară pe pavajul însângerat, o muşcă de tibii şi o iau în lucru nişte tineri vânjoşi care-i dau în cap, după ceafă, peste umeri şi pe unde mai apucă ei cu pulanele, ba-i mai trag şi la şuturi ca-ntr-o minge, până ce trece prin tot tunelul lor şi e pusă într-o cameră întunecoasă cu mucoasele cele mai sensibile ale părților moi în apă murdară, infectă, la murat, de uită de toate muşcăturile de pe lume şi nu se mai gândeşte decât că de ce a poftit la savarină, savarină – aluat dulce, savarină – frişcă dulce, cin' te vrea nu s-ar mai duce, că după ce te-ai lins pe bot şi o iei la fugă spre casă, că n-ai plătit-o, te muşcă sigur câinii a treia oară la gunoaie!

Perfect isterică aşa cum şi era, de când o ciupise iepurele agil, o muşcaseră câinii şi mai ales o linsese pe Muşcături cu limba lui de varan bine dotat Lupul, Vivişor fără doar şi poate c-ar fi născocit şi singură o stratagemă ideală să se fofileze cu savarina neplătită, ca ai noştri nelustrați în NATO, fato. De pildă îi era lesne, ştia din pruncie să se forțeze s-o vomite şi să susțină fie că era veche, fie că uite că nici n-am mâncat-o, când se iviră providențial în cofetărie un bărbat foarte solid şi cu un bărbat mai puțin solid, care o cunoşteau de undeva sau poate că îi cunoştea un Lup pe ei. Văzând că poeta Lucida Tahoma comandase savarină, au comandat şi ei savarină, plus lichior oranj de portocale şi i-au propus nişte chestii mai răcoritoare despre care poate că va mai veni vorba. Iar ea, săraca, neavând cu cine se sfătui, a acceptat pentru numai

cât ar fi constatat că face vaccinul franțuzesc, când, la valoarea ei, putea să ceară prețuri infinit mai mari. De unde rezultă că trebuie să te interesezi cât faci şi să fii educată *să te autoprețuieşti sus*! Iar dacă sora, soția sau prietena cuiva e să se afirme, e benefic să fie de asemenea avizată de cum merge piața.

Îi achitară ăştia consumația fetei, dând febril din coadă, şi au trecut repejor cu ea printre containerele debordând de gunoaie, spre apartamentul cu grădiniță, informați că baba nu venise de la general şi de la primar, apucându-se cu controlorii la cap. Iar Vivişor observă cu neplăcere că nu s-ar fi luat de ea niciun câine la acea vecernie liniştită, pentru simplul motiv că, nefiind patrupedă, nu avea un al treilea picioruş de care să o muşte nesuferiții ăia! Promisese degeaba, panicată, băieților, unele facilități. Erau toți dulăii din haită toropiți de caniculă, întinşi la umbră, care pe unde a apucat. Iar lupul ce se pierduse de ea când urcase şi se tăvălise în tramvai ăla cu crucea, degeaba îl mai aşteptase prin prăvăliile Complexului să-l omenească şi ea cu ceva dulce, cu o savarină: ori o uitase ducându-se la culcare pe lumea cealaltă, ori din cauza poluării nu mai înnimerea drumul s-o oprească de la un pas nociv pentru claritatea morală a lirismului ei, ca o ultimă redută pe Poezie să n-o ia dracu.

8. Puricilă

Măturici şi Cuponel nici dac-ar fi câştigat la cărţi poştale TV la pariul ProNATO nu s-ar fi bucurat, în simplitatea lor, atâta cât se gudurară că s-a-ntors domnul Garamond de la spital de frica bolilor contagioase, unele incurabile, cum zicea tanti Cici, din cauza impotenţei savanţilor. Cât le-a lipsit Dacia roşie de pe dârele de beton, ei a trebuit să se adăpostească de caniculă pe sub tufişuri urâte, spurcate de alţii, şi – exceptând aventurile de amor – nimănui nu-i convine să doarmă-n pat străin, chiar şi-n delegaţii afară, fiindcă tot mai bine te simţi la casa ta. Dacă ai. Cine s-a îngrijit şi şi-a făcut rost, ăla are. Cine a fost nechibzuit şi n-a ştiut să se orienteze, hămăind la toţi să facă el *dreptate în lume*, acum stă şi se tot uită cu jind la ce au înălţat alţii, ca şi cum în felul acesta deocheat s-ar îmbunătăţi pe o cale pasivă perspectivele la copiii socotiţi ai săi.

Domnul referent literar Garamond, oricât de tâmpit ar părea unei debutante, are două apartamente. Unul în care stă cu Ionela lui şi unul pe care *îl ţine*, lucru nepermis înainte, când interesul era să aibă toţi oamenii muncii unde să stea. Pe al doilea îl păstrează cu idealism pentru tricoliciul de Pantiuşa, că poate se întoarce din Italia, unde e pizzar, dar dimpotrivă, patriotismul mondializându-se, le tot zice băiatul lor că da' nu! de ce? Să vină ăia bătrânii la el! Nu pot, domnule, îi explica într-un jurnal de vampir spiritual spălătorul de morţi propus inspector de mediu şi codoş de câini. Am cunoscuţi aici, am monument cu mă-ta la cimitir abia finisat, pe acest meleag am crescut, aici am muncit, am suferit, dar am avut şi unele mari satisfacţii, n-are rost. N-are niciun rost, mă Pantiuşa, e prea târziu!

– Măi Măturici, spune drept! veni stăpânul de sus de la trei cu nişte oase. Ai muşcat-o şi tu pe Vivişor la gunoaie?

– Nu, tovarăşe Garamond!

– Păi de ce, mă fraiere, n-ai muşcat-o? Nu ţi-era şi ţie drag să muşti un picior tânăr şi cald de viitoare poetă celebră, candidată la primărie?

– Ba da, stăpâne. La primărie şi preşedinţie!

– Şi de ce te-ai abţinut? Hă-hă! Crezi că are vreo şansă reală? Hă-hă! N-am eu, s-ajung inspector de mediu, să mă trimită secretara Gavriliţă în toate părţile! Au desfiinţat postul înainte de a-l înfiinţa!

– N-are fata... şi totuşi are... şanse... Eu n-am mai muşcat-o pentru că, să trăiţi, îşi înfipsese colţii Ceacâru înaintea mea! Mi-era silă.

– Ăsta e singurul motiv?

– Da.

– Singurul-singurul?

– Da, stăpâne. Poate şi labagiul de Sumotaru.

– Cuponele, tu ce părere ai?

– Eu n-am nicio părere.

– Mă, ţie ţi-e teamă să vorbeşti! Şi trăim în democraţie. Măturici, te ia mama dracu dacă nu-l autorizezi să vorbească!

– Vorbeşte, mă! îl autoriză plictisit câinele cel alb gri maroniu cu urechi mici ca de pisică, mutilate pe când era mic, acea traumă făcându-l să se îndoiască critic deconstructiv de tot şi de toate, demolator ca un adevărat filozof al contradicţiei dintre nou şi post-nou.

– Dacă-şi bagă codoiul vreun priculici, atunci Vivişor poate deveni nu numai o poetă modernistă pentru cititorii morţi demult, ci şi o primăriţă celebră, prooroci cu ochii închişi Cuponel, cam sibilinic, sugerând că ca preşedintă la Cotroceni *aia* şi-ar depăşi nivelul maxim de competenţă, mai bună fiind mă-sa lui, Cala.

Da-da-da-da-da, Vivişor îţi vindecă diareea interminabilă, Măturici tată, şi tu consideri că nu trebuie s-o muşti doar pentru c-a început-o Ceacâru şi a terminat-o Sumotaru! Tar tu, Cuponele, fir-ai al dracului, te găsişi întâi să n-ai nicio părere, apoi ai prea multe!... Când e vorba de informaţii atât de importante, că *ştii*, că adică instinctul tău de câine sacru îţi *spune* că fata e posibil să aibă şanse, păi regulamentul cere să mă informezi imediat!... Vasăzică, tu mă consiliezi să-l consiliez pe generalul Vasea să parieze pe ea! Să publice placheta *Câine şi Pâine* la Editura Lyrancuy, în condiţii grafice excepţionale...

– Pe când tu, îndepărtatule, dragule, lumina ochilor mei, Pentelei, trec săptămânile, trec lunile-n goană şi numai dacă-ţi atrage mă-ta în mod deosebit atenţia, mai dai şi tu vreun telefon, ne mai scrii ce mai faci! Hai cu tata, că nu mai e mult până se implementează şi dincoace de Cortina Vizelor emailul, semeseul, messengerul şi skype-ul să stai cu mă-ta, cu Grivei, cu Ursei, Coştei şi Sumotaru la chat, facebookul şi twitterul şi ce ne va mai aduce Dumnezeu ca s-o ia dracu pe Poezie, cum zice Lucida Tahoma şi să nu mai citească nimeni nimica, nici tabloidele.

Pentelei, botezat cu acest nume de Cecilia şi Vasea, în amintirea unui martir al Partidului, Pantelimon Şoimanu (Pentelei, Pantiuşa), dacă te uiţi la fotografii la aceeaşi vârstă, este leit clonat cinocefal domnul Garamond, semn că şi el ar fi putut reuşi într-o carieră de referent literar. Însă ambii lui părinţi de pe buletin, şi de fapt şi genetic, ştiu bine de tot că el îşi datorează viaţa, iar ei fericirea, tovarăşului Vasea, deci fiul va ajunge un *mare editor*, va importa până la urmă carte italiană.

Cum a fost?

Ei trăiau iniţial la curte, cu psihopompă şi puţ absorbant. Fiindcă domnul Garamond avea o cameră şi bucătărie la unul care creştea

porumbei pe casă. Iar madam Vidman, după ce trăise cu Ionela, nu se îndurase să-i lase camera ei dintr-un bloc vechi, mai în centru, dar cu dependințe comune.

Şi acolo la curte au crescut ei mai întâi un motănaş pe care îl chema Vasilică. Apoi au generat primul copil, pe care l-a născut Ionela la urgență prin cezariană şi l-au aruncat în crematoriu sau l-au păstrat ăia în alcool pentru studenți, că era cu craniu extraterestru, excedentar el, însă plin de apă plată.

S-au cam supărat ei că le-a dat Dumnezeu acest *hidrocefal,* Sumotaru, însă nu au disperat, ci au trudit din nou şi au mai proiectat şi conceput un copil, ajutați şi de general, unul care de data asta s-a născut foarte uşor, dar mirarea şi satisfacția le-a fost de scurtă durată, fiindcă era oarecum opusul predecesorului, le ieşise un *microcefal,* Coştei, adică un făt cu capul microscopic şi fără şanse să i se mai dezvolte, din pricina unor calcifieri premature, creierul, încât să-şi poată acorda cu discernământ votul candidatului preferat.

Nimănui nu-i convine să i se nască astfel de copii, când ai de tras chiar cu cei perfect sănătoşi, ca Grivei şi Ursei, în condițiile în care tot neamul tău e pe cale de dispariție. De aceea, e şi normal să nu te apuci să dai cui a pățit asemenea necazuri sfaturi istorice să persevereze.

Pentru cei doi părinți a fost o adevărată, autentică tragedie, mai ales a doua oară. A intrat dihonia între ei şi au ajuns să se chestioneze reciproc că ce-ai făcut în ultimii cinci, zece sau chiar cincisprezece ani.

Luând de bune ce bârfea lumea, Ionela s-a dus personal la tovarăşul Vasea şi l-a întrebat dacă într-adevăr între el şi domnul Garamond au existat unele relații intime pe care morala creştină şi îndeosebi cea orientală, ortodoxă, le respinge cu hotărâre, ca fiind imposibile. Activistul de atunci era în plină exuberanță, trăia cu madam Vidman şi avea şanse mari în carieră, să candideze la înalte funcții, doar că a anticipat greşit cum va evolua Partidul, s-a apucat să studieze, *să citească personal cărți* şi să-şi scrie cuvântările *singur,* ceea ce i-a cauzat la dosar, deşi ținea o soție bătrână şi ilegalistă, Cocuța, una mai geloasă şi decât Ionela, fiindcă se ştia balcâză şi lălâie, – avea să sperie şi să țină departe de vila ei nu numai Lustrația, ci şi Moartea.

Generalul a mirosit-o liric pe Ionela că e cam zoofilă şi a râs cu poftă de caracterul ei imuabil, mijindu-şi ochii de parcă l-ar fi trimis des Partidul în schimb de experiență cu țările comuniste extrem asiatice, dar i-a propus din banc în banc secretarei, fiindcă practica este criteriul adevărului, i-a solicitat, arătându-şi chinezeşte mai mulți dinți decât avea, să-şi demonstreze imediat heterosexualitatea! Ceea ce, deşi servită cu *cherry wine* lipicios şi alte băuturi exotice, pisicuța evident că a refuzat politicos, fiind într-o stare de surescitare imposibilă, după ce se intoxicase cu propriul ei lapte şi-şi vedea zilnic cu ochii ei galbeni foarte în negru

viitorul, fără copii, lângă un bărbat vârstnic şi tâmpit, care azi e, mâine nu e, cum se mai întâmplă, poți să te mai păcăleşti.

În ce-l privea pe el, pe referentul literar propus recent inspector de mediu, tăticul celor doi monştri nu-şi bătea capul, deoarece mentalitatea lui de motan pe atunci era foarte favorabilă bărbaților care urcă în pat fără să-şi scoată şosetele. Femeia era foarte asuprită şi ținută mai mult în curcubeu, ca arcul trupului ei să personifice tavanul cu stele, adică cerul zodiacal, iar dacă năştea curiozități, răspunderea magică îi revenea ei în întregime. Nici măcar obiecția că de ce n-ai păzit-o nu era uzuală. Totuşi, el s-a prezentat la madam Vidman şi i-a povestit furios că uite, doamnă, ce zice lumea, că între dumneata şi Ionela mea, cât ai găzduit-o, au existat acum cincisprezece ani nişte relații pe care civilizația europeană modernă anticreştină pare să le fi uitat, deşi de la Sapho la Gide şi la contemporani care încă nu s-au tradus, ele au figurat permanent pe tăblița ei de valori. Valori-valori, dar din pricina acestor păcătoase de relații, a născut nevasta mea, Ionela mea, de două ori greşit pană acum!

– Este foarte adevărat ca întotdeauna, Ionele dragă, l-a pălmuit teoloaga ecomilei cu uimitoarea ei sinceritate, e un sâmbure de adevăr din vremuri imemoriale în ce zice lumea cu gura ei slobodă, plină de! A trebuit să mă dedau, aşa e, şi să mă dedic cu ea l-a anumite relații internaționale, însă nu din vina mea, domnule consilier aulic, eu fiind o cetățeană apolinică, ci din vina ei, care ştii mai bine ca mine că are un temperament de pisicuță siameză dionisiacă şi ai fost încunoştințat în repețite rânduri ce urât face în anumite momente, hai să le zicem de emulație şi suveranitate. Numai că aceste particularități n-au nimic de a face cu ceea ce într-adevăr vorbeşte lumea şi n-a ajuns la urechile tale, de parcă ar fi fost retezate de când erai mic, ca ale lui Măturici, despre care, ca şi de Cuponel, s-a aflat şi la sfânta biserică banalitatea că sunt moroii ei!

– Măturici şi Cuponel, moroi adică pui de strigoi? Moroii ei?

– Moroi se fac pruncii nevinovați, Ionele, când nu mai apucă părinții să-i boteze, iar moaşa uită şi ea! Cât despre Ionela ta, nu a mea, i-ar fi conceput pe aceşti moroi după miezul nopții, când tu sforăi ca un motan uriaş. Aşa vorbeşte lumea prin bloc şi prin piață.

– Cu cine să-i conceapă dacă dormea cu mine?

– Cu cine, cu cine... Mai întrebi, măgarule?... Cu cine, cu un priculici!... Cu Licantropul care dă târcoale pe la noi pe la bloc, încercând întâi la parter grilajele prin lovituri delicate, cu un electrod de sudură. Te asigur că e unul de o frumusețe rară, clasică, un Hermanubis ideal! Ce caută Anubis pe la Ionela înțeleg. Hermes însă, presupun că are conexiuni cu începuturile voastre comerciale. Oricum, trebuie să mergi cu toți ai tăi din parcare la biserică, sau să aduci un popă aici să facă sfeştanie şi la Dacie, şi la grădinița mea de trandafiri!

– Ce popă, Cicişor dragă, oftă referentul, ar mai boteza azi, sub teroarea presei, Gheorghe pe un Măturici şi Ilie pe un Cuponel? Doar nu eşti nebună! Tu nu mai ai creier şi rațiune chiar deloc?

– Însă aceste antecedente, Ionele, nesănătoase din punctul de vedere al unei pedagogii perimate, nu au vreo relevanță lirică nici din punct de vedere congenital, aşa că explicația la de ce nu mi-am permis să botez eu cu editorul Vasea elucubrațiile voastre experimentaliste, tipic optzeciste, mai bine caută-le în inconştiența ta de a-i face pe Măturici şi Cuponel la beție!

Absolut corect! I-o zisese. Cu o finețe dezarmantă, doamna teolog al ecomilei, exprimându-se ca profele mai leneşe de unii elevi, despre câini de pază din parcare ai posesorului Daciei roşii, că sunt făcuți la beție cu pisica de nevastă-sa, de data asta a nimerit cu degetul exact pe plaga morală, atâta vreme cât teribilul administrator al blocului îşi aducea aminte şi el că mai băuse de sărbătorile legale, pe hidrocefalul Sumotaru făcându-l de ziua eliberării patriei noastre de sub jugul fascist de către jugul sovietic, iar pe microcefalul Coştei dăruindu-l cetății într-o cenuşie după-amiază de noiembrie, cu blindate sovietice rotindu-i-se în capul de faun ştirb.

Dar dacă ar fi fost interogată şi pisicuța de Ionela, incompetentul referent al Editurii Lyrancuy ar fi aflat cu surprindere că Lucida Tahoma este, în volumul ei de debut *Pâine şi Câine*, o dadaistă postmodernistă a cărei filiație se trage din opera licantropică a lui Tristan Tzara şi după toate trendurile va interioriza la iarnă şi Lupoaica în călduri a Shakirei.

E oricum tare rău să-ți aducă nevasta copii handicapați, dar e şi mai rău când ai conştiință şi, pe conştiință, convingerea că răul ți l-ai făcut singur, hai să zicem că cu mânuța ta. Oricât de tare-n suflet ai fi, până la urmă tot ca domnul administrator Garamond ai fi procedat, care s-a pus temeinic cu nasul roşu pe băutură şi vorbea cu câinii pe străzi şi cu fermierele-n piață, cum mai face şi acum, deşi e treaz, căci atât i-ar trebui, să bea fără aprobare, că-l bate Ionela cu biciul mai pe seară, când o veni obosită, plictisită de la serviciu, mai având şi de redactat vreun răspuns negativ pentru vreun vechi client pisălog al Editurii Lyrancuy.

Nu e deloc normal într-o societate sănătoasă, deschisă şi necomplexată ca să iasă un cetățean din bloc cu o găleată albastră, pătrată, cu capac unsuros galben, şi să dea de pomană oase la câini şi să steie de voroavă cu ei. Dacă ai minte întreagă în corp întreg, tu trebuie să te gândeşti că acel cetățean, care de chiar mai multe ori se întâmplă să fie cetățeană, dar femeii nu-i prea place să ducă gunoiul, deşi ea face şi aruncă mai mult, ori a pățit nişte nenorociri cu copiii cum i s-a întâmplat lui domnul Garamond, că i-a nimerit altfel decât îşi propusese, ori cobeşte în sensul că o să i ce întâmple nişte chestii.

Se cam bine ştie că, genetic, factorii mutageni reuşesc un anumit

număr de malformaţiuni care revin la un milion de cupluri. Bietul om se poate doar aştepta să se îndeplinească această statistică. Şi precum atomistul nu ştie care electron şi în ce parte s-a dus, ci numai câţi are, tot aşa numai Dumnezeu, în complexitatea sa, când dă cu zarurile în Sfântul Petru, ştie concret la care familie va trimite monştri şi mai ales pentru ce păcate şi care e planul divin în continuare.

Oricum, domnul Garamond a simţit o ruptură în viaţa lui. Din cauza hidrocefalului şi apoi a microcefalului, a început să se hidrateze, inclusiv cu aghiazmă, să fie mai receptiv şi la cele bisericeşti, s-a mai pocăit, a încercat să facă fapte bune, să dea la cerşetori şi la maidanezi, să ţină unele posturi, tot mai multe cu trecerea anilor şi adâncirea crizei, rugându-se mereu de vrăjitoare să i se dea ceva viabil, fie şi un cinocefal pe lumea asta!

Altfel de unde atâtea oase să dea la câinii de la gunoaie?

Doamna Vidman nu şi-a permis, cu exageratul ei spirit de observaţie, să ignore această metamorfoză a referentului. Cum turbase soru-sa Simcuţa şi îi lăsase pe gingaşa poetă Vivian s-o crească, chiar ea i-a sugerat vânzătorului de cupoane de la etajul trei să se preocupe de maidanezi şi să contribuie la buna dezvoltare psihică a fetei cu iluzia aproape perfectă că are şi ea mămică şi tătic ca toţi copiii.

Generalul Vasea nu admitea să fie lustrat în sensul că ar fi asasinul moral al Simcuţii şi al lui Ciprian, doar pentru c-a tras cu puşca la Câineni într-o veveriţă turbată ca şi puiuţii ei. El se depărta tot mai mult de madam Vidman, întorcându-se în sânul familiei ilegaliste, deoarece îi crescuseră, i se făcuseră mari cei doi băieţi, incredibil de frumoşi când te uitai la ce faţă avea Cocuţa de sperie azi şi Lustraţia, şi Moartea. Băieţi totodată deştepţi, Grivei aspira să se califice sociolog, iar Ursei politolog, adică analişti, secretari de stat sau consilieri prezidenţiali, ceea ce sili şi pe părinte să mai citească şi să-şi fundamenteze mai bine ateismul materialist-ştiinţific care îi era, ca june stalinist democrat, specialitatea filozofică din care deviase literar spre postmodernism, învăţându-i numai lucruri utile pe tinerii scriitori, celor aleşi acordându-le şi sprijinul hotărâtor al relaţiilor sale interne şi internaţionale, de inestimabilă valoare ca să te afirmi, acolo şi deci aici, fără abjecţii ascensionale maxime.

Drama sa familiară fiind una a succesiunii. Ilegalista, îndoindu-se cartezian că va speria Lustraţia, Moartea şi Uitarea la infinit, cugetase de lăsase testament la notar, deloc în secret, să revină averea (mai toată) celor 4 câini ai lor – lupii Corbu şi Şarona, un rottweiler Rott, un pitbull Pit – şi urmaşilor urmaşilor acestora, fiind supărată pe cei doi fii, porecliţi Grivei şi Ursei, că nu se preocupaseră ca Marx şi Engels sau ca Lenin şi Stalin de sculareа celor oropsiţi ai vieţii.

De-asta politologul şi sociologul, care nu erau ai ei, ci ai lui, aveau

să se pripăşească pe la universităţi din străinătate.

Cum spălătorul de morţi Garamond revenea vizibil la credinţa strămoşească, iar Ionela se încurcase cu un guru care o învaţă să yogească, şi stătea în tot felul de poziţii, în cap sau în pod (Vier Pfoten), lăsând casa nemăturată, marele critic şi editor s-a apucat, din proprie iniţiativă şi cu pasiune greu de stăvilit, să ancheteze pe şestache cum le-a fost cu hidrocefalul şi apoi microcefalul, care era misterul vieţii lor.

Pentru aceasta, generalul şi-a ales consilier pe vechiul lui prieten şi scriitor experimentalist, doctorul Lazzaro Spallanzani din Orvieto, chit că tocmai Ionela şi soţul ei, care ştiau tot, priveau cu scepticism aceste demersuri, când nu vedeau în ele de-a dreptul un amestec grosolan în treburile foarte interne ale cuplului, adesea agasant că s-au pomenit purtaţi prin sugestie hipnotică la tot felul de analize, care măcar pe atunci erau gratuite sau cel puţin mai gratuite decât în prezent, când unii dintre noi încearcă să intrăm şi în NATO.

Niciun fel de antecedente bilaterale sau colaterale, niciun fel de incompatibilităţi de garnituri cromozomiale, niciun fel de defecte ascunse la vreunul din soţi nu s-au scos la iveală cu prilejul acestor investigaţii stăruitoare, încât bărbaţii, adică doctorul experimentalist, referentul Garamond şi generalul Vasea, au tras concluzia că naşterea unui hidrocefal, mai întâi, şi a unul microcefal la a doua tentativă, nu se pot explica decât prin prezenţa în mediul de viaţă al celor doi soţi a unor *factori de risc*, greu de identificat dar cerţi, dacă nu determinanţi măcar favorizanţi pentru anomaliile congenitale ale celor doi copilaşi rataţi.

Pista aceasta s-a dovedit bună, pentru că într-o zi, Ionela, rezemată în cap, şi-a amintit de motanul ei, Vasilică, de pe când stăteau la curte, înainte să-i cheme tanti Cici să se mute la bloc că s-a eliberat un coteţ la etajul trei şi să intervină pentru ei tovarăşul Vasea.

– Când am născut hidrocefalul, cu o lună înainte de a merge la urgenţă, m-a muşcat Vasilică de gât, că l-am gâdilat prea tare! a mărturisit ea domnului Garamond pe când acesta alegea patriarhal nişte orez, uitându-se ursuz la ea. El a telegrafiat informaţia doamnei Vidman ca pe un fapt divers, iar dumneaei a trimis un fax lui Vasea, aflat întâmplător chiar la Orvieto cu soţia ilegalistă, iar generalul s-a interesat la spital.

– Dom'le, a râs cu poftă de pizzar doctorul Lazzaro Spallanzani, expert în fecundarea artificială a pisicilor şi căţelelor, de la animal la om trec peste o sută cincizeci de maladii nu tocmai agreabile, pe care noi doctorii le clasificăm drept zoonoze şi de care voi pacienţii e bine să n-aveţi parte: trichinoza, bruceloza, toxoplasmosa, listerioza, pasteureloza, leptospiroza, ricketsioza, ornitoza, giardoza...

– Scleroza, glucoza, zaharoza, metempsihoza... toate cu roza, a completat soţia lui unchiu' Vasea din pat, despuindu-se să fie consultată.

– Ba nu! Mai pot cita, cu altă rimă, rabia, scabia şi aglomeraţia, o

combătu sarcastic, poate indignat, marele critic.

– Da, dar mai multe rime am eu! râse bolnava, care avea o memorie perfectă a prospectelor de medicamente. Hidatidoza, capilarioza, toxocarioza, echinococoza, cestodoza, himenolepidoza, cisticercoza, botriocefaloza, neurocisticercoza, oxiuroza, tricocefaloza, ascaridioza!

– Şi aţi uitat strongiloidioza! observă toscanul din Pisa, uitându-se uimit la general şi ţinând cu pixul tactul şi amintindu-şi că-i sfătuise zadarnic pe mulţi români să nu mai crească-n casă pisici, fiindcă furnizează peste douăzeci de *zoonoze*, şi cu atât mai puţin câini, căci te expun la de două ori mai multe, iar lor nu le păsa de sfatul medicului, compuneau ca Lucida Tahoma poezii cu sufixele sau mâncau pâine cu vreun câine mai fidel decât omul.

– *Avanti popolo, avanti rosa!* îşi aminti Vasea, exasperat, un cântec de rezistenţă de prin Spania sau Italia, iar baba se lumină hipnotic la faţă şi adormi instantaneu, c-un zâmbet lăţit contagios pe buzele-i rujate.

De fapt, generalul parcă o vedea pentru prima oară pe ilegalista lui.

Era atât de tânără şi de apetisantă că el se jena faţă de doctor pentru ce simţea, chiar dacă ţinea la ea ca *arrière-pensée* prejudecata că rujurile se fluidizează cu untură de câine şi se frământa informativ că îi rămân complet necunoscute atât reperele ei biografice (numele la naştere, prenumele, data şi locul naşterii, părinţii, numele dobândit prin căsătorie, numele literar, alte heteronime, numele de cod ca ilegalistă, studii, locul de muncă, titlul tezei de doctorat, data primirii în Uniunea Scriitorilor) cât şi reperele bibliografice (debutul absolut, debutul în periodice, debutul editorial, opera tipărită, cărţi scoase la edituri online, opera netipărită, opera neterminată, opera nescrisă, traduceri din literatura universală, ediţii critice îngrijite, referinţe critice despre ea, în periodice şi în volume, premii, distincţii, participări).

– Ei drăcia dracului! ceru linişte când se făcuse tăcere doctorul de pisici şi căţele, lovit de o inspiraţie, deşi nu era poet ca Tahoma candidata. Dac-a muşcat-o de gât pe Ionela motanul Vasilică, el nu-i putea provoca decât vreun flegmon, domnilor. Sau vreo septicemie, infectând-o local cu *Pasteurella ultocida,* un microb purtat de jumătate din pisici, inclusiv cele din Murano sau din Sorrento, încât şi evită să se sărute ca omul, bot în bot, pisica şi cotoiul ei, dar complicaţii congenitale eu nu văd cum puteau ieşi de aici! În schimb, acest motan Vasilică ar fi putut foarte bine, mai ales că proprietarul creştea porumbei pe casă, să o infesteze pe acea doamnă mov, de care vorbiţi, cu *Toxoplasma gondii,* un prozator, pardon, un protozoar atât de-al dracu încât nu numai că pe femei le face să nască te miri ce, dar la şobolance provoacă avorturi în masă, încât pe drept cuvânt se spune că nu raticidele stârpesc dozatoarele, pardon, rozătoarele, ci pisicile, care poartă împotriva lor pe calea aceasta

un adevărat război bacteriologic!...

– Ce mi-e dozatoarele, ce mi-e rozătoarele, Lazzaro! deschise ochişorii şi dădu din frumoşii umeri goi, în omniscienţa ei, poeta Cocuţa, ilegalista, încă netradusă în limba lui Gramsci.

– Însă ce mă intrigă pe mine şi mă depăşeşte, ca doctor marxist şi scriitor experimentalist, se trezi de tot Lazzaro Spallanzani, e mai degrabă o interogaţie asupra originilor vorbirii, mai aproape cumva de disciplina tovarăşului Vasea, semiotica imagologică. Mă frământă această stranie coincidenţă, că pe veveriţelul care a omorât-o, turbând-o, pe Simcuţa, îl chema Vasilică, în timp ce pe motanul care i-a dat soţiei consilierului aulic toxoplasmoza cauzatoare pentru doi feţi la rând, hidrocefalul şi microcefalul, atinşi de anomalii congenitale din păcate letale, tot Vasilică îl cheamă, zic *îl cheamă*, fiindcă mai trăieşte, ba chiar arheul lui e bine mersi din moment ce numărul de cazuri semnalate e în continuă creştere!

– Nu e nimic de interogat aici, răspunse cam fără chef criticul, pentru că şi mie nevastă-mea asta de faţă, care se face că doarme, ca o ilegalistă-n adormire tactică, la intimităţi îmi zice tot Vasilică, inspirată de acelaşi apelativ duios ca pentru veveriţel sau motănaş, şi, slavă Domnului, încă n-a turbat. Iar hidrocefal sau microcefal nu mi-a născut!

Şi o sărută în prezenţa cinocefalului Lazzaro Spallanzani cu fierbinte recunoştinţă.

Ceea ce nu-l împiedică deloc, chiar de a doua zi, să militeze peste tot pentru îndepărtarea lui domnu' Garamond de madam Vidman, pe calea cam întortocheată de a o convinge pe Ionela să mai încerce o naştere, pentru că la bloc mediul fiind diferit de acela de la curte, fără porumbei şi fără pisici, toxoplasmoza nu le mai poate încurca socotelile.

De fapt, se punea problema pe atunci, când citea Ceauşescu pe Cioran, că erai mai bine văzut dacă aveai copii decât dacă nu aveai, iar Ionela, tânără şi înclinată să mai încerce, visa repartizarea unui coteţ cu 3 sau chiar 4 camere. Domnul Garamond însă, nu credea că la vârsta lui mai are suficiente resurse sufleteşti să rişte un nou eşec. El începu să bea cu nesaţ şi ea se simţi tot mai părăsită. Suferea şi avu la puşcărie, unde era gardiană tanti Cici, nişte experienţe textualiste cu nişte miliţieni stagiari, constatând plăcut surprinsă că parodiile lor la ce-i făcea referentul literar erau mult mai relaxante. Alcoolicul mirosi ceva şi deveni încă şi mai retractil, iar biata Ionela se specializă în nişte scene de gelozie mov de care orice femeie s-ar ruşina când ar reveni la serviciu, nefiind în firea lucrurilor să ameninţi mereu că îţi castrezi soţul cu banale ustensile de bucătărie dacă îl prinzi dormind beat.

Dacă totuşi până la urmă Garamond s-a implicat, şi dovada este că cinocefalul Pentelei s-a născut, meritul este al lui Vasilică, al generalului Vasea, care le-a dat multe sfaturi bune clasice la întoarcerea goetheană din Italia, reuşind s-o elibereze pe teoloaga ecomilei de sub influenţa lor,

pentru a o folosi în scopuri electorale oculte.

Era în acele timpuri un moment de respiro, de deschidere şi de dezgheţare, de descreţire a frunţilor ca după o muşcătură. Partidului începuse să-i pară rău că omorâse anumiţi oameni, nu prea mulţi totuşi cei regretaţi, între alţii un scriitor Păstorel Teodoreanu, carele descreţea chiar şi frunţile activiştilor prin epigrame antisovietice, antibolşevice şi antimarxiste reuşite, precum şi prin îndemnurile la băutură. Circulau bancurile lui de senzaţie versificate, oral, dar unchiul Vasea găsi pe la colegii de catedră şi de luptă ideologică, bătute la maşină, nişte pagini de umor explicit atribuite marelui prozator Ion Creangă, precum şi o nuvelă care ilegalistei i se păru reacţionară, şovină, îndreptată vădit contra revizionismului unguresc: *Un porc de câne*, text orwellian nesemnat, dar prezentat din gură ca fiind al lui Păstorel, ceea ce băieţii de la cartotecă i-au confirmat că aşa e, anul fascist al ediţiei princeps fiind 1933, scoasă la Editura Naţională evident, iar autorul purtând sfidător în poză capul acoperit cu o căciulă până-n sprâncene, ca de *mazil din Codrii Bâcului*!

Din start, semnificaţia titlului i se păru bizară lui unchiu' Vasea, căruia pe atunci, după redescoperirea culturii ruse, i se mai zicea şi unchiul Vanea, nu Vasili, reliefându-se astfel înţelepciunea sa şi râvna de a face bine, în măsura posibilului fără a primejdui propriile interese, cum şi este contractul social de când există norod şi societate. *Porc* şi *câne* i se părură cuvinte potrivite, adecvate, pentru vreo fabulă latină sau alegorie geto-dacă cu vite. Chiar se gândea că va avea ce să-i împrumute lui madam Vidman să mai citească micuţei Vivi, care ascultase tot şi avea o memorie drăcească, neadmiţând să i se repete vreo poveste, avea deci de mică maniere consumiste, occidentale, pe când alţi copii ajunseseră de hăpăiau, poate, pe foamete, cărniţă de câine în loc de carne de porc.

Când colo, citind cu tot mai mult nesaţ, şuierând încetişor şlagărul lui Gavriliţă, *Taică-meu în primărie/ Avea dreptul ca să intre cu caciula-n cap/ Obicei vechi pe moşie/ De la moşii şi strămoşii mei păstrat*, îşi făcu o idee incitantă despre situaţia informativă şi operativă, ghicind că e vorba de un dulău iscusit, disputat de mai multe doamne fine, protagonistul-om, un boier român, constatând şi de ce. Cum se informase? Fără tehnică operativă, uitându-se personal pe gaura cheii la ce-i făcea porcul de câne la iubita lui, care era o unguroaică, vezi bine, Julieta, amuzant fiind că atunci când, hotărât să fie român verde şi să rupă mâţa-n două, a urcat scriitorul în patul ei şi a dat animalul afară, promiţându-i castrare şi eutanasiere, frustratul a început cherlăie şi să scâncească de gelozie, cum e şi normal, la care boierul tot boier, fără să se întoarcă a replicat ecomilos câinelui că acuma uită-te tu pe gaura cheii, porcule!

Nu se mai întoarce ea roata istoriei, aşa cugeta despre burghezo-

moşierime, ca diarist, generalul parapsihopupu Vasea, ducându-se excitat pe la Cici să mai vază cum se dezvoltă Vivi şi dacă nu cumva le lipseşte ceva, găsind pe consilierul aulic Garamond, cu şorţ, jumulind o porumbiță, pesemne întrerupându-se de la curățat o sacoşă burduşită cu teci de mazăre verde ieftină, furată de la colectiv, gardiana şi fetița fiind dincolo, la desene animate, pentru a se amuza.

Noul sosit începu să curețe şi el la mazăre, întrebând politicos dar doamna Ionela, sărutări de mâini, ce mai face?

– Yogeşte, săraca. Stătea-n cap când am plecat, o s-o găsesc curbată-n curcubeu, în pod (Vier Pfoten), când mă voi întoarce! va fi răspuns cu oarecare mânie abia reținută cotoiul, refuzând să-şi recunoască vreo răspundere. Mă-nțelegi, curcubeu, arcul trupului ei personifică cerul senin! Ca la o cățea, silueta aia arcuită, care alăptează din picioare, de sus, nişte puiuți făcuți cu lupoiul milițianului. Aşa s-o adorăm şi noi de jos în sus!... Femeia, domnule, în ziua de azi, s-a răsfățat de nu mai ai ce să-i faci decât s-o ții afară, să doarmă-n coteț cu cuțu-cuțu, şi să nu-i dai drumul înăuntru decât când ai nevoie de ea la pat!... Să învețe să te respecte ca şi cum tu ai fi Poul Thomsen, negociatorului-sef pentru Romania al FMI, iar ea ar fi însărcinată să se pisicească şi să-ți prezinte strategiile şi politicile de privatizare ale guvernului, ca să-i dai tranşe!

Iar la tembelizor, tocmai era o masă ovală, corectă politic, în care se susținea că termenul CÂINE este înjositor pentru animalele de companie şi mai ales pentru maidanezi. Să li se zică atunci *lătrători*, să se implementeze mediatic şi legislativ sintagma arhaică heliadescă *posesor de lătrător*, cu nuanța că inocentul animal mai mult *latră* decât produce alte daune şi că nu muşcă decât pe anumite persoane mai transpirate, jegoase, nespălate, trențăroase, eventual de etnie străină, asiatică, extrem orientală, nu de pe meleagurile noastre cele mai natale!

Jenat şi fin, auzind de Ionela şi isteriile ei spirituale, marele critic şi editor privea distrat pe geam la cele două containere de gunoi şi aduse vorba de Puricilă, care tocmai trecea pe acolo, exact printre ele.

Puricilă!

Ăsta da dulău! Au fost nişte probleme extraordinare în cartier şi cu acest Puricilă, sau Ştiricilă, cum îl percepea Ionela, ca pe un redactor care umflă nemăsurat informații mărunte. Un minunat ciobănesc mioritic, pierdut de nişte ciobani cu prilejul transhumanței spre Odessa şi Crimeea, când robit de vreo cățea irezistibilă, părăsise turma îmbarcată în marfar şi, din cauza poluării globale de-a lovit şi folclorul, nu-i mai putuse urmări după miros mişcările pe căile ferate.

Era enorm, alb-gălbui şi lânos, fără insecte, pentru că de câte ori avea prilejul se purica arătându-şi dantura fioroasă. Cu un cap mare şi greu cât al leului, dar de o blândețe cutremurătoare, afirmată şi prin ochii albaştri şi nesfârşit de buni. Educat să combată doar fiara, nu se dase

niciodată la om, era bucuria copiilor, admițând cu o infinită răbdare să fie călărit şi chiar înhămat la săniuță. Iubea dulciurile şi nu părea să regrete prea mult zerul cel hrănitor cu adevărat, urda, caşul, telemeaua sau caşcavalul de care va fi beneficiat, pe rație sau la liber, la stână.

Şi numai când se întâmpla ca vreun locatar, făcând grătar, să scoată boxele pe balcon cu prilejul vreunui bairam ca să puie muzică populară, compusă de țigani ca să fie ascultată de români, cum suduia asurzit referentul Garamond, chinuit oricum de insomnii şi gelozii pe vremea aceea, atunci Puricilă se punea cu botul pe labe într-o atitudine de tristețe nesfârşită şi din ochii lui albaştri ca cerul plaiurilor natale, se scurgea o secreție lacrimală destul de densă, amintind de aceea pe care o pierd când plâng broaştele țestoase bătrâne. Era în acest comportament multă nostalgie şi locatarii, mai ales cei proveniți de la țară, o adoptau ca şi a lor, îl înțelegeau perfect şi dragostea lor pentru paşnicul Puricilă creştea din zi în zi necontenit.

Ceea ce n-a împiedicat totuşi ca să-l otrăvească cineva. Iar această crimă s-a produs destul de repede, cam când apriga Ionela era deja gravidă cu Pentelei, urmând să-l nască într-o epocă post-Puricilă.

Motivul radicalei soluții a fost unul strict umanitar.

În şase luni, Puricilă izbutise să trimeată pe lumea cealaltă mai toate cățelili vagaboante din zonă. Şi nu printr-un abject canibalism, ci pornind de la cele mai tandre intenții, victimă tragică a defectelor calităților sale. Căci beneficiind de o statură colosală, n-a existat nuntă canină de la care să fi fost cumva frustrat mărețul Puricilă, să fie izgonit de haită, sub diferite pretexte. Dimpotrivă, implicându-se mereu, el şi-a luat totdeauna partea lui de fericire pe acest pământ, cât cuprinde, iar consecințele în cartier au fost din nefericire funeste, născându-se din minitragedia de la gunoaie, perpetuu reiterată, numeroşi cititori potențiali de-ai poetei tragice Lucida Tahoma la bibliotecile din raiul celălalt.

Căci nici cățelele naive şi cu atât mai puțin dulăul fericit nu-şi dădeau seama de complicațiile obstreticale generate de colosala disproporție dintre tată şi mamă, care genera cu precizie de ceasornic suprarealist grave distocii fetale, mămicile neputând naşte decât prin cezariană monstruoşii, deşi perfect sănătoşi, enormii produşi ai fecundării ocazionate prin nuntirea de la gunoaie. Or, cine să le acorde pe atunci la micile mămici cățele asemenea asistență?

Cel care a folosit primul sintagma *distocie fetală* cu referire la o cățea vagaboantă, decedată chiar sub fereastra doamnei Vidman şi pe care nimeni nu se ostenea s-o ridice, deşi începuse să miroasă puțin câte puțin, a fost studentul pisan Lazzaro Spallanzani, care venea din viitor, de la Orvieto, să se intereseze ca un înger boccaccian de cum merge sarcina Ionelei, asigurând-o mereu că totul e în ordine, că se va ruga în Dom ca prietenul lui să iasă un om sănătos, încurajând şi pe domnul referent

Garamond cu care probabil că a aranjat eutanasierea gigantului Puricilă, cum se întâmplă şi în literatură, când mai mulţi critici şi promoteri se opintesc pentru demolarea unor false mituri, ale uriaşilor, din moment ce pisicuţa a refuzat net, dând cu caterul de pământ, să sterilizeze un asemenea incomparabil dulău.

Vârstnicul vânzător de cupoane, oricât de jovial la piaţă, avea motivele lui să se amestece în această afacere de hengher sumbru. El observase că între enormul ciobănesc mioritic şi bleaga de Ionela se stabiliseră pe nesimţite unele relaţii de simpatie. Porcul de câne se gudura foarte tare, încurajând telepatic şi simţind imediat orice ieşire a ei din bloc, ba chiar şi scârţâitul aproape imperceptibil pentru omul Garamond al uşii de la apartament! La rândul ei, femeia se preta la nişte gesturi destul de deplasate, ca mângâieri pe abdomen care, nu ştiu cum, merg cu un căţeluş de talie mică, Cuponele, dar deranjează ochiul creştin când se adresează unui găligan blănos mai mare şi decât generalul Vasea. În plus, ea protesta vehement când în societate se folosea porecla Puricilă, susţinând că deşi lânos, dulăul ei n-are niciun purice şi că adevăratul lui nume este Mironel sau Miorel sau chiar Badea Mior. Ba într-o seară, când vânzătorul şi gardiana se întoarseră obosiţi, flămânzi şi tracasaţi de la serviciu, aflară cu stupoare că în lipsa lor, Ionela şi Vivişor, pe care se angajaseră s-o crească şi s-o înveţe de bine, l-au ademenit de la containere pe Puricilă şi l-au spălat în cadă cu şampon de urzică, uscându-l apoi cu foenul, nu însă la trei, ci la parter, ceea ce a stârnit mânia babei, deşi nici păr n-a găsit prin baie, nici purici n-au apărut în casă, iar micuţa Vivi nu recunoştea nimic, căci atinsese deja vârsta la care fetele încep să mintă din instinct, devin lirice, suprapun subiectivitatea lor peste această lume păcătoasă, în care dacă nu ai bani nu poţi să-ţi cumperi nimic...

Cert e totuşi că atunci când curăţa mazăre şi unchiul Vasea i l-a arătat pe geam la containere, Puricilă abia se pripăşise prin cartier şi Ionela nu-l remarcase ca resursă bogată în energii vitale şi nu-i dăduse decât de vreo două ori nişte oase, dar domnul Garamond reţinuse deja că recent în măcelărie, văzând un ciolan mare de vacă, ea zisese ca în transă că hai să-l luăm pe ăsta, să facem o supică din el, *că e bun de Puricilă*!

Referentul rămăsese ca-n Proust, cu inima îndoită, ca atunci când eşti prea chinuit de remuşcare că din cauza femelei ai pătruns în câmpul radiestezic al altui bărbat, pierzând un prieten potenţial. Pe de o parte, era rău să alegi ciolanul la măcelărie în funcţie de un mascul dominant, fie el şi câine de succes, pe de altă parte era încă bine că nevastă-sa îşi însuşise prejudecăţile blocului, denumindu-l totuşi pe rival Puricilă nu Badea Mior.

Editorul Vasea curăţa mazăre şi se uita încurcat la cum jumulea referentul Garamond porumbiţa cea albă a păcii, urmând a prepara o mâncărică cu măsline pentru Vivişor. Nu ştia cum să-l sensibilizeze că

Puricilă n-are purici şi se instală în bucătăria de apartament de bloc o jenantă tăcere între cei doi bărbați, încurcați ambii cu Cecilia, dar numai unul cu Ionela, deocamdată.

Spre a mai dezmorți atmosfera, editorul lăsă mazărea şi scoase din geantă dactilograma cu povestirea *Un porc de câne*, lăudând-o în fel şi chip, punând accent pe banalitatea răului occidental că deontologia feminină corectă ar trebui să presupună, logic, că e mai natural să ți-o tragi cu câinii decât să-ți dai sânii tăi naturali pe silicoane, care este echivalent cu a-ți transplanta ADN de femeie gonflabilă.

Iscusitul vânzător, incitat de subiect, reținu textul cu un gând abject, dar avu inspirația să nu i-l citească şi Ionelei şi, seara în bucătărie, la un pahar de vin de unul singur, medită îndelung la ce se va alege în viitor de căsnicia lui, dacă un oarecare viitor patron de universitate, editorul Vasea, îi arată rânjind câinii de la gunoaie, vine cu texte feministe, se interesează dacă doamna e bine, sărutări de mâini, ca şi cum nu i-ar fi asistentă şi secretară, ba mai scoate din geantă şi o porcărie pornografică, în care nişte scroafe de boieroaice şi de minoritare îşi dispută ca nişte cățele un porc de câine.

Singurul mod de a salva ca om căsnicia lor nu e a-i reproşa Ionelei ambiguitățile ei cu generalul Vasea şi cu ciobănescul Puricilă, ci a scrie un eseu pe teme din Dostoievski, pe înțelesul junimii, cu un titlu influențat de teologia ecomilei a lui Cicişor: *Muşcătură şi remuşcare*.

Numai aşa, sugerându-i ce riscă gâtul ei, între cater şi satâr, se poate ajunge la un consens moral.

Adormi abia către ziuă, cu capul căzut între pahar şi scrumieră, pe alba masă de tocat zarzavatul sau de despicat porcul cu satârul, având un coşmar îngrozitor şi explicit.

Se făcea că era în baie, îngenuncheat pe gresia recent pusă şi că se chiora ca un câine prin gaura cheii în hol, unde îngenuncheat pe un preş vărgat, moştenire de la soacră-sa, de la gospodina mamă a Ionelei, sta vasăzică în patru labe (Vier Pfoten) criticul Vasea, care se benocla tot printr-o gaură a cheii, dar spre domiciliul suprem al soților Garamond, adică spre patul lor conjugal din dormitor.

Visătorul nu vedea ce vedea tovarăşul Vasea, dar *ştia,* cum se întâmplă în vis, ştia bine că acolo ce află Ionela lor împreună cu seniorul Puricilă, după ce l-a spălat în prealabil cu şampon de lămâie adus de Vivişor, l-au țesălat şi l-au uscat cu foenul la ei în cadă la trei. Nici nu auzea nimic din ceea ce, poate, auzea prietenul lui literar, adică ce aud noaptea câinii de la containere târziu de tot, când la multe apartamente cu ferestrele deschise s-a adormit de către cetățeni cu televizoarele cuplate pe canale adulte. Nu vedea, nu auzea în vis nimic din sacrilegiul săvârşit de licantrop în tihnitul lui dormitor, dar reacțiile faciale, mimica deznădăjduită, balele, încordarea generalului, asemănătoare cu ale unui

lider de partid personal de buzunar aflat chiar pe pragul excitației de a intra sau nu în parlament, erau edificatoare asupra mizei partidei ce se juca înăuntru: va rezista mariajul lor anului 1984?

Cu toate că se trezi cu alte preocupări financiare de îmbogățire în cap, vânzătorul de cupoane, întrucât auzise la un revelion pe unchiul Vasea discutând cu scriitorul Lazzaro Spallanzani de psihanaliză la câini şi pisici, merse la Casa de Cultură a Studenților la acest specialist literar în boli de femei occidentale, înspăimântat de resentimentul că de ce i s-a arătat în vis un spectacol facial masculin şi nu acela al grimaselor Ionelei! Sau un show al dulăului, – dintr-o pisică şi un câine, *poezia* anticipând că va veni să ne judece Pisicâinele. Oare nu cumva propriul lui inconştient e acest *pisicâine* tiranic şi refuză până şi heterosexualitatea din cauza ei?

– Nu te supăra, frate! îl sprijini să nu se prăbuşească cercetătorul de la Pisa, care abia se transferase la Orvieto. Dar eşti un prost! Ai scris o carte solidă, eseul moral *Muşcătură şi remuşcare*. Dostoievski însuşi, la voi la gunoaie, ar fi gândit exact la fel, anticipând ecomila doamnei Vidman. De ce te-ai teme atunci de Soartă? Ea nu e decât *una bella donna* care vrea să te ațâțe. Tâlcul visului tău e cât se poate de limpede: la suprafață, ție ți-e teamă de țâțe, de simbolul maternității, să nu-ți nască iarăşi Ionela cine ştie ce pui de licantrop, inalăptabil, şi o străvede Vasea în visul lui tocmai întru aceasta desfătându-se cu megadulăul, cu măgădăul – cum prescurtează vorba țărăncile. Simultan, îți este totodată o frică nebună să nu facă stăpânul tău visat, generalul, ce ezită mădularul tău, şi de-asta ți se arată el oarecum ca stând la o coadă, mai ales ca şi cum ar fi apucat loc înaintea ta. Care e, de fapt, o regulă, ca la câini. Or, ştii bine cum e şi cu cozile astea la gunoaie. Totul este relativ, cum a spus şi Einstein lui Umberto Eco. Din coadă de Cerber, sită de mătase nu se face, nici din coadă de pisicuță, mai ales când şi-a pus fundă roşie. Dar mai ştii ce plăcere poate fi şi asta? Unii aşteaptă ca fraierii, iar alții îşi fac treaba pe din dos. Toată stima pentru supraom! O gaură a cheii te desparte de tovarăşul Vasea, o altă gaură de *una ragazza bellissima* şi de zăvodul ei, care e chiar conştiința ta morală teribil de îmblănită. Tot visul tău este expresia unui libido de coşmar înfofolit, încât au a se teme de tine şi generalul, şi pisicuța de Ionela, ba chiar şi Puricilă, *chi ha perso l'uso della ragione*! Eu sunt însă vegetarian, *come* Pitigrilli, şi militez pentru libertate şi decomplexarea societății noastre stătute: *mordere, urlare come un matto*. Visez o generație spontanee renascentistă. Prin însămânțare artificială, prin prometeism, prin transumanism, prin postumanism. Iată de ce-ți recomand să-ți dai drumul, să te detensionezi, şi îmi asum răspunderea să te vindec, în caz că nu poți birui prin forțe proprii toxoplasmoza Ionelei... Pe scurt, ştiințific rezumând, parteneriatul/ *amicizia tra un uomo e una donna,* care-şi împart conjugal acelaşi *porco di un cane,* are stabilitatea nucleului atomic din paradigma Fermi veche

când e schimbat mezonul între ei de doi nucleoni, cuplul jucând în anumite modele sociologice postmoderne un rol coeziv, fixând bine în stabilopozi umbrela voastră NATO, fato, când vânturile, valurile vor ajunge la containerele astea şi ele vor pluti spre Asia ca nişte fregate!

Iscusitul vânzător nu înțelese esențialul, dar recitind şi pe futuristul Marinetti, s-a aliat dadaist chiar cu editorul Vasea, care a mediat între referent şi cercetătorul italian trecător prin Bucureşti cu un Ferrari 308 GTB, pe atunci de fițe, întocmindu-se un proces-verbal de şedință, Garamond obligându-se ca, în caz că va avea copil *normal*, să-i dea drumul să emigreze în Italia pentru investigații în clinica de la Orvieto a doctorului, imediat ce va cădea comunismul, iar spionul Lazzaro Spallanzani, dintr-un elan alcoolic matol *da legare*, a semnat că în caz de s-a coace, dimpotrivă, după hidrocefal şi microcefal, un alt handicapat, un cinocefal, sau Ionela va suferi de distocie după Puricilă, să fie el sterilizat de doamna pacientă cu ustensile de bucătărie, ca satârul, sau mai bine cu un cater galben de la birou de la Vasea, când e prins dormind.

Cinstit vorbind, Pentelei, noul-născut îşi datora viața priceperii medicilor noştri încă nerisipiți prin lume, dar atât Garamond, cât şi alții din anturaj, au considerat că e mai folositor să se aducă prinos de recunoştință doar tovarăşului Vasea, care aprobase cu optimism ginecologic întocmirea şi implementarea proiectului, asigurând şi finanțare, pentru că fiind mai depărtat în vârstă de mamă, nu periclita cuplul prin vreo fixație de a ei, cum s-ar fi putut întâmpla în caz contrar.

Nimeni nu şi-l mai amintea pe mafiotul Lazzaro Spallanzani scoțând din portbagajul acelui Ferarri, pentru care s-au făcut din blocuri mai multe note informative, o ghitară. Şi cât de bine s-au simțind toți, inclusiv securiştii de la filaj, ascultându-l pe folkist interpretând piesa *Coda di Lupo*, din repertoriul lui Fabrizio de Andrè. Şi tot din al aceluiaşi, ciudata baladă *Carlo Martello ritorna dalla battaglia di Poitiers*: *E' mai possibile o porco di un cane/ che le avventure in codesto reame/ debban risolversi tutte con grandi puttane,/ anche sul prezzo c'è poi da ridire/ ben mi ricordo che pria di partire/ v'eran tariffe inferiori alle tremila lire...*

Prinos pe care domnul Garamond îl mai aducea şi acum, ba chiar îl învățase şi pe băiet, pe Pentelei, să îl aducă: în scrisoarea găsită în cutie la întoarcerea de la gunoaie, pizzarul din Orvieto se interesa nostalgic de cum o mai duc naşul Vasea, naşa Cocuța, Corbu, Şarona, Rott, Pit, Cuponel şi Măturici, fiindcă se întâlnise cu băiatul lor mai mare, cu politologul Ursei, aflat în peninsulă cu un doctorat pe tema actualității lui Antonio Gramsci, şi îl alarmase că aflase de la frate-su Grivei, sociologul, care se şcolariza doctoral la Frankfurt în Theodor Adorno şi Max Horkheimer, cum că în țară există riscul ca unii panchişti inconştienți să

ațâțe la o periculoasă atitudine antiamericană, în urma unei declarații a factorilor de decizie de la Casa Albă cum că România încă nu e bună de NATO!

Pantiușa avea motivele sale să se intereseze dacă nașul lui ațâță femei la antiamericanism, deoarece la o vârstă fragedă și într-un moment de autocefalie al Partidului, fusese obligat de nașa Cocuța să învețe pe dinafară un *Howl* pacifist intitulat *Ție-ți vorbesc, Americă!*, dar el nu-și dădea seama nici acuma, după ce se aranjase în Italia, de bunele intenții ale ilegalistei, care voia să-i dezvolte acea memorie de excepție necesară profesional mediciniștilor și spionilor.

Pentelei îngrijora însă pe iscusitul vânzător prin faptul că cerea informații despre ineficiența și insuficiența reformei instituționale, ca și despre posibilitățile și facilitățile de a investi în țara de origine!

Câtă vreme nu ne aflăm sub umbrela NATO, sfătuia Cocuța pe copii, țineți-vă capitalul în UE, fiindcă tranziția în Răsărit, până la Pacific, nu e ideală decât cu tată bolșevic și fiu patron, adică unul cu informațiile, iar celălalt cu profit sigur! Or, Garamond era un simplu cetățean, și pensionar pe deasupra, *de unde să știe el unde e bine de investit?* Era mai ușor de băut banii Ionelei! În fond, își aranjase bine feciorul!

Fiind referent literar, intuia printre tarabe-n piață că nu se poate capitalism fără capital, prin capital înțelegând miliarde de dolari, care nu-ți vin, dom'le, fără certitudinea că întreaga lume capitalistă, adică NATO, e solidară în a-i apăra! Fiindcă se aciuează pe-aici câte un aventurier ca Puricilă, cu zece-douăzeci de dolari, hai sute, hai mii. Păi asta nu e investiție! E cât bagi în Occident la loterie! Tocmai de-aia era mai bine cum lucrase Ceaușescu de ținuse dolarul constant la *cinci lei și patruzeci și cinci de bani* bucata, fiindcă acuma am intrat într-un cerc vicios, din amețeala căruia nu se știe dacă vom mai ieși vreodată: de NATO, România nu e bună că nu vin adevărații miliardari, iar adevărații exploatatori ai clasei muncitoare nu vin decât sub umbrela NATO!

În rest, Pentelei o ducea bine ca pizzar, nu mai cheltuia și pe mâncare. Iar în finalul finalurilor, fiul cinocefal își sfătuia tatăl că să nu fie prost, fiindcă făcuse rost de o videocasetă cu Marlyn Monroe atât de tânără încât nici nu se lansase încă, dar făcea eforturi, apărea în patru labe, în niște scene care te întristează că nu mai este, noroc că niște oameni de specialitate le-au prins pe celuloid. Dar viața trebuie trăită. De-asta îi și iubește lumea pe maidanezi, că ei sunt filozofii noștri.

Nu e nimic deșucheat în faptul că Pentelei scria la tăticul lui de logodnica sa, Marilyn, putând citi și Ionela, nefiind infestată cu rabie ca Vivișor, dar americanca apărută cam odată cu Playboyul, adică simultan cu dispariția lui Stalin și oarecum ca o compensație în sens contrar, era și întruchipa pentru iscusitul vânzător idealul postbelic de gingășie feminină, înainte să apară *cățeaua economiei de piață*, lucru de care știau

mai mulți din anturaj şi era trecut şi la dosarul lui, ca o atitudine indirect antisovietică, poate singura sa pe atunci aplecare spre *rezistența prin cultură*, pe care o deprinsese de la poetul disident postmodern creştin Dumitru Popescu-Dumnezeu, care strecurase în volumul din 1972, *Un om în agora*, curajosul îndemn la răsturnarea național-comunismului:

urăsc păstorii care îşi mână turmele, doinind/ la abator.

Ay, Pentium, drăguțule, lumina ochilor mei, am primit scrisoarea ta în care zici de Marlyn şi vreau cât de urgent să-mi trimiți şi mie măcar o bucățică, de secvență, ca să învăț să fac şi eu filmulețe publicitare, că n-am apucat cu celebrul Puricilă. Şi să ştii că scrisoarea ta ne-a găsit sănătoşi pe toți, numai România nu s-a decis de către euroatlantici dacă va intra sau nu în primul val NATO. Prin piață, de lustrație şi microcipare nu se mai vorbeşte nimica, *iar pe Vivița noastră au muşcat-o câinii la gunoaie, chiar de dimineață* când a trecut şi poştărița zicând că prin natura meseriei, e dintre cele mai muşcate persoane şi, cum ea n-a turbat nici prima dată când nu s-a injectat, nici prima dată când a muşcat-o dulău necunoscut, şi mai jos şi mai sus de brâu, declară că crede c-a iertat-o Dumnezeu, fiindcă e poştăriță, şi n-o să turbeze chiar dacă o mai muşcă săptămânal, dar îngrijorarea mea rămâne, după cum şi țărişoara noastră e pe cale să rămână într-un sistem de securitate cam ambiguu, aşa că e mai bine unde te afli acum şi ține banii cu grijă, Pantiuşa, cât n-avem umbrela NATO, fiindcă eu însumi, deşi am fost vânzător de cupoane, nu ştiu unde e mai bine să-i investim aici, unde te fură până şi statul.

Oricum, voi face în curând rost de bani mai mulți, să-ți trimit şi ție, fiindcă e corect politic să faci bani chiar şi din faptul că e incorect politic a se folosi sintagma *doctor de familie*, din ce în ce mai proliferantă. Cine zice *doctor de familie* comite o discriminare, fiindcă învinuitul presupune că nu poți exista ca om deplin în RO dacă eşti cumva celibatar sau divorțat. Ba chiar şi familia monoparentală e zguduită de această discriminare. Le-am promis şi femeilor din piață c-am să mă duc la avocatul poporului, la Ombudăsman, să mă iau de el, şi-am să-i deschid proces că nu se implică civic, cerându-i daune de 10 mii, poate chiar 20 mii dolari! Am să mă judec până-n pânzele albe, în țară şi în străinătate cu întreaga mişcare civică. Am să creez asociații de celibatari şi divorțați jigniți, şi vom pescui cu năvodul o grămadă de bani!

Iar *banul trebuie pus să muncească*. Dacă ştii unde să-l investeşti.

Însă doar cu titlu de simplă notă informativă, eu îți transmit din proprie inițiativă şi neinstigat de nimeni că pe la prânz (după ce am dus-o pe Vivi la circă, dar nu şi la spital, să nu consum benzină, că nici ea, nici Cici, afară de *molte grazie*, deşi au, nu prea dau) mă întâlnii în fața pe la Complex, unde e Vulcanizarea, cu un băiat pe care îl ştii şi tu, Coştei, cam chior el, dar foarte întreprinzător, şi cu un angajat de-al lui,

Sumotaru, ăla grasu'. Ei se tot pupau, fiind de părere, căci ştiau de Muşcătură, că *nu se rezolvă*, dar că s-ar putea scoate niscai' profit din această nevoie, în fond feminină, deşi umană, de securitate! De senzația de a fi protejată. În esență, şi ca să nu lungesc vorba, ei te întreabă, că nu se poate în Uniunea Europeană să nu existe, dacă găseşti să le faci tu rost de paveze turceşti anticâine, cum ar fi ciorapi speciali de tras pe față şi pe picioare, spreiuri paralizante indiferent de rasă, detectoare individuale de câini slobozi, trusă injectabilă de turbare şi tetanos, cum să foloseşti limbajul trupului şi inteligența emoțională ca să nu te muşte, precum şi orice altceva pe care noi, în barbarie, nici nu ni le putem închipui că sunt, fiindcă am procedat bestial, exterminând câinii vagabonzi, îndeosebi prin stricnizare, iar acum ne-a apucat mila de ei, dar şi frica, după ce guvernanții n-au dezvoltat tehnologii de protecție individuală a cetățenilor şi mai vrem în NATO tocmai când pe Poezie o s-o ia dracu!

Ole, ole, ole, Pentium, băiatule, aş minți grosolan dacă aş susține că m-am preocupat în mod deosebit, fiindcă pe mine ca referent m-a atras mai mult jocul opiniei publice cu NATO, dar din câte m-am documentat de pe la emisiuni cu oameni mai deştepți decât media, de prin ziare şi din ce vorbeşte lumea pe la piață, precum şi luând în considerare toate precedentele de rezolvare a unor probleme care preocupă pe o parte din cetățeni, eu nu contest analiza lui Coştei cu Sumotaru, în sensul că piața pentru mijloace individuale de protecție anticâine este reală şi cu perspective de expansiune, concluzie pentru care pledează multiple considerente de marketing şi represiune pe femei, că alea sunt mai sperioase.

La o recentă masă rotundă, am reținut că domnul viceprimar Melecan a propus prefectului Gavriliță, numai pentru câinii agresivi cu femeile, soluția cam bizară dar nu absurdă, că *să fie eutanasiați ca să fie apoi sterilizați*, încasându-se *de două ori* nişte beneficii care ar merge la cultură, dotându-se bibliotecile şi sponsorizându-se acțiuni sezoniere, târguri şi aniversări. Vivişor, cum ar veni, odată muşcată la gunoaie, înaintează o plângere, numind pe Coştei şi Sumotaru ca cei mai probabili agresori din haită, iar în caz că nu-i cunoaşte după nume, se interesează la copiii de la leagăne *cum au fost botezați aceşti câini*, dându-le toate semnalmentele. Dacă se aprobă, se întruneşte o comisie care îi scopeşte, ținându-i o zi şi o noapte la spital sub observare medicală, cu pansamente, cheltuielile pe chirurg, pe hrană, sulfamidă şi cazare, suportându-se prin sponsorizări filantropice, ajutoare europene şi de la buget. Iar madam Vidman a primit o vedere de la domnişoara Gavriliță, care a călătorit recent cu o delegație în UE, pentru schimb de experiență şi ca să încheie un contract cu o seamă de concerne sau nu ştiu ce dracu, olandeze şi germane, ca să vină mai repede şi să ne castreze nouă câinii, că ne-am săturat de atâtea muşcături şi violuri, dar se pare că negocierile sunt

întrerupte şi demersurile se vor extinde chiar pe flancul sudic, cu italienii, cu grecii şi cu turcii, care au însă aversiune şi pentru câini, şi pentru porci, silindu-ne să întrebăm şi peste Atlantic dacă pot face şi pentru noi ceva.

Ce se urmăreşte prin această strategie, care are manevrabilitatea unei şurubelnițe de văduvă? Eu cred că guvernul vrea de fapt să reducă numărul şomerilor, Pantiuşa. Aceste contracte cu firme serioase, occidentale, până la urmă *nu se vor încheia* şi atunci, pentru castrarea fiarelor de pe lista cu eutanasieri, se va apela firesc la cadrele veterinare reprofilate după falimentarea sovhozurilor / colhozurilor şi *dispariția animalelor domestice din România*, precum şi la personalul medical uman provenit din disponibilizări, pentru fiecare cățel privat de posibilitatea de a lăsa țării urmaşi, stabilindu-se un tarif cam între cât se dă pentru o extracție de măsea şi cât pentru o apendicită sau polipi la copii. E de anticipat că aceşti castratori nu vor fi atât de tembeli încât într-un singur an să extermine în totalitate obiectul muncii şi anul următor să îngroaşe din nou rândurile şomerilor că au efeminat toți dulăii!

Iar eu susțin, Pantiuşa, în calitatea mea de referent literar cu experiență, că nici măcar idealul neofascist eugenic pavloviano-miciurinist de a asigura, prin castrări, selecția artificială a unei *rase de câini comunitari neagresivi*, nu prea ține. Fiindcă o femeie muşcată face confuzii, ca şi la violuri. De exemplu, amețita de Vivian susținea c-a muşcat-o după Ceacâru tocmai blajinul Măturici al nostru, căruia ca o mamă i-ar fi fost, dar el declară că-i era pur şi simplu scârbă să mai muşte peste balele lui Ceacâru! Şi aşa mi-a ieşit şi mie fotografia, că a doua Muşcătură i-a aplicat-o pe la spate un câine obez, cu nişte picioruşe foarte scurte, cine mai ştie ce corcitură contra naturii, cum sunt şi majoritatea alianțelor politice, căruia copiii îi zic Sumotaru, ca ăluia de la Complex de copiază chei *Yale* şi scrie aşa studenţeşte şi la el pe tricou! Însă poza e cam ştearsă, pentru că mă aflam în mişcare şi trăiam plenar emoția evenimentului. Dacă te uiți cu lupa, vezi un fel de lupoaică sau un lup cu corp de şerpilion, un tricefal straniu, un fel de Cerber sovietic având în dotare un cap de pisică, pesemne pentru vedere teroristă de noapte, încadrat de două boturi de lup cosmic, ozenist, pentru speriat poate cosmonauții americani sau chinezi, întreabă şi tu pe un cercetător de pe-acolo, pe experimentalistul Lazzaro Spallanzani al nostru, el ce vede?

– Un câine agresiv, sufletist, săritor cum e la noi Coştei zis Ceacâru, sau cum a fost *regretatul Puricilă*, tocmai gândea nu fără turbare şi dor în viziunea ei poeta Lucida Tahoma, are o personalitate distinctă şi i se ia apărarea de către anumiți locatari, evidențiindu-se persoanele nesocializate, care practică ecomila, preferând să dea de pomană la câini, decât să caute cerşetori într-o țară ahtiată să intre în NATO, fato, tocmai fiindcă are ce mânca şi se teme de nehaliți.

– Dar cine covridogul meu v-a băgat vouă-n cap că prin castrări noi urmărim selecția unei rase de maidanezi neagresivi? a pălit sub fardul de regie TV vicele Melecan, speriat de virtuale acuzații de fascism, tot atât de periculoase pentru relaționarea externă a primăriei precât una de antiamericanism în contextul fofilării noastre în NATO fără lustrație, fără microcipare şi fără identificarea teroriştilor cu care s-a împuşcat armata. Singurul scop al castrărilor, domnişoară candidată la primărie Lucida Tahoma, este a reduce pe termen mediu şi lung excesul demografic al lătrătorilor periculoşi. Fiindcă s-a depăşit probabil capacitatea de a produce vaccin antirabic a țării şi, de unde înainte te amenda că nu te injectezi, acum doctorița se pare că primeşte indicații de la ministru să te deconsilieze să faci tratamentul preventiv.

– Bine, dom'le, da' prin castrare? explodă de revoltă bine jucată generalul Vasea, principalul *contracandidat* al Lucidei Tahoma, propovăduitor al resurecției obiceiurilor tradiționale, *inclusiv luarea câinilor în tărbacă*. Ce naiba, uităm aşa de repede că sunt şi câinii creaturi ale Divinității sau măcar nişte vietăți ca noi bărbații în acest Univers în care nu ne încălzeşte decât limbajul poetei? Cum dracu, nu mai există de-atâta feminism, nicio picătură de solidaritate masculină? Şi ce eunuci au proclamat cu atâta seninătate că sterilizarea e de preferat stricnizării? *Pe regretatul Puricilă l-a întrebat cineva* dacă nu cumva preferă eutanasierea scopirii de către pisicuța lui cu caterul? Eu cred că dacă plătim un sondaj printre bărbații acestui municipiu, mă refer la cei încă activi, că ce preferă ei, să fie scopiți de ele sau să li se facă injecții cu stricnină sau să li se administreze otrava sub formă de hap în cârnați de Pleşcoi sfârâiți la grătar cu manele în parc, eu anticipez că marea lor majoritate bucureştenilor ar declara că *preferă moartea mâncând cârnați* unei vieți fără urmaşi, ba lipsită şi de adevărata senzație! Or, ce e bun pentru om e bun şi pentru lătrător. Şi reciproc! Asta e esența programului meu!

– Dragi creştin-democrați, liberali, social-democrați şi ecologişti, inițiativa castrării câinilor nici măcar nu-mi aparține! aşteptă vicele Melecan să se termine aplauzele şi lătrăturile aprobatoare pentru Vasea, mai şi enervându-se şi că s-a focusat camera tocmai pe el când vorbea Vasea de *eunuci*. Eu am aplicat legea, chit că era o lege comunistă de prin anii când mulți colegi de-ai mei se mai aflau în detenție. Şi rezultatul este că am fost reclamat la Consiliul Europei şi la Pentagon, domnilor! Nominal, cum că am tras cu puşca în lătrători din toate pozițiile, atât în interiorul oraşului de pe la catarge, cât şi în unele întreprinderi, şi că am băgat otravă în cremvurşti, care abandonați de haitele țintă, puteau să fie găsiți şi consumați de anumiți cetățeni tot ai străzii, în special copii. Iar cât am avut la dispoziție hengheri la primărie, şi i-am trimis să neutralizeze cu şbilțul câinii agresivi, mi s-au întors cu regularitate bătuți

măr de cetăţeni, că *ce strică javrele*, fiindcă n-au copiii cu ce să se mai joace, nici care e milos şi metempsihotic n-are cui să dea de pomană! Că aşa e omul nostru, un animal denaturat. Aşa mi s-a spus de către consilieră. Şi poate că este un animal denaturat! Este! Nici n-ai altfel cum să explici paradoxul că cetăţencele se plâng de muşcături, dar nu vor să fie eutanasiaţi câinii, iar bărbaţii detestă castrarea acestor concitadini, încât singura soluţie este să-i bagi pe toţi maidanezii la azil. Dar asta după ce intrăm în NATO şi *vine prosperitatea*! Deocamdată, nimeni nu îşi permite să dea din salariu câte o alocaţie de copil pe an, ca să se construiască mari adăposturi de îngrijire a câinilor străzii, ceea ce ar reduce şi şomajul, aşa că realist vorbind, cel puţin până la descentralizare nu se poate vorbi decât despre o stopare a creşterii explozive a numărului de muşcături, să fim realişti... sau să ne punem pe economii la educaţie şi cultură!

– Cu alte cuvinte, rânji satisfăcut în calitatea sa de bogat intelectual cumulard generalul Vasea, puterea se refugiază iar într-o stare pe loc sub pretext de blocaj în lanţ, încă unul, încât drapelul ei ar putea semăna cu cel olimpic, fiind ca o încârligătură de cercuri vicioase! Toate argumentând că *nu se poate face nimic*!

– Nu e vorba de neputinţa noastră, ci de impotenţa voastră! combătu lătrător vicele Melecan. Aici este vorba de priorităţi. Minoritatea muşcaţilor nu este una presantă, ea recrutându-ce îndeosebi dintre persoane mai amărâte, deoarece câinii sunt animale serioase, nu muşcă de pildă pe o beizadea care se întoarce de la şcoală cu patru badigarzi, unul purtând ghiozdanul, altul notând temele pe ziua ce vine, al treilea ce mai e de cumpărat, iar al patrulea stând cu ochii în patru la maidanezi între localul unităţii de învăţământ şi parcare. Câinii noştri, parc-ar fi dotaţi cu un şbilţ axiologic, muşcă doar persoane, ca să zic aşa, predestinate a suferi în viaţă tot felul de muşcături! Ăsta e *misterul* sociologic al muşcăturii, generale Vasea! Toţi nespălaţii, toţi alcoolicii, toate depravatele, toţi rataţii, toţi boschetarii, toţi nenorociţii!... Niciodată o persoană cu greutate, că s-ar fi luat măsuri! Scăpau şi primăriile de probleme.

– Nenorocit cu greutate eşti dumneata! lătră Vasea cu o vehemenţă înduioşătoare pentru fetiţă. Câinii dumitale au atacat, *au muşcat la gunoaie* pe Viviţica noastră, pe Lucida Tahoma, cea mai mare poetă a românilor, mâhnind, scârbind peste măsură şi pe madam Vidman, teoloaga ecomilei, care ne învaţă să dăm de pomană la câini când starea vremii, serviciul şi alte obligaţii ne împiedică să mergem să căutăm la biserica parohială un cerşetor veritabil, recunoscut de popă. De aceea, ele vor lua mâine examenul la *de ce pe Poezie a luat-o dracu* nota maximă!

– Prosperitatea în România noi am adus-o, după ce am reparat ce-aţi stricat voi! rânji sfidător Melecan. Bulangiilor! Şi tot noi vom aduce şi

umbrela NATO! Ca să fie starea vremii mereu însorită!

– Vivian a mea întrupează miracolul, Estetica perfectă, muşcată puţin cum e cubul lui Nichita, pe când doamna Vidman simbolizează o Etică şchioapă, diavolească, dar activă! le şopti în căşti Priculiciul din regia emisiunii, ceea ce îi provocă Tahomei şi dor de el, şi brusc o sete adâncă, profundă, a celulelor vip din organism.

Singurică în coteţ, fata chiar avea o angoasă turbată de chiuvetă. Se gândi să apeleze la Moş Marlett, care deşi o pipăise cândva indecent, se purtase totdeauna drăgăstos cu ea. Îşi dădu însă cu jale seama că, deplasându-se la el la borcan, pentru un păhăruţ de plastic cu apă gazoasă rece, n-ar fi rezolvat nimic, pentru că ar fi apucat-o *o spaimă turbată de dozator* şi poate că i-ar fi muşcat antreprenorului pe toţi clienţii. Avu imediat iluzia delirantă că Moş Marlett a ajuns preşedinte al Academiei şi conduce o cercetare statistică la nivel naţional, sociologică şi simultan cosmologică:

– Ca să prognozăm corect viitorul Coaliţiei şi al Universului, ne-ar trebui o statistică pe un eşantion reprezentativ a *pattern-ului cum se fac covrig dulăii României*: predomină oare cei ce se încolăcesc în sens invers acelor de ceasornic sau ceilalţi, care îmbătrânesc în pas cu vremea?

– De aceea, continuă primarul într-o nesimţire, noi avem a ne confrunta relativ simultan cu paradoxul că primim mai multe reclamaţii de la iubitorii de câini vagabonzi, când se iau măsuri de reţinere, decât de la unele persoane muşcate, care dealtfel am constatat că nici nu vor să dea bani la primărie ca să luăm măsuri! Aşteaptă să ne facă NATO azil!... Nişte cârcotaşi cărpănoşi! Nici în castrare nu cred, nici cu stricnizarea de tip comunist nu sunt de acord, dar nici cu eutanasierea neoumanistă nu îşi armonizează revendicările! Mai au dreptate şi maidanezii... Şi eu sunt perfect de acord cu ei că nu se poate face deocamdată nimica.

– Ca vechi intelectual progresist, ridică din sprâncenele de licantrop generalul, zic şi eu că fiecare trebuie să-şi păzească pielea şi chiar hainele, fiindcă adesea nu Muşcătura în sine este pricina nemulţumirilor cetăţenilor, ci ruperea blugilor sau a vreunei rochiţe care a costat multe economii. Problema este ce spune legea! Că numai suntem pe vremea când boemul poet Crébillon, flana la Paris, înconjurat de vreo 20 de câini. Azi numai face nimeni ce vrea. Totul e reglementat!

– Legea, băi boilor, e veche de vreo treizeci de ani şi nu recunoaşte *drepturi colective* pentru câinii vagabonzi, deşi este principala consecinţă a resurecţiei lirismului, îşi arătă nasul roşu de clovn în piaţă inspectorul de mediu Garamond, care o iubea şi el pe candidata Lucida Tahoma. Legea câinilor a vicelui Melecan *denotă un talent autentic, generale, dar e nepublicabilă*. Or, noi intelectualii înfăptuim neabătut tranziţia. Acesta înseamnă dirijarea justiţiei spre formarea unei puternice clase de mijloc, care pe lângă locuinţe somptuoase, maşini de lux şi concentrarea mai

tuturor femelelor picturale şi dinamice, va deţine şi un procent covârşitor din fondul, din efectivul naţional de câini de rasă, care în complicatele negocieri cu organismele internaţionale mefiente, să aibă încredere în fidelitatea noastră de să ne împrumute şi să ne bage-n NATO spre a fi siguri că pot recupera şi dobânzile fluctuante!

– Aceasta nu înseamnă însă că ne putem permite crima, luă în sfârşit cuvântul însăşi ecomila, doamna Vidman cea multaşteptată de toţi. Crima contra biodiversităţii, domnilor, nu e permisă nici măcar sub umbrela NATO. A renunţa la câinii vagabonzi înainte de o deplină stabilizare macroeconomică şi o profundă restructurare în microeconomia fiecărei întreprinderi e ca şi cum pomicultorii şi viticultorii noştri ar risca să nu mai dispună de sănătosul portaltoi sălbatic pentru soiurile occidentale mai fără gust dar mai productive, mai ieftine de vândut scump. Lătrătorii străzii, pentru necredincioşi, joacă un rol psihologic de excepţională importanţă teoretică şi practică în gestionarea crizei lirice şi economice. În primul rând, pentru că cine e îngrijorat de pierderea locului său de muncă, primind preaviz de intrare în şomaj, vede că atâtea animăluţe sunt tot atâtea exemple că *se poate trăi* fără stăpân, de la gunoaie şi din mila publică, chiar cu o familie numeroasă, şi acea şomeriţă va lua cu mai mare energie viaţa în piept, în silicoane, şi va accepta gudurându-se orice soluţie de compromis în dorinţa de a pune mai repede un nimb vaticinar peste luxurianţa hieratismului postmodern.

În al doilea rând, şi aici îmi veţi reproşa că am o filozofie a reformei de oarecare inspiraţie cinică, datul ştiristic televizionar că sute de mii de lătrători liberi mişună prin municipiu este un indicator dintre cele mai clare despre blândeţea şi neseriozitatea tranziţiei de la noi. Luaţi istoria, vorba mareşalului Antonescu, şi comparaţi!

– Dacă într-adevăr lumea n-ar avea de mâncare pe săturate, atunci lătrătorii noştri stradali n-ar mai găsi raţia nutritivă la gunoaie! mulţumi din ochi vicele Melecan şi din partea lui, şi din partea domnişoarei Gavriliţă. Iar cine crede că rudele şi prietenii săi s-au reîncarnat printre noi n-ar mai putea practica pe mizerie cronică ecomila, această etică postcreştină întrupată de paleoconcetăţeana noastră filozoafă, cum talentata, dar frumoasa ei tânără nepoţoaică întruchipează la noi în municipiu estetica, epitomizând însăşi poezia avântată liric. Astăzi ştiinţa sovietică, cea mai înaintată din lume, ne arată din cosmos că motanii şi câinii lui Pavlov nu vin de pe altă planetă, tovarăşi! Cum nici *regretatul Puricilă* n-a fost adus de o adiere, pe marginea muzicii sporilor plopilor lunari, cum zicea poetul nostru Ioan Alexandru. Nu există generaţie spontanee, cum a arătat experimentalistul Lazzaro Spallanzani. Mica producţie de mărfuri şi antropizarea peisajului îi creează pe maidanezi. Ei apar odată nu cu demolările, care sunt însăşi continuitatea pe meleag, ci simultan cu organizaţiile nonguvernamentale, cu filoanimalele care unele

sunt serioase şi altele neserioase, molipsind şi primăriile. Şi încă şi mai abitir ei apar odată cu noile vile, unde zidarii şi salahorii aduc de la ţară săptămânal, pe lângă ouă sau ţuică, şi câte-un căţeluş în sacoşă, ca pe un ambiţios balzacian Eugène de Rastignac, un mic *porc de câne* care să se dea apoi la nevestele, fiicele şi amantele noastre, îndemnându-le civic la zoofilie şi la nesupunere civilă, inclusiv pe plan familial.

Fiindcă, precum ciobănaşul mioritic îşi doreşte din tot sufletul să fie îngropat în dosul stânii, ca să-şi auză şi după moarte câinii, aşa şi nepoţii săi transhumaţi de la sat la oraş, în contextul industrializării forţate şi al sistematizării satelor, aspiră după moarte să-şi facă grătar tot lângă blocul pe care şi l-au însuşit afectiv, cu parcare, chioşcuri, gunoaie, împrejurimi şi micile vieţuitoare cu tot: câini, pisici, guguştiuci sau vrăbiuţe galeşe! De aceea, ei dau de pomană la toată făptura, ca să n-aibă probleme când se vor reîncarna tot acolo unde au fript micii la grătar!

– Ar fi o încălcare a deontologiei nesimţitului să polemizez cu un prieten şi mai ales cu o doamnă, zâmbi generalul, inclusiv când încarnează cu nepoţica ei bătrâna noastră etică, respectiv veşnic tânăra estetică. Da, stimaţi alegători, admit că amărâtele noastre patrupede, pe o criză reală nu s-ar putea gospodări atât de bine la gunoaie, nici n-ar mai primi de pomană de la persoane miloase suficiente ingrediente nutritive şi emulgatori încât să arate atât de graşi cum sunt în ziua de azi, determinându-i pe agenţii secreţi să raporteze că România are o bogăţie atractivă de resurse ascunse. Dacă populaţia ar fi hămesită, ar fi şi animăluţele ei! Şi nu numai fiind slabi şi jigăriţi s-ar arăta ei mai rar! Nu, numărul, populaţia lor ar scădea efectiv pe foamete reală, atât prin autoexterminare la cozi la gunoaie şi la pomeni sau prin canibalism, cât şi datorită tristei realităţi probate în cetăţi şi oraşe sub asediu din Antichitate până azi, că la foamete autentică, cetăţenii încep să-i taie pe câini şi din carnea lor gătită dă la copii, cum se întâmplă şi cu pisicile sau cu şobolanii, ca surse de proteine, încât sunt atât de dezolante la eliberare astfel de localităţi!

– Eu sper ca puterea actuala să nu ajungă până acolo cu austeritatea, rânji consilierul aulic Garamond, încât să trebuiască să ne obişnuim copiii cu carne de câine, de pisică sau de şobolan, deşi în unele ţări cu artă culinară care nu ignoră subtextul sociogonic al canibalismului, se poate ajunge uşor din plictis consumerist la reţete culinare de delicatese turistice exotice de gust estetic discutabil, cum ar fi preparate din cărniţă de licantrop şi alte animale de companie, de câine, de pisică, de şoboleţi, de cuib de rândunică, de urechi-de-lemn, ca ale unei anumite secretare de stat ostile nouă, sau de bârlog de sconcs, chiar dacă e aproape certă atingerea astfel a adevăratei senzaţii că mănânci bine.

– Bine, Ionele, deveni madam Vidman mai puţin sprijinită în cârje, dar astfel de delicatese scad rata criminalităţii!

– Şi cresc rata trădării! tună aici generalul Vasea uitându-se urât la ea, ca un rottweiler la o vacă rătăcită de cireada lui. În calitate de tată care am cu ilegalista mea un fecior sociolog, Grivei, şi un altul politolog, Ursei, insist şi alarmez că noi patru analişti am disecat laolaltă cu lupii şi cu licantropii toate scenariile jucate în România în scopul ca să nu prea intre în NATO! Şi am ajuns la concluzia nefericită că sub actuala putere, amânându-se alegerile anticipate, ne paşte o nouă nenorocire, şi îmi asum declaraţia politică din proprie iniţiativă, neinstigat de nimeni. Crezul meu este că anumite cercuri din perimetrul puterii, dar şi din afară, nu întâmplător au împins la această supradimensionare a numărului de lătrători vagabonzi, tocmai ca să ne amâne nouă valul NATO... Vrăjeala că tragicul dramatic l-a regizat Ceauşescu, sutele de mii de javre ale străzii provenind de la demolările lui constructive, să i-o spuneţi lui Mutu! Eu ştiu că cinci zile înainte de a descinde în vizită de lucru la o fabrică de armament la mine în cartier, a trimis în recunoaştere securiştii, care au strâns cu hengherii zece camioane de piei pentru export, luând adesea şi câini în regulă, cu stăpâni, în interesul depăşirii cifrelor de plan... Revin şi dictez ziaristelor, da, sunt un dictator: supradimensionarea aberantă a procentului populaţiei canine libere nu e iniţiată nici de veterinari, nici de negustorii de hrană specială şi de alte accesorii, fiindcă amărâţii de la blocuri sau din mahalale n-au cu ce, nu-şi permit să răsfeţe maidanezii cu delicatese. Maidanezii trăiesc de la gunoaie şi prin ecomila cui le dă de pomană încrezător în propria reîncarnare tot la blocuri. Exagerarea parametrilor canini nu putea fi uneltită şi instrumentată decât de unele cercuri guvernamentale conştiente că guvernul a ratat reforma, ignorând cu aroganţă indicaţiile şi orientările venite din partea mea şi a altor analişti patrioţi din opoziţie şi din taberele de creaţie. Aceste cercuri revanşarde anti-NATO se aşteaptă ca societatea civilă şi unele sindicate să se dezmeticească şi să ceară socoteală pentru sacrificiile inutile, zadarnice, dureroase, blocând principalele căi rutiere, caz în care se pregăteşte diversiunea izbucnirii unei epidemii de turbare, caz în care cetăţenii s-ar retrage în case sau s-ar întoarce pe la firme, întreprinderi şi instituţii, caz în care împotriva câinilor turbaţi sau numai bănuiţi s-ar băga armata, cum am auzit că-i vânează la Kiev, la Minsk şi la Moscova, caz în care, mai din greşeală, mai din *noi am tras în noi*, se va trage cu nesimţire şi în clasa muncitoare, ca în *regretatul Puricilă,* pentru ca nimeni să nu mai îndrăznească să se încumete să mai critice actuala putere, vândută transnaţionalelor, imperialismului străin şi mafiilor transfrontaliere!

Hai iu-iu-iu-iu-iu-iu, Pentelei, băiatule! Vasea a fost sublim la această masă rotundă şi, uă caraliii! Fără replică, Melecan veniseră spumele pe el şi nu-i mai trecea de niciun fel, încât eu zic că va demisiona în perspectiva anticipatelor, deci merită să examinezi cu atenţie varianta

de privatizare Coştei-Sumotaru, fiindcă în ce priveşte reducerea numărului de câini vagabonzi şi deci de muşcături, *nu se va face nimic*. Aşa că perspectivele pentru rețeaua noastră PAC de produse anticâine rămân deschise, inclusiv sub tornada de fericire ce o va desanta NATO, ca o ogăriță în călduri care aşteaptă cu patos pe ăia care să profite! E rost de investiție sigură, Pantiuşa, să mor în puşcărie cu ce-am mai scump, dacă inventez eu ceva, sau dac-am pus de la mine!

Iar în ce priveşte intrarea României chiar dacă doamna Madeleine Albright s-a exprimat elegant că NATO nu e instituție de şcolire de handicapați, multă lume pe care o sondez eu pe la piață e de-a dreptul indiferentă, c-o fi rău, c-o fi bine, din cauză că de când a pus Ceauşescu accentul pe stomac, ca să elibereze țara de datorii, individul gândeşte doar în termeni de ce bagă la ghiozdan. Dacă intrăm sau nu intrăm în primul val, opinia e că nu se schimbă nimica în ce priveşte ce dai la copii, lucru care aşa şi e poate pe termen scurt şi mediu, dar noi nu trebuie să gândim de azi pe mâine, ci conştienți că jucăm viitorul mai multor generații interesate de produse anticâine. Dacă nu intrăm în primul val, vom importa aceste produse de la unguri, cehi şi polonezi, în loc să le exportăm noi, prin adopțiile de maidanezi, în toată Europa!

Hei-rup, hei-rup, Pentium băiat frumos şi călare şi pe jos, trăim într-o lume dinamică, de mutații profunde, pe care tabloul strategic se modifică precum cerul când bat romanticele vânturi aducătoare ale tenebroaselor furtuni de echinox. Lăsați-ne să muncim, am întrerupt scrisoarea, că m-am repezit pân' la piață, să verific starea opiniei publice, fiindcă-mi dădu mă-ta telefon de la colocviul de marketing, în ideea să bag nişte frunzuliță verde, verde, verde de cimbru-n fasole, că dă mai mult gust, deşi după umila mea părere despre adevărata senzație iese un fel de kitsch, că am băut şi nişte kirsch, trebuia să-mi dea bani şi de ketschup! Bun, şi ce-mi aud urechile de la femei, când le-am provocat să-şi dea cu părerea despre atitudinea actuală de la Casa Albă? Că madam Vidman, venind din oraş cu maşina, deşi are abonament de la primărie pentru că e pensionară, s-a luat în gură la cap cu controlorii şi a dat cu cârja-n creştet la unul, de i l-a crăpat în două şi atunci au intervenit mai mulți cu levierele şi cu nişte răngi cu care se schimbă acele la tramvai şi te stropeşte. Acuzând-o că ar fi sub influența alcoolului, au pus-o jos şi au muşcat-o din toate părțile. Pe urmă, au dosit cadavrul şi cârjele într-un autobuz care se retrăgea mai devreme, deviat spre o comună suburbană, să-l îngroape adânc, pe furiş de Vivițel, sau să-l tranşeze, să-l distribuie în pungi, pe care să le arunce apoi în salba de lacuri a municipiului.

Eu, deşi n-o mai văzusem pe Cicişor, m-am gândit cu precauție să nu pun bază pe creierele îmbibate cu ştiri dinamice, scurte şi de senzație ale informatoarelor mele, dar mi-am zis că hai să trec şi pe la Vivian, poate o găsesc singură şi mă lasă s-o fotografiez nudă pentru străinătate,

şi să aud ce părere are, că e vorba de tanti Cici, care a crescut-o ca o mamă, după ce a turbat Simcuța, iar Ciprian, apucându-l tetanosul la volan, i s-au încordat incontrolabil muşchii şi a intrat cu camionul în lacul de acumulare, ca şi cum n-ar fi avut nici direcție, nici frâne.

Sun eu la ea, n-aud nimic! Era curentul întrerupt, că lucrează ăştia să bage cablu TV. Hm, apăs pe clanță şi uşa pe dată se deschide, ceea ce mi-a creat un fior ca de cub de gheață de la congelator pus de Ionela pe şiră. Hărmălaie! Bairam? Credeam că mergea radioul de la ceasul cu baterii. Uşa de la madam Vidman, deschisă în lături! Ei, drăcia dracului! La noptieră, profitând de rezonanță după ce o golise, bătea ritmul Coştei de la Vulcanizare cu palmele, bâțâind din cap în sus şi-n jos la un microfon păros, sensibil, profesional, cu o voce tânguitoare, dar joasă şi gravă, cunoscuta elegie: *Din bucata mea de pâââine, am crescut un om şi-un câineee. Omul azi m-a părăsit. S-a dus şi n-a mai venit. Câinele mă recunoaşte, omul nu mă mai cunoaşte!*

Coştei îmi făcu semn din singurul ochi pe care-l are, o grimasă cu sensul multiplu că *să intru şi să iau un loc în spațiu*, să nu fac zgomot şi în general să nu mă mir de nimic. Ceea ce am şi executat întocmai şi fără şovăire, deşi la fereastră, ia ghiceşte, mă Cuponele, cine se afla? Înăuntru se afla! Puricilă? Aş! Sumotaru, băi, cu videocamera aia de care scrie anunț la Vulcanizare că *trage nunți pe video*, iar pe patul de suferință şi de amor al meu cu baba, stătea întinându-i din idealurile ecomilei, aproape în pielea goală Vivița noastră, pe care nu te mai consiliez s-o iei, Pantiuşa, că n-ai ce face tu cu ea!

Zic aproape goală, Ionelo, fiindcă nu era tocmai goală, deşi parcă era mai bine să fi fost, total şi romantic, măi Măturici, fără nicio baricadă care să te obstaculeze de la un contact vizual direct cu delta de păr negru abia şamponat contra mătreței, dar acoperit cu chiloțel cețos şi portjartier trainic, de care atârnau pe fiecare coapsă câte, cum ar veni, o coajă înnegrită de la banane cât cracii, dar din anvelopă de cauciuc sintetic reşapată învelind pe fața una şi pe la spate alta până la genunchi de unde atârnau alte două bucăți de anvelopă față-spate, dar de dimensiuni mai mici, ca o armură de cauciuc ce şi strălucea ca un geam datorită ungerii cu nişte cremă antirid probabil de-a teoloagei, care rămăsese cu capacul desfăcut pe jos.

În timp ce Coştei cânta la noptiera rezonantă, pentru că fiind curentul întrerupt degeaba veniseră cu un casetofon, Sumotaru făcea marşarier cu camera pe umăr, care mergea la baterii, şi se oprea doar când se ciocnea dureros sau senzual cu bucile de calorifer la fereastră.

Poeta debutantă Lucida Tahoma se oferea întinsă galeşă pe canapeaua mătuşii, care poate că era moartă, decupată de controlori, şi se văita că înainte cheltuia foarte mult timp ca să se refacă după întoarcerea acasă, fiind stressată de câinii cartierului, care au muşcat-o, şi pe-aici, şi

pe-aici, arăta ea pe unde, evidențiind cu umor că rana dăruită de ei dimineața la gunoaie, era mai mică decât ce-a dobândit, săraca, seara la spital.

Apoi fata adăuga la sutien şi portjartier cele două pulpare confecționate la Vulcanizare, prototipuri din deşeuri de anvelope, se plimba cu ele ca un tei legănat lent şi totuşi agresiv, dinamic, de succes, către Sumotaru şi fereastră, declamând cu o dicție desăvârşită şi cu o mare putere de convingere pentru altul:

– Dar de când folosesc apărătoarele anticâine COSUM, uşoare şi comode, lejer detaşabile după parcurgerea zonei periculoase, mă simt mai protejată, nu mai cheltuiesc cu injecțiile şi mă pot folosi cum îmi place mai tare de timpul meu liber!

În acest moment când poeta recita despre timp, se înființa Coştei cu profilul cu ochi real şi o pupa pe Vivița noastră, care în finalul clipului publicitar striga râzând nonşalant:

– Apărătoarele COSUM, cel mai indicat remediu la neplăcerile cauzate de câinii nesimțiți! mesaj la care noi bărbații prezenți, pe trei voci groase, am adăugat următoarea eglogă compusă instantaneu, de Sumotaru, care scria sentimente la comandă şi pe la nunți:

– *Pentru fete şi fecioare, pentru femei muncitoare, pentru mame iubitoare, care au două picioare, COSUM face-apărătoare! De necaz toți câinii moare!*

Cum se şi procedează în țările cu economie de piață mai avansată, funcțională, am repetat scena de vreo zece ori, ca să iasă videoclipul nostru publicitar cât mai ireproşabil, beton, scop în care am încercat şi unele variațiuni, cum ar fi ce-a propus Coştei făcând pe cerşetorul chior, adaosul *Cu bucata mea de pâine, am rupt dinții la un câine*, respectiv cum a rămas ce-am adăugat eu la reclama inițială dezvoltând aceeaşi monorimă, după *De necaz toți câinii moare*, cu sugestia simbolică pacifistă eutanasiantă *Fără arme nucleare*.

Eram foarte excitați toți patru, parcă am fi dorit să lucrăm la infinit, dar nu prea ne dădea prin cap niciun motiv, când Vivişor, ştergându-se de balele pe care i le lăsase pe obraz nesuferitul de Coştei şi uitându-se mai cu atenție la decor, a început să-l dojenească pe Sumotaru, care era şi scenarist, şi regizor, şi operator, şi producător, şi ce vrei:

– Băi tâmpitule, 'utu-ți strachina mă-tii, s-a ambalat ea enervată şi de muşcăturile zilei, ai văzut tu în vreun serial american sau într-o telenuvelă latino-americană sau în genere în vreo reclamă la orice, *cărți* în fundal? Cărți, mă? Dobitocule! Porcule! Claponule! Impotentule! Şi încă nişte ceasloave grele-n covrigoiul mă-tii, cum are tanti Cici aici? Numai culegeri pentru mine, când eram mică, de m-am scârbit de mate până-n mațe, şi am ales poezia ca mod de existență!

Zis şi făcut! Am scos, ruşinați şi tăcuți, draperiile de la fereastră şi

am mascat cu ele rafturile de broşuri şi cărţi religioase, totul devenind astfel intim şi cald, parcă puţin prin ceaţă, un *sfumato* de Orvieto cu nimic inferior calitativ la ce mi-a lăsat generalul Vasea dintr-un *Playboy*, catifelat bleumarin şi îmbietor, în această atmosferă de lux şi rafinament, poeta Lucida Tahoma începând să arate cu prisosinţă adevăratele ei calităţi organoleptice, încât mă şi temeam că dacă intră clipul pe vreun post, se lansează fata definitiv cu posibilităţi multiple şi o pierdem, se cuplează cu alţi producători!

Era simptomatic pentru evoluţia turbării ei faptul că aiura erudit despre esenţa poeziei, structuralist, prepostmodernist, vorbindu-ne despre structura liricii moderne în corelaţie cu structurile prozaice ale imaginarului, cu trimitere la grădinarul Stéphane Mallarmé, informându-ne că atunci când pictorul impresionist de mare valoare Edgar Degas i-a dat ideea de a compune un poem despre Micuţa Sirenă, balerină muşcată de picioare de maidanezii din Parcul Operei, Kierkegaard s-a pomenit cu obiecţia materialistă, bazată nu pe idei, ci pe greblarea lor:

– Mais, Degas, ce n'est pas avec des idées que l'on écrit, c'est avec des mots!

Între timp însă, lucrurile s-au complicat chiar pentru *cuvânt*, explica Poeta repotrivindu-şi apărătoarele anticâine pe coapse. Cuvântul a ajuns la sfârşit, ca ustensilă, la capătul traseului. Ca şi madam Vidman. Căci Omul aici nu iese cu dosul la oameni, ci cu obrazul, se spune în România profundă, patriarhală. Pe când la oraş, acum, în postmodernitate, se iese cu posteriorul în spaţiul public, inclusiv din garajul de fiţe.

De aceea, însăşi Poezia s-a făcut puţin curvă şi o va lua dracu. O va lua Lupul încă o dată, Poezia, s-o scoată apoi la produs pe tărâmul de dincolo de Cortina Vizelor, căci nu o mai poţi scrie, nici rosti, cu cuvinte, acolo unde, din vina vestalelor şi a mironosiţelor intelectuale, cuvântul nu mai e cuvânt ci a devenit CURVÂNT!

Nu-ţi mai spun, să nu citească mă-ta când o veni prin peninsulă pe la tine, că ne surescitasem de tot, de atâtea... CURVINTE, care de care mai colorate urban, ce decolau de pe buzele Poetei perpetuu cu turbare întredeschise, iar Sumotaru se repezise pe la Complex şi adusese nişte biscuiţi adulţi Lady Fingers Boudoir Katzenzunge Babapiskóta şi nişte şampanie cu aromă de piersică sintetică identică cu cele naturale, *ca pentru pişcotarii unei Lansări în papetăria de la Complex*, şi Vivi, sătulă de Coştei, care nu ştia ce să-i mai facă şi se uita la ea doar cu un ochi, cum se uită găina la mobil când piuie, a început să exemplifice chiar cu mine cum trebuie să arate sărutul din videoclip, cu semnificaţia de cum să utilizăm timpul liber cucerit prin rezolvarea spinoasei probleme a câinilor străzii prin achiziţionarea de către femei a apărătoarelor anticâine produse de firma COSUM, pe care patronii Coştei şi Sumotaru nu o înregistraseră încă, dar intenţionau, acum primând doar campania publicitară, Vivişor

cerând o sută de dolari pe videoclip şi 15% din profitul firmei, în scopuri caritabile, să-şi tipărească versurile, dar numai după ce va veni vaccinul franțuzesc.

Le-am încheiat şi contract cu semnătură pe fiecare exemplar, ea insistând de notariat, ceea ce m-a umplut de admirație pentru cât o coborâseră cu frumoasele-i picioare pe pământ Muşcăturile naive de dimineață de la gunoaie şi cea perfectă de la vecernie din curtea spitalului, dar eu cred, Pentelei tată, că tot noi cu rețeaua noastră PAC de produse anticâine ne vom mişca mai repede decât ei trei cu fabrica de apărătoare anticâine COSUM!

9. Boschetarul

Altminteri, cel puțin ca diarist despre regretatul Puricilă, generalul parapsihopupu Vasea nu era supărat pe secretara sa, pe pisicondița de Ionela, fiind înțelegător că în postmodernitate conceptul de căsnicie ca parteneriat social şi spiritual nu trebuie restrâns la specia umană, atâta vreme cât partenerii sunt legați printr-o dragoste reciprocă şi s-au asigurat contra certurilor şi intrigilor printr-un ritual sub cort, angajament public durabil, dacă decizia e a lui, a animalului. Orice relații precum a ei cu ciobănescul mioritic Puricilă n-ar trebui să ne preocupe ca vecini, cum nici pe maidanezi, câtă vreme actul abia încheiat este consensual şi acceptul produce plăcere reciprocă percepută ca adevărata senzație.

Categoric, filoanimalele au însă dreptate că ar trebui elaborat un cod deontologic al zoofilului profesionist, precizându-se normele de protecție privind mamiferele, păsările (de regulă găinile, gâştele şi lebedele) sau reptilele mai mici, care ar putea fi vătămate în fervoarea extazului şi a ecomilei. Mai departe însă, Ionela are perfectă dreptate, legea nu trebuie să se bage în intimități, filoanimalele care în numele ideii de accept şi de consimțământ pretind că *nu omul trebuie să aibă inițiativa*, aşezându-se singure în situația poetei indecise, care nu mai are încredere în limbaj când totul este interpretabil în spațiul public. De exemplu, în intimitate, limbajul corpului măreț, de ciobănesc mioritic, al lui Puricilă era foarte diversificat şi chiar unei femei experimentate, cu coc mov mai voluminos decât al Cocuței, ochi chihlimbarii şi portbagaj încăpător, îi era greu să dezambiguizeze invitațiile lirice la acuplare, purificându-le de orice balast prozaic, cum ar fi cel mai frecvent zburdatul prin dormitor în semn că vrea să iasă la alergat/ *Jogging with Your Dog*, sau guduratul în perspectiva cumpărării unui nou sac de hrană uscată specială pentru câini (croanțe) sau pentru a forța sau grăbi scoaterea din frigiderul ei de *hrană umedă* (conserve, salam, piftie, unt), chiar transpirând numai pe gură, din lipsă de glande sudoripare, blănosul partener deshidratându-se la fel de uşor ca un copilaş pe o plajă braziliană în zilele Carnavalului.

La ce nu se gândea în gingăşia ei, nu mult diferită de naivitatea poetei preşedinte Wiwine de Brussel, Ionela, era cum să nu scăpăm şi al doilea val NATO, guvernul câine hrănindu-ne cu reformă pe pâine. Pentru că oferta noastră pripită, de Muşcătură teritorială în favoarea Ucrainei la 3 iunie 1997, nu impresionase pe Regina Madeleine să ne ia în primul val, nici pe Regele Poul să ne mai dea nişte tranşe umanitare, după ce bogații jefuise până la piele pă săraci, pe când pentru al doilea val

NATO era destul timp să ieşim cu noutăţi, de pildă cu un proiect original de *autoMuşcătura identitară naţională* mult mai credibilă, mai toţi intelectualii respectaţi precum şi marile speranțe participând sau achiezând că compătimesc la macularea prin muşcături a Poetului Naţional prepostmodern Mihai Eminescu, ceea ce alţii cu Petőfi Sándor, Adam Mickiewicz sau Aleksandr Puşkin ai lor n-ar fi comis-o nici în ruptul capului pentru spumele unui val NATO. Dar cel mai percutant era, după cum pătrundea cu intuiţia ei feminină Ionela, să devansezi trendurile şi să anticipezi cum va fi mai bine în corectitudinea politică, văzându-se şi cu ochiul liber că minoritatea mov a zoofililor este actualmente pă peste tot discriminată faţă de a homosexualilor de toate speciile, filoanimalele dedându-se chiar la cele mai nedrepte persecuţii, încât un zoofil de dreapta în spaţiul euroatlantic trebuie că suferă handicapul de a fi tot atât de persecutat precât un homosexual de stânga în anii de groază ai mccarthyismului, nedreptate care nu mai poate dura.

Ea contactase cu obsesiile ei pe vecina poetă, dar Lucida Tahoma atinsese între timp pragul egoist al naivităţii, aşa că-i făcu o declaraţie în doi peri cum că România nu se amestecă în treburile interne ale altor popoare, mai ales iarna, când se fac răscoale, nu războaie, semn că prin creieraşi îi trecea doar definiţia labişiană a poeziei: *Deşi-i din implicaţii şi rămurişuri pure/ Ori din cristale simple ce scânteind se rup,/ Intrând în ea, să tremuri ca-n iarnă-ntr-o pădure,/ Căci te ţintesc fierbinte, prin gheţuri, ochi de lup*.

De fapt, ca intelectuală, poeta potenţial plenipotenţiar preşedinte jucător la Cotroceni, era mai receptivă la informaţia ce-i parvenise prin generalul Vasea, că noi românii vom ieşi acum la înaintare cu un proiect original de *auto-Muşcătură identitară naţională*, întâmpinând al doilea val NATO cu, mai convingătoare decât a ceda teritorii ce nu le mai ai, operaţia *Muşcătura*. Da, un proiect genial de *maculare*, pe care dacă marii consacraţi şi tinerele speranţe o reuşesc, terminându-l efectiv pe Eminescu, atacându-l în roza vânturilor, valurilor din toate direcţiile, de să nu-l mai ia nimeni în serios decât ca *maculatură*, atunci se vacantează demnitatea de Poet Naţional, evident cu fişa postului modificată. Iar Licantropul o încuraja pe faţă pe fată să fie pe fază, şi să ocupe această poziţie golită măcar numai cât să decoleze apoi spre Cotroceni, de unde, dacă vom avea nenorocul să aşteptăm un al treilea val, ea va putea face mai uşor de înghiţit de către opinia publică Muşcătura în versiunea trei, cu sacrificarea către vecinii mai perseverenţi intelectualiceşte a unor teritorii pe care chiar le controlăm, fiind situate ultracentral!

Deşi desfrunziţi, dar vag înmuguriţi a semne de primăvară, plopii fără soţ vuiau aprobator, iar luna, gigantică, plină, făcea printre ei slalom, deoarece băuseră mult, aproape toată vişinata lui tanti Cici. Era în 11

februarie 1998, aproape de Lupercalii. Stăteau cuplați de vreo oră la același farmec, fiecare privind rușinat în altă parte, Vivișor gândindu-se la viitorul ei ca poetă, iar afurisitul de Lup la viitorul lui ca licantrop, având în vedere că de regulă, după împerecherile din februarie, lupii sunt izgoniți ritualic de magicieni, ca pe niște decăzuți stăpâni ai anotimpului friguros, cheia orașului Rio de Janeiro fiind predată regelui Momo, spre a permite carelor alegorice să defileze pe Sambodrom cu fete sumar îmbrăcate, prăzi ușoare lambadei mușcăturilor.

Poezia farmecelor din peisaj, câtă se vedea prin geamurile de la parter, îți dădea orgoliul că ai acces la eternitate ca licantrop luciferic și nu mai contează dacă vei fi izgonit din Paradis, pentru că pământul are destule mănăstiri să te joci cu mărgelele de sticlă ale mătăniilor aduse de la Murano sau Burano de Pantiușa, odată cu buchetul de chiparoase.

– Tu ești Lup de stepă? ținu ea să se asigure, fascinată, deși nu prea apăruseră ghioceii, narcisele și zambilele, vizitatorii cimitirelor lăsând lângă lumânările aprinse tot tomnaticele buchete de tufănele și imortele!

Licantropul se lăsă dezmierdat și rânji:

– Nu vreau floarea pe mormânt, Tașa. Eu vreau să ți-o miros acum, să trăiesc bine în viața aceasta! Pe când tu, Tașok, încercând să-ți publici versurile, te porți cu amânări, ca și cum mi-aș propune eu s-ajung strigoi!

– Gustul ăsta, de a fi strigoi, de a influența noi poeții, chiar morți putreziți fiind, sufletele cititorilor încă vii, îl au mulți creatori. E un gust cu aromă de exhibiționism, sau cel puțin așa am receptat eu *Jurnalul de cobai* al lui Miron Radu Paraschivescu, se enervă din senin Tahoma ca și cum generalul Vasea tocmai i-ar fi împușcat veverița la cabană.

Dar Priculiciul se mulțumi a râde enigmatic, pentru că, nărăvit la viață omenească la noi la bloc, fie ea și una de tranziție, îi venea oarecum să se mai întoarcă în cavou, până poate chiar la Anul Nou, din cauza încălzirii globale în medie cu 7 grade, așa că era pe deplin conștient că relația lor amoroasă nu se putea cimenta, din motive faustice, decât dacă el îi furnizează ei adevărata senzație de cele mai mari plăceri, precum și glorie deplină, cum rezulta și din Goethe lupta și unitatea contrariilor, atât din traducerea clasică a lui Blaga, cât și din a lui Doinaș.

– Știi, atâta vreme cât... Eminescu...

Nu avu ea curajul luciferic de a-și duce până la capăt gândul postmodern că atâta vreme cât nu e gherăit, mușcat și pișat de câini, chipul astral al poetului care avusese atâta succes de stimă în anii național-comunismului, ea n-are nicio șansă să candideze la Președinție, de fapt nici la Primăria Capitalei, angajamente fără de care n-ar fi auzit niciun cititor de ea, de eforturile ei disperate de a-l îmblânzi pe bărbatul nostru român ca pe un necioplit lup turbat.

Plus că riscăm, fato, să trecem ca câinele prin apă și prin al doilea val NATO!

Gândul ei nerostit suna, în aerul jilăvit de aburii iubirii, ca un plâns de mâţi fără ochi şi fără de mămicuţă, pesimişti asupra anului 1998, deşi scăderea ratei inflaţiei şi evoluţia extrem de stabilă a cursului de schimb îl încuraja pe analistul Garamond să se scalde deja în acest al doilea val NATO, deşi tricoliciul psihopomp cinocefal păros hairy de Pantiuşa îl avertiza din Orvieto că numai devalorizarea Poetului Naţional printr-o Muşcătură de mare scandal mediatic mai poate opri scăderea inexorabilă ca inoxul a ratingului de ţară, care ar chinui miniştrii să compenseze un grad de risc mult mai ridicat pe pieţele internaţionale de capital, scumpindu-se împrumuturile externe. Căci, fraţi români, trebuie să reţineţi că poezia lirică şi sentimentală, cu a ceda nişte teritorii pe care nu le controlezi, nu poate impresiona pe nimeni în vremuri pragmatice!

Lupul nu mârâi nici da, nici nu, dar înţelese că vrăjeala nu va ţine prea mult dacă nu e combinată pavlovian cu anumite şapte întăriri, câte una pentru fiecare chakră. Căci orice partenere nesatisfăcute de licantropi au trendul natural de a aştepta astfel de întăriri dinspre toate direcţiile rozei vânturilor.

Operaţia anihilantă trebuia să fie bine pregătită pe baza unui proiect bazat pe un studiu de fezabilitate, sau de infezabilitate, după caz.

Din capul locului, el înţelese că valoarea gestului e relativă. Lucida Tahoma era o prea mare poetă ca să se mulţumească de la un bărbat numai cu *gestul* de a-i satisface o dorinţă din şapte. Ea nu putea fi satisfăcută decât de ăla care, om sau priculici, i-ar fi dăruit efectiv, de şapte ori la rând, adevărata senzaţie de dorinţă împlinită!

– Dar ce este o dorinţă împlinită? Şi ce nu este?

Lupul deveni ezitant şi pierdu.

De frumoasa sărbătoare a îndrăgostiţilor, Dragobetele sărută fetele, în 24 februarie 1998, madam Vidman, Mama Câinilor, teoloaga ecomilei, fost sex-simbol al cartierului, făcu o vizită inopinată la vilă generalului Vasea şi slutei sale ilegaliste, Cocuţa, sub pretext cum că să se mai converseze despre aranjarea posterităţii critice a apariţiei şi lansărilor volumului de versuri *Câine şi Pâine*, existând informaţii neverificate că volumul anului va fi totuşi *Libresse oblige*, o carte prin care, din câte auzise ea prin bloc şi pe la piaţă şi chiar pe la biserică, o poetă cu calităţi plastice deosebite, celebra proprietatea textelor lirice de a se comporta ca nişte absorbante ale prozaicului din viaţa noastră de tranziţie, lăsându-ne receptive pentru spiritualitate şi iubire, ceea ce-l pune implicit pe bărbat în şapte situaţii limită, somat să precizeze dacă se mai implică sau renunţă de tot.

Evident, decedata vorbea doar ca să se afle în treabă, fiind convinsă de superioritatea Viviţei noastre, poeta muşcăturilor gingaşe, care însă uimi pe toţi declarând cu un zâmbet murdar cum că:

– Nu de *Libresse oblige* mi-e frică mie, dragilor, fiindcă am

concura doar între noi femeile, şi sunt infatigabilă, ci de filologul Gheorghe Iova, care scrie pentru filologi, nu pentru popor, şi poate acumula sufragiile tuturor filologilor cu placheta sa tragico-homerică, picaresc gogoliană, intitulată *Călare pe muşcătură*!

Însuşi licantropul se zăpăci aici, dinaintea omniscienței amantei sale şi începu să lucreze ca mare anonim, pe dedesubt.

De aceea, acțiunea proiectului inițiativei cetățeneşti *Implică-te s-o sprijinim pe Tahoma Lucida* se consolidă înainte de a putea fi semnalată.

Trebuia să dispară cu totul de pe piață Eminescu, clienții Poeziei urmând a fi satisfăcuți numai de către autorii în viață, nu de către tot felul de strigoi şi de câini morți din punct de vedere al actualității şi al receptării/ prizării efective azi. În preajma alegerilor, în locul Luceafărului stins de pompieri, va fi lansată o nouă Stea. Premierul se va lăuda peste tot că românii pragmatici vor mânca reformă pe Pâine, iar generalul Vasea va obiecta în derâdere că poate vor mânca poate Câine! Evident, citând din volumul de versuri incendiar al Lucidei Tahoma, care îşi va croi astfel cărare, printre bărbații încleştați în lupte, spre Primăria Capitalei şi apoi spre Palatul Cotroceni!

Până una, alta, asupra câinilor comunitari se desfăşura o amplă acțiune de sensibilizare atât asupra eforturilor teoloagei ecomilei, madam Vidman, de a-i umaniza pe cetățeni, făcându-i generoşi, cât şi asupra obligației morale a gratitudinii nețărmurite manifestate prin credință şi fidelitate şi iubire față de nepoțica acesteia, Vivişor, care se folosea în lumea literară de heteronimul textualist Lucida Tahoma, deşi spiritul ei ludic şi parodic era mai degrabă concret decât abstract şi focalizat pe ținte folositoare, corect eşalonate retoric în câmpul politic, operațional, strategic şi tactic.

Pretutindeni, maidanezii erau lămuriți pe şoptite de câini rasați, numai lupi, pitbulli şi rottweileri bine hrăniți şi spilcuiți, că noua libertate îi permite, în sfârşit, câinimii kafkiene, să dea o replică postmodernă bucureşteanului ce se distra cândva de Lăsatul Secului, pe la grădini, restaurante şi conace, luând javrele şi jigodiile în tărbacă, bărbații îndrăzneți stârnind râsul femeilor şi dându-se mari, curajoşi ca nişte toreadori. Sau prin mahalale şi prin sate se amuzau flăcăii cu goana câinilor nevinovați, lovindu-i cu obiecte contondente ori chinuindu-i cu jujeul, ba chiar cu spânzurarea de coadă încât să vomite tot, să nu intre sătui şi mofturoşi în post.

Ascultând la pomelnicul suferințelor şi umilințelor trecutului strămoşesc, furia cățelandrilor nu mai cunoştea margini. Coştei cel puțin, a cărui vocație sufletistă pentru scrierea de epopei ca ale orbului Homer era incontestabilă, ajunsese de nestăpânit. Seara muşca toți bețivii şi nespălații care se opreau la trandafirii decedatei teoloage, ca un turbat.

Inițial, Acțiunea Muşcătura era gândită şi proiectată diavoleşte să

se bazeze pe şase coloane, care să afluiască simultan, în Piaţa Revoluţiei la Ateneu, plecându-se cu căţelele şi căţeii în frunte, din toate cele şase sectoare ale Capitalei, urnindu-se cartier cu cartier, în momente bine calculate de dulăi mai bătrâni, experimentaţi, care vor fi şi călăuze spirituale în drumul spre centru.

Ziua Z urma să fie vineri 13 martie 1998, noapte cu lună, propice pentru a silabisi pe la intersecţii plăcuţele cu denumirile străzilor şi bulevardelor.

Dar miercuri 4 martie 1998 dimineaţa, dormind în piaţă pe capacul de fontă al unui canal încălzit cu aburi, covridogul de Coştei auzi nişte intelectuali, abonaţi ai hebdomadarului *Dilema*, unul mai boşorog şi altul mai tânăr dar bărbos şi chel, care se râdeau de boschetarul de Eminescu, fiindcă din punct de vedere politic era nul, iar trupeşte mai era şi păros hairy ca un tricolici, meritând întrucâtva soarta de să i se altereze creierul în canicula bucureşteană!

Junele Coştei avu ca câine bănuiala că i-o iau *oamenii* înainte cu Acţiunea Muşcătura, şi trăi gelozia că atât ăla bărbosu', cât şi boşorogul cu lanţ de aur la ceasul de buzunar, vor ajunge înaintea lui să urle ca lupul în patul lui Vivişor, după ce sosirea primăverii îl va sili pe Priculici să se retragă în codri, pe la schituri, sau slujind vreun pustnic.

Se hotărî să acţioneze imediat. Chiar în acea seară de memorie sumbră, miercuri 4 martie 1998, zi profund istorică. Vor pleca la miezul nopţii, iar atacul la Poetul Naţional se va da în zori. Vor fi pierderi, anticipate însă. N-avea absolut nicio îndoială că statuia boschetarului de Eminescu se va cutremura *sub violenţa atacului câinilor* şi se va prăbuşi, cu un mare ecou mediatic intern şi internaţional, pe care urmaşa literară Lucida Tahoma va şti să le valorifice, lărgind breşa pentru a candida. Numele Coştei va fi pe buzele tuturor, de om sau de câine.

Poeta Lucida Tahoma era ca şi a lui!

Totuşi, bătrânul Măturici, trecând peste dihonia dintre ei, legată de partajarea graţiilor Calei, de nu ştia prea bine al cui e de fapt Cuponel, la ultimul sfat al dulăilor de după miezul nopţii deşi îl încurajase, indirect îi cam tăiase tot elanul, printr-o critică nimicitoare logic, adusă Acţiunii Muşcătura. E nevoie de un singur comando nu de şase. Căţelele în călduri sau gestante, cum ar fi Lisa, respectiv aia de la Bollywood, Sarama (Sarmaua), lasă-le naibii în cartier, să nu se avânte în această expediţie, putând atrage persoane neavenite în rândurile noastre, că nu suntem vagabonzi de pe centură! Acţiunea trebuie pregătită informativ şi contrainformativ. Să se plece pe muteşte, fără lătrături, fără lozinci, izbind însă cu putere. Şase cohorte, cum visează sufletistul de Coştei, venind din şase direcţii diferite, nici măcar şapte să fie număr impar, observase Măturici, care trecuse proba labirintului la o măcelărie de la Hala Traian, rişti să se echilibreze reciproc una pe alta, dragă Taşok,

producându-se confuzie şi încăierări.

Logistic, nu s-au asigurat semne distinctive, un fel de crotalii auriculare, ecusoane, cine sunt ai noştri...

Se pare că acest ingineresc argument, cu cele şapte cohorte de pe şapte coline, îl descurajase pe Licantrop, de plecase dintre haitele reunite ale cartierului, cu coada-ntre picioare, umilit şi îngrijorat, indecis dacă să mai investească sau nu, s-o ducă pe poetă, în seara cu lună din 13 martie 1998, să i-o tragă *doggy style* într-un apartament de la Athénée Palace Hilton, în timp ce ea savurează la geam, sau chiar de pe balconul cu feronerie curbă, macularea Poetului Național, al românilor din România, Republica Moldova şi Diasporă, de către cohortele disciplinate ale câinilor oastei sale.

Visătorul Coştei, urmărindu-l pe licantrop, stătu o vreme numai pe la madam Vidman la bloc, crezând că a venit definitiv primăvara lui, din moment ce observase *iarăşi cai*, nişte cai solari cu o căruță de-a scormonitorilor în gunoaie după metal, hârtie, plastic şi hrană pentru purcei, semn că vremea iernii s-a dus de pe meleag.

Pe înserat, văzu însă umbra estompată magic a Lupului strecurându-se printre tufişurile vrăjitoarei de madam Vidman şi numai nu se închină, admirând cum năluca neagră sare prin grilaj direct în casă, târfa de Vivişor lăsând special fereastra deschisă, chipurile să mai aerisească!

Atunci Coştei, sufletist şi impulsiv, scoase de gelozie un urlet războinic, chemându-şi haita, ca şi cum caii psihopompi însetați şi nehrăniți de la căruța scormonitorilor în gunoaie, nişte căluți de treabă, care de fapt aduseseră magic primăvara, s-ar fi comportat ca nişte zăvozi uriaşi, cu burți încăpătoare de popă sau de iapă, periclitându-le securitatea alimentară, rezerva ultimă care consista în cele două containere dintre blocuri pentru vremuri grele în care s-ar fi prăbuşit încrederea populației în preceptele teologiei ecomilei.

Prietenul lui ca un butoiaş pe patru lăbuțe, Sumotaru, cum avea din naştere un comportament submisiv, sosi primul, gâfâind. Îl urmară dacii roşii, Cuponel şi Măturici, nişte turbați gata să atace pe oricine, chiar şi caii. Apoi, toți colegii lui de generație, inclusiv indianca cea leneşă, Sarama (Sarmaua). Toți în păr, unul nu lipsea, ceea ce îl făcu pe Coştei să citească aici că nerăbdarea de a acționa nu fremăta doar în adrenalina personală. În fine, cu oarecare prudență, sosiră cam cu botul mirat în sus, Cala şi Morena, nişte curajoase însă, ce vor face cu vitejie drumul până la capăt. Din motive bine întemeiate, nu ajunse deloc în timp util la apel bietul Handi, căruia lipsindu-i un picior nici nu i se putea pretinde să facă un marş atât de lung. Informat din auzite, el se uita lung de departe, la oastea de strânsură a câinilor, avea presimțiri de eşec şi da din coadă, nervos şi cumva demn, exprimând nedumerirea specifică intelectualului

când țipă, urlă la el, Stăpânul.

Acum Coştei, uitându-se şi el mai mult cu ochiul verde la oastea sa, că cu ăla alburiu de husky nu prea vedea bine, se frământa precum Kutuzov că s-ar fi cuvenit, ar fi momentul, să rostească o alocuțiune cu valoare de proclamație solemnă. În prima ei parte, urma să arate importanța admiterii României în NATO, fie şi în al doilea val. Garantându-se investițiile străine, se va intra curând şi în UE, ceea ce ar aduce prosperitate obligatorie, standard, încât toți maidanezii vor fi obezi, dacă nu vor practica joggingul şi nu vor trage de fiare. Mai mult încă, niciun om nu va mai îndrăzni să agreseze vreodată vreun lătrător, deoarece societățile filoanimalelor vor reacționa prompt, sesizând pe suratele lor euroatlantice să facă apel la boicotarea turismului şi exporturilor româneşti, ceea ce nu va conveni niciunui guvern. În partea a doua a cuvântării, patrupedele țintă erau aduse de la vis la cumplitele realități istorice, inventariindu-se suferințele milenare ale câinilor, pătimite de la români, cum ar fi luarea în tărbacă, goana câinilor până la linşaj, spânzurarea cu capul în jos, otrăvirea cu stricnină sau uciderea prin alte modalități barbare, castrările, mutilarea urechilor şi a cozii... Dar cele mai mari suferințe le-a adus câinilor național-comunismul, pe unii aruncându-i demolările în stradă, iar pe alții lăsându-i nemâncați salam prin sistemul rațiilor pe buletin neîndestulătoare nici pentru stăpân. Şi cine era poetul care a generat ideologia național-comunismului?

Eminescu! Eminescu!

Butoiaşul de Sumotaru îi ghici însă gândurile de mare orator şi scheună că îşi asumă el să se ocupe de proclamații, hai să nu ne mai pierdem timpul, că oricum în istorie ele se scriu mai totdeauna după succes, dacă e cazul!

Iară Lisa, o cățea de apartament în starea binecuvântată termic cu darul sibilinic al proorocirii, foarte răsfățată, când făta fiind o mare sărbătoare acolo, ca într-o tabără de creație, ar fi vrut să obiecteze că din punct de vedere sociologic creşterea masivă a populației maidaneze e o chestiune de şomaj, care nu are nimic de a face cu demolările sau cu național-comunismul. Angajarea de bodyguarzi şi importul de videocamere au redus simțitor rolul câinelui în societate şi mase mari de lătrători au îngroşat numărul maidanezilor şomeri, de care filoanimalele s-au ocupat foarte mult, fie că au adoptat fie că nu teologia ecomilei a lui madam Vidman, dar unele organizații neguvernamentale mai guvernamentale, adică Organizațiile Neserioase ale Guvernului, prescurtat ONG, au stricat imaginea şi la cele cu adevărat iubitoare de câini, care merită să le direcționezi 2% din impozit, însă cele mai multe inginerii financiare s-au făcut totuşi pe la primării şi consilliile județene, multe autorități locale fiind *vital interesate în nerezolvarea problemelor reale* ale cetățenilor, care necazuri se înmulțesc pe zi ce trece, ca puricii

din subsolurile cu pisici, care urcă odată cu moliile la orice etaj.

În ce priveşte agresivitatea unor câini, de vină sunt numai hengherii! Fiind leneşi, ei au capturat pentru sterilizare tocmai masculii mai blânzi şi mai sociabili. Fiind şi laşi, dimpotrivă, tot hengherii s-au ferit să se complice, să prindă şi să calmeze pe zăvozii cu adevărat violenți nu numai cu oamenii, ci şi cu alți câini, cățelandri sau cățeluşi. Rărind pe cei buni şi protejând pe cei răi, hengherii au practicat în România o adevărată selecție artificială, înrăind câinimea şi împingând-o treptat spre extremism, cum fac şi politicienii cu oamenii!

– Da' nu-i adevărat deloc! sări Morena să arate Calei că era de altă părere decât Lisa. Nu s-au văzut hengheri la noi la blocuri care să facă sterilizări. Răpiri, da. Iar în nişa ecologică eliberată, au penetrat de prin mahalalele mărginaşe şi de pe la țară, ba chiar şi din parcuri şi păduri, câini de-a dreptul sălbăticiți, totalmente needucați! Nişte nesimțiți! Ăia sunt sământa tuturor conflictelor, în haită, între haite sau între câinime şi omenire!

– Ba nu-i aşa! o contrazise pe un ton înțepat Lisa. Ce ştii tu?

Arătându-şi colții şi mârâind, bătrânul şi autoritarul Măturici se puse însă între cățele şi le făcu tuturor semne disperate să tacă, fiindcă duşmanul ascultă, s-ar putea să tragă cu urechea ori Priculiciul, ori Vivişor ca gazdă şi posibilă informatoare a acestuia, dacă a făcut ea casă conspirativă din cotețul teoloagei ecomilei, a cărei contribuție la reducerea numărului de muşcături de la câini înfometați ar trebui recunoscută oficial de toate universitățile umane.

Ay! Amintindu-şi brusc, din cauza lui Măturici, că poeta Lucida Tahoma e în brațele strigoiului licantrop priculici, sau ar putea fi, Coştei scoase instinctiv un al doilea urlet de luptă şi chiar se năpusti spre Piața Revoluției, cu haita după el, într-un iureş ce părea de nestăvilit.

Ce-o fi, o fi!

Conform planului inițial, trebuia ca între 1 şi 12 martie 1998, handicapatul de Handi (Trepiedul), singurul care cunoştea la perfecție drumul până la statuia lui Eminescu de la Ateneu, fiindcă avea stăpână melomană, să se deplaseze cum o putea, însoțit de o gardă de corp din tineri viteji, şi să marcheze *more canino*, durabil şi sustenabil toate colțurile de stradă, stopurile şi alte repere până la destinație.

De fapt, chiar şi chiorul de Coştei avansase nu demult destul într-acolo, trecuse bine de Cotroceni în recunoaştere, dar îi tăiaseră drumul nişte haite fioroase de la Spitalul Universitar, foarte bine hrănite, încât cu tot curajul său nebunesc făcuse calea-ntoarsă, neexistând în definitiv nicio miză pentru o încăierare din care s-ar fi întors cu o labă lipsă, dacă s-ar mai fi întors.

De la Spitalul Municipal încolo, avea să se descurce deci din auzite, îşi făcuse o hartă mintală consultând pe Handi însuşi, care îl

încurajase că, la urma urmei, toate drumurile trebuie să ducă spre boschetarul de Eminescu ăsta, dacă are atâția duşmani!

În linii mari, lucrurile chiar aşa se şi urmară. Până la Spitalul viitorului primar Oprescu, ajunseră într-o clipă, spintecând noaptea ca un fulger lung, în deplină disciplină, fără să scoată nimeni măcar un scâncet. Cu pierderi neglijabile. Previzibile: greoi, îndopați sistematic, în demență, şi de Ionel, şi de Ionela, dacii roşii Cuponel şi Măturici nu putură ține pasul cu restul armatei de câini, rămăseseră în urmă şi abandonaseră, nu fără tristețe şi îngrijorare.

La un moment dat, vreo doi dulăi impertinenți încercară să se ia de comandoul care se cam răsfirase în Parcul Operei, dar Cala şi Morena îi intimidară, ba chiar se şi repeziră-n blana lor când s-au prins ele că nu erau nici ei localnici, umblau aşa, mai mult după furăciune şi şmenuri.

Numai că de pe aici încolo, poate din cauza trecerii peste Dâmbovița, nimeriră într-o zonă de ceață a dracului. Pe lângă reperul cu statuia lui Kogălniceanu se strecurară conform indicațiilor, deşi speriați de omul gigant, dar la Cercul Militar, tocmai din cauza pâclei sau prin efect de magie neagră inițializat de duşmani, Coştei nu numai că nu deosebi catargul ăla pentru drapel, pe lângă care ştia de la Handi că trebuia să cotească la stânga spre Piața Revoluției şi spre ținta atacului, ci uită cu totul de această prăjină cu tricolor!

Mai malefic încă, poate că vreo farmazoană filoeminesciană făcuse vrăji contra Lupului, căci câinimea ce slujea pe poeta Lucida Tahoma să ia Nobelul se simți aici la stopuri irezistibil atrasă ca de o gaură neagră, s-o ia în sensul exact opus Ateneului, la dreapta, spre zona de imens interes radiestezic şi comercial din Lipscani, binecuvântată de mâna Sfântului Ciprian, ocrotitorul victimelor farmecelor şi vrăjilor.

E drept, ca un chior ce era, sufletistul Coştei nu recunoscu el catargul cu tricolor, dar nici n-o coti aiurea, ci se repezi în virtutea inerției orbeşte înainte, tot înainte, cum călăuzise comandoul şi pân' aici.

Rămase însă buimac, interzis, abia în dreptul Librăriei Eminescu, de parcă o gospodină i-ar fi vărsat de la balcon direct în cap un lighean cu lături reci, mai mirosind şi a peşte fitofag cu ceapă.

– Nu se poate! monologă el. Nu se poate aşa ceva, cineva a trădat! Eu nu sunt un papă-lapte din ăla de apartament de nici nu ştie să ridice piciorul când se pişă în lume, o face de pe patru picioare ca boul, lasă că aflu eu cine a umblat cu fofârlica. Şi-l rup! *I will bet my ass!*

Pesemne Cuponel şi Măturici, care s-au sustras Operației Muşcătura, l-au informat despre acțiunea de comando pe Priculici. Şi vrăjitorul ăsta l-a alertat pe Poetul Național, gândea câinele cel sufletist.

Într-adevăr, ceva nu se potrivea! Totul în jur îi apărea ca un decor renascentist *sfumato,* demn de poezia adesea-n metafore fără speranță a Lucidei Tahoma. Pasămite, i se năzărise câinelui că boschetarul de

Eminescu ăla e un tricolici păros mai tare decât orice priculici, deoarece tocmai încălecase pe un armăsar măreț aducător de primăvară, urcase pe un soclu impunător şi se înarmase vitejeşte cu o secure, iar capul, ca să nu fie tras de păr de cățelele excitate, şi-l protejase băgându-l într-un fel de oală întoarsă. În plus, categoric prevenit de atac, Poetul Național îşi tocmise pe bază de contract trei bodyguarzi de pe la firmele de pază Lazăr, Heliade şi Haret, tot atât de înalți precât Kogălniceanu, a cărui umbră derulată pe asfaltul crăpat de ieşirea din iarnă băgase deja spaima în unii luptători mai slabi de îngerească.

– Renunțăm? Ne întoarcem? Venim altădată? Ce-i de făcut? Doar n-am alergat până aici degeaba! îi provoca pe cățelandri, tocmai atunci alba Cala, exasperată de câte vitrine putuse vedea pe drumul spre centru, parcă toate înadins burduşite numai cu strălucitoare nimicuri femeieşti.

Şi aici, la Universitate, în timp ce pişau dulapurile anticarilor, le ținu erudita Morena câinilor ei, în locul junelui Coştei – care se pierduse cu firea de parcă ratase o tranşă de 500 milioane dolari de la International Monetary Fund –, un discurs de îmbărbătare, cu adevărat istoric, de merita cu prisosință să ajungă consilieră prezidențială.

Ea le vorbi de *național-comunism,* care s-a tras nu din Karl Marx ci din Eminescu, şi de ce sărăcie incomensurabilă au îndurat, ținuți sub teasc, câinii pe vremea rațiilor, care nu le ajungeau nici stăpânilor lor pentru o masă decentă pe zi. Le mai vorbi de câinii abandonați la demolări, prin deportarea unor proprietari de casă şi curte la blocuri îndepărtate şi neîncălzite, cum a pățit şi teoloaga ecomilei, Mama Câinilor, sfânta Madam Vidman.

Treptat trecu la suferințele unei întregi istorii şi îi isteriză acut recapitulându-le suferințele câinimii pe meleag în ultimele două milenii, poate unele aduse chiar de romani, pedepsind câinii ca mitici străjeri patrupezi, că n-au fost tot atât de vigilenți ca gâştele când galii sau punii au încercat să pătrundă noaptea în Capitoliul din Cetatea Eternității, cu certitudine alte torturi fiind inventate chiar de dacii noştri, ai căror literați se cam drogau cu narcotice în taberele lor de creație.

A fost ca un fel de declarație de presă a vedetei Morena, pentru a pune capăt speculațiilor privind tristețea ei sfâşietoare, pe care o dobitoacă de la un tabloid tocmai o atribuise iubirii ei nesănătoase pentru un Moş Marlett ce i-ar fi refuzat avansurile, fiind încă legat magic de madam Vidman, demult decedată. Ce suferințe revoltătoare? Ce torturi? Ea a reamintit şi a detaliat arhicunoscuta *luare a câinilor în tărbacă*, adică amețirea lor într-un hamac fără plasă, numai frânghii şi bețe, întâi răsucite, apoi prin tragerea de bețe, desrăsucite, vârtejul jujeului aducând nu numai amețeală victimei, ci la cățelele gravide chiar vomă. Şi aici, Cala, a cărei blană nu mai era albă imaculat de când păcătuise, ca purisancă refuzând pe trepiedul de Handi pentru junele Ceacâru, ci

semăna mai mult cu zăpada frământată de bocancii sparți ai transportaților în comun, a detaliat cu impresionantă intonație un supliciu cândva frecvent asociat de unii stăpâni Lăsatei Secului de carne, dar azi uitat. Avea un lătrat melodios şi un urlet în sintonie cu acesta, de rămăseseră toți în cozi, mai ales că numele Cala îți sugera liric să te gândeşti la Scala şi la Callas.

Ea deplânse, în tăcerea care se lăsase, barbaria uitată că, răzbunându-se parcă împotriva unei ființe ce rămânea carnivoră pe durata postului, gospodarul prindea câinele şi îl spânzura cu stomacul şi coada în sus şi cu botul în jos până îl golea complet de rămăşițele de hrană. De ce? Pentru că fiind flămând, câinele să nu mai refuze resturile unui prânz devenit sărac în anumite elemente nutritive, prin trecerea la o alimentație vegetariană de post până la Sfintele Paşti. Să nu se mai întâmple ca în ziua de azi când maidanezii în stație sunt foarte mofturoşi cu pâinea chiar caldă, cu gogoşile sau cu biscuiții de la transportații în comun, pentru că ei vor numai cărnița de pui din shaorma, pe cât posibil fără muştar, boia sau ketschup, iar altceva *nu servesc*!

Revoltător e că omul impunea, ca un tiran, această asociere a câinelui la vegetarianism, neasigurându-se de consimțământul la postul creştinesc al celui mai fidel prieten al lui. Aşa era, dragi tovarăşi, înainte de întoarcerea la democrație printr-o revoluție sângeroasă, la care şi-a pierdut o labă şi ocrotitoarea noastră, sfânta Madam Vidman, teoloaga ecomilei de să se dea de pomană numai la câini, căci pe cerşetorii autentici i-a luat dracu din cauza prosperității, nu mai există decât ai interlopilor!

– Înainte! După minee! hămăi întrerupând-o aici comandantul Coştei, cu gând la stratagema de să-şi conducă haita până la stopul din față, să traverseze spre Muzeul de Istorie al Capitalei şi să atace imediat după manevra de învăluire armăsarul lui Mihai Viteazul, acum al lui Eminescu, pe la spate, eventual cățărându-se pe coada lui, spre a muşca tactic mâna care ținea securea, până când cel crezut Poetul Național ar fi scăpat-o pe bordură, fiind pe deplin dezarmat.

Ajuns însă la stop la scările de metrou veşnic defecte, Coştei avu iar senzația aceea neplăcută că cineva îşi bate joc de el. Aici, chiar trebuia să fi fost *o vrăjitorie de-a Lupului*, iar Sfântul Ciprian din Lipscani nu lua atitudine.

Găsise în creierul lui luciditatea minimă necesară să cedeze rațiunii care îi spunea că n-avea din ce să-şi permită *boschetarul de Eminescu* să-şi cumpere un cal de curse genial şi să-şi mai salarizeze şi trei bodyguarzi! Poetul Național nu putea fi decât un bronz singuratic şi părăsit.

Şi îl zări tot înainte, puțin spre stânga, în dreptul Teatrului Național. Numai că prin magie neagră Ateneul ăla, descris de Handi şi

chiar desenat cu ghearele în nisip, un vrăjitor suprarealist îl tot lungise în sus de vreo zece-douăzeci de ori, iar lui Eminescu, pesemne ca să nu fie recunoscut, îi pusese pe cap o pălărie care încurca mult lucrurile!

De furie, sufletistul Coştei trecu printre maşini fără a mai aştepta ca ele să se oprească la stop. Nici nu-l mai interesa dacă mai e cu el tot cârdul ăla de cățelandri turbați. Ura lui pentru Eminescu nu mai cunoştea margini. Când ajunseră pe esplanada Teatrului Național şi cățelele alea, mai disciplinate şi mai responsabile, cu un firesc pronunțat instinct de conservare, ele constatară că nu se mai putea înțelege nimeni cu el.

În perspectiva de a ajunge în patul poetei Lucida Tahoma, să-i facă ce-şi închipuia că-i face Lupul, chiorul orbise de tot!

– Mă Coştei, îi zicea Cala, ăsta mi se pare mie că nu e Poetul Național. E Ion Luca Caragiale, care a avenit să se uite la Baricadă, nevenindu-i să crează că personajele sale sunt capabile de jertfă şi eroism!

– Mă, le arăta zadarnic Morena la cățelandri, ăsta e alt bloc, ăsta e Intercontinentalul! Seamănă cu tortul ăla la care îi zice lumea la Complex tort *Intercontinental*. Eu nu cred că e Ateneul! Hai să mai umblăm puțin! Poate nimerim şi Hotelul Athénée Palace. Să nu ne pripim! Vreți să muşcați pe cine nu trebuie?... Ați înnebunit?

Gloata însă nu mai asculta de nicio rațiune.

Dealtfel, două cățele localnice, două soprane, nu din haita de la Teatrul Național, ci din aia dinspre Operetă, dădeau deja alarma prin tufişuri şi pe sub maşini, folosindu-se de nişte acute cum nu mai auziseră în viața lor aceşti maidanezi de sector, nici măcar la alarmele auto primitive, care sabotau diavoleşte în acei ani munca intelectuală în toate centrele urbane ale vechii Dacii.

– I will bet my ass!

Cutremurat de fiori reci, Coştei înțelese că a sosit momentul astral, hotărâtor, al vieții sale şi că nu mai e nicio clipă de pierdut. Neoanele purpurii ale Intercontinentalului îl exaltau să se înalțe mai presus de condiția sa de maidanez. Să aspire pe verticală spre cer cât mai sus. De fapta sa de onoare şi eroism depindea dacă o va cuceri pe poeta Lucida Tahoma, eliminând din calea creşterii sustenabile şi durabile a popularității ei, concurența eminesciană la inimile cititorilor însetați de noutate/ prospătură, şi acum-aici se va decide dacă viitoarea Wiwine de Brussel îl va lua pe el în echipa ei, consilier la Cotroceni, nu pe Licantrop.

Dintr-un salt fu pe soclu şi, pe urmă, se strădui îndelung să urce mai sus de bernevecii lunecoşi, umezi de ceață, ai lui Lenin. Da, ai lui Lenin! Căci a fi pe soclu în postmodernitate nu mai era lucru mare! Statuia lui Lenin-Caragiale fusese plasată populist pe un trunchi de piramidă din marmură neagră nu mai înalt decât o găleată, cu sugestia că nu mai există genii în epoca starurilor, ci toți suntem nişte clienți la acelaşi nivel. Atunci, înțeleapta Cala se puse capră şi, parcă de ruşine,

chiorul de Coştei găsi imediat nişte încrețituri ale vestei de bronz demodate crezute a lui Eminescu, şi chiar un punct de sprijin în mâna personajului – nu stânga ținută golăneşte în buzunar, ci brațul drept flexat parcă ştampilând condamnări la moarte ale duşmanilor... poporului redus la accepția de nomenclatură. Cu piciorul stâng din spate sprijinit de acest braț, cu picioarele din față pe umărul lui Lenin, îşi amintea la bătrânețe Coştei, ridicase piciorul drept din spate spre Piața Universității şi slobozise primele picături de urină argintii pe borul pălăriei lui Caragiale, după care îşi pierduse cunoştința, deoarece alunecase şi căzuse, din fericire peste Morena, altfel şi-ar fi rupt şira spinării pe marmura cea neagră a soclului. Iar căldura şi moliciunea fetei îi stimulaseră viziuni paradisiace...

Se făcea că el, Coştei, şi poeta Lucida Tahoma alergau, alergau pe lângă gardul liceului, traversaseră în fugă Bulevardul Ecomilei, pe trecerea de pietoni şi, la parcarea blocului, el i-o trăsese prin surprindere, profitând cu naturalețe virilă ancestrală de un moment de respiro, când Vivişor tocmai îşi trăgea sufletul ca o găină împiedicată, după multă zbatere în papornită.

Un delicat miros de narcise de munte aburise vreo oră cartierul.

Nu deranjau pe nimeni. Rămaseră încârligați paşnic, păreau că-şi aşteaptă stăpâna intrată în magazin să-şi ia pe tichete de sindicat neimpozabile, pentru ea ca om o pungă cu *cereale*, iar pentru ei, o pungă mare cu croanțe.

Nu-i goni, nu-i despărți nimeni. De caniculă, alții câini se uitau la ei de departe, respectându-le seriozitatea metafizică a conjugării...

Niciodată n-a mai ştiut ce e vis şi ce e realitate.

De acolo, de la Intercontinental, el purcese aproape orb din căzătură şi deveni un fel de Homer al maidanezilor bucureşteni. Numai biata Cala, cea albă ca o infirmieră, lingându-l intens şi stârnindu-i cele mai profunde amintiri de cățeluş, a reuşit să-l trezească, fiindcă nu mai reacționa nici măcar la muşcăturile Morenei şi probabil că ar fi trebuit, cu regret să se întoarcă haita descompletată la noi la blocuri, abandonându-l pe erou chiar pe câmpul de luptă, pradă uşoară şbilțurilor hengherilor şi videocamerelor televiziunilor de scandal.

În mod curios, poza ce însoți reportajul ce s-a difuzat ulterior, căci nimic nu scapă presei, din pricina ceții tipic bucureştene ne redă scena maculării pălăriei lui Caragiale cu totul altfel. Păcat că se mai comit, din interese meschine astfel de artefacte! Ca o culminație la o explozie socială canină în sens Piaf de *chahut*, cotarla de Coştei se sprijină, în aceste imagini neautentice, cu toate cele patru picioare pe acest soclu suprem, pălăria, în poziția dizgrațioasă reținută în eternitate de sculptorul verist preavangardist fiorentin antepostmodern Adriano Cecioni în

statueta *Can che caca*, ce se poate admira în muzeul michelangiolesc natal de la Caprese sau, mai comod, dacă bagi în limba italiană pe Google Immagini cererea *Can che caca*, unde se vede cam boțit şi țilindrul pălăriei lui Caragiale.

Dar aşa se scrie istoria, deci şi literatura!

Cum-necum, comandoul îşi îndeplinise misiunea. Cala conveni cu Morena să-l lase pe chior să raporteze cățelei ăleia desfrânate ce face pe poeta cu licantropii, deci cu câinii morți, că macularea Poetului Național, boschetarul de Eminescu, s-a realizat cu cel mai deplin succes!

Oricum, pentru câinii vii e mai bine s-o reguleze chiorul sau orbul de Coştei decât un câine mort ca Priculiciul, chiar dacă se dă el drept Lup şi încă licantrop.

Celor două cățele viteze nu le păsa că, pentru eternitate, de la unul din balcoanele superioare ale Intercontinentatului, un reporter bărbos filmase scena maculării lui Lenin-Caragiale, rânjind satisfăcut, de-i sclipeau caninii ca la lupii tineri.

În presa italiană apăru, dar abia prin decembrie 2006, cu ocazia Raportului Tismăneanu, un articol aparent bine documentat, sub semnătura unui Adriano Cecioni: *La Bucureşti, lupta cu simbolurile comuniste continuă!* (Între timp, România apucase al doilea val NATO şi aştepta să se fofileze la 1 ianuarie 2007 în UE cu rude de bolşevici condamnând comunismul, din cauza Imposibilei Lustrații.)

Despre episodul cu Statuia lui I.L. Caragiale publicistul din Orvieto, poate Pantiuşa al lui Garamond, al lui Puricilă şi al Ionelei, poate experimentalistul Lazzaro Spallanzani, amintea legenda că sculptorul Constantin Baraschi a participat cu această capodoperă plastică în 1957 la concursul pentru a lui Lenin de la Casa Scânteii, dar a câştigat Leninul mai avântat propus de Boris Caragea. Atunci, numele sculptorului din Balcic, Caragea, pesemne i-a sugerat marelui Baraschi să se gândească la Caragiale de la Ploieşti şi, cu ajutorul unei pălării ca de magician de circ, l-ar fi transformat pe octombristul Lenin în optzecistul Caragiale.

Deci rezulta că câinele care şi-a marcat ca a sa pălăria, sau ce Pavlov l-a dresat, s-a luat de fapt de ticălosul de Lenin, în retorica alambicată tipică rezistenței prin cultură. Şi tot în spațiul ex-sovietic, relata articolul, un cățeluş de companie, un pechinez foarte simpatic, tot acest ziarist Cecioni ar fi fotografiat în Cernăuți, la statuia lui Eminescu tânăr, realizată de sculptorul Dumitru Gorşcovschi. Nebunaticul patruped ştia să prăvălească într-o veselie buchetele de flori puse fără grijă prea jos de admiratorii Poetului Național, turişti români!

El sugera, aşadar, că chiorul de Coştei ar fi fost dresat să se cațere până pe pălărie, dar pentru noi este evident că fără puterile malefice ale Priculiciului cu care se înhăitase Tahoma, şi-i plăcea, performanța ar fi fost infezabilă, nici n-ar fi putut trece de Spitalul Municipal cu haita lui

de cățelandri inconştienți, de cățele nebune şi de bătrâni ca Măturici.

Ca să nu mai zicem nimic de obiecția tare, formidabilă, a ilegalistei celei hidoase ca Moartea a generalului Vasea, cum că *deturnarea* puciului axiologic revoluționar deconstructiv al chiorului ceacâr saşiu de Coştei s-a realizat de către forțele cele mai reacționare parapsihologic, în ce, pe ce bază? În baza concepției idealiste a lui Kant despre spațiu şi timp, tovarăşi! Căci faptele arată că de la direcția Ateneu s-a deviat spre Intercontinental şi de la Eminescu s-a deviat macularea la un Caragiale încă neinstalat la 1998 în poziția din care veselul prozator şi filosof ar fi putut să-şi satisfacă impaciența de se uita la Baricadă.

Plictisită de-i venea să urle ca Andromaca şi Hecuba, sătulă de elucubrațiile ilegalistei ca întotdeauna când se pălăvrăgea despre fantasme peratologice (*streunende Hunde*), poate şi geloasă, Vivişor fugi şi se refugie oarecum demonstrativ în enormul garaj al generalului Vasea, să se joace cu frumoşii lui prieteni, lupii Corbu şi Şarona, un rottweiler Rott şi un pitbull Pit. Aceştia o cunoşteau, că mai venise cu referentul Garamond, să aibă grijă de ei şi să se hârjonească, permițându-le orice cu cățeaua, luând imagini, când stăpânul tuturor umbla pe la medici prin Europa cu ilegalista lui cea urâtă de speria şi Lustrația, şi Moartea.

Ei se bucurară mult de revedere. Atoateştiutori, cum sunt de regulă câinii rasați, o întâmpinară la intimidare, aliniindu-se repejor, apoi stând în cozi şi cântându-i în cor: *Aseară trecui călare/ pe la poarta dumitale*...

Poeta muşcăturilor gingaşe se făcu a nu pricepe nimic şi se puse a-i aplauda mecanic ca o păpuşică sau o veverițică. Curând se puseră să se pupe zgomotos, bot în bot. Apoi ea începu să-i mângâie şi să-i maseze, pe rând şi deodată, cu multă pricepere, consolidându-le dependența afectivă de ea, reuşind să transpună sinestezic versurile ei din placheta *Câine şi Pâine* în consistentul limbaj tactil, amintindu-le trăirile irepetabile de pe când îl lingea pe fiecare mămicuța lui.

Dar toate emoțiile au un sfârşit: lupoaica Şarona se smulse de sub nefireasca dominanță alfa, îi întoarse spatele şi dispăru după jeep, atrăgând şi pitbullul, şi rottweilerul după ea, să se joace cu o păpuşă cu rochița boțită, sfâşiată, şi cu membrele roase aproape complet.

Lupul Corbu, mai delicat, sau poate conform unui joc de roluri prestabilit, rămase să țină companie fetei şi se angajă într-o discuție foarte abstractă pe motivul Muşcăturii, care apare în poezia ei când câinele muşcă din pâine, dar poate fi subliniat şi în volumul concurent, *Libresse oblige*, care te trimite din perspectivă culinară, ca hrană sieşi, la cratiță şi la motivul universal al călugăriței (*Mantis religiosa*), insecta verde admirată pentru că-şi muşcă bărbătuşul în pat până se hrăneşte cu el, mod de celebrare a nunților necesare dintre cele mai ecologice cu putință teoretic, făcând totodată din mascul un dat ontologic irepetabil.

– Ştii ce, o luă Corbu un pic mai tare, nesuferind să fie ameninţat de una despre care aflase de la Ionela că va fi în mod sigur o simplă maidaneză în viitoarele ei încarnări. Eu ştiu cam multe despre tine, Vivişor! De exemplu, am informaţii certe că tu porţi absorbante Libresse Maxi, ca să te simţi mai protejată în aglomeraţia din maxitaxi, însă mirosul meu fin îmi spune că mai bine ţi s-ar potrivi Libresse Natural, cu absorbante inspirate de natură, pe bază de muşeţel şi aloe vera, capabile să neutralizeze, să descurajeze şi să inhibe apariţia mirosurilor neplăcute.

– Corect! îl aprobă ea fără să roşească, dezarmându-l. Disuasiunea, aplicată duhorii ca să nu se mai manifeste, se bazează pe proprietăţile calmante, anti-bacteriene şi anti-inflamatorii ale extractelor de muşeţel şi aloe vera, nu e nimic mistic în astea! dădu Vivişor din umerii ei frumoşi.

– Da' să ţi-o tragi cu priculicii e mistic? o intimidă complet Corbu, observând atent limbajul corpului ei de o mare inteligenţă emoţională.

– Cine ţi-a mai spus-o şi pe-asta? Unchiul Ionel sau capra păroasă de Ionela?

– Nu contează cine! se enervă lupul ca orice om de informaţie când află că un informator de nădejde i-a fost deconspirat de o femeie.

– Numai el trage cu urechea şi mai face şi poze. Lesbianu' dracu!

– Da, dar faptul că priculiciul tău s-a eschivat, nu-l mai ştiu de la referentul Garamond!

– De la ce să se eschiveze, mă? Licantropul meu e un bărbat perfect! De când sunt cu el, m-am înălţat spiritual şapte niveluri mai sus! Are cunoaştere luciferică şi cinci viteze, plus airbag când se rupe canapeaua lui tanti Cici, dacă ţineţi atâta să ştiţi toţi tot!

– Licantropul tău *s-a eschivat de la Operaţia Muşcătura*, de la proiectul vostru de a-l demola pe Eminescu, vis nobil conceput pentru a tăia cu *macheta*, în jungla vieţii noastre literare, drumul carierei tale, ori să iei Nobelul pe plan extern, ori să iei Preşedinţia pe plan intern sau măcar Primăria Capitalei! Crezi că nu ştiu?... Ce lătrăm noi noaptea aici!

– Şi de fapt ce vrei! dădu fata să se refugieze acum în casă, bănuitoare pentru că era foarte atentă şi observase că acest tovarăş Corbu dezinforma prin omisiune, se făcea că nu ştie că Priculiciul a venit totuşi cu un proiect serios, cu un *studiu de infezabilitate*, arătând că Muşcătura *nu-şi va atinge scopul suprem*, care e îndepărtarea lui Eminescu de la Ateneu, de pe axa cu Michelangelo scris sus pe cupolă şi cu Beethoven executat înăuntru. Atacul unor javre nu va deruta decât pe cititorii leneşi, formaţi de televiziuni, care oricum nu ţi-ar fi citit ţie, Vivi, o plachetă ca *Pâine şi Câine*, ca să distingă în *câinele ce devoră o pâine* motivul universal al călugăriţei (*Mantis religiosa*), care presupune curăţenie sufletească desăvârşită, ca a hagiului hrană sieşi, încheiase el cu sadism evaluarea proiectului, demascându-se însă că murise demult ca om, în zorii modernităţii, şi era intelectualiceşte abia la nivelul *verismului* despre

care tot auzim din introducerile în opera italiană. De-aia şi semăna Lupul cu un mare sculptor, pictor şi doctrinar fiorentin, Adriano Cecioni, pe care îl şi imita, purtând nas lung, joben înalt şi baston noduros, irezistibil.

– Scurt pe doi, Vivian, adică eu şi el! şopti rugător tovarăşul Corbu. Ori el, ori eu! Dacă-mi dai şi mie, într-o divină noapte de început de martie, ce i-ai dat Priculiciului ăstuia demodat, îți promit că eu cu clanul meu şi cu haitele noastre postmoderne de câini de rasă puternici, hrăniți şi antrenați de barosani şi de baroni, îl punem pe Eminescu jos, în mâzgă, pe vecie, şi nu va mai exista niciun obstacol major în calea ambițiilor tale, şi ale generalului parapsihopupu Vasea, privind Primăria Capitalei şi Preşedinția!

Fata simți un fior cald pe şiră, salivă în exces şi îi întoarse coada fără a-i confirma ceva precis, dar din limbajul corpului văzut din spate cum se depărta, câinele-lup Corbu înțelese o încurajare că are mână liberă să încerce, aşa că se-ntoarse la Şarona lui făcând pe gelosul şi ascunzându-şi bine gândurile şi bucuria, gândind că de Nobel îi va face o surpriză vorbindu-i mai târziu, canalizând conversația spre adevărata senzație de literatură.

– *L'opera d'arte non può avere per giudice competente che un artista*, dădu deplină libertate veristul Adriano Cecioni poetei să scrie ce-o vrea ea, împotriva unor Vasea, Garamond şi alți critici expirați, ceea ce viitoarea domnişoară preşedinte de la Cotroceni înțelese ca pe un îndemn providențial că totul este îngăduit unei intelectuale frumoase, deşi lătrătura conştiinței morale din străbuni îi repeta ades interdicția *Fui! Nu! Nu e voie! Lasă!*, când cu vocea de soprană a Simcuții, când cu vocea de bariton a lui Ciprian, însă perspectiva de a fi elegantă, celebră, adorată de popor, hăituită de blitzuri şi de paparazzi o turba de plăcere.

Poetul Național nu mai avea nicio şansă.

Mitul său avea să facă loc promovării pe plan intern şi internațional a poetei muşcăturilor gingaşe, personajul nostru, Lucida Tahoma.

De fapt, fetei muşcate de câini la gunoaie îi era indiferent Eminescu, pentru că poeta postmodernă recentă nu crede în geniu, nici în caii de povară solari, şi dealtfel ea scrie *texte*, nu poezii, romane sau eseuri. Ea vinde un fel de scrisorici, de *mesaje* neterminate, pe care să le bricoleze cititorii în mintea lor, cum şi le-ar fi dorit ei să fie ca să se exprime şi să se înțeleagă pe ei înşişi, fără a fi trăsniți în moalele capului de Inspirație ca de o Muşcătură divină. Ea nu ştia că marele gazetar de la *Timpul*, deşi conservator, nu convertibilitatea de cont curent a monedei naționale a României ar fi criticat azi, ci modul în care progresul aduce beneficii doar îmbuibaților, ducând la nimicirea limbii, poporului.

N-a instigat, aşadar, niciun priculici pe Coştei la rebeliune.

Cum, prin cine, a organizat agentul imperialiştilor Corbu Operația antieminesciană Muşcătura nu vom şti decât peste 50 sau poate 75 de ani,

când se vor desecretiza principalele arhive.

Oricum, sugestiile s-au transmis de la câine la câine prin lătrare nocturnă, de la garaj până la containerele de la gunoaie. Cei doi reporteri de investigație, Coştei şi Sumotaru, intrați în istoria literară pentru că au descoperit-o pe Vivişor, de fapt pe poeta Lucida Tahoma, adică pe viitoarea preşedintă Wiwine (cum o numeşte presa de la Bruxelles), au demonstrat totuşi, pe bază de probe, că lupii Corbu şi Şarona ai generalului parapsihopupu Vasea, împreună cu rottweilerul Rott şi pitbullul Pit s-au deplasat în mai multe rânduri noaptea, la sfârşitul lui februarie 1998, până la borcanul cu polată al lui Moş Marlett, stabilind mai multe contacte cu câinii locali, îndeosebi cu Măturici şi Cuponel ai referentului literar Garamond, căruia îi păzeau de infractori Dacia roşie.

Practicând intoxicarea, agenta Şarona, sub legenda că ar fi o emisară chiar a autoarei celebrului volum de versuri *Pâine şi Câine,* scos la Editura Lyrancuy, a reuşit să-l zăpăcească pe dulăul Măturici complet, făcându-l să le uite pe cățelele Lisa, Cala şi Morena, convingându-l că Vivişor, care tocmai s-ar fi certat şi ar fi rupt definitiv relațiile de comerț afectiv cu Priculiciul, e dispusă *să-i cedeze lui aceleaşi drepturi de autor* pe care le avusese mereu indisponibilul Licantrop, fiindu-i şi mai uşor să se culce cu ea la orice oră în apartamentul de la bloc, ca vecin permanent, oricând la dispoziție, de îndată ce madam Vidman, demult decedată, ar fi plecat la țară sau ar fi stat la taifas cu domnul Garamond prin piață. Totul depindea de ce va face cu boschetarul de Eminescu, dacă va dovedi că susține cauza, convingând cât mai mulți câini să participe la acțiune.

Şi era de aşteptat să fie foarte mulți câini interesați, zvonindu-se prin piață că, din cauza conservatorismului reacționar al lui Eminescu, nici reforma structurală convenită în ianuarie 1998 cu Banca Mondială nu progresează liberal, nici politicile fiscale, financiare şi monetare negociate n-au convins la aplicare Fondul Monetar Internațional, ba chiar l-au enervat de n-am mai primit tranşa a treia, de 86 milioane de dolari (când Ceauşescu jongla cu miliardele!), ceea ce s-a repercutat negativ şi în calitatea rațiilor de pomană pe care maidanezii anticipau să le primească mult diminuate tocmai în dificila perioadă de post, specifică desprimăvărării de după Tărbăcitul Câinilor.

Trăgând însă cu urechea la ce discutau sub Dacia roşie Măturici cu cel mai bun prieten al său, Cuponel, un dulău slăbănog şi cam chior, dar sufletist, Ceacâru, se gândi că poeta Lucida Tahoma nu e pentru cine se pregăteşte, ci pentru cine se nimereşte, adică pentru el.

Dacă *se pretează*, înseamnă că ea ar fi răsplătit regeşte, cu tot ce avea mai bun, pe orice javră, numai să-l fi muşcat pe Eminescu de picioare, căci tocmai de asta i se plângea Măturici lui Cuponel, că chipul astral al poetului este inaccesibil câinilor, mai ales în anotimpul cu mâzgă, cât n-ar putea să se aburce decât pe soclul cel jos al statuii de la

Ateneu, mai sus având a aluneca pe bronz atacatorul nedotat cu material alpin, oricât şi-ar ascuţi el ghearele.

În noaptea de marţi 4 spre miercuri 5 martie 1998, acest Ceacâru foarte suplu şi foarte agreat de căţele, având şi un suflet avântat romantic, furtunos, nemaiaşteptând vinerea din 13, când ar fi fost lună plină şi, după estimările lui Măturici, câinimea s-ar fi orientat mai bine pe străzile lunecoase de mâzgă, iniţie de unul singur o contralovitură care a compromis de tot *Muşcătura de imagine*, proiectată de maiorul parapsihopupu Corbu, care ar fi demolat pe vecie mitul eminescian, permiţând promoterilor şi specialiştilor în marketingul literar să facă din Lucida Tahoma o candidată Nobel viabilă, nerămânând astfel din ea decât o aspirantă la Primăria Capitalei şi la Preşedinţie.

Măturici şi Cuponel nu puteau să nu urmeze haita, dar îndopaţi de Garamond, începură repede să gâfâie, rămaseră în coada comandoului şi, cu oarecare tristeţe, renunţară, se opriră să caute nişte hamburgheri sau măcar nişte pateuri congelate Fornetti. Cuponel avea ca justificare că era minor, iar Măturici chiar avea scutire medicală, tratându-se cu *rimadyl* contra depunerilor de calciu între vertebre.

Când consilierul aulic auzi de capitularea lor ruşinoasă, îi scrise imediat lui Pantiuşa, la Orvieto, recunoscând cu obidă că mai are dreptate şi stăpânul John Hill, reprezentantul permanent al FMI la Bucureşti, cum că trebuie să ne hotărâm pentru o ţintă ambiţioasă, inflaţie doar de 37%, nu să ne propunem ceea ce de fapt guvernul prognozează, una de 45%!

Interesant că se ţinu de Coştei şi Sumotaru tocmai Cala. Da, purisanca aia care enervase pe madam Vidman refuzând nu numai pe Handi cel în trei picioare, zis Trepiedul, ci şi pe Măturici, trimiţându-l să stea la coadă, în schimb îl linsese pe bot tocmai pe acest Coştei mai tânăr şi mai suplu, care într-adevăr se dovedi un căpitan destoinic!

Dar Cala parcă nu mai era Cala. Pierduse acel alb imaculat, care o făcuse adulată ca o divă. După atâtea naşteri, căpătase culoarea zăpezii frământate pe trotuar de paşii trecătorilor. Şi sufleteşte era ciudată. Ea nu se îngrijoră deloc că gingaşul ei Cuponel nu s-a putut ţine de haită.

Iar gingaşul de Cuponel o blestemă pe mă-sa, să nu-i iasă prea bine *expediţia*, dacă l-a lăsat în urmă, ceea ce chiar aşa aiurea se petrecu. Chiorul de Coştei, fiind şi ceaţă, greşi adresa: harta globală dictată haitei de Laika din satelit nu se poziţionă concordant cu coordonatele realităţilor bucureştene din teren. Se produse o îngrozitoare coincidenţă, o infamie.

Informat de Morena despre cum a fost, analistul Sumotaru, un butoiaş obez, dar deloc generos, ci dimpotrivă, necruţător cu opoziţie, făcu un mişto cumplit nu de chiorul de Coştei, ci chiar de poeta Lucida Tahoma, caz rarisim în istoria noastră literară. Când haita cam înţelese că a ratat misiunea, confundând pe părosul de boschetar cu berlinezul NATO de Caragiale (*Ich bin ein Berliner*), el avu audienţă maximă:

– Asta e poetă, băi Coştei? Tu eşti chior, n-auzi? Nu simţi versul? Ascultă şi tu! Sună ca dracu! Cum poate boarfa asta surprinde în cuvânt ale lumii înţelesuri dacă şi-o trage cu toţi lupii la mătuşă-sa-n apartament, până şi cu câinii morţi!!!... Da, domnule, nu-mi retrag sintagma! Nu te mai uita aşa la mine! Şi-o trage până şi cu *câinii morţi*, dacă e să reflectezi până la esenţă la ce înseamnă un priculici sau un licantrop! Treaba ta, Coştei, eu mă mai bag niciodată într-o expediţie compromisă!

– Nu te bagi pentru că nu tragi deloc de fiare şi, beneficiind de atâta ecomilă din toate părţile, ai ajuns un maidanez obez, Butoiaşule, o lipitoare! îl jigni în faţa spectatorilor chiorul de Coştei.

Căci chiorului, chiar dacă ratase ţinta, nimerind nu la Ateneu, ci la Intercontinental, şi maculase/ deconstruise nu pe Eminescu, ci pe amicul acestuia, Caragiale, acţiunea de comando i se păruse un succes colosal.

Era pentru prima oară în Istoria Bucureştiului când o haită de câini ataca, precum una de lupi, o ţintă situată la o mare distanţă de vatra sa!

Coştei se întoarse triumfător, lăudându-se peste tot, că ce i-a făcut el lui Caragiale şi că e doar un exerciţiu, o repetiţie, pentru ce va urma să paţă totuşi şi Eminescu, pe care îl va da jos de pe soclu, nu altceva.

Veni la Vivian cu o reproducere de pe Google Images, în bot, păcălind-o c-ar fi o fotografie pentru presă cu ce-a făcut el pe pălăria lui Caragiale ca un exerciţiu pentru al doilea val de câini, ce îl va pune la orizontală pe Eminescu aşa cum taie plopii vicele Melecan cu drujba.

– Pe pălărie, nu în pălărie! observă ea cu fineţe de filolog şi bătu din palme, deşi vedea bine că e poza unei statuete şi încă una protejată ca într-un acvariu, dincolo de un geam, probabil pentru a o feri de vandalisme, cum face zâmbind ştrengăreşte *Jeanneke* un pipişor interminabil, păzită de un grilaj cu lacăte, în capitala NATO, Bruxelles.

– Ştii, izbucni până la urmă câinele chior în râs, de fapt e poza unei sculpturi de salon din secolul XIX, când, ştiu mai ales melomanii, s-au pus bazele verismului, ale realismului în toate artele italiene ale vremii. Deşi aş zice că e mai degrabă o operă plastică experimentalistă, se cheamă *Can che caca*, procesul fiziologic fiind surprins printr-o execuţie plastică impecabilă, Taşa, iubirea mea, inclusiv cu sugestia de congestionare la efort a tegumentului fiinţei constipate. Datează de la 1855, iar autorul este şi pictor mare, şi caricaturist de mare clasă, şi doctrinar, Adriano Cecioni. Această statuetă, aproape contemporană *Olympiei* lui Manet, nu mai scandalizează azi, ci amuză pe fanii lui Michelangelo care fac pelerinaj la Caprese, unde casele cel vechi de piatră nu prea impresionează un turist răsfăţat, şi atunci s-au adus reproduceri după statui din opera geniului natural, şi s-a înjghebat, totodată, un muzeu al sculpturii italiene de după Marea lor Unire...

– Bine, dar eu nu ţi-am cerut asta! reteză brusc Viviţel, răsfăţându-se, şuvoiul detaliilor. Eu ţi-am poruncit să-l deconstruieşti doar pe

domnul Eminescu, nu să maculezi pălăria unui mare dramaturg, care s-a ilustrat şi în proza scurtă. Eu pe Eminescu îl urăsc! Pe Caragiale îl iube'c! Şi parcă văd că după ce i-ai maculat pălăria nu va mai putea ieşi cu ea în lume, să se uite la Baricada de care îşi vor bate joc romancierii istoriografiei complotiste! Ai obținut exact contrariul la ce te-am rugat, Coştei! Ai să vezi c-o să plece Caragiale de la Intercontinental. Iar pe Eminescu nu îl vei putea demola, pentru că între timp te vor castra filoanimalele, şi nu te va mai alege nimeni mascul dominant, călăuzitor al haitei!

Şi o ultimă precizare.

În noaptea de 4 spre 5 martie 1998, Noaptea Muşcăturii, dolarul era 8-9000 lei, cu puțin sub un euro încă virtual.

10. Receptivitate şi frustrare

Campania noastră electorală era în acel an de o banalitate crasă, care demobiliza pe alegători, încât ei nu mai cumpărau cărți nici de la editurile de elită, nemaigăsind drumul spre centru, nici de la cele de pe inelele periferice ale ozeneului RomExpo. Uitaseră de tot pavilionul. Deşi mulți aspirau la prosperitate, cetățenii parcă nu mai citeau chiar nimic, nici plachete, nici antologii online de poezie, nici proză medicală cum ar fi *Pavilionul Canceroşilor*, şi nici măcar broşuri sau pliante color ca să compare, să coroboreze şi să composteze programele diferitelor partide privind soluționarea maidanezilor odată cu închiderea întreprinderilor energofage, astfel încât să putem intra şi noi românii, fato, în primul sau al doilea val NATO.

Din senin, un general patriot, Vasea, pe nedrept acuzat de naționalism, ori trimis la lustrare, propuse a se resuscita sărbătorile noastre daco-romane de primăvară clasice, cele principale, şi anume, în primul rând, de la 24 februarie până la Echinocțiul din martie (eventual până în duminica orei de vară, când se dă ceasul înainte), *Dragobetele sărută fetele*, care să opună o campanie de Eros şi Shopping românească de o lună tendinței mondialiste de a ne obliga să importăm caraghioasa afacere comercială imperialist-papistaşă *Valentine's Day*, respectiv, în al doilea rând, să se revină pe plan național, în procedură de urgență, la autentica serbare populară de mase *Tărbacul câinilor*, care era o practică magică prin virtuțile căreia se arăta alegoric, din timpuri imemoriale, veneticilor şi proveniților, *cine este aici stăpân*, pe acest meleag.

Conform proiectului avansat de generalul Vasea şi de maiorul Corbu, de Dragobete, vârstnicii, indiferent de sex, trebuia să se preocupe excesiv, demonstrativ chiar, de îngrijirea animalelor domestice ieşite din iarnă. Ceea ce probează din moşi-strămoşi umanismul, blândețea şi dragostea românului pentru parteneriatul dintre om şi vitele care îl ajută în muncă şi implicit să poată supraviețui chiar în vremuri de incertitudini asupra a cât se va întinde UE spre Est. Iar flăcăii trebuie să reintroducă în distracțiile sezoniere *goana câinilor, cu tărbăceală cu tot, fără violență*, ca pe o practică magică paleocreştină de grăbire a desprimăvărării.

Invitat la Marius Tucă Show, generalul Vasea a arătat răspunzând la diferite întrebări, că partidul lui este tot mai îngrijorat nu de fenomenul canin, ci *de creşterea prețului gigacaloriei*. Înțelepții partidului îşi propun atunci să scurteze iarna prin practici magice, izgonind Lupul aducător al frigului, al gerului, al nămeților, al poleiului *şi al zaiului*. Adică vom redeveni ecologici reintroducând <u>tărbăcitul câinilor</u>, prin care străbunii au

rezistat cu succes atâtor ierni aspre, accelerând vârtelnița duratei şi atrăgând mai devreme pe meleag Soarele, într-un car tractat de cai sprinteni, compatibil cu faetonul lui Apollo, replică la merkaba biblică.

Pe moment derutate de atâta inventică, părându-li-se că poate n-au auzit ele bine sau neştiind ce e aia *a lua câinele în tărbacă* (o intervievată adultă declara c-ar fi o expresie explicit obscenă), filoanimalele se repliară însă cu repeziciune şi protestară imediat, muşcând cu poftă din imaginea acestui general parapsihopupu cam prea viteaz, fără ca tâmpitele să-şi dea seama că se conformează calculelor maiorului Corbu şi votează astfel pentru poeta muşcăturilor gingaşe, Lucida Tahoma.

Partidul le răspunse aulic cu o declarație stufoasă privind datul câinelui în tărbacă/ jujeu, că este vorba doar de *o metodă de dresaj nedistructivă*, iar restul e ipocrizie postmodernă a unor fundații păcătoase care, în spatele iubirii liberale de lătrători şi dincolo de amorul spate-n spate cu dulăii, importă-ntr-o veselie maşini fără taxe şi se preocupă cu diferite inginerii financiare în cârdăşie cu primăriile şi consiliile județene, cu tot executivul. Ne-am săturat să tot fim muşcați de şmecheri! Generalul Vasea reveni pe ecrane, însoțit de etnologi respectați, erudiți, reputați şi nepătați, care arătară că, izgonind Lupul ca simbol al iernii, depărtându-l de la noi şi celebrând Calul de tracțiune ca aducător, în carul celest, al Soarelui nou, ecologic şi economic, pe lângă efectul magic de scurtare a iernii, cu sporire a recoltelor, şi de diminuare a subvențiilor tocmai când s-a scumpit gigacaloria, strămoşii noştri mai realizau, în acele vremuri tulburi, de grea asuprire națională şi socială, imperialistă, cel puțin încă două obiective cu care poate ne confruntăm şi azi.

Mai întâi, că de îndată ce debuta cu multă larmă tărbăcitul, o mare parte din efectivele de câini vagabonzi (*los perros vagabundos*) părăseau în grabă Capitala (vremuri de bejenie), stabilindu-se în comunele suburbane, prin pădurile Snagov, Râioasa şi Comana, ba chiar mai departe, până la Dunăre, necastrați, neeutanasiați, de unde şi vorba turcului din raia: a auzi câinii în Giurgiu. Mai apoi, cu subtilitatea neamurilor de statornicie milenară, prin gonirea ca într-o vânătoare regală şi simularea maltratării patrupedelor, bucureşteanul arăta veneticului oripilat *obiceiul locului*, învățându-l cine este aici stăpân, şi că trebuie să aibă veşnic un fel de nelinişte privind *cruzimea poporului*, mai cu seamă la ieşirea dintr-o iarnă grea, când nu mai poate tolera să fie gâtuit *de mâna pelagroasă a asupririi omului de către om*. În fine, câinele însuşi, dat în tărbacă, recunoştea amețit *puterea omului român*, căpăta comportament submisiv şi, extrem de rar după o asemenea lămurire a dominanței, *iluminat*, îşi mai permitea a se încumeta a-l mai muşca pe cetățean. Elocvența spectacolului tărbacului avea, vasăzică, un public țintă bine ales, se bătea şaua ca să priceapă iapa, cea cu burtă încăpătoare, ca de popă, dar nu neapărat ortodox. Se punea o limită exploatării omului de

către *om*, adică dialectic de către *neom*, de către capitalistul venetic. Pentru că distracția cu darea câinelui în tărbacă pentru a-l ameți pe cel mai inteligent şi mai fidel animal se practica la oraş de Sfântul Toader (în primul week-end din Postul Paştelui), nu în lunea de după Lăsatul Secului ca în mediul rural, şi anume la locuri de distracție cu băutură şi lăutari foarte frecventate, cum ar fi faimoasele grădini ale Capitalei. Important pentru noi, ca europeni democrați ai unei societăți larg deschise, este însă şi azi *mecanismul perfect ecologic, fără castrări sau eutanasieri*, prin care înaintaşii noştri stăpâneau fenomenul canin şi ne putem inspira şi noi, nu să apelăm la expertiza occidentală, neadecvată la realitățile româneşti şi care mai este biologic şi distructivă!

– Trebuie menționat, se puse pe adăugiri redundante un academician, consilier electoral al generalului Vasea, că datul câinilor în tărbacă, fie în lunea de după Lăsatul Secului, fie de Sfântul Toader, e doar unul dintre multiplele aspecte ale unei proceduri complexe de fixare a dominanței. Din nenorocire, necontenitele invazii ne-au ros şi ne-au distrus o parte a patrimoniului, încât nu mai putem reconstitui toate procedurile populare. Dar bine că măcar ştim că (pri)goana câinilor viza reflexionarea în România profundă a unui anume comportament submisiv şi că de regulă îi ieşea demersul educativ. Nu numai câinii, ci şi alte animale sau slugi recunoşteau cine e stăpân aici!

Căci, ne întrebăm, de ce străbunii noştri nu lichidau pur şi simplu, de exemplu prin lapidare de către măturători şi gunoieri, câinii vagabonzi aducători de paraziți intestinali, de purici, de păduchi şi căpuşe, de molii, de boli incurabile ca turbarea şi tetanosul? Iar răspunsul e cât se poate de simplu: pentru că maidanezii lor, în acele vremuri patriarhale, nu stricau nimică. Dați în tărbacă, câinii aceia erau educați, domnule, învățau ierarhia şi *se gândeau de două ori înainte de a muşca un român*! Până şi termenul *tărbacă* era judicios ales încât, prin încărcătura sa semantică, să bage şi să impregneze groaza în câinii muşcăcioşi, fiindcă se numea tot aşa, *tărbacă*, tocmai masa tăbăcarului, unde se prelucrau pieile de câine pentru mănuşi, care se exportau şi în Estul Îndepărtat, ca şi în Vest.

Dar dacă tot se face vorbire de Drumul Mătăsii, aş sublinia că *tărbăcitul câinilor* datează la noi din vremuri imemoriale, ca *model paidetic*, ca o practică educativă *low cost* nedistructivă foarte eficace. Doare puțin, dar spre deosebire de castrare şi eutanasiere, lasă în urmă nu un hoit sau un infirm, un *câine lipsit de iubire*, ci un lătrător educat! Tocmai de aceea, obiceiul, ritualul, s-a răspândit pe o arie largă, pe întreg mapamondul aproape. Cum a demonstrat în jurnalul său de vampir spiritual, eruditul nostru referent literar autorizat şi spălător de morți Ionel Garamond, de la daco-romani tradiția chinuirii câinilor, că n-au păzit mai bine decât gâştele Capitoliul, să nu fure galii aliați cu punii Lupoaica Capitolină, s-a propagat prin sciți, sarmați, khazari, cumani şi mongoli

până dincolo de Marele Zid, la chinezi, care însă nu de Lăsatul Secului, evident, ci la eclipsele de Soare, cum erau şi au rămas desăvârşiţi astronomi şi cititori în stele, ei îşi imaginează şi azi că un zăvod negru de tot, ca fătat de Morena noastră, numit Tian Gou, devoră, sfâşie, mestecă şi înghite pe cerul sacru Astrul Suprem, astrul zilei. Iar pentru a-l alunga pe monstrul dulău Tian Gou, e şi logic că trebuie să-ţi baţi câinii cât ţine toată eclipsa, de la intrarea Soarelui în penumbră până la ieşire. Şi să faci larmă cu tobele tot din piele de câine! Deşi, la tehnologia de azi, e mai comod să dai drumul la alarme la Daciile şi alte rable din parcările dintre blocuri...

– Dar cum era să iei pe cineva în tărbacă? se interesă o voce naivă şi dulce, de telespectatoare cu virtuţi că îi cam plăcea poezia.

– Nimic obscen, nici destructiv, duduiţă! se raportă imediat generalul la ea, lungindu-şi de un cot mustăţile, ca un hengher întinzând laţul. Tocmai de aceea, ca zicătoare, e ceva vesel a o lua în tărbacă, legat de ierarhizare şi de dominanţă! Psihoterapeutic, tehnic, paidetic, operaţia constă în a prinde căţeluşul într-un fel de hamac şi de a-l învârti, a-l centrifuga în joacă, prin dezrăsucirea firelor după tensionarea lor, până când, eliberat, el ar vrea sărmanul să fugă, dar e prea ameţit şi atunci păşeşte şovăielnic, fiindu-i foarte greu să uite o asemenea experienţă, care-l formează pentru un comportament submisiv. Deşi, psihanalitic, este evident că tot ce poate fi judecat ca traumă rămâne doar resentimentul victimei c-a stârnit veselia spectatorilor, imitând de fapt pe cetăţeanul beţiv turmentat, ceea ce înseamnă că ei nu s-au amuzat de căţel, ci de ce om vicios simboliza! Pariez că uneori râdea şi dulăul, cum face ades şi românul, când îşi râde de el însuşi a pagubă!

– Ce rezultă de aici? reveni Lucida Tahoma. Hai să fim o clipă logici! Oare nu cumva reiese imperativul categoric că un intelectual mai bine creează azi şi se afirmă civic *aici*, printre fesenişti şi feseniste, decât să fi avut ghinionul nefast să trăiască în România Regală, unde câinii erau luaţi în tărbacă?

– Nimeni n-a pus, mânca-ţi-aş gigacaloria, problema castrării sau a eutanasierii câinilor vagabonzi (*stray dogs*) în România Regală, reveni înroşindu-se de necaz academicianul. Tărbacul câinilor, ca stăpânire a fenomenului canin, era jucărie faţă de genocidul ce se preconizează azi: a jumuli contribuabilul numai ca să se ocupe şmecherii de castrări, de eutanasieri, de spitale, cămine, hoteluri, pensiuni şi aziluri pentru maidanezi! Iar ce descrie moftangiul de Caragiale în suvenirurile sale, *Grand Hôtel „Victoria Română”*, e mai aproape de *mobbing*-ul occidental, nişte ecomuncitori alungă un câine din *downtown*, distrându-se într-o modalitate care, într-adevăr, poate fi dureroasă pentru câine, dar să nu exagerăm! Şi n-avem noi nas să declarăm că ne pute a aminti de România Regală! Află dumneata că în România Regală supliciul câinilor,

care nu era niciun supliciu tărbăcitul, spre deosebire de castrarea şi eutanasierea voastră, a fost desfiinţat complet încă din 1934, sub presiunea doamnelor din Societatea pentru Protecţia Animalelor!

Datul câinelui în tărbacă, centrifugarea folosindu-se hamacul, jujeul (un hamac cu beţe şi frânghii, dar fără plasă) sau o simplă frânghie, după cum era bunăstarea satelor şi târgurilor noastre, sau măiestria flăcăilor, reprezenta, după cum se ştie şi o voi repeta necontenit, doar una din modalităţile prin care *omul ca Stăpân* îşi impunea dominanţa faţă de câine, în acele vremuri înţelepte, ecologice, unde nu era nici castrare, nici eutanasiere şi poate nici adopţie. De fapt, în lunea de după Lăsatul Secului se organizau echipe de zece-douăzeci de bărbaţi zdraveni, voinici, adevăraţi feţi-frumoşi, care umblau din curte în curte şi educau câinele arătându-şi muşchii, fie dându-l în tărbacă, fie lovindu-l cu obiecte un pic contondente, fie zădărându-l şi umilindu-l altfel.

Precum la Pamplona, unde deja trăiesc mulţi români, tinerii se disting şi azi, se iniţiază şi se iniţializează înfruntând taurii Spaniei, aşa şi în satele noastre clasice, voinicul impresiona fetele apucând cu mâinile goale de plugar pe cel mai fioros zăvod direct de fălci şi, aplicându-i tacticos jujeul, îl făcea morişcă, superstiţia fiind atunci că cine ameţeşte mai mulţi câini, va obţine recolte mai mari de mei şi de porumb hibrid simplu timpuriu chiar şi pe soluri sărăturoase. Evident, schelălăielile generau o atmosferă de teroare, un vacarm ca de Revelion, care alunga şi Iarna, începându-se adevăratul An Nou meteorologic, şi oricum, până la urmă câinii părăseau satul şi ieşeau în câmp, se refugiau prin tufişuri şi văgăuni, meditând la cele întâmplate şi realizând că ei trebuie să omagieze pe om, ca cea mai puternică fiinţă dintre câte creaturi au izvodit Creatorul.

– Pentru un Pavlov, izbucni în râs doctoriţa emisiunii, ar fi fost interesantă observaţia că dulăii mai bătrâni îşi aminteau perfect ce pătimiseră cu un an în urmă şi, în ziua tărbăcitului, evaluau, pesemne după excesul de hrană, cam când vine Lăsatul Secului şi se ascundeau singuri, cu înfricoşare şi *respect necondiţionat faţă de om*, ca faţă de un zeu tutelar, Stăpân Atotputernic. Părăseau în masă localitatea din proprie iniţiativă, se retrăgeau în locuri pustii, iar când se apropia de ei vreo fiinţă umană, chiar şi femeie întoarsă de la servici sau de la munca câmpului, în loc să latre la ea sau s-o muşte ca nesimţiţii ăştia de azi, luau prin limbajul trupului, cu întreg codoiul încovoiat, poziţii de subordonare, se gudurau cu umilinţă, dacă nu începeau să schelălăie şi să urle a jale de departe!

Neexistând pe atunci asistenţă medicală pentru animalele de companie, mentalitatea rurală era bine intenţionată: se credea că un câine dat în tărbacă *nu se mai sperie de alte şocuri psihice şi turbează mai greu*.

Evident, mulţi adăugau ameţirii câinilor şi ceva chelfăneală, sau măcar gonirea lor cu ţipete şi fluierături, tot în scopul fixării de durată a

ierarhiilor, însă cel mai chinuitor trebuie să fi fost pentru bietele animale obiceiul numit de unii al răvăritului, care după unele indicii consta în a le freca la fund, cu un lemn negeluit, acolo unde e pielea neîmblănită mai gingaşă, ceea ce ne e uşor să ne închipuim că avea urmări tare dureroase!

– Un asemenea supliciu nu concordă cu bunătatea legendară a poporului nostru! reveni aici poeta muşcăturilor gingaşe. Şi am să vă rog să nu mai folosiţi cuvântul ofensiv *câine*, fiindcă nu toţi muşcă, domnule academician! E mai civilizat să ne obişnuim cu denumirea adecvată, aceea de *lătrător*. Să respectăm şi la patrupede prezumţia de nevinovăţie! Interpretarea supliciilor lătrătorilor corectă politic româneşte e aceea a şcolii latiniste: dacii au preluat darea câinilor în tărbacă, şi în genere prigonirea lor la ieşirea din iarnă, cam la *Idele lui Marte*, de la străbunii noştri războinici romani, a căror lupoaică a fost însă bine primită de lupul autohton. Ştim cu toţii că pedepsirea ritualică a câinilor se justifica prin lipsa lor de vigilenţă când, la invazia galilor lui Brennus (*Vae victis!*), Capitoliul fost salvat nu de lătrători, ci de gâştele cele insomniace ale zeiţei Junona! De aceea, eu consider că luarea câinilor în tărbacă şi în general orice vexaţiune li s-ar aduce, nu are nicio legătură cu bunătatea primordială a neamului nostru românesc, geto-dacă, ci este *un adaos, un adstrat imoral străin*.

Străbunul geto-dac n-avea niciun conflict cu fenomenul canin. Dimpotrivă, el şi-a confecţionat din capul de lup drapel de luptă. Şi să nu uităm că romanii au fost atât de impresionaţi încât nu numai că l-au figurat pe eterna Columnă Traiană, ci i-au acordat onoruri supreme. Urmaşii lui Romulus şi Remus au preluat acest stindard, *draco*, făcându-l de acum înainte tot atât de venerat ca al lor, precât *aquila*, de la un capăt la altul al lumii civilizate!

Iată de ce, în cazul în care eu voi fi propusă şi aleasă la Primăria Capitalei, în spiritul tradiţiei nu voi tolera nici castrarea, nici eutanasierea câinilor, care sunt practici străine sufletului românesc. Cu atât mai puţit barbaria tărbăcitului, a goanei şi a răvăritului! Voi interzice orice trafic cu piele, blănuri şi chiar cu făini proteice, dacă ele provin de la câini sacrificaţi. Voi eradica corupţia în rândul hengherilor care cer şpagă pentru a derula sau a pentru a *nu* efectua anumite operaţii cerute de lege. Voi crea pe lângă fiecare primărie de sector şi la consiliile judeţene un post de *etolog, singura persoană îndrituită să stabilească dacă un câine este sau nu este agresiv*. Voi susţine, în programul meu electoral, total opus celui al generalului parapsihopupu Vasea, drept unică strategie de stăpânire a fenomenului canin *încurajarea adopţiilor,* care e scopul suprem al teologiei ecomilei, pe care a fundat-o cercetătoarea privată Cecilia Vidman, *sfânta Madam Vidman,* cum i se mai spune de către practicanţi şi practicante. Tehnic, acest proiect presupune microciparea tuturor animalelor de companie şi a tuturor animăluţelor fără stăpân,

precum şi un program informatic de gestiune a datelor privind dinamica migrației lor dintr-o categorie în alta. Voi simplifica la maximum lista actelor şi taxelor cerute pentru adopții. Cine dă de pomană la un câine, trebuie să fie încurajat de comunitate să-l ia acasă, statul obligându-se să-i asigure o subvenție decentă în acest scop.

Da, e de înțeles că Mama Câinilor, teoloaga ecomilei, meditase uneori de față cu poeta Lucida Tahoma la viitorul doctrinei, şi deci al maidanezilor obezi, în viitoarea Românie a prosperității atinse la standarde occidentale, *scopul suprem al integrării europene fiind dealtfel, teleologic, tocmai nivelarea regională şi locală a nivelului de trai prin subsidiaritate.*

Şi exact prin contrastul cu acest viitor de aur, la care fantaza, avu tanti Cici impresia, în stația de la Complex, că atunci când controloarea a pronunțat denunțul *Uite instigatoarea!* pasagerii s-au grăbit să se dea jos mai cu putere, gândindu-se fiecare la nivelul lui de trai nu la al animăluțelor defavorizate, ba poate şi unora de coborau de regulă la cap le-a indus Dresorul iluzia gândirii, impulsul că ce-ar fi să treacă ei puțin şi prin piață, poate dau de vreo țărancă în retragere şi aia lasă mai ieftin ultimele resturi de verdețuri şi de marfă, poate dă şi de pomană.

Numai un lup cu ochi mari, inteligenți şi romantici voia să coboare şi el, dar când a auzit enunțul incriminatoriu a ezitat, a făcut stânga-mprejur şi s-a aşezat protector între cele două femei adversative.

Văzând-o pensionară şi în cârje, ajutată de un câine, controloarea, care poate avea şi dânsa o mamă bătrână, a trecut cu vederea de ce-a zis instigatoarea, fără creier, fără rațiune, că ia să nu mai prezinte călătorii legitimațiile de călătorie organului de control, atitudine retrogradă care se sancționează, argumentul că de ce n-a venit maşinili patruş'cinci de minute părându-i-se şi ei neverosimil, iar necompostarea biletelor putând duce la *decapitalizarea* regiei transportului în comun a persoanelor.

Bărbatul coleg mai solid, văzând-o indecisă, ca şi pe babă plângând, s-a interesat spre fundul maşinii că ai cumva probleme pe-acolo? Dar generoasa femeie a zis că nu, da-i-ar bunul Dumnezeu sănătate şi fericire la copilaşi, mulți ani la măicuța ei ancestrală şi să câştige familia ei la cărți poştale ProNATO! Ce să câştige? Maşina mică Mercedes ultimul tip! gândea cu generozitate madam Vidman, observând simultan că dubiosul animal fără stăpân se interpusese între ea şi uşă cu intenții neprecizate.

Trinomul care controlase pasagerii coborî la cap, cu tristețe că n-a amendat pe nimeni şi fără să se mire că o pensionară în cârje rămâne pe scaun să se mai plimbe, fie că n-are cu cine discuta pe-acasă, fie că i s-a stricat televizorul şi a ieşit la *spectacolul străzii*. Ei merseră să se spele la chiuvetă, în baraca personalului fiind caniculă, iar şoferul schimba tabla

că se retrage, când uitându-se în oglindă mai bine la întârziata pasageră, îşi dădu seama că parc-o cunoaşte de undeva şi chiar o recunoscu, spunându-şi că deşi a mai îmbătrânit şi nu mai are laba piciorului drept, e doamna gardiană Cici, aia de-l ajutase cândva să se reintegreze în câmpul muncii, găsindu-i o slujbă în transporturi, după ce se căsătorise cu o fată de grădinari suburbani.

– Doamna Cici, se rugă el de dânsa, văd că tot nu te grăbeşti. Azi taie socră-miu o capră. Nu mergi cu mine? Că poate-ți dă şi ție vreun chil de carne... E bună de pastramă, în caz că nu-i suporți mirosul...

– Ştiu eu ce să zic? începu să mustăcească pensionara abia plânsă.

Iar Vasilică, şoferul, apăsă atunci pe un butonaş deasupra uşii, deschizând-o şi invitând insistent lupul să coboare. Ăsta însă rânji cu ferocitate.

– Ei,'utu-ți gura mă-tii, vrei să te mai plimbi, ai? Las' că te scot eu în afara oraşului, şi te-ntorci tu pe jos! hotărî cu amabilitate şoferul, ceea ce animalul auzind dădu din coadă, ca şi cum s-ar fi gudurat puțin.

Era ca o *compensație*, în sensul nepervertit guvernamental al cuvântului, că madam Vidman, de unde nu cu mult înainte se plânsese de aglomerație şi lentoare ca de melc, acum se lăfăia ca o boieroaică şi circula singură într-un întreg autobuz, care gonea pe şoseaua de centură la limita legalității, un curent de aer proaspăt cu esențe de parfum de flori de câmp năvălind pe geamuri şi făcând plăcere chiar şi la lup.

A fost ca un vis, ca un poem recitat de Vivi, până au oprit la o curte şi au întrebat de carne, dar carnea era deja dusă mai în centrul comunei suburbane, la bloc, la congelator, fiind caniculă, să nu se încingă. Iar în dreptul blocului ajungând imediat, au nimerit însă la o scenă conflictuală, fiind acolo domnul primar fesenist inginer Gavriliță cu o drujbă, tăind personal nişte plopi mai înalți decât blocul însuşi, puşi pe vremea lui Ceauşescu, poate chiar de Ceauşescu, mai poți să ştii, ca să curețe împreună cu feciorii lui, Grivei şi Ursei şi cu vicele intelectual Melecan, mai umblat pe şantiere, un teren câştigat la licitație mai demult pentru o firmă de generalul Vasea, prezent în persoană, încât s-a mirat teoloaga ecomilei şi a coborât valvârtej, ca o fată mare la zburător, indignată pe bună dreptate, deoarece criticul literar o trombonise că nu mai are timp de ea, fiindcă are de îndrumat o teză de doctorat despre lirismul sloganurilor electorale. Iar domnişoara Gavriliță, propunătoarea, nu s-a prezentat la discuții, motivă acesta, în scârbă, babei, fuga sa la țară.

– Aşa că te-ai dus tu la ea!

Au rămas ei să se certe, iar şoferul, cam nedumerit şi el, s-a întors gânditor ca în transă, nu la garaj în oraş, ci înapoi la cap, ca şi cum ar mai fi avut de făcut o cursă, prilej de care a profitat lupul, catadicsind să coboare ca unic pasager şi nearuncându-i taximetristului improvizat o privire măcar, dar să-i mai zică şi mersi!

Licantropul dădea foarte mândru din codiță, satisfăcut că printr-o diabolică stratagemă îndepărtase măcar pentru o noapte pe tanti Cici de nepoțica ei Vivi, pe care au mușcat-o câinii la gunoaie de dimineață.

Din cauza magiei lui, doamna gardiană Vidman avu impresia că nu-l mai vede pe generalul Vasea şi că e tot în stația de la complex şi că atunci când domnişoara controloare a exclamat *Uite instigatoarea!*, călătorii, dintre care cel puțin şapte luaseră totuşi în serios indicația că să nu taxeze nimeni, s-au grăbit să se roiască şi s-o abandoneze în ghearele teroriştilor. Dar ce o deranja nu era previzibila lor laşitate, care echivalează ba chiar frizează absurdul, ci că se uitau la ea cu milă şi înțelepciune ca la una pe care ajunsese de o căta Moartea pe-acasă şi uite că tot n-a priceput mersul Lumii: *nu există decât mântuire individuală,* tu şi cu familia, eventual clanul. Restul e un fel de hecatombă de câini morți.

Îmbătrânise degeaba. Dovadă că se mai zbătea *ca şi cum s-ar putea rezolva nişte probleme,* cum ar fi să nu meargă vehiculele pentru transportații în comun încârligate şi măcar pe domnişoare să nu le muşte bine hrăniții noştri câini vagabonzi de dimineață la gunoaie, iar care nu mai este domnişoară, să bea ceai din ăla virgin şi să se facă la loc, glumea Coştei cu Sumotaru, ca să se încadreze în criteriu şi să beneficieze de o protecție mai sigură achiziționând apărătoarele anticâine COSUM.

– De ce plângi tu, mămico dragă? i-a zis controloarea, uitând prin magia câinelui-lup de față că tocmai instigase la dezordine, să nu mai prezinte lumea legitimațiile de călătorie, dar poate că era senilă.

– Ai cumva probleme acolo? s-a interesat bărbatul mai solid, uitându-se spre fundul maşinii şi văzând că nu mai mişcă colega lui.

Astfel a trezit-o şi a scos-o el cu brutalitate din visare, din poem.

– Ah, dragule! Iubire, mi-a zis baba asta nesimțită că mă imploră, justifică serafic colega, că dacă nu cumva vreau să întrețin relații sexuale adulte explicite cu dânsa, la ea la bloc, că domiciliază aproape, lângă Complex, şi-mi dă pastramă de capriță şi o brățară cât un covrig împletit dacă stau *hairy goat*!

Bărbat de modă veche, turbat că colega are deci probleme, colegul se repezi glonț spre babă, să dea în ea, împiedicându-se însă de câine, astfel încât capul lui se îndreptă spre pieptul ei uscat ce niciodată n-a dat lapte, cu viteză ca ghiulelele cu care a bătut Sobieski vreme îndelungată Cetatea Neamțului, măcar că nu se găseau comori într-însa.

Brusc însă toată silueta controlorului explodă multicolor ca artificiile electorale, dispărând apoi în atmosfera încărcată din autobuzul gol, ca firele de cenuşă în bezna nopții.

Şoferul şi-a amintit atunci instantaneu c-a avut-o gardiană la puşcărie pe tanti Cici şi era cu ei un coleg care scuipa pe alți colegi, şi mai ales pe colege, într-un mod dezgustător şi nu putea nimeni să se organizeze civic să-i vină de hac, să-l dezbare. A venit însă gardiana, şi

fără a-i reproşa ceva, l-a scos într-o seară pe hol şi fâşşt! i-a tras o flegmă-n felinare, încât tipul a văzut şi el, cu proprii lui ochi, ce înseamnă şi de ce nu e bine să scuipi ca un nesimțit, iar de atuncea n-a mai îmbălat în viața lui pe nimeni. Tot aşa, unuia care la bătaie a doborât mai mulți prin lovire cu capul în gură, tanti Cici tot aşa l-a dezvățat şi pe ăsta, dându-i un cap în gură, ca să simtă şi el cum e când ți-ar da altul cu capul în gură.

Numai că acum, după ce l-a stuchit ca mâțele şi l-a lovit cu capul în gură pe agresor, ea i-a mai dat şi cu cârja între picioare, cum ar da un miner într-o studentă, iar controlorul, atins în zona eterică, s-a teleportat instantaneu într-un alt univers, mai astral. Iar şoferul, de teamă să nu pățească la fel, s-a gândit că poate îmblânzi şamana oferindu-i nişte carne de capră, la al cărei miros niciun monstru nu rezistă.

Totul e relativ şi tocmai de-aia unii au văzut pe madam Vidman ducându-se liniştită în cocpit la volan cu dom' şofer, iar alții, cum au sărit la ea nişte bărbați de la cap, mecanici auto de mâncau pepeni în baracă, separând sâmburii cu un cuțit tăios de inox, au pus-o imediat jos, ca nişte câini, şi au înjunghiat-o, cum ştia şi domnul Garamond de s-a dus la Vivişor s-o anunțe să se intereseze la morgă, la poliție şi pe la posturile TV.

Dar când a coborât la blocuri şi l-a văzut pe Gavriliță, primarul rapsod manelist suburban, ajutat de feciorii lui, Grivei şi Ursei, tăind plopi cu drujba pentru Vasea şi pentru vicele Melecan, cine era atent ar fi putut identifica un cucui în creştetul babei, iar cine se afla sub vraja emanată de la Lup, ar fi putut avea impresia că vede o fecioară cu o inebranlabilă steluță în frunte. În special criticul vedea aşa arătare, deoarece conform scenariului diabolic în care jucau fără să-şi dea seama toți, misiunea sa era s-o întrețină pe tanti Cici pe cât posibil toată noaptea, eventual să iasă cu ea la furat de pe răzoare usturoi antistrigoi sau să recolteze ceapă cu săbiile ninja, încât să rămână Vivița noastră singurică-singurea în apartament cu afurisitul de Lup la ea.

– Cu a cui aprobare dobori şi prăvăleşti plopii, mă animalule? a sărit pensionara pe primarul Gavriliță, uitând că venise în comună că poate-i dă şi ei un părinte de fost deținut nițică carne de căpriță.

– Cu a consiliului comunal, care a votat în marea sa majoritate defrişarea, fiind compus din țărani proşti, care nu ştiu poanta cu ecologia, o provocă sec vicele Melecan, uitând că se-ndreptase spre ea ca să transmită salutări Ionelei sale mov. Totul e legal, distinsă doamnă!

– Şi care, mă rog dumitale, e poanta cu ecologia? urlă sarcastic pensionara ca o lupoaică, pentru care nu exista mai mare insultă decât să se lege cineva de țărănime, care dacă n-ar mai fi, n-am mai avea ce să mâncăm şi a conservat de-a lungul veacurilor limba şi obiceiurile.

– Poanta cu ecologia e să bagi pe gură ierbicide şi să ejectezi pesticide! o luă în tărbacă primarul fesenist Gavriliță, dar ea privind la

Vasea, parcă uitase unde, ce şi cum, zise făcând ochi de capră înecată:

– Da, din părți!

Apoi se urcă singură într-o Toyotă papuc parcată în apropiere şi se întinse îmbietor pe spate ca o vulpe, parcă mirată că se descurcă atât de bine fără cârjele rămase în autobuz.

Căzu într-un leşin senzual, profund şi greu de se trezi abia câteva sute de metri mai încolo, într-o casă cu curte multă şi cu curteni mulți. De afară veneau guguştiuci, vite, porci, iepuri, nutrii, găini, porumbei, rațe, o bibilică țipând *Păcat, păcat de sângele vărsat!*, un obsedant foşnet de plopi strigoi proaspăt tăiați cu drujba, precum şi sunet de casetă cu ritmuri de pe malurile Bosforului, de unde sosise cândva şi naivul de Baiazid cerând pământ şi apă, că auzise de legea optişpe, de retrocedări, de reconstituiri ale dreptului de proprietate, dar nu i se spusese că nu se dă hectare, păduri sau lacuri şi la străini. Alături de ea pe macat se afla Vasea, fără epoleți şi fermecat de vraja care emana din ea conform scenariului conceput de afurisitul de licantrop.

Ea îl pipăi cu degetele tremurânde, să se convingă, aievea-i au ba, şi dacă o vrea, deoarece ultima oară când făcuse puțin *love* câine-câineşte cu nasul cel roşu al domnului Garamond, acesta îşi scosese ochelarii şi pusese tot aşa o casetă trimeasă de tricoliciul Pantiuşa din peninsulă încât să creeze ambianță specific campestră de tabără de creație. Se auzeau cocoşi, tălăngi, tractoare, zumzet de albine, privighitori lirice, lunatice, şi valuri, valuri, albastre valuri de Capri, care păreau că o spală de vulcanism chiar pe ea, sub privirile lacome ale sfinxului de culoarea lui Măturici, de la San Michele, la interogatoriul că cine umblă în 2, 3, 4 picioare şi chiar în unu virgulă cinci.

– A mea e şi căsuța, şi curticica, confirma cu glasul înecat, înjumătățit de emoție, tânărul critic. Al meu e şi Buticul Buticcelli, unde a tăiat primarul fesenist Gavriliță şi cu vicele intelectual Melecan
plopii seculari să-i facă loc unității comerciale, după ce a promis Pantiuşa lui Garamond că ne trimite haine italiene la chil, dar mai facem şi *sală cu păcănele*, cum zic localnicii mai bătrâni la jocurile pentru dezvoltarea inteligenței. Şi la minibig voi desface şi bere la sticlă, şi de la dozator, aranjăm cu Moş Marlett că asta vor şi locatarii, iar care o să se pişe pe ziduri nu deranjează decât pe partea asta mică, nu şi pe partea ailaltă, majoritară, a blocurilor, ca şi muzica ce va fi de sezon şi de bonton, la cererea spectatorului cu cap de beton!

– Bai richest! îşi aduse aminte tanti Cici de un catharsis de pe când mai asculta la Europa Liberă şi era mai tânără, dar nu-şi putu pomeni cu cine. Evident, Ionela nu va mai chinui studenți la seminarii de marketing, ci îşi va petrece serile fericind clienți aici cu părul ei mov la culoare!

– Evident, ocoli generalul un răspuns ferm, dintotdeauna în viața asta a noastră pe pământ, scurtă şi grea, te confrunți cu contradicția dintre

mai mulți şi mai puțini. Arta vieții este a nu fi niciodată printre fraieri, printre perdanți, printre cei mulți, în mulțime, cum pare să fi înțeles şi studentul Cioran, uitându-se ca un maidanez cinic la ce-şi permiteau să comande la Ritz un academician francez şi un profesor american.

– Concret, Vasea!

– Să n-ai părinți prin puşcării, pe la canale, în domiciliu obligatoriu sau măcar rău văzuți. Să nu-ți omoare copilul feseniştii la cererea televiziunii. Să nu te bată cu bâtele o categorie socioprofesională momentan privilegiată, aducând importante beneficii puterii... Să nu te muşte câinii la gunoaie, deşi ei sunt o necesitate obiectivă pentru cine vrea să dea pomană şi n-are cui, într-o societate prosperă ca cea euroatlantică... Să n-ai probleme cu transportul în încleştarea civilizațiilor, iar maşina ta de fițe să fie ca şi blindată, în caz de accident să plângă mă-sa, chiar dacă s-a produs necazul fiindcă n-ai acordat tu prioritate. Şi să nu fii cu ferestrele pe partea unde a tăiat plopii primarul inginer fesenist Gavriliță, fost prefect, ajutat de intelectualul Melecan, c-o să ai şi rumoare de la popor, şi miros de la excreții, şi dimineața devreme zgomot de marfă, iar seara târziu muzică bună, mişto, *free*...

– Ah, Vasea-Vasea, ce ticălos eşti! Vezi, de-aia te iubesc eu pe tine! De ce nu mi-ai spus şi mie până acum de căsuța asta a ta de la țară? Toate declarațiile tale de avere sunt aşa? Ce-o să zică poeta naivă Vivişor când şi-o publica versurile politice la editura ta?

– Da, am zis bine, iubire, arta Vieții cu V mare, cu picioarele-n tavan, desfăcute primitor ca-n orice societate deschisă, este din vremuri imemoriale geniul cum ocoleşti pe duşmani, pentru a nu te prenumăra cu familia ta printre fraieri, că nu eşti tu Iov, să ieşi pân' la urmă-n câştig sub protecția vârfului transcendental al mafiei! *Filozofia ne ajută nu să ne găsim libertatea, ci un Stăpân mai bun!* Ceea ce înseamnă că în anumite privințe eşti la majoritate, iar în alte privințe eşti minoritar. Totdeauna vei avea de ales, cum observă urmaşul meu, Grivei, sociolog, între doimea care se târăşte în mizerie, treimea bogăției nemeritate *şi amărâta şesime a clasei noastre de mijloc.* Iar fii-miu politolog, Ursei, mă completează că numai cine a avut în el din instinct câinesc sau a dobândit prin studiu dialectica, Cicişor, numai ăla a anexat la trecătoarea sa ființă şi prosperitatea, şi fericirea, şi chiar nemurirea. Cu alte cuvinte, iubire, amândoi fiii mei înstrăinați, te prețuiesc pe măsura ecomilei tale.

Omul bogat e prosper, fericit, nemuritor *şi implicit cult.*

Ei se odihneau pe cearşaf, iar moroiul Cupidon de pe acoperişul de țiglă al casei vecine, orbit de lumina soarelui nostru românesc canicular, continua neobosit să tragă cu săgeți cu vârf din oțel vidia, capabile să străbată fără jenă şi un blindaj de 5-8 milimetri, poate chiar de un centimetru.

Pe generalul Vasea, de emoție îl podidi plânsul. Baba gemu prelung, necheză ca un căluț al dracului. Era el nefericit?

Nevasta de-o viață, înțeleaptă, retractilă, discretă şi care-l ajutase totuşi în carieră, reacționase urât, la 13 iunie 1990, cu o pareză pe față, în stânga, când s-a întrerupt televiziunea de se vedeau numai pureci şi căpuşe la o oră de vârf, fiind săraca şi acum la azil, unde trăgea să moară, iar băieții erau în Occidentul îndepărtat, unul sociolog, altul politolog, la specializări cu şanse mici de revenire într-o țară unde tăticuțul lor era persecutat neprimind invitație la *Serata muzicală* nici când aveau spațiu amplu, dar acum, când din motive comerciale scurtaseră emisiunea, nici atâta!

Hm, vânzătoare iar! Fir-ai a dracu, Satană! Aprigă muiere, secretara Ionela era fată bună la suflet şi la marketing, dar fiind şi frumoasă, şi dinamică, şi cu ochi de culoarea mierii de floarea-soarelui, era uneori excesiv de sofisticată, încât te puneau aceste mari calități ale ei în situația jenantă să-ți apuci urechile în părul ei mov, să stai şi să te uiți la corpul ei perfect şi să nu ştii ce să-i mai faci, cum se şi întâmplase mai devreme în cabinetul de filozofie, până să dea telefon primarul c-au făcut rost de drujbă şi taie personal plopii la blocuri, ca să nu zică nimeni nimic, decât eventual că îl supără fâşâitul noaptea, când sunt geamurile deschise, ceea ce s-a şi întâmplat mai devreme cu o admiratoare a dânsului, care l-a votat.

Da, dar Ionela, care ciclic are din abundență cu ce produce farmece pentru toate rivalele ei virtuale din Capitală, cică ar fi ascuns un plod la Orvieto, făcut nu numai cu Garamond, ci şi cu Puricilă, pizzar pare-se, şi urât, un cinocefal ca părosul de Eminescu. Iar acest animal cinocefal ține să se asocieze la Buticul Buticcelli, operând în sfera serviciilor funerare, asociindu-i o firmă, *Labă Tristă*, de cimitire în natură pentru câini, pisici, animale mici, nu atât pentru clienți români, ci din toată Europa, ar trimite colete filoanimalele pe TIR-uri!

De ce să depozitezi deşeuri nucleare, cita tricoliciul psihopomp Pantiuşa din filozoful elvețian Bernanos, când e mult mai bănos şi mai ecologic să faci cimitire de animale de companie?

Cât despre Vivian, poeta Lucida Tahoma, deşi mătuşa ei o cam oferise pe tavă, pentru după examenul obstretico-ginecologic şi semnarea contractului de publicare a plachetei *Câine şi Pâine*, numai la editor nu se gândea. Îşi completa tăblița de valori cu un deliciu folositor şi ei ca persoană publică, în sensul că îi deschidea viitorul spre Leul de la Cotroceni, care pune accent zodiacal pe valoare. Deci nu gândise prea rău pedagogic vrăjitoarea care o crescuse în smerenie față de Mardagayl şi era informată de cât de dificilă este confecționată anatomic sufleteşte, după ce băgase atâtea farmece-n poeziile ei, mai toate descântece la origine.

Însă a merge la drum lung cu o persoană atât de întortocheată lăuntric, era din capul locului exclus pentru cine la apusul vieții era mai degrabă preocupat să-şi pună pe hârtie mesajul politico-filozofic decât de a mai fi fericit ca ceilalți muritori: iarăşi toalete, recepții, iar copii, scutece, orăcăieli, iar examene, iar frac, diplome, *Laudatio*, iar pretenții că ce are ăla şi el nu, ce are aia şi ea va avea şi mai şi, plus cum vor privi copiii mei cei mari pe cei mai mici, oare nu ca pe o trădare?

Madam Vidman, cum bine observase şi Lupul, care de fapt şi le orânduise el pe toate să iasă armonios, era cea mai potrivită persoană cu care să-ți petreci ultimii ani într-o desăvârşită serenitate, cu adevărata senzație de ecomilă în toate zilele tale. La universitate, generalul Vasea putea rămâne doar ca acționar, căci în rest studenții îl tratau ca pe un reacționar nesincer când predă teoriile poetice recent certate cu marxismul. Iar el tocmai îşi dăduse seama că nu aici, printre români şi licantropi, îi este catedra, ci în Occidentul Îndepărtat, unde ar fi putut preda tinerilor intelectuali concepția despre lume şi viață a clasei muncitoare, cu autoritatea inegalabilă a generalului, a activistului care ştie *din practică pe pielea altora* ce iluzie ține şi ce iluzie mai trebuie aranjată. În plus, dosarul său devenea astfel beton, beton cam de cavou, căci pe nevasta ilegalistă a băgat-o la azil după ce şi-a întrerupt teveul emisia în 13 iunie 1990 damblagind-o ireversibil, copiii şi i-a trimis la universități occidentale de prestigiu, să fie ca un fel de antemergători, iar noua soție, cu laba piciorului drept pierdută în obsedantul decembrie este martora împăcării contrariilor, consensul diferitelor idealuri fiind astfel ilustrat prin însuşi amorul lor, asupra justeții căruia vor insista toți exegeții acestei cărți.

– Plâng... Plâng de fericire! răspunse el mutei ei întrebări, deprimând-o întrucât ea credea că are remuşcări ecologice c-au tăiat plopii de pe vremea lui Ceauşescu, poate chiar a lui Dej, şi totodată euforizând-o, fiindcă baba nu se aştepta după ce mâncase pe gratis la viceprimarul Melecan, doar pentru că un alegător şofer îi promisese nişte carne de capră, să se ia acum de drujba primarului poet suburban Gavriliță şi să primească în consecință găzduire poate pentru totdeauna în această minunată casă cu curte, de la omul iubit de fapt toată viața.

Orbită de viitorul luminos care i se deschidea în perspectivă, ea nici nu se mai gândea la ce-o mai fi cu Vivişor lăsată singurică: şi-a făcut, nu şi-a făcut injecția antirabică; şi-a făcut, nu şi-a făcut ce să mănânce din frigider; şi-a făcut, nu şi-a făcut programul de recapitulare finală?

Vivişor. Hm! Vivişor, n-a făcut nimic din toate acestea, cum era şi previzibil pentru cine n-are obligații materne față de tânăra generație şi se interesează de drama ei doar superficial, neînțelegând ravagiile morale create de Muşcătura decalajului dintre opulență şi mizerie.

Vivişor era în stare să facă orice, inclusiv poezie, numai să nu ajungă în viață printre categoriile socioumane defavorizate. Să stea deasupra! Măcar asta înțelesese de la editorul ei, care tocmai fiindcă îl mirosise bine tindea să i se subordoneze ca un câine şi, neobişnuit să i se întâmple asemenea împrăştiere a spiritului, fugea la țară să se mai adune.

De îndată ce Coştei şi Sumotaru au agățat-o la cofetărie şi i-au prezentat propunerea de colaborare la clipul publicitar COSUM pentru *apărătoarele anticâine*, ea, văzându-se cu doi voinici în casă, apoi cu trei, fireşte, şi-a pierdut mințile. A pierdut din vedere tot ce-i spusese mătuşica ei, inclusiv sfaturile cele referitoare la dimineața tinerelor doamne adică să se păzească de muşcături la gunoaie până la examen. Însă ceea ce este şi mai instructiv este faptul că atunci când, pregătindu-se tacticos s-o informeze de madam Vidman, că zice lumea prin piață că s-a luat în gură cu äia la cap, care au înjunghiat-o că n-a compostat bilet, dispărând apoi cu cadavrul pe centură, domnul Garamond a întrebat-o pe nepoată ca din întâmplare că pe unde umblă Mama Câinilor, iar ingrata din ea a răspuns cu una dintre cele mai groaznice înjurături create de creatorul anonim, intraductibilă, că să-i facă nu ştiu ce într-un loc nepotrivit fiind moartă!

Ceea ce i-a oripilat până şi pe băieți, dar ea a motivat tandru de ce o înjură cu ingratitudine: fiindcă a ocupat cotețul de la mămicuța şi tăticuțul meu, ucişi de veverițelul Vasilică, şi nu mai vrea să mi-l elibereze tocmai când am mai mare nevoie de el ca sediu pentru firma noastră COSUM!

Sonetul ei metafizic era o aluzie transparentă ca un asentiment la ce tocmai spusese Coştei, pe care îl iubea, lui Sumotaru, pe care îl iubea, că ce bun ar fi apartamentul de la parter, direct prin fereastra cu grilaj să depoziteze ei, fiind aproape de Vulcanizare, o parte din producția de apărătoare anticâine a firmei COSUM!

Văzând atâta exemplu oligopedagogic de ce poți să te aştepți de la copii needucați după ce te-ai canonit cu ei, domnul Garamond se bosumflă, din roşu ca la curcani, nasul i se învineți pe loc. Ptiuu! Fir-ai a dracu, Satană! Multă vreme, până să i se nască Pentelei, de care bârfea lumea c-ar fi, ca şi Sumotaru, procreat cu Puricilă, el o crescuse pe Vivian ca pe propria lui fiică. Ea a fost adevărata consolare pentru ce-a suferit el ca soț conjugal când, infectată de pisici cu *Toxoplasma gondii*, i-a făcut şi născut Ionela întâi un hidrocefal şi apoi un microcefal, până să-şi dea seama o doctoriță de la Sanepid de unde vine infestarea, îndepărtând pisicile, iar tovarăşul Vasea, când se hotărâse s-o lase, i-a consiliat insistent pentru o a treia încercare, fiind legat sufleteşte, întru fertilitate spirituală, mai mult de tanti Cici, teoloaga ecomilei, decât de apriga Ionela, o egoistă carnasieră care voia nu s-o scrie, ci să trăiască plenar viața, cu adrenalina ca un cuțit ajuns la... os, fără a mai aprofunda fie şi carnal vreunul dintre domeniile spiritului, de aceea şi născându-i un cinocefal, pe Pentelei de-a fugit în Italia să-şi valorifice imaginea de câine

păros, ca boschetarul de Eminescu, la Cinecittà Studios, jucând mafioţi intelectuali, calificându-se deocamdată pizzar şi bronzându-se.

Or, tocmai aici e vârful de criză al resemnării în poezia contemporană, fiindcă gardiana devenind inaccesibilă, deşi da de pomană la dulăi, iar Vivişor înflorind pe zi ce trece, apoi fiind din ce în ce mai trecută şi mai disperată, avidă după un rost, i-a propus tocmai lui, nu ca referent la editură, nici ca inspector de mediu propus de secretara Gavriliţă generalului Vasea, ci ca vânzător de cupoane şi spălător de morţi, să-i împrumute nişte valută de la Pentelei pizzarul aproape pe degeaba şi, mai în glumă, mai în serios, el n-a zis nu, fiind sub influenţa depresiei acute. Şi de unde atâta cefalee cu şi fără depresie?

Concret, Lupule: de la bănuiala că dincolo de jocul rimei artizanal, hidrocefal-microcefal-cinocefal, Ionela şi poetul general Vasea au ceva în comun, referentului nebun Garamond încolţindu-i gândul răzbunării în pancreas, dar nerăbufnind din poemul adâncurilor decât o ostilitate cronică împotriva soţiei, sub forma unor ruminaţii monologale în sensul silogismului că cine s-a încurcat cu ciobănescul Puricilă, putea să ia toxoplasmoza nu de la pisici, cum susţinea doctoriţa aici, ci direct de la motanii mahalalei, Cici, căci veneau mulţi la mâţe şi la porumbei, unde stăteau ei înainte la curte.

Iată de ce, de îndată ce Vivian se pronunţă cu atâta ură şi ingratitudine că-i face nu ştiu ce într-un loc nepotrivit la mătuşica ei, moartă, fir-ai a dracu, Satană, iscusitul vânzător înţelese cu amara luciditate a maturităţii, atât lipsa de viitor a reveriilor sale, că fotografiind-o pentru o carieră model internaţională, o va umaniza într-o zi şi pe Vivişor, treabă de care pare-se că se va ocupa curând chiorul ăsta, cât şi prezenţa în inimioara lui a unui ultrasentiment de iubire din senin pentru Ionela mov, care se mai duce încă la serviciu, deşi ar putea trăi doar din pensia lui şi din dobânzile de la bancă, şi din ce le mai trimite Pantiuşa de pomană, însă visează şi ea, cu ochii galbeni deschişi, ca multe alte femei, să scape de bloc, de hărmălaia lătrătorilor, a alarmelor auto, a vecinilor şi a buticurilor cu dozator, să-şi ia o casă cu curte într-o comună suburbană, unde e primar fesenist Gavriliţă, fostul prefect, care le-a promis că le dă loc de butic chiar în curtea bisericii, că e terenul primăriei şi e vadul bun, dacă trimite finul Pentelei marfă din Italia, poate intră şi Vasea în afacere, că are şi el doi băieţi în Occident la marketing, cu condiţia să aibă acţiuni la minibig şi vicele intelectual Melecan, care cât a lucrat pe şantiere a scris şi poezii legitimate metafizic pentru Ionela, iar cu doamna farmacistă Verdana are doi feciori, teroarea moto a cartierului, porecliţi de şmecheri Grivei şi Ursei!

Din elegiile mai tragice ale poetei muşcăturilor gingaşe deducem că amorul consilierului aulic Garamond pentru nevastă-sa creştea din ce în ce mai progresiv, încât dincolo de un anume prag al insatisfacţiei, când

Vivişor rosti pentru a cincisprezecea sau a douăzecea oară mesajul cu apărătoarele de câini COSUM şi se crăcănă puţin să le arate obiectivului foto mai iscusit, simţi că-l apucă băţul şi, fără nicio explicaţie, o luă la fugă spre coteţul lui, adică pe scări în sus, la etajul trei, unde constată cu o groază de nedescris că tocmai i se întorsese soţia mov de la facultate.

Ionela yogea liniştită, stând în curcubeu cu genunchii spre fereastră şi cu căpăţâna dată pe spate spre uşă, bogatul ei păr mov, despletit, atârnând ca o salcie pletoasă în ploaie. Nu intrase încă în transă, nu scosese din garaj merkaba, nu avea acces la baza de date metafizice Akasia a extratereştrilor, dar era în contact mistic cu infinitul religios, şi misticismul ei deja începea să se manifeste ca o aură în jurul ochilor albiţi de dispreţ faţă de această lume în care nimeni şi nimic nu o mai satisfăcea. Mai mult simţi decât percepu apariţia în preajmă a iscusitului ei bărbat, umil ca un câine hoţoman, pe care îl întrebă ca prin vis de cimbru şi de fasole, cum îi comandase telefonic de la secretariat. El îşi aduse aminte că la piaţă a aflat de tragediile lui madam Vidman şi s-a dus la Vivişor s-o anunţe că zice lumea că e demult moartă şi s-a eliberat coteţul, dar din pricina clipului publicitar al poetei s-a luat cu vorba şi a uitat cimbrul acolo, pus pe calorifer lângă o brăţară apotropaică de aur cu un scorpion din platină, uşor de reţinut unde, că strălucea.

I se păru riscant a da vreun răspuns precis distratei întrebări a Ionelei şi decise să îi distragă şi mai mult atenţia.

– Ai auzit, zise el cu prudenţă, de ăla, de urâtul ăla, de Mike Tyson?

– Ce s-aud? mormăi ea colorat, parcă mai interesată de real, crezând că e vorba de vreun actor, fiindcă ea era împotriva violenţei, sporturilor dure, filmelor de groază.

Ei îi plăceau numai coproducţii în care să plângă de soarta cuplului şi a copiilor, ca şi de iubire. Volumul *Pâine şi Câine* o exprima şi pe ea.

– Cică în loc să boxeze de zeci de milioane de dolari...

– Şi ce-i de râs aici, cum de-ţi permiţi când nici nu poţi concepe să boxezi tu, la vârsta asta, şi să mai ai şi atâţia bani!

– Cam e de râs, Ionelo tată, că ăsta boxa pentru titlul mondial într-o anumită versiune, şi am auzit că l-a muşcat în repetate rânduri de urechi pe unul Holyfield, care cred că era de fapt campionul şi nici nu ştiu bine cum îl cheamă, fiindcă nu era tot atât de cunoscut ca Tyson, care am înţeles că era foarte iubit de presă, fiindcă ea scotea bani pe un viol al lui.

– Acum o să fie şi mai iubit! Lumea ţine de regulă cu cine muşcă!

– Da, dar l-au descalificat prea repede. Şi ăia care au plătit mii de dolari pentru un măcel de cincisprezece reprize, acuma fac gât! Deşi spectacolul cu Muşcătura făcea toţi banii. Nu s-a mai pomenit în box!

– Aşa-i trebuie boxerului ăsta, dacă-i place violenţa! îşi dădu cu sentinţa Ionela şi sări cu vioiciune în papucei, pentru a zăbovi la fereastră

cu privirile spre containere, unde o căţea, Lisa, scăpată din apartament, şi mai mulţi dulăi, între care Măturici, Sumotaru şi Ceacâru-Coştei, îşi etalau fanteziile erotice, preafericita căţea confirmând şi în transă adevărata senzaţie de proorocire că Vivişor de la noi din bloc nu va mai ajunge în această încarnare cea mai mare poetă a lumii, deoarece au muşcat-o lătrătorii la gunoaie, *îndrumându-i heideggerian pe alt drum* picioruşele interminabile, de va candida ea cu succes succesiv la Primăria Capitalei, ca şi la Preşedinţia de la Cotroceni... Iar bietul Handi sta deoparte, în singurele lui trei labe, *ochi în virgin triunghi tăiat spre lume*, şi se uita lung, ca un memorialist resemnat, evocând figura luminoasă etic a teoloagei ecomilei în lipsă.

– Ah, ce vulgară e viaţa! oftă pisicuţa cu tristeţe şi i se făcu foame.

Ce o intriga era că un câine-lup, educat probabil peste măsură de nu se băga ca Puricilă, sta în fund şi bătea leneş din coadă, cu dispreţ aristocratic la ce-i făceau ăia Lisei, deşi putea să-i împrăştie ca pe demonstranţi cu un simplu mârâit, spre a se desfăta el, ore întregi, numai dumnealui singur cu sclifosita aia de apartament!

Plimbându-şi total absentă lingura prin fasole în toate direcţiile, Ionela îşi închipui că o muşcă acest lup exact ca pe Vivian, de picioruşe, de papucei, şi avu un puternic spasm al întregii sale fiinţe, încât privi cu ochii lărgiţi de o mare spaimă spre soţul ei, parcă cerând ajutor.

Domnul Garamond se înroşi nu numai pe nasul său cârn şi pe chelia purtată doar acasă la vedere. I se făcu frică de cimbru şi că a scos maşina, dar nu apucă să scornească o nouă diversiune, pentru că Ionela se repezi la el şi îi muşcă buzele până la sânge.

Ieşiră din timp şi, când Ionela privi iar pe geam, câinii plecaseră.

– Ai auzit că oficialităţile americane s-au pronunţat neechivoc doar pentru Cehia, Polonia şi Ungaria, să fie primite în primul val NATO? rupse el tăcerea în timp ce reîncălzea fasolea.

De fapt, se uita obsedat la un borcan de bulion şi se gândea că orice maidanez te poate ucide prin exsanguinare, după ce-ţi deschide venele. O mierleşti chiar dacă Salvarea ajunge la tine după numai 6-7 minute. De-aia şi femeia te poate omorî, cum angelica Raşelica Nachmanson pe turcul Paşadia, care neexistând la Curtea Veche posibilităţi pe atunci de a-şi difuza pdf-urile online, a pus o slugă să-i ardă hârtiile.

– Am auzit! îl provocă ea făcând pe fetiţa ascultătoare.

– De la cine, fă?

– De la tanti Cici. A venit pe la Vasea să-l informeze că au muşcat-o câinii la gunoaie pe Vivişor de dimineaţă şi că e receptivă!

– Şi altceva?

– Că să fie tandru cu ea mâine la examen, că e receptivă!

– Nu, fato! De NATO, de NATO ce zicea? se enervă consilierul şi îi trase şi două şuturi soţiei la gioale, care simţi o enormă plăcere, ca şi

cum i-ar fi fost muşcate amândouă, fiecare de către alt mascul!...

– Ce să zică, Ionele? Bine, şopti ea, supusă. S-au scremut vreo două ore să dea o definiţie logico-filozofică la morţi.

– Păi ce-are NATO al lor cu morţii noştri de la Revoluţie?

– Nu cu ei. Vezi tu, Motănele, orice om beneficiază de la bunul Dumnezeu, de la Moşu, de un anumit număr de zile, iar limba noastră pe lângă a aduce, a băga, a se da, a apuca, a sta degeaba, a o mierli, mai are şi expresia tot intraductibilă *a muri cu zile*. Cine se curăţa de avitaminoză, de nespălare, de frig, de tetanos, de turbare şi mai ales de lipsă de bani de doctoriţă, de infirmieră şi de farmacistă, zicem româneşte c-*a murit cu zile*. Dacă tu trebuia de la Dumnezeu să faci infarct mâine, iar eu te omor încă de azi cu satârul sau cu caterul, asta înseamnă sau nu că am comis o crimă?

– Înseamnă!

– Tot aşa şi cu Doamna de Fier (Iron Lady, Doamna de Vidia) pusă de domnul Clinton la externele americane: putea să invite *pe toţi* sub umbrelă, şi să intre fiecare după cum îi ies analizele la negocieri, ca să nu se sperie investitorii de noi, că n-am intrat. Interesul în Est e reforma, nu securitatea! Amânaţi de la NATO şi aproape sigur de la Uniunea Europeană, ni se frânează cu câţiva ani buni marile transformări capitaliste constructive. Şi asta e o crimă, Motănele. Bilanţul se numără în vieţi, scurtate de către imperialiştii americani sau, ce mai, se numără în morţi în sensul definiţiei Cici-Vasea. Practic, noi nu mai putem salva de la înec, de la *cimitirul marin,* mare lucru din cele vreo cinci milioane de pensionari...

– E ideea ta, Ionelo, sau a lor? A tandemului socio-religios Cici-Vasea...

– A mea, dragă!... Am să scriu dacă nu intrăm în NATO un ciclu de *Elegii pentru morţii statistici*!

– Şi a lor care dracu idee e?... De când îţi pasă, fă, ţie de alţii?

– Tanti Cici, analistă extremistă cum o ştii, apreciază că, de fapt, Occidentului, din ecomilă, îi e şi jenă să ne spună *de ce* nu ne primeşte în primul val. Şi chiar că face bine pentru imaginea noastră că rămâne vag! De exemplu, ea susţine că n-are nas armata noastră să fie admisă, după pierderile grele din obsedantul decembrie, când, ruşinea ruşinilor, nici măcar n-a identificat în ce câine de inamic a tras cantităţi inimaginabile de muniţii, cu care ar fi putut elibera de mai multe ori Basarabia şi Bucovina, câştigând şi recentul război de la Nistru!... Cât despre Vasea, nostalgic cum îl ştii, el zice cu nostalgie că dacă mai trăia tovarăşul Nicolae Ceauşescu, noi eram azi şi în NATO, şi în Uniunea Europeană, fiindcă se îngrijise să stăm doar formal în Tratatul de la Varşovia şi a avut premoniţia unică în Est, de a încheia încă de prin 1974, dacă nu mă înşel, un tratat cu Comunitatea Economică Europeană, iar din 1981 ne-a înnădit

să pescuim deja *tranşe* din apele tulburi ale FMI-ului!

– Şi tu eşti naivă în felul tău! îi mai trase un pumn Garamond, s-o trezească la desert. Nu ne vor iniția ăştia niciodată în tainele NATO, să-ți împrumute ție merkaba lor, să te plimbi tu cu ea prin Bacău, câtă vreme feseniştii noştri mai cântă în familie *M-am îndrăgostit de tine, Moscova*...

Ionela nici nu răspunse, nici nu lăudă cireşele viermănoase, dar sigur fără chimicale, alese de referentul literar ca cele mai ieftine din piață. Se gândi cu nesaț la ziua când îşi va avea casă la curte, cu etaj, cu piscină, cu psihopompă, cu puț absorbant şi cu livadă cu vişini. Lângă a generalului. De reverie, ochii chihlimbarii luminară câteva minute auriu. Până mărturisi că i s-a făcut somn.

Soțul ei, Motănel, lăsând vasele nespălate, o urmă supus în dormitor şi se întinseră iar pe acelaşi cearşaf, că era caniculă.

– Acum, se pronunță el, totul este să nu cădem în păcatul de a lua o atitudine antiamericană! E cel mai mare pericol pe termen lung.

– Ştiu, i-au scris lui Vasea, să ne avertizeze, şi politologul Ursei, şi sociologul Grivei. Ce copii patrioți a putut face Vasea cu ilegalista! oftă Pisicuța. Aia care a aderat la partidul bolşevic tocmai fiindcă milita pentru destrămarea României Regale, ca stat tipic imperialist care asuprea mai multe națiuni! Şi acum, ca să nu recuperăm noi Basarabia, am indicii că traduce *Crimă şi pedeapsă* din rusă în limba moldovească, titlul propus editurii ei, Editura Lyrancuy, fiind, ce titlu crezi? *Muşcătură şi remuşcare*! Eu îl înțeleg perfect, că s-a luat după eseul tău, deşi nu prea le am eu cu remuşcările. Dar să n-o laşi să-ți fure titlul!

– Păi şi nouă ne-a scris la fel Pentium, că ar fi o mare eroare să devenim filoruşi, că de fapt, dacă ar putea, Bill Clinton, ne-ar iubi la fel de mult ca Jacques Chirac, dar are şi el mâinile legate de congresmenii de pe Dealul Capitoliului. Şi mai ales de aia, de... Madlena aia.

– Domnul Clinton... e un domn, căscă răsfățat Ionela, făcându-i-se iar foame. Da, iubire, numai baba aia zărghită e de vină! E limpede că dacă pui o cehoaică în funcția de Iron Lady, ține cu cehii. Cu aliații lor, ungurii şi polonezii. Dare-ar în ea vârcolacii, să-i mănânc colacii, că din cauza ei era să mor stând o noapte groaznică la vize degeaba!

Căscă şi Motănel a foame, jenat de înflăcărarea Pisicuții. Dar simți elemente de panică, fiori, ca atunci când vârcolacii înghit soarele, luna şi alte stele, încât pe Poezie o ia dracu. Îşi cunoştea bine stăpâna: era convinsă că ăsta e blestemul ei, să n-aibă noroc la copii, ci numai în iubire. Născuse un hidrocefal, un microcefal, iar al treilea, Pentelei, cam cinocefal, crescut cu mari emoții şi, băgat cu greu la Petrol şi Gaze, lătrase la Piața Universității din balcon, de unde şi gura lumii feseniste că l-ar fi conceput ea cât s-a ținut cu ciobănescul mioritic Puricilă. Ionela nu l-a mai primit pe golan, pe maidanez acasă, iar Pantiuşa a abandonat facultatea, a emigrat şi acum câştigă mult mai mult decât putea spera

aicea, pizzar în periculoasa Italie, printre caracatițele mafioților, de unde trimite din când unui prieten calculatoare de second hand şi nimicuri.

Niciodată n-o interesa ce scrie Pentium lui Garamond. Porcării bărbăteşti. Pisicuța considera şi pe acest al treilea fecior pierdut un fel de monstru, după ce se golănise la Piața Universității şi mai ales de când, ultim zvâcnet al instinctului matern, trecuse pentru el printr-o traumă umilitoare, sălbatică. Stătuse singură o noapte întreagă la coadă pentru viză occidentală şi, călcată în picioare ca rasă inferioară, se luase cu ăia în gură mai aprig decât madam Vidman, protestase că vede ea destulă peninsulă pe telecablu, pe canalele lui Berlusconi piratate, şi renunțase să mai plece vreodată la Orvieto, la copilaşul ei, dar economisind şi valută. Se mulțumea cu poze color, aştepta să se bage şi-n RO poştă electronică.

De fapt, nu concepea ca Pentium al ei să rămână fără facultate.

Îndârjită, se oferise roabă generalului Vasea, ajunsese să predea şi marketing la studenți, ca să-i cumpere ea cinocefalului nişte diplome care dau bine la imagine pentru CV european: licență, masterat, poate şi un doctorat în bogățiile subsolului nostru sub genericul *Nu ne vindem țara!*.

Garamond îngălbeni, fără pic de sânge în obraji. De multă vreme pisicuța lui mov nu mai afirmase despre cineva, român sau străin, că este un domn! Broboane mari de sudoare acră apărură ca ciupercile după ploaie pe fruntea uzată de atâtea gânduri a vânzătorului de cupoane.

– Domnul Clinton e un domn, reveni sadic femeia la obsesia ei şi a lui. El ne-ar primi cu brațele deschise, Motănele... Uită-te numai la ce surâs poate să aibă! Strâmbe bagă doar Doamna de Vidia a politicii americane, secretara, *secretara lui*, pe-aia am eu boală! În loc să-şi mănânce pensia liniştită, fiind eventual şi mama câinilor de la Casa Albă, ca madam Vidman la noi la bloc, cotoroanța asta se agață de funcție, nu lasă pe-ăştia mai tinerii să se-afirme şi ei!

– Chiar dacă personalizezi, pisicuțo, tot atitudine antiamericană se cheamă boala ta! râse Motănel din tot pieptul său păros, văzând-o încordată, gata să-şi înfigă gheruțele în obrajii la toți duşmanii care se opun primirii noastre în primul val NATO.

Din patul lor conjugal, de pe cearşaf, nu se vedea fereastra de la spălătoria-uscătoria blocului de vizavi, ci numai ligheanul antenei parabolice de pe ea.

Pe buza senzuală ligheanului alb, se juca tot ascunzându-se şi tot revenind pe neaşteptate, un mic Cupidonel de culoare gri metalizat, Vasilică. El avea părul netuns foarte buclat şi trase întâi din genunchi o săgeată mai lunguiață. Apoi, se întoarse cu spatele şi, ținând arcul cu stânga, trase prin răsucire practic fără să ochească. Repetă figura şi pe dreapta, cu aceeaşi mişcare grațioasă, reliefându-şi dosul dulce şi dolofan. În fine, îşi alese o poziție şi mai stranie, tot cu spatele, aplecându-se mult şi țintind în urmă printre picioruşele durdulii.

În clipa aceea domnul Garamond gemu teribil, ca Laokoon, de-şi scoase alertat capul de sub Dacia roşie Măturici, urmat la scurtă vreme de Cuponel, întrebându-se unul pe altul cine trage din toate poziţiile.

– Ştii foarte bine de ce te-am muşcat! îl atenţionă cruda pisicuţă.

– Nnnuu! De ceee? se zbătu aproape sărind în sus cu toată detenta Motănel, năucit de durere şi voluptate, încât vedea doar portavioane, elicoptere, ozeneuri, dolari, benzină şi legături de cimbru.

– De ureche! răspunse parcă batjocoritor femeia, deşi în sufletul ei era numai iubire, iubire, iubire.

Două hohote de râs îngemănate pentru totdeauna îşi luară startul pe fereastra deschisă ca un supersonic cu două fuselaje înroşite de căldură, iar Măturici şi Cuponel, dumiriţi, îşi continuară siesta sub Dacia de la care îşi luaseră şi poreclă de la copii: ei erau dacii roşii ai lui Motănel.

Nu acelaşi lucru liniştitor se poate spune însă şi despre Vivian, care saliva în exces şi nu prea avea după ce să-şi facă siesta, că ce mâncase ea? Două savarine şi o gogoşică, la care băuse un suc cu gust coclit şi nişte şampanie cu aromă ca de piersică, de care înjurau băieţii de la firma COSUM că e contrafăcută ca whiskyul, dar păhăruţul de lichid dulce amărui cu pitici o îmbătase puţin şi doar eficienţa contează comercial.

Ea simţi multă ostilitate întâi pentru tanti Cici, că umblă brambura, apoi împotriva Ionelei, auzind-o râzând ca o pisicuţă, cu atâta iubire de invidiat, plus că îi mersese rău în toate privinţele după fuga ruşinoasă a domnului Garamond, abandonând cimbrul vrăjitoresc să se usuce pe brăţara ei.

Un lup cu ochi galbeni şi licăritori, atras de mirosul pătrunzător al cimbrului, apăruse întâi la containere, unde se certau mai mulţi dulăi pe Lisa, dar nu se băgase. El privea fix, nu autoinstruindu-se de la ce-i fac căţelei Măturici, Sumotaru, Ceacâru şi Cuponel, ci benoclându-se la cealaltă poetă receptivă, din coteţul lui tanti Cici de la parter, unde urma să fete cărămizi de dolari depozitul de marfă al firmei COSUM, când producţia de apărătoare anticâine va merge mai mult la export.

Se ajunsese cu ritualul pre-publicitar la secvenţa în care Coştei şi Sumotaru au convins-o pe Vivişor să cedeze şi să-i lase să-i ia măsurile de picioare centimetru cu centimetru, de la coapsă în jos, ca să confecţioneze matriţe, pentru apărătoarele de lux din plastic în orice nuanţă, flexibil, uşor lavabil şi perforat, ca să fie comod şi să nu intre nici mult material, apărătoare desigur detaşabile după parcurgerea zonei periculoase, simplu cum scoţi un sutien doar trăgând de nişte copci.

Animalul mitic s-a apropiat fără niciun fel de frică, a pus labele pe pervaz şi s-a uitat obraznic înăuntru, aşa cum îşi bagă o beizadea capul prin portieră în maşină la o fată pe care a mai avut-o recent. Băieţii se purtau corect, fără glume proaste sau apropouri, procedând cu poeta

noastră Lucida Tahoma ca nişte fotografi profesionişti, cărora le cade-ntre obiective vreun mare star, ca Pamela Anderson sau Cicciolina.

Îngrijorat, căci o iubea pe naiva Viviană, licantropul nostru s-a întors cu coada spre gratiile ferestrei, a început să scurme cu ghearele lângă o tufă de trandafiri, care cum îmboboceau, cum dispăreau, şi, preschimbându-şi vocea de piețar în una de domnişoară, zise ca-n treacăt:

– De unde vine, fato, mirosul ăsta de cauciuc ars? De la NATO?

Şi tot el, cu altă voce de fată în treacăt, răspunse alarmist:

– De la Complex, fa!... A luat foc Vulcanizarea.

– ’Ai taci!

– Da, fa. A trimes privatizații maşina să anunțe la pompieri, că nu merge telefoanele, că lucrează ăştia la cabluri. Îi aşteaptă ca să vie!

Sincronizat cu aceste voci, Licantropul se mai întoarse odată cu coada spre romantica fereastră cu cimbru şi brățară. Urmă o pârâitură şi imediat unul dintre cele mai pătrunzătoare mirosuri, mirosul de cauciuc ars, năvăli înecăcios în camera lui tanti Cici, transformată ad-hoc în studio, şi băieții, convingându-se că le-a luat foc locul de muncă, săriră în sus ca arşi, îşi luară catrafusele cu care realizaseră videoclipul şi porniră întins spre Complex să salveze ce mai era de salvat.

Spre marea lor bucurie, găsiră Vulcanizarea intactă şi cu lacătul pus, dar cum intrară înăuntru să se sfătuiască ce acte le trebuie ca să le înregistreze firma domnul administrator Garamond, se demară între ei o controversă în jurul faptului că în punga cu casete muzicale, dusă degeaba că n-a fost curent în cotețul ăla, căzuse din greşeală şi o brățară de aur cu un cerber din argint încrustat cu diamante, care valora suficient cât să se capitalizeze tânăra întreprindere COSUM, dacă s-ar fi mers cu obiectul la Casa de amanet Jovial.

Coştei, care o iubea, zicea că trebuie întrebată şi Vivişor, care tot deține 5% din societate, dar Sumotaru, care n-o iubea, nefiind genul lui, era de părere că bănuiala cădea firesc pe domnul Garamond, fiindcă s-a cărat dintre ei fără nicio explicație, părăsind la locul faptei şi legăturica de cimbru, lucru observat cu un zâmbet ironic, chiar de Vivişor. Până una alta, plasară prețioasa bijuterie, învelită în nişte polei de ciocolată elvețiană, într-un sertar cu ceasuri de pe la clienți, în caz că o caută cu poliția, răspunsul fiind că însăşi fata l-a rugat pe colegul ei, pe Coştei, să-i repare încheietoarea care era ruptă.

Adevărul era că cei doi partizani se temeau să se mai întoarcă la păgubaşă, socotind că e timpul să se întoarcă din oraş madam Vidman, de ale cărei blesteme şi vrăji se temeau mai mult decât de orice, plus că la nervi mai lovea ca un papă şi cu cârja.

Aşa că îşi reluară activitatea ca-ntr-o zi de lucru obişnuită, căci venise curentul şi o grămadă de clienți, care îi căutaseră cât fu lacătul pus, reveniră nervoşi pentru a fi serviți.

Adevărul fiind că între chiorul de Coştei şi umflatul de Sumotaru apăruseră ca ciupercile după ploaie nişte disensiuni de altă natură, penală. Coştei, care o iubea, chit că era poetă, spera să obțină foarte mult de la Vivi, poate chiar sex consimțit, fiindcă ea era miloasă şi simțitoare, cum era baba doar cu câinii nesimțiți de la gunoaie, iar el era ceacâr, şi singura politică de câştig consta în a demonstra printr-un val de fapte bune că ar fi şi el milos, deci poet. Sumotaru, care n-o iubea, nefiind genul lui, juca rolul criticului plictisit şi n-avea niciun motiv de a gândi în termeni de reciprocitate, plus că i se părea cam stranie logica lui Coştei că dacă este el mai milos, atunci este şi Vivi mai chioară şi se va lăsa mai moale.

Cu alte cuvinte, în planul său managerial de proiect, Sumotaru gândea utilitatea lui Vivi doar în termeni rapizi de scurt viol greu de dovedit, precum şi ca valorificare a unor bunuri, cum ar fi strălucitoarea brățară de la mă-sa ei, aia cu scorpion, precum şi, ca TVA, un jder împăiat pe care îl ochise într-un fel de acvariu uscat pe un şifonier, nu al lui Vivi, ci de pe la tanti Cici, poate vreun trofeu de vânătoare de la generalul Vasea, bun de ieşit la talcioc cu el pentru colecționarii străini.

Adevărul rămânând că alde Coştei, amărâtul de el, poate că nu cunoscuse niciodată cu complexele sale absurde adevărata senzație, pe când Sumotaru, dimpotrivă, era un realist fără iluzii, se uitase în oglindă, nu încăpea în ea şi învățase să-şi plătească sec toate serviciile erotice, enumerându-şi limpede pretențiile, plus că era sâcâit dialectic cu un exces şi de cerere, şi de ofertă, din partea unei doamne volubile tot de la Complex, dar de o urâțenie incomensurabilă, având ochelari, nas mare şi buze păroase, care le oferise celor doi băieți posibilitatea unui ciubuc de week-end luând în gazdă şi dresând câini ai căror stăpâni plecau pe la vile recent înălțate sau în construcție, şi le ceruse doar să ție seama că e lăsată de bărbat, deşi făcuse doi băieți cu el, care îi erau acum parteneri de biznis la farmacie, botezați Grivei şi Ursei şi aveau motoare de fițe.

Coştei se ferise să-şi întineze idealurile, dar Sumotaru şi le întinase, câştiga bine, dar nu putea nici el să şi le întineze mereu şi atunci, pe săptămâna respectivă stăpâna lui păroasă ca boschetarul de Eminescu îi tăia ciubucul sub pretext că s-au plâns proprietarii că, prin statura sa de peste doi metri şi prin cele peste o sută şaizeci de chile, complexează pe lătrătorii cei gingaşi încredințați spre dresaj şi găzduire, creându-le tulburări psihice şi de comportament remanente, pe când beneficiara, care îl iubea, gândea că dacă îl pune la slăbit cu anumite ceaiuri, scoate din el un bărbat integru, mai legitim decât primul, care avea şi mătreață, deşi era primar intelectual din vestita familie Melecan.

Dar avea vreo şansă Coştei să îi răspundă la iubire Vivian cu aceeaşi monedă morală? Nu prea avea, căci a mai vorbi azi de Poezie, când a luat-o dracu, e ca şi cum ai lătra într-o peşteră goală, riscând să inhalezi viruşi rabigeni de la liliecii turbați, chiar fără să te muşte vreunul.

Deci adevărul este libertatea că pretendentul avea cel puțin două şanse. În primul rând, banalitatea că cine se iubeşte unul pe altul are nevoie unul de altul, nu de cultură sau filozofie. Deci dac-ar sta Coştei cu Vivi goi în pat, tot despre menaj, cum să-l facă mai bine, mai ieftin, adică *despre parale*, ar discuta, care era partea net superioară a întreprinzătorului băiat. În al doilea rând, el se baza pe aforismul instalatorului Heraclit, chemat de Puricilă când i s-au rupt apele Ionelei, că cine pleacă din iubire la drum lung, *nu trebuie să facă reflecții rutiere pe parcurs*, dacă se iubeşte unul pe altul, ca să nu aibă în niciun caz necazuri la pat şi să mai arunce banii şi la preoți sau la vrăjitoare, anemiind bugetul familiei. În fine, dificultatea lor era că îşi băgase dracul codoiul, dacă nu altceva, în ce era între ei, obnubilând prezumția de nevinovăție care, judecată în stare de ebrietate turbulentă, rezulta că, abandonată de cei trei aşa-zişi bărbați în starea de excitație în care se afla, după atâtea ore de pozare, micuța Vivi la puțină vreme după Ionela, contemplase şi ea dulăii Lisei, care se jucau de-a afrodiziacul la gunoaie, şi oftase îndelung: *Kakia haroşaia budet jîzn'!... Kakia haroşaia budet jîzn'!*, adică ce gustoasă, ce apetisantă ne va fi viața sub umbrela NATO, expresie cântată adaptând-o din vreun oratoriu stalinist, pe care-l fredona cândva generalul Vasea cu Cocuța lui, constituindu-se şi instituindu-se ca una dintre cele mai vechi amintiri din copilărie ale amărâtei orfane, crescute cu gust de teoloaga ecomilei, ca pe o cățeluşă rasată.

Dar acum, în vis, generalul îi provocase, prin Muşcăturile lui gingaşe, spasme musculare la nivelul muşchilor feței şi gâtului. O durea ceva în abdomen, i se zbătea diafragma. Tindea să intre în convulsii, aşa de tare îl iubea. Şi era şi normal să se gândească la unchiul Vasea ca la o ultimă soluție, nu ca la o revoluție, ci ca acela carele, după examenul ei de teoria cunoaşterii confesiv-reflexive a poeziei, ar fi trebuit să se simtă şi s-o ajute să-şi procure ce-i trebuie ca să scape de turbare prin vreo şapte vaccinuri şi patru reveniri la ser.

Căci oricât de ruşinoasă ar fi fost într-o lume de succes, de competență şi de performanță, ea nu putea să se sustragă de la a se prezenta la editură pentru examenul-concurs, fiindcă nu fusese muşcată nici de față, nici de sex, nici de vreun alt organ vital situat între aceste două repere, încât să se justifice un parteneriat liric al Editurii Lyrancuy cu spitalul pentru o internare în vederea unei monitorizări pe parcursul a minimum şaptesprezece injectări. Trebuia să umple cada şi să-şi impregneze-n pielea ei catifelată mireasma apetisantă de la cimbru, fiindcă n-avea scăpare de la examinare, chit că întârziind tanti Cici, făcuse clipuri publicitare. Nu era chiar finala, decisiva, istorica recapitulare, pentru simplul motiv că spre deosebire de justiție, poezia nu îşi are un organ al ei, de unde şi *paradoxul elegiac că în lirism corupția e practic nelimitată*, cât cuprinde, cum rezultă chiar din titlul *Câine şi*

Pâine, că jimbla nu se teme de javra ordinară dacă iese afară.

Iar Sumotaru, deşi avusese hârtia de o sută de dolari la el, uitase să o mai dea, năucit de mirosul de cauciuc ars prin care fuseseră toţi manipulaţi de o forţă malefică să iasă repede în stradă, că le-a luat foc Vulcanizarea de care ajunseseră toţi trei dependenţi prin materia primă necesară pentru confecţionarea apărătoarelor anticâine COSUM.

Şi tocmai acum, pompierul atomic, generalul Vasea, nu dădea niciun semn de viaţă!

E adevărat că şi telefonul lui, în ultima vreme, sunai din oraş şi se forma numărul doar în centrală, dar neîntoarcerea lui tanti Cici era un semnal de alarmă că cei doi bătrâni şi-au pus în cap s-o lase pe fată să umble pe propriile ei picioare *tocmai când era muşcată de amândouă*.

Măturici dormita şi îşi admira ciolanul cel mare pe care-l găsise aruncat de la etaj între trandafirii teoloagei ecomilei. Crezându-l pe ciolan liber de orice sarcină, Cuponel se apropie cu o poftă de-i curgeau balele, dar se alese cu o chelfăneală zdravănă, aşa din principiu, să se ştie cine e şeful şi că-şi permite tot ce vrea în ţara asta!

Cuponel se porni să schelălăie zgâriind cât mai multe timpane, iar Măturici voi să evite să i se strice imaginea:

– Taci, mă dracu, de ce urli atâta? Ce ţi-am făcut?

– De-aia, că e libertate! chelălăi şi mai tare căţelul. Am dreptul să urlu, chiar dacă nu se face nimic împotriva Muşcăturii. Măcar atâta!

Cala se oprise în loc şi se uita scrutător spre Măturici, fără cuvinte, încât masculul se ruşină şi înţelese de ce purisanca i-a acordat prioritate ultima oară suplului Coştei, cu toate că chiorul nu mergea drept la ţintă.

Nimeni, constata Vivişor, cutremurându-se la scena Muşcăturii prin care Măturici îl domina pe Cuponel şi recapitulându-şi ziua, nu manifestase cu adevărat milă de ea, decât câinele-lup care-i linsese pe nesimţite rănile în tramvai. Da, i le linsese. Şi aproape că i le vindecase miraculos. Pentru că după cum se observă cu uşurinţă, câinele este singurul animal postmodern care iubeşte cu fervoare omul postuman, iar noi răspundem la avansurile sale naive, sincere, naturale, cu o barbarie nemeritată, cu insulte, cu bombeul pantofului, cu piatra, cu sticla de bere, cu ciomagul, cu şbilţul, cu bisturiul, cu stricnina, cu soda caustică, ah, şi cu câte altele, cu ultrasunetele, până şi cu alice sau gloanţe, cum a răspuns actuala putere ţăranilor nemâncaţi din 1907, iar recent unele creiere înfierbântate şi fără raţiune chiteau să dea o lecţie asemănătoare până şi celui mai implicat civic segment al clasei muncitoare, care luptă prin greve şi prin blocarea căilor de comunicaţii pentru curmarea abuzurilor, pentru o viaţă mai bună, pentru o poezie egolatră, pentru alegeri anticipate!

Era în murgul serii şi, de caniculă, Lucida Tahoma se apucase să-şi

recapituleze viața pentru examen, aproape goală, cum rămăsese după ce-a fugit domnul Garamond la pisicuța lui, iar băieții au părăsit-o în starea de receptivitate în care se afla după Muşcături şi şedința foto, ca să salveze Vulcanizarea din ghearele focului teroriştilor!

Deodată pieptişorul i se zbătu şi atunci văzu cum mulțimi de vinețele îi apar pe sâni ca ciupercile după ploaie, în timp ce obrajii i se pălesc, unul devenind cald şi celălalt rece, ca o aluzie viscerală de pe când se săruta cu chiorul de Coştei la videoclip şi el avea un ochi de om şi unul de sticlă, cum şi-ar băga ea silicon doar la țâța din stânga. Era clipa hieratică şi lungă la care mai toată lumea a venit acasă însetată de la servici, se adapă cu ştiri de pe la toate jgheaburile, iar după o cină scurtă, sfârşită-n ceva chiar mai scurt, zis scurtătură, şi somnul a sosit.

Dinspre borcanul lui Moş Marlett se aude mai tare de la televizorul de pe raftul de sus, dintre spreiuri, motivul muzical al Dosarelor XXX, incitând la misterele vieții, care lasă perplex omul de ştiință, dar se lasă dezlegate de agenți secreți, fiindcă sunt de fapt mai mult crime pasionale.

Nişte bătrâne care nu mai au ochi de seriale şi nici auz de ştiri zac cum stau câinii pe coadă, pe treptele calde ale blocului transcendental şi îşi amintesc, mai nedumerite decât Kant dinaintea abaterilor Eticii de la deontologic, anii tineri, totuşi ani fericiți parcă spre a-i face în necaz Istoriei ca telenovelă, şi văd lămurit cum cade chiar spre scara lor un bolid ca un fulger, căutând febril pe coloană la madam Vidman hornul, dar evident negăsindu-l în postmodernitate, luând-o atunci vertiginos în jos pe țeava de calorifer, şi revin la ale lor ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, căci şi uitarea e scrisă-n legile omeneşti.

Totul e absolut relativ, aşa că din camera ei, Vivişor vedea altceva decât babele staliniste, vedea, măre, vedea cum vine dinspre containerele cu gunoaie, lupişor de miel, tras ca prin inel, cu blănița de pe cap aurie, aurie ca brățara care uite că dispăruse, poate se făcuse nimb.

El, alesul ei, îşi puse mâinile de fildeş pe gratii şi ea resimți că admiră ca la orice tinerel unghiile crescute indecent, fără să ştie că ele se dezvoltaseră cu un ritm de creştere superior restructurării, în cavou. Apoi privi fascinată la ochii lui alb-albaştri ca de siberian husky şi impertinenți, dar buni, şi recunoscu în ei privirea rugătoare şi cuminte, plină de respect şi admirație, aducând un prinos de recunoştință, a Lupului care o linsese pe la prânz în tramvai şi pe care îl iubea nebuneşte ca o nebună, trendul fetei fiind o aspirație spre a muşca la rândul ei gura aia extraterestră, aşa că se zbuciuma receptiv, tremurând de nesaț cu buzele arzânde, parcă şopteau în murgul serii că mamă, fiori mă iau la spate, iar mă-sa era demult oale şi ulcele, din cauza veverițelului turbat, Vasilică.

Şi a trâmbițat primul înger în imaginația ei afectată de evenimente paranormale încât a început să danseze ritmic toată fereastra, ca şi cum Priculiciul de la gratii ar fi fost solistul de pe scena festivalului.

Şi a trâmbiţat al doilea, şi băiatul a început să zgâlţâie de barele de fier deziluzionând fata, fiindcă neîndoindu-le ca să se strecoare decisiv, el se demasca a nu avea niciun fel de sânge în vine, ca anumiţi investitori care vin la noi doar ca să se afle în treabă, deşi e bine că vin şi ăştia.

Iar în secvenţa a treia, din invadator nu mai rămăsese decât o baltă la fereastra lui madam Vidman, care sfârâia înspumată ca şi cum toţi care băuseră bere la chioşcul lui Moş Marlett, de la dozator, ar fi urinat acolo, între romanticele tufe de trandafiri, fiind caniculă.

Deodată, însă, balta murdar aurie s-a făcut de argint ca mercurul de la termometre şi, în a patra secvenţă, zburătorul s-a ridicat de jos ca şi cum ar fi avut un cearşaf lichid pe cap, furat de la morgă, iar Vivişor, dansând cu tot mai mult extaz încât i se vindecau cicatricile văzând cu ochii, cum se usucă cerneala de pe pagina de poezie, îi recunoştea cu satisfacţie principalele trăsături umane postmoderne, precum şi cele antice, sau exotice, de pe când lupul nostru dac i-a tras-o în Dorobanţi, lângă TVR, lupoaicei romane pripăşite pe-aici.

Şi a tunat a cincea oară îngerul de-au zăngănit geamurile ca atuncea când penetrează între blocuri tirul de Coca Cola să schimbe sticlele la Moş Marlett, şi frumosul băiat, împins de dragoste, invocă pe Mardagayl şi trecu prin gratii ca şi cum n-ar fi fost nici el, nici ele. Palmele sale lacome se lipiră bătrâneşte de şalele jilave ale dansatoarei, iar gura lui cea însetată nu de bere Sköll sau Hati de la dozator, ci de iubire experimentată, se lipi de a ei într-un sărut de tiramisu care ar fi putut degenera într-un caz de vampirism, mai rău decât orice Muşcătură turbată, dacă nu se întâmpla în această dragoste insolită un anumit necaz magic pe care vrăjitoarea de madam Vidman, demult decedată, l-ar fi prevăzut mai uşor, iar pisicuţa lui Motănel, altă vrăjitoare de la noi din bloc, puţin mai greu.

Înainte de a ajunge priculici, băiatul care o iubea pe Vivişor de când o văzuse aşteptând la spital să vază dacă le aduce şi dacă bagă vaccin antirabic franţuzesc, fusese taximetrist neautorizat la un depozit de mobilă şi, când se răsturnase lasciv cu Toyota Andromacă peste el, îşi găsise moartea în oglindă, având nedesfăcut la mijloc un brâu negru cu borseta cu fermoar, în care-şi ţinea banii firmei.

Această borsetă buclucaşă, care în tăbliţa sa de valori trebuie să fi însemnat ceva suprem, deasupra iubirii chiar, dintr-o neglijenţă a magicianului rămăsese la locul ei în spaţiu şi, chiar dacă bustul amantului ocult traversa prin gratii cum trec unii importatori prin vamă, de la brâul negru în jos nu mai trecea nimica, ceea ce poate era şi un avantaj în sensul că dacă paranormalul licantrop era om în jumătatea de sus, cum e şi Arnold Schwarzenegger, doar că puţin mai însurit, în ce priveşte jumătatea inferioară, o avea identică sută la sută cu a lupului mitic care o

linsese pe Lucida Tahoma, poeta, în tramvaiul 41, care pentru prima oară în experiența ei lirică descoperea că nu-i mai vin pe limba luxuriantă cuvinte să sugereze cât de cât ce resimțea.

Şi a buciumat a şasea oară îngeraşul din tablă galvanizată, cu o jale mustind de înțelepciune bătrână, iar Priculiciul se zbătu sălbatic, ca unul care stând mult la pârnaie, a constatat că i s-au atrofiat organele sexuale şi deodată i s-a năzărit, gardiana închizând ochii, că are la vorbitor o şansă.

Gratiile se îndoiră puțin, dar nu cedară şi nici nu lăsară măcar să se înțeleagă că ar putea fi mai maleabile câtă vreme nu sunt îndeplinite condițiile de aderare, după cum nici Doamna de Vidia a politicii americane nu lăsase Ionelei impresia că se va abate de la principii, şi va primi România în primul val NATO. Dar spre deosebire de oameni, care se cred nemuritori şi se comportă ca nişte risipitori, bietul strigoi ştiind că ceasul ticăie contra lui, se smulse urlând de disperare din îmbrățişarea totuşi cam rece, ca de cupolă conceptuală, a Vivianei, şi încercă să intre pe uşa din dos, lăsată fără lanțu' pus după fuga precipitată băieților la Vulcanizare, astfel încât de la baltă şi până-n casa scărilor la parter se întindea o singură flamă, o singură voință, pe principiul fidelității canine în iubire: *Îl bat şi îl dau afară/ Sare gardul, vine iară*.

Şi aici a intervenit Îngerul a şaptea oară, calm şi sigur de tăria puterilor sale, admonestând necăjit dar banal pe Priculiciul neascultător:

– *Hola, como estas, Lobisón,* fir-ai al dracu, Satană!... De când umblu după tine, mă animalule! Acum o să-ți deschidă colegii mei dosar şi pentru tentativă de evadare! Tu-ți imaginai că doamna gardiană Vidman putea fi vulpe scăpată din capcană fără să fie şi *una bruja*, o mare vrăjitoare?

– Nu, domnule, rosti cu resemnare ambiguă Priculiciul, fără urmă de regret în ochii alb-albaştri de husky duios. Am fost un dobitoc!

Aşa că Vivişor, salivând în exces şi trecând din inițiere în inițiere, a constatat cu o uimire nefericită că balta de argint care îi alimentase săruturile de iubire, cât era receptivă, demară să fiarbă drăceşte, făcând bulbuci mari, până pieri cu desăvârşire, rămânând locul intact cum a fost, inclusiv cu pungile de plastic vechi mânate de vânturi la zid, lipite cum sub Tamerlan cetățenii unei cetăți erau comasați la zidul alteia, să urce pe ei şmecherii care asaltează orice fel de cetate, pentru bogății şi sclave, nu neapărat ale iubirii, ci şi pentru tot felul de alte munci.

Totodată, amărâta de orfană, fiindcă tot ajunsese să se uite acum mai bine la calorifer, ca o adevărată Lucida Tahoma, îşi dădu seama că într-adevăr i-a şutit dinăuntru sau dinafară cineva brățara de la mă-sa, pe care îi dăduse prin cap o clipă la spital s-o amaneteze, ca să-şi ia vaccin antirabic franțuzesc fără a trebui să recurgă la practici de care pe urmă ar fi roşit. Da, toate trendurile Muşcăturii duceau spre turbare!

De atâta frustrări, necazuri, pagubă şi nenoroc, poeta nici nu mai

putu suporta să fie conştientă şi căzu jos, lată, deşi avea siluetă atractivă, într-un greu leşin vecin cu somnul, aproape goală de caniculă şi cu picioarele muşcate îndreptate spre fereastra deschisă şi ea către cine s-o nimeri, ca un simbolic reproş.

11. Preşedinta de la preşedinție

Generalul Vasea îşi plătise în ultima vreme mai multe apariții în tâlcşouri, impunându-se interlocutorilor şi publicului prin inteligența sa sclipitoare, prin experiența de viață şi prin clarviziune. Cota sa de popularitate avu salturi repetate, iar încrederea populației crescu exploziv când el prevăzu un cutremur, un măritiş, eliminarea unor subvenții şi a echipei naționale, ca şi încremenirea cluburilor într-un fotbal incalificabil, apoi prăbuşirea handbalului, ba chiar a gimnasticii, falimentul unor mari edituri şi scăderea în mai multe rânduri a nivelului de trai.

În schimb, pe surse, unele poveşti cu poeta Lucida Tahoma, abia instalată la Cotroceni, puneau în discuție sentimentul de securitate şi de siguranță națională, fir-ai al dracu, Satană! Într-un week-end, preşedinta muşcăturilor gingaşe, iubindu-se cu majordomul (nume de cod *Lobisón* pentru sepepiştii realismului magic), convocat în cabinet cu o blană de lup pe braț, se pomeni boită, fără acțiunea vreunei cosmeticiene, din şatenă complet blondă, cu păr nu ondulat, ci creț, miracol care nu-i conveni deloc, fiindcă pierdu o groază de timp cu coaforul Vasilică şi manicurista ca să-şi refacă imaginea.

Generalul Vasea, atras feromonic la fața locului, în competiție, de vechi amintiri de pedant diarist, o găsi în budoar singurică, fără niciun licantrop sabotor, descoperind cu mânie că e perfect închisă față de el, dar că starea cataleptică îi permite poetei să intre în levitație, să planeze lin peste fosta Academie bolşevică *Ştefan Gheorghiu* şi să se rarefieze până la dematerializare, spre a se trezi dintr-un somn greu, bine informată despre cum trăiesc muncitoarele de la fosta APACA sau profesoarele de la liceul Tudor Vladimirescu, salariatele şi funcționarele de la alte întreprinderi şi organizații mai noi sau mai vechi, mai mult sau mai puțin privatizate, cum se descurcă ele cu banii de la o leafă la alta!

Frustrat, generalul parapsihopupu socoti că daravelile sociale privesc guvernul, nu viața spirituală, care e apanajul prezidențial firesc, aşa că pentru a nu se pronunța, avu de ales între a frunzări o nouă traducere a plachetei *Pâine şi Câine* şi a deschide televizorul, potrivit exclusiv pe canalul televiziunii faraonice de stat.

Să ne amintim că placheta *Pâine şi Câine* ar fi trebuit să conducă pe Vivian (Wiwine, cum o răsfață azi presa de la Bruxelles) spre cel mai anost anonimat, dacă n-ar fi fost Muşcătura. Dar doi reporteri sufletişti, Coştei şi Sumotaru, trimişi de o mare televiziune să filmeze în cătuşe pe un corupt ridicat de mascați de la amantă, tocmai se blocaseră în trafic şi

rămăseseră cu buzele umflate.

Întorcându-se botoşi, riscând să-i ia în şuturi şefii, zăriră ciopor de oameni la intrarea la noi în bloc, iar referentul Garamond făcu o declarație de genial relaționist, chit că nu ştia cu cine are de a face:

– Au muşcat-o câinii de dimineață la gunoaie pe poeta Lucida Tahoma!

Aşa băgară ăştia ştirea în *prime time*, cu tot cu tonul solemn al referentului, iar mutrița fetei plăcu, după cum avură succes şi picioarele.

Interesant este, de notat pentru istoria literară, cusurul fetei că ea nu-şi calculase, făcându-şi un nume, decât beneficii scriitoriceşti, adică să reprezinte România în diferite manifestări şi competiții, dar un ziar foarte politizat îi deschisese mai bine ochii, prin titlul incendiar *Câinii guvernului au muşcat-o pe poeta Lucida Tahoma la gunoaie!*

Toate astea se uitaseră şi, blazat, generalul alese să deschidă televizorul. Îl plictiseau inovațiile naratologice din noul ei proiect de roman, o carte povestită cititorilor chiar de laptopul ei prezidențial.

– Eu să scriu bestselleruri? făcea pe modesta Lucida Tahoma. Eu sunt *autoare*! Bestselleruri scriu doar *gazetarii*!

Mai întâi apăru miră cu purici, apoi însuşi ciobănescul mioritic Puricilă şi, în fine, cel cu care o împărțeau ei pe Ionela, referentul Garamond, directorul Redacției Ştiri, care seniorul Paparazzo sta cu mobilul pregătit în frunzişurile tufişului de lemn câinesc nu de la noi de la blocuri, ci de la Cotroceni, pe când Lucida Tahoma, în cadrul ferestrei brâncoveneşti, pe fundal cult Biedermeier, mânca o piersică dulce, zemoasă, mediteraneană. Muşcătură cu muşcătură, carnea piersicii mereu rotită în sensul invers celui trigonometric, se împuțina văzând cu ochii dezgolind explicit sâmburele, iar balele reale sau presupuse făcură pe cameramanul amator să renunțe la videoclip, socotind că dacă şi-ar duce la desăvârşire proiectul, critica de specialitate şi orice client din biznisul publicitar ar considera că produsul este de un dezgustător gust îndoielnic.

Piersica însă avea bun gust şi puțin îi păsa Tahomei ce gândea vecinul ei de bloc, ajuns la o vârstă matusalemică, adică la înțelepciunea că nu mai există pe lume decât amorul plătit, încât le explica pe micul ecran, ca un țicnit, cetățenilor, precupețelor din piață, că iarna e patronată de Domnul Lup în sensul că patronatul ei, ca anotimp, e format numai din lupi, după cum patronatul verii e compus din patroni care nechează, pentru că dânşii sunt cai, dar nu unii de colecție ca ai pictorului Degas, ci nişte *juma-de-intelectuali formați pe apucate*, aducându-se furajele euroatlantice în taberele de creație de aici sau ducându-se ei stagiar în primul val la fabricile lor de nutrețuri concentrate, adică *nechezoli*. Din vina lor, România va retrograda repede, ca echipele trimise-n Divizia Națională de județul Ilfov, şi e rolul providențial al domnişoarei preşedinte Lucida Tahoma să o rebage-n UE, oricât de mari ar fi

sacrificiile pentru promovare la care şmecherii obligă pe fraieri!

La ăştia nu prea e lucru curat, îşi încreți fruntea generalul. Fir-ai a dracu, Satană! Vita de la montaj, pesemne pisicuța de Ionela, a lipit-o aici pe domnişoara preşedinte Lucida Tahoma explicând bâlbâit cetățenilor că ambele accepții pentru *câinele vagabond* (comunitar) au o semnificație profundă în tot Estul, indiferent dacă România va intra sau nu în noul val NATO. Termenul grecesc ελεύθερος σκύλος se referă la câinele liber, la boemul fără nicio obligație, care se poate dedica artei clasice cu seninătate deplină, netulburat de inflație sau de şomaj. Iar denumirea ştiințifică αδέσποτος σκύλος este încă mai semnificativă, sintagma referindu-se la *câinele fără Stăpân* ca la un câine scăpat de DESPOT, evocat de o întreagă poezie neogreacă, afirmată şi recunoscută pe plan internațional până la încununarea Nobel multiplă, cum voi fi şi eu.

Numai că în emisiune şi în casele telespectatorilor pătrunse miraculos o cu totul altă intervenție decât la Cotroceni pe firul scurt, a poetei din ce în ce mai implicate civic.

– Tovarăşe Vasea, îi opri ea din telecomandă receptorul, câtă vreme noi vom mai avea câini autonomi fără stăpân – că le vom zice câini comunitari sau vagabonzi, nici nu contează – tot atâta vreme, iubire, vom fi şi noi românii *nişte creatori liberi spiritual*, să ne apropiem ca neogrecii de un Nobel literar. Aşa că nu te mai lua de câinii şi de priculicii noştri cu tărbăcitul şi cu amenințările, că te dau afară din cabinetul meu cât ai clipi!

Iar mulțimea era cu ea, cu domnişoara preşedinte, aşa că cerea doar capul lui, al generalului, strigând lozinci greu de interpretat.

Ieşi afară, javră ordinară!

Fără violență! Fără violență!

Ia-o pe mă-ta în tărbacă, să se ieftinească gigacaloria!

Phuuu! Lovi-te-ar turbarea!

Noi muncim, nu gândim!

Fir-ai al dracu, Satană!

Banii contribuabilului pentru oameni, nu pentru câini!

Lăsați-ne să muncim!

Moarte maidanezilor! Vrem eutanasiere, nu castrare!

Vrem mediateci occidentalizate, nu subvenționarea adopțiilor de câini!

General cu părul creț f... lebăda-n coteț!

Afară din țară cu filoanimalele!

Ieşi afară, cățea ordinară!

– Tare mă tem de o presimțire, se luminară ochii preşedintei muşcăturilor gingaşe. Mai ştii, Vasea, hamacul ăla de lux, cu care ne-am întors noi din Bahamas?

– Cum să nu! Dar mai interesantă mi se pare videocaseta pe care a

tras-o cu noi majordomul tău, Lobisón!

– Ştii ce-ar fi amuzant? izbucni ea în râsul copilăresc de altădată.

– Ce?

– Să ieşi afară, javră ordinară, şi să te dea amărâţii ăştia în jujeu, ca pe Moţoc! zise ea enigmatic, parcă imitând pe Ionela cu caracterul ei imuabil, ceea ce nu bucură pe fostul editor chiar deloc.

Fir-ai a dracu, Satană!

Leul cel negru al Cotrocenilor, în calitatea sa de majordom care pune accent pe valoare, respectat de toţi, conduse pe cei doi ziarişti străini de Palat, pe Măturici şi Morena, în anticamera dinspre budoarul domnişoarei preşedinte, care avea să-i cheme imediat, după ce vor mai medita puţin, stând în cozi pe mozaicul rozalb decorat cu roza vânturilor a serviciilor secrete, cum vedem cercuri-cercuri şi pe coperta *Muşcăturii*.

– Nu vom rezolva niciodată nimicurile zilnice într-o modalitate care să satisfacă pe toată lumea, avea să ne comunice tuturor domnişoara preşedinte în declaraţia de presă ce a urmat întrevederii. Aceşti câini muşcăcioşi ne vor necăji şi în continuare, stimaţi concetăţeni, indiferent dacă scandalul maidanezian se va rezolva la noi prin castrare, ceea ce i-ar aduce la obezitate, prin eutanasiere, prin adopţii sau dacă nu se va progresa deloc. Ca una care am ajuns să fiu aleasă pe baza teoriei haosului, printr-un incident catastrofic, în această supremă funcţie, concret pentru că m-am ambiţionat să public o plachetă de versuri de debut, *Câine şi Pâine*, şi drept represalii magice pentru *neputinţa mea de a nu scrie în versuri*, am fost muşcată la gunoaie de dimineaţă lângă bloc de nişte animale turbate de-ale opoziţiei, în scopul destabilizării ţării, ţin să exprim încă o dată convingerea mea profundă, sinceră, fermă, că este numai o diversiune mediatică ordinară ştirea infectă, infestată pisiceşte cu *Toxoplasma gondii*, lansată de intelectualii, de nechezolii opoziţiei, că *pe Poezie a luat-o dracu!* Nu pe ea, pe Poezie, a luat-o dracu, ci modul nostru de existenţă e păcătos, are un stil deficitar, se pretează la muşcături gingaşe, stimaţi concetăţeni! Pe alţii o să-i ia dracu chiar înainte de a ne lua pe noi noul val NATO, pentru că ne preocupăm prozaic mai mult de bunăstarea că să nu suferim niciun fel de muşcături, fir-ai a dracu, Satano, cu cocul tău, decât să trăim decent ca nişte adevăraţi creştini şi oameni educaţi, gata a se jertfi pentru orice sacrificiu, adică poeţi, alegători care citesc, visează, trăiesc şi scriu poezii, pe care le publică pe suport de hârtie şi, mai nou, pe suport electronic, iar mâine se vor înmulţi ca bloggeri începători...

La doi paşi de Leul cel negru al Cotrocenilor, de-a dracului ce se făcuse, după ce că se preta la a întoarce vrăjitoarelor vrăjile satanice, dându-le Răului în direct, poeta muşcăturilor gingaşe Lucida Tahoma,

tocmai se antrena la simulatorul de negocieri cu NATO, cu UE şi cu FMI, când fu anunțată de consilierul ei, Priculiciul, că două ființe aproape umane țin cu tot dinadinsul să-i vorbească, să i se adreseze personal, sub acoperirea de ziarişti străini. El, personal, ca un leu care pune accent zodiacal pe valoare, i-ar da fireşte afară, dar e neliniştit de cabala MM+WW că ei se prezintă drept Măturici şi Morena, iar ea e răsfățată de presă drept Wiwine, Wiwine de Brussel.

Pe uriaşa plasmă a simulatorului apărură aşteptând rugători la poartă doi petiționari maidanezi, unul alb-bej-cenuşiu-negru, altul negru cu puțin alb, ambii de o umilință, un bun-simț şi mai ales de o tristețe fără leac, sfâşietoare.

– Ce e cu ăştia aici? tresări când îi recunoscu Taşa, focusându-şi privirea pe roza vânturilor din pavajul roz-alb, căci jalea lor neexprimată i se transmitea paranormal la greu. Avea o apăsare pe piept, ca atunci când lenjeria ta cea mai fină a ajuns la o vrăjitoare care a clătit-o în apă de la scăldarea mortului. Îi venea, ca un înec în valuri NATO, să izbucnească în plâns şi, de atâta milă şi deprimare, să se sinucidă. Suspina: viața mea, oh, my Dog, parc-ar fi *romanul textualist-mondialist al imposibilității de a nu publica ce ți-ai propus ca poetă*. Fir-ai a Răului, Satană!

– Au venit cu o jalbă *de la noi* de la bloc, dădu prudent din coadă Priculiciul.

– Ce jalbă? De ce jalbă? De ce să mă caute tocmai aici? dădu din colț în colț fecioara muşcată la gunoaie. Acasă la tanti Cici nu mă puteau contacta? Sau să-mi trimită un email?

– E urgent, domnişoară!

– E pe dracu urgent! Parcă văd că i-a trimis vrăjitoarea de Ionela, ca să mă ruşineze presa opoziției ori că le fac favoruri, ori că nu le fac! Cum ai solomoni-o, tot pierzi la imagine jumătate dintr-un întreg, când e de rezolvat ceva. Pierzi pe cei care nu vor să se rezolve. Aşa pățesc totdeauna intelectualii fără cinism de *axis mundi*, fraierii care nu ocupă şi nu conservă ca pe o redută o poziția de centru!

Brusc, agentul Lobisón o încurajă dându-i un pupici *sur la nuque*, cu adevărata senzație de briceag de brand Agatha Christie, şi Wiwine, îmbărbătată, numai ce tăie o mutră omphalică şi se hotărî să-i primească pe ambasadori. Apăsă pe un buton şi comandă hrană pentru câini, dar şi pentru pisici (pesemne din motive contrainformative, la derută). Apăsă pe altul şi ordonă unui ochelarist de informații tânăr, cu păr decupat milităreşte:

– Vreau de la analize-sinteze, să mi se trimită urgent o recenzie la volumul lui Gheorghe Iova, *Călare pe muşcătură*! Şi dosarul cu ce vrăji a mai făcut nevasta consilierului aulic Garamond, directorul Redacției Ştiri.

După care, ca orice politican de mare clasă, lăsă cuplul de emisari ai cartierului nostru să intre în Salonul Rozei Vânturilor, fără a le acorda

la început nicio atenție. În schimb, se puse a se conversa cu toate slugile de prin Palatul Cotroceni, pe care le putuse aduna în pripă generalul, instruindu-le să se joace cu ea de-a consilierii pe diferite probleme.

Se făceau că analizează de ce am ratat noi primul val NATO, fato. Un factor defavorabil va fi fost faptul că în Asia era criză financiară (de-au şi ajuns să-şi caute norocul la Bucureşti investitori japonezi ca Hajime Hori!), iar Occidentul credea Europa sănătoasă! Dar economia noastră trebuie să fi fost factorița de i-a descurajat de tot pe decidenți. De când veniseră intelectualii la putere în toamna lui 1996, şomajul crescuse într-un singur an de la 6-7% la 10-12%, iar inflația de la 57% la 87%, cifre din memoria unei spălătorese, dar aproximativ poate că exacte.

Aici, Măturici al Morenei, văzând că nu-i bagă nimeni în seamă, şi intuind că nu poate reuşi decât prin diversiune, deschise botul ca o pâlnie, ca o vuvuzelă, spre tavanul roz tapetat cu rozete ale vânturilor şi, bâlbâindu-se puțin, îşi drese vocea, apoi urlă un destul de înfiorător:

– *Ai lav-iuuuu!*

Cei prezenți aplaudară, iar domnişoara preşedintă roşi.

Apoi câinele reproduse, într-o engleză internațională, chinuită dar inteligibilă, ce-auzise şi el de pe la nişte reporteri englezi veniți să-şi ia banane şi rodii de la noi din piață:

– *Observers, however, do not believe Romania stands much of a chance of early admission to the North Atlantic Treaty Organization*.

Spre hazul copilăresc al prințesei Wiwine de Brussel, de-avea luciri în ochi amintind de Thomas Mann la Weimar, Morena, cu intuiția ei feminină a țintei de muşcat cu folos, se puse imediat să imite şi ea englezeşte pe un om politic, pe fostul preşedinte Emil Constantinescu, în istorica declarație de la Davos, din ianuarie 1997:

– *The Romanian economy can be compared to a sick person who can be saved by open-heart surgery. We do not have time to prepare the patient with vitamins. We will have to have the operation immediately but we will need a blood transfusion, otherwise the patient could die!*

– Asta da, adevărată poezie! ciuli bine urechile Licantropul, interpretând însă imediat, ca strigoi, că era un autogol, iarăşi puncta generalul Vasea, care prin declarațiile patrupedelor manipula preşedinția că e mai bine să te cuplezi cu un general viu decât cu un câine grav bolnav, aproape ca şi mort, chit că e leu în anumite privințe.

– Cine le dă lor dreptul, trecuse Măturici la fondul problemei, aşa-ziselor noastre apărătoare, să gândească şi să simtă câineşte în locul nostru? Să ne ceară sterilizarea prin castrare! Noi ca noi, masculii, *dar le-au întrebat ele ce părere au şi pe cățelele mature?* Cine le-a mandatat pe filoanimale să solicite castrarea noastră? Un dulău castrat nu mai e bun de nimic, domnişoară preşedinte! În haită, el e ca un bot în plus. N-avem nevoie de asemenea elemente. Să facă bine şi să şi-l ia doamnele alea

civice, să doarmă ele cu castrații noştri în pat! Credeți-mă pe mine! Vă spun eu în locul lor! Că la cățele poate că le e şi ruşine. Şi când latră un câine bătrân, poporul zice să ieşi afară... Ăsta e punctul de vedere al cățelelor mature, care duc greul refacerii populației maidaneze după fiecare catastrofă. Lor nu le trebuie castrați la gunoaie! Să şi-i ia doamnele alea acasă!

Poeta Lucida Tahoma, surprinsă de ieşirea dulăului, pe care-l ştia paşnic, pâinea lui Dumnezeu, privi lung şi neajutorată spre general, care rămăsese încruntat de la îndemnul ăla că *să ieşi afară*. Fu înecată de o profundă înduioşare constatând că împietritul critic avea lacrimi în ochi, iar mustața i se zbătea într-un spasm incontrolabil, de parcă incisiva pisicuță Ionela şi-ar fi pus în aplicare amenințările că-l atacă în somn folosind caterul de plastic galben şi oțel japonez de la ea din poşetă.

– Eu domnişoară, eu... Eu, să fi fost câine, dulău, aş fi preferat stricnina sau *Euthanylul forte* castrării! hohoti el de plâns. Fără doar şi poate... Să nu ne jucăm cu sterilizările. E degradant. Ce devine un taur după operație? Un bou! Nu mai poate candida nicăieri, că-şi bate joc toată presa de blândețea lui, cum se pişă hienele pe un leu în agonie, care nu mai poate muşca, nici sugruma. Ce puii mei umanism e ăsta? Nu înțeleg cum gândesc filoanimalele care se bagă peste tot cu iubirile lor, până te strâng de gât! Eu, ca general, când concep un proiect de operație, mă pun ca şi cum aş fi eu în locul altuia, al adversarului, al inamicului... Am convingerea fermă, domnişoară preşedintă, că dacă s-ar putea sensibiliza şi conştientiza câinii noştri, dulăii noştri viteji şi credincioşi, asupra a ce intervenție chirurgicală li se va practica, din inițiative civice mai mult femeieşti, ei ar prefera la orice referendum eutanasierea în locul castrării! Cu o strivitoare majoritate, domnişoară preşedinte! Câinele e cel mai fidel şi mai demn animal. Orice câine aspiră să trăiască decent! Dar uite că nu-l lasă feministele! Care-l sufocă de tot cu ecomila lor!

– Parcă până nu demult, îți cam plăceau feministele! făcu linişte Vivian, spre marea satisfacție a Leului, care se înnegrise de tot la ironia cu hienele care urinează pe el, profitând de boala lui, incurabilă, fatală după toate prognosticurile şi prognozele, postromânismul.

Morena tăcu ruşinată cât vorbiră bărbații, Măturici şi cu Vasea.

Dar când luă ea cuvântul, fu foarte concisă şi chibzuită.

– Noi, femeile, parcă suntem create numai pentru suferință, pe planeta, pe lumea asta, domnişoară preşedinte... Mai bine ne-ați da vreo bomboană, vreun hap ceva, sau ne-ați injecta o doză de Euthanyl din ăla forte, să ne scăpați de toate greutățile, că nu ne mai ajungem cu banii de la o lună la alta şi nu mai avem nicio perspectivă, sub această guvernare.

Toți cei prezenți lăcrimară şi, prinzându-i total deschişi ca o glie abia plouată, numai bună de însămânțări, cățeaua le transmise complet ce avea de comunicat din partea speciei.

– Dar dacă ai puiuți, trebuie să-i crești și să veghezi la dezvoltarea lor, la reușita lor în viață! Cum și cartea de poezii abia fătate, trebuie tipărită, apoi difuzată în lume... Și oricât v-ați strădui voi oamenii să reduceți populația maidanezilor, noi cățelele vă asigurăm încă de pe acum că vom face totul, vom depune eforturi deosebite pentru stoparea declinului demografic și vom acoperi în ritm susținut toate golurile, ca orice mame conștiente după un război sau după tulburări revoluționare.

– Îmi exprim întreaga mea solidaritate cu voi! surâse și se implică fără ezitare domnișoara președintă de la Cotroceni.

– Atunci, i-o întoarse cățeaua fără să clipească, de ce tolerați, domnișoară președinte, ca sex frumos și poetă de renume mondial, imbecilitatea parlamentară de a legifera *crotalierea auriculară doar cu un singur ecuson*?...

– Cotarlierea, ce?

– Crotalierea auriculară doar cu un singur ecuson... La femele. Fie ele vaci, oi, capre, scroafe sau cățelușe, simțul estetic cere să se treacă peste economiile stupide și să se fixeze crotalii identice, la *ambele* urechi, să pară măcar cercei, chit că sunt din plastic ordinar!

– Vă înțeleg perfect și voi retrimite legea parlamentarilor, să o completeze în acest sens! promise fără să clipească poeta. Eu însămi am fost martoră la o scenă de nuntă canină, cu imaculata Cala, cu nefericitul Handi, zis Trepiedul, și norocosul de Coștei, scenă în care tanti Cici a trebuit să intervină personal pe lângă purisanca aia, tocmai pentru a compensa mefiența mamiferelor pentru asimetria percepută lamarckist ca handicap cu transmitere ereditară.

– Mi-amintesc acea scenă, confirmă Morena. Uneori câinele poate fi o instanță metaumană echidistantă, corectă. Alteori, nu. Mama noastră, madam Vidman, avea dreptate să intervină în forță. Cala era și mai este doar o purisancă desfrăbălată la noi în cartier. De-aia au blestemat-o și Handi și unele cățele rivale, de i s-a îngălbenit blana ca zăpada frământată pe moină de trecători peste mâzga municipiului nostru. N-avem însă timp de astfel de specimene șmechere, pentru că vreau să vă semnalez un pericol imens, dacă tot am bătut drumul pân-aicea... Primejdia... care ne paște pe toți și nu s-au organizat deloc dezbateri. E vorba de principalul corolar al castrării! Al castrărilor de tot felul. Bărbații noștri se vor rări, cum s-a cam întâmplat și cu ai voștri în postromânism, domnișoară președinte de la Cotroceni, și mă mir că experții politici nu vă sensibilizează că ne amenință pe toți, oameni sau câini, *endogamia*... Endogamia! Pierderea diversității biologice este o pierdere de patrimoniu, domnișoară. Dar e mai rău decât că ne vom înmulți ca Habsburgii sau Romanovii, între rude. Vampirii, să știți de la mine că nu se tem de cosanguinitate! Se vor intersecta, domnișoară președinte, în același spațiu nocturn al duhurilor, licantropii noștri – jumătate câini, jumătate oameni –

cu priculicii voştri, jumătate oameni, jumătate câini. Iar sărăcirea genetică va fi astfel comună *ambelor specii*, însemnând nu numai pentru câinime, ci şi pentru omenire, într-un singur şi oribil cuvânt, *degenerare*. De-ge-ne-ra-re! E vorba de câinii voştri români, nu de ai altora! De ce vă place să vă înconjuraţi de javre, de cotarle, domnişoară? De ce uitaţi că *toţi suntem mamifere* şi ne hrănim puiuţii cu lapte din mamele?

– Am şi eu ceva de adăugat, interveni Măturici, vorbind peste tăcerea care se lăsase. Am să fiu un pic mai dur, Taşa. De fapt, ar trebui să admitem că oamenii sunt mai răi decât câinii şi nu le pot înţelege prin empatie bunele intenţii. Există o literatură întreagă în acest domeniu. Voi la oameni, admiteţi cele patru temperamente după Hipocrate: sanguinic, flegmatic, melancolic şi limfatic. Noi între noi câinii mergem pe clasificarea pierdută a lui Diogene al nostru, mai practică, mai din butoi, nu de la dozator, fireşte... Câinele poate fi prost sau deştept, bun sau rău. E atunci mai uşor să-l explici.

Ei bine, la noi la blocuri, oricine se poate sesiza că dulăii de la spălătorie atacă furibund toate maşinile nespălate care nu opresc la duş...

– Din câte sunt informată, îl încurajă domnişoara preşedinte, domnul consilier aulic Garamond e autorul unui studiu zoosociologic privind atacurile câinilor asupra automobilelor, prin care a dovedit că motivaţia e o conflict de cadastru, apărut când câinii, în special la blocuri, au constatat că maşinile parcate, percepute ca patrupede nereuşite de om, le diminuează enervant teritoriul!

– Da' de unde! rânji timid Măturici. E aceeaşi raţiune pentru care sunt muşcaţi numai alcoolicii, drogaţii, inculţii, nespălaţii şi transpiraţii, dar uite că prin excepţie de la regulă intelectualele care citesc versuri din *Libresse oblige* sunt cruţate! Au şi lătrătorii miros estetic. Unii sunt chiar foarte rafinaţi. De fapt, cei mai răi câini, singurii insensibili la poezie, sunt zăvozii de şantier, de antrepozit sau de alte asemenea obiective, aduşi de la ţară şi *formaţi* să rupă omul de chiar paznicii care dorm în timpul serviciului. Patrupedele astea provenite sunt mult mai ale dracu decât maidanezii de piaţă, de şcoală sau chiar de bloc comunitar! De la ele vin mai toate relele! Fiarele astea, Taşok, sunt în stare să ne omoare şi pe noi, maidanezii inofensivi, dacă ne plimbăm prin raza lor de acţiune. Din păcate, nimeni nu face deosebire în presa noastră între diferitele categorii de câini, a căror răspundere juridică nu e preluată de nimeni, iar această deficienţă afectează chiar imaginea României, creându-se multe confuzii, şi favorizându-se scenariul de să se treacă ca câinele prin apă şi prin viitorul val NATO, fato!

Dar noi n-am venit aici ca să vă răpim din preţiosul dumneavoastră timp, domnişoară preşedinte Taşa! Şi nici pe al doamnelor consiliere, care au pe-aici impregnat în halate izul de bucătărie, de infirmerie sau chiar de

toalete, fiecare după cum are calificarea!

Noi am venit de la bloc să te rugăm să explici fundațiilor alea că orice dulău demn de condiția de câine este un cavaler, are onoare, şi preferă să-i latre în față călăului său dorința din urmă: că preferă, ca şi un mascul uman în aceeaşi situație-limită, eutanasierea castrării!

– Ia să ne imaginăm, i se păru Morenei că argumentele politice sunt mai tari decât cele umanitare, că am concepe o *petiție online* către Casa Albă. Adică preşedintelui SUA, Clinton, de care depinde NATO, fato, ce i-ar conveni? Mai bine să fie castrat, pierzându-şi alegătoarele la votul pentru al doilea mandat, sau să fie eutanasiat? Ce soluție cere onoarea, demnitatea de mascul, Taşok?

– Cum e posibil umorul într-o lume tragică? întrebă, încurcată, domnişoara preşedinte pe Licantrop, cu intenția vădită de a deturna discuția de la castrare şi chiar de la eutanasiere, ca şi de la Bill Clinton.

– Totul vine de la Imensitate! o înțelese Lupul cel afurisit din priviri sau după inteligența emoțională a mirosurilor ei. Câini sau oameni, toți suntem făcuți în miniatură. Da, toți actorii din *Tragedia Intelectuală*. A fugit ireparabil timpul vremurilor când sfinții încă mai aveau capete de lup, care le dădeau aerul ăla distins, carnasier, deşi posteau. Şi cercetătorul de azi e prea mic pentru a se măsura cu Universul la un colț de cotitură, într-un punct atomic . Şi profesorul, să-l învețe pe elev ce nici el nu ştie, ca să nu mai zic nimic de oligopedagogia că nu-l mai poate educa, la banii lui. Iar poeta, hm, are un pic de dreptate şi cățeaua asta, Morena, că nici ea nu se mai bucură, din cauza poluării, de suficientă sensibilitate să cuprindă tot farmecul lumii, să muşte din el cu lăcomia şi disperarea maidanezului din Pompei. Cât despre poetul bărbat, n-avem ce discuta! E un nesimțit! L-a luat dracu demult de tot.

– Uite de-aia te iubesc eu pe tine! se scăpă Vivişor, simțind astfel că întrevederea s-a apropiat de sfârşit.

Pe ecusonul Leului Cotrocenilor scria nu Lobisón, ci Luzbel, probabil un derutant nume de cod, majordomul având şi funcții de pază şi protocol contrainformative. De sub tunica roşie, îi ieşea o coadă neobişnuit de lungă pentru un lup, un leu, un ron sau un raton, la vârful căreia era înfăşurat un papirus secret cuprinzând programul de guvernare al lui Wiwine, intitulat *Pâine şi Câine*.

Funcția îi împietrise sufletul, devenise un dur, era în stare să sfâşie omul pentru şefa lui, iar domnişoara preşedinte Lucida Tahoma apreciase această transfigurare, înțelegând ca pe o întărire, să-l strige în intimitatea tufişurilor de lemn câinesc a Cotroceniului, Bosquito.

Primind-o de la acest Bosquito, pentru a o acompania cât vizitează palatul, generalul parapsihopupu Vasea privea bănuitor spre solia maidaneză, a cărei pătrundere domnişoara preşedinte nu mai avea nicio

îndoială că fusese mediată de însuşi rivalul său, Luzbel.

Fiind editor încercat, i se părea acum că şi filologul policolor cu urechi ciuntite, Măturici, şi negresa filoloagă cu ochi frumoşi de o tristețe sfâşietoare, Morena, sunt nişte impostori, mai bine zis nişte agenți care operează sub acoperirea de *câini fără stăpân* (αδέσποτος σκύλος), un cuplu de diversionişti deloc lirici, având misiunea prozaică, de a sabota fofilarea României în NATO fără lustrație, fără microcipare, fără identificarea teroriştilor cu care s-a împuşcat armata, împiedicându-ne de la cedările teritoriale necondiționate, care păruse *cea mai bună retorică a sacrificiilor aderării*, până s-a descoperit că e mai apreciată de sfătuitorii viitorilor noştri aliați demitizarea Poetului Național, ca cinocefal păros de la care ni s-a tras național-comunismul cu toate excesele sale intelectualiste, inclusiv lecturile cioraniene ale lui Ceauşescu.

Se gândi că trebuie tot mai multă vigilență în roza vânturilor, spre toți vecinii, de unde-i veni şi ideea unui chestionar.

– Ia spuneți-mi şi mie, domnilor colegi! îi opri el brusc pe câini. Care-i etimologia? De unde vine expresia asta mai colorată, sintagma urbană Roza Vânturilor?

Filologul şi filoloaga se priviră parcă speriați. Ea îl implora din priviri pe el să-şi asume răspunsul, iar el părea a da din colț în colț şi din codoi, ezitând să se implice.

– Păi să privim în jos! propuse ezitant până la urmă tot el, Măturici, cu simplitate domestică, de parcă tocmai ar fi ieşit, ca un filozof cinic cu paie în chică, din butoiul lui Diogene. Nu putem ajunge, domnule general Vasea, la esență pentru că altă esență, decât cea care ne suportă imperfecțiunile, nici nu există! Iar şansele demersului sunt tot mai precare când spiritul se depărtează de ideea perfectă, coborând de la certul *există* spre incertul *poate că există*. E ca atunci când ți-ai potolit foamea şi nu o mai ai, deci vezi cu aroganță totul în roz. Contemplând biscuiții de beton cu rotunjimi ce alcătuiesc acest trotuar, ce constatăm?

– Că au culoare *roză*! recunoscu generalul Vasea cu ochii pierduți după cum vânturile hăituiau spre plasa de sârmă nişte zdrențe de hârtie igienică demult folosită dracu ştie prin ce cartier.

– De aici vine, vasăzică, sintagma Roza Vânturilor! îşi holbă şi Morena ochii spre esplanada rozalbă a ministerului vânturilor, parcă abia acum având revelația valorii intelectuale a partenerului cu care se cuplase.

– Şi m-am uitat atâta la ce roză putea să fie! Dar nu mi-a dat prin cap recunoscu generalul, puțin jenat, ca de o obscenitate prezidențială devenită publică.

Uitându-se mai bine însă la Roza, parcă în loc de siglele punctelor cardinale i se năzări generalului parapsihopupu că distinge patru cățeilup, care dacă-i adulmecai ți se părea că miros a madlenă şi asta îi aminti casnic de nişte coşmaruri de-ale nonagenarei sale neveste, adormite-n

scleroza ei imediat ce se lăuda c-ar fi fost membră fondatoare a Partidului Comunist *din România şi din Uniunea Sovietică*, scos în afara legii pentru că propovăduia o regionalizare radicală, mergând până la prăbuşirea teritorială a statului şi la demolarea Leului de la Cotroceni, sau aşezarea lui ca statuie pur decorativă în fața unui Cazino cât Casa poporului, să i se lipească bancnote pe frunte.

Coşmarurile ilegalistei repetându-se, Generalul Vasea o băgă pe mânecă şi merse cu ea la psihiatru, tocmai când a fost cu Muşcătura aia teritorială admisă de toți la 3 iunie 1997 în speranța aderării la primul val NATO fără lustrație şi fără microcipare şi fără dezlegarea enigmei teroriste, angajându-ne să construim capitalismul cu bolşevicii, pentru beizadelele lor, cu condiția să se ferească de filantropie, de a da de pomană pentru Luminarea Poporului.

Aici la balamuc, stând ei în coadă, cu bucurie generalul întâlni un amic pe care nu-l mai văzuse de multă vreme, pentru că ăsta călătorea peste tot, intrase în diplomația secretă.

– Domnule, îi lăsă crizatul cu gurile căscate pe editor şi pe nebună, am coşmaruri. De fapt unul singur, de care nu mai scap de niciun fel! Ştii, acum vreo săptămână încă nu ne anunțaseră oficial, cert, irevocabil, că NU intrăm în primul val NATO, şi mai aveam şi eu emoții nefaste, speranțe vaste, cu nevasta, dar şi cu amanta. Vedeam tot timpul, imediat după miezul nopții, patru cățele de ispravă, mioritice, rasate, pe care ciobanul le cheamă la stână, nu neapărat să le mulgă şi pe ele, dar le aduna la apel în murgul serii de pe unde s-au răsfirat păzindu-i oițele milenare. Baciul ăsta din visul meu era chipeş, adică american, un fel de Redford blond, ca să nu zic Clinton, în blugi dar cu suman! Dă startul ca la olimpici, trăgând cu Naganul în sus la verticala locului. Iar cățelele, ham! La fiecare cursă ce mi se arată, trei mi-s slobode, albe imaculat, şi câştigă invariabil, iar a patra pierde startul mereu, pierde anticipat şi traseul, fiindcă e mai sudică, *mai balcanică*, pierde că e cam tărcată şi mai ales pentru că are, hm, incomod legat la grumaz un... jujeu, ditamai ciomagul, care o stânjeneşte vădit în mişcări...

– E revoltător! închise ochii şi întrevăzu scena ilegalista, rănită în simțul ei socialist de dreptate, numai simțul egalității de şanse între amărâți şi îmbuibați fiindu-i intact. Dar ăştia sunt Balcanii: ei sunt stăpâniți de un Vulkodlak care e nu numai Lup, e şi Vampir! Nu te mira că ăsta deviază economic şi îți bagă ostentativ autogestiunea!

– Interpretarea de profunzime e evidentă, citi printre rânduri şi exersatul critic cenzor Vasea. Cățelele albe rasate nu pot fi decât Ungaria, Cehia şi Polonia, iar maidaneza cu pete şi cam împiedicată e România, dragă domnule!

– Da! Da' nu pentru că e tărcată nu poate ea sprinta la fel de repede precum colegele ei! detalie imediat ilegalista cu inteligența ei sclipitoare.

Ci doar fiindcă are la gât jujeul istoric ăla balcanic blestemat!

– Care jujeu, ce să mai vorbim! voi să reteze discuția criticul. Noi am acceptat ca pe o gingăşie Muşcătura teritorială fără lustrație, nici microcipare, aproape că, ne-am milogit de vecini să ni le ia necondiționat acele regiuni... Necondiționat nici măcar de *promisiunea unei reconcilieri după modelul franco-german,* evitându-se deznaționalizările reciproce... Am făcut totul pentru ca să ne fofilăm în NATO şi în UE fără lustrație şi fără microcipare şi fără adevăr! Jujeul ăla e lustrația, domnule. Vezi, ştii, câtă vreme, lustrația sau microciparea...

– Absolut greşit! îl combătu pe cenzor cu priviri bărbăteşti atletice, de oțel, diplomatul. Când şuieră din degete după cățelele mele ciobanul mioritic, sunt momente când aia bălțată, favorita noastră, ia jujeul în gură, mânca-ți-aş, zvâcneşte şi le întrece cu cel puțin trei lungimi de cal pe concurentele ei! Dar... şi aici mă trezesc eu urlând, generale... hârdăul cu zer ciobanul ăsta euroatlantic şi-l depozitează la umbră în dosul stânii, într-o şoproneață. Americanul stă cu bâta la portiță, rânjind sardonic şi aşteptând să ajungă întârziatele, cărora le şi dă drumul, printre picioare, în şoproneață, iar când încearcă să se strecoare şi a noastră... aia tărcată... numai ce-i trage câte-un şut cu opinca în bot de îmi sună şi acuma zurgălăii căluşarilor în urechi!

Aici, ilegalista, avu un gest de oroare, ca şi cum tocmai ar fi fost izbită cu un şpiț de opincă între plăcile dentare, iar zurgălăii de căluşar i-ar fi zgâriat delicatul ten, revigorat cu creme de fițe.

– Şi mă scol, mărturisi diplomatul, nu lătrând, nici măcar scheunând, cum fac câinii dați în tărbacă la începutul Postului Mare, ci urlând, domnule, urlând şi numai urlând, cum fac câinii din sălbăticie, câinii pustiei, ai lui Anubis, ăia primitivii, sălbăticiți, care NU latră, fiind necunoscători de limbaj cât de cât articulat, ci urlă! Urlă, domnule!

– Mda! Şi eu am avut asemenea coşmaruri, mărturisi generalul Vasea cu gândul la rivalul Luzbel. Şi eu am urlat a morțiu de coşmar pe acest meleag. Cel puțin asemănătoare coşmaruri cu ale tale, diplomatule, dacă nu cumva coordonate de o supraputere sau de o inteligență extraterestră, din alea care ne monitorizează pe noi, cobaii lor umani, să nu ne sinucidem prea devreme, înainte de sfârşitul experimentului lor!

Căci numai din vina maşinațiilor parapsihologice, la colțul de cotitură din 2 iunie 1997, noi am acceptat Muşcătura teritorială fără niciun fel de garanții privind protecția alor noştri, cum cere *erga omnes* Budapesta pentru ai ei, şi nici garanții privind liberul acces în scopuri didactice al profesorilor de istorie şi al elevilor, care şi-ar serba bucuroşi majoratul la Hotin sau la Cetatea Albă, în loc de Antalya, făcând economii în anii de liceu sau învățând să atragă sponsorizări sau inițiind o afacere pe cont propriu.

Toată luna iunie, cum Franța marelui Chirac ne sprijinea, a fost

pentru intelectualii români ca mine un cumplit suspans. Numai coşmaruri, numai muşcături, numai căţele care nu câştigă cursa!

– Aşa e, întări ilegalista. Românii şi câinii lor au depăşit pragul psihologic al neprimirii în primul val NATO doar după groaznice frământări sufleteşti. Istoria va vorbi. Ca şi Literatura.

– Cum să nu vorbească? Păi poţi să taci? se jelui generalul diarist parapsihopupu Vasea bolnavului. Pe mine mă scotea din ţâţâni secretarea aia de stat, botoasă ca o inspectoare comunistă pe probleme de pavoazare. Era de prin Cehia şi evident că n-o interesau decât ai ei, consecinţa fiind că amânarea României însemna ocuparea de către unguri, cehi şi polonezi a celor mai bune poziţii economice în deschiderea euroatlantică ce urma garanţiilor NATO. Să vii pe urmă şi să scoţi pieţari deja instalaţi pe o piaţă vastă e migălos! Şi totul numai din cauza tipei asteia! Tot eroismul tinerilor noştri, la Revoluţie şi la Piaţa Universităţii, a rămas nevalorificat diplomatic. 1989 al nostru nu s-a pus lângă 1956, 1968 şi 1980 al lor!

Vivian îl aşteptă surâzând să termine, amuzată de parcă era ea însăşi o căţeluşă pe care un amorez vârstnic încearcă s-o vrăjească şi s-o manipuleze să-i cedeze ecologic din milă.

– Ştii ce am primit adineauri la sinteza zilei, domnul meu?

– Nu! hămăi Morena în locul lui Măturici care se făcea că se uită distrat după gândacii de bucătărie care terorizau Cotrocenii de când venise Vivian cu ei de la noi de la bloc.

– O scrisoare de la un turist din spaţiul de sub umbrela NATO! Dobitocul ne somează să ne castrăm maidanezii! Ne ameninţă cu boicotarea turismului românesc, ne cere în numele a numeroase organizaţii să nu practicăm eutanasierea, ci să implementăm imediat castrarea! Doar castrarea e acceptată de occidentali, domnul meu! Dacă legalizăm eutanasierea câinilor fără stăpân, ei nu-şi vor mai petrece concediile in România! Or, eu am fost aleasă în această funcţie de popor, nu de maidanezi! Mi se cere mie personal să fac totul ca să previn cruzimea faţă de animale, adică eutanasierea, dedicându-mă castrării lor şi educării românilor în vederea adoptării valorilor morale şi responsabilităţilor de sub umbrela NATO, inclusiv castrarea!

Măturici dădu intens din coadă şi iar îşi lăsă capul în jos, însă fixând cu ochii lui galbeni de bufniţă bine-bine interlocutoarea.

– Păi atunci, zise el cu dispreţ, văz că singura soluţie e să ies de-aici gata castrat.

– Mai este o soluţie! interveni cu iactanţă ce uimi pe şi pe general, şi pe majordomul adormit, frumoasa Morena, acum mult mai frumoasă şi decât Cala, a cărei blană, fiindcă o blestemase trepiedul de Handi, luase cu anii culoarea spălăcită a zăpezii frământate de pingelele transportaţilor în comun pe când nămeţii dalbi, pişaţi de pneuri, se umplu de mâzgă.

– Ce soluție? privi neajutorata poetă spre ea.

– Să nu mai intrăm în primul val NATO!

– Nu înțeleg proiectul! mărturisi îngrozită Lucida Tahoma.

– Noi cățelele vom profita de cincinalul de întârziere şi vom înmulți populația maidaneză până la pragul critic dincolo de care specia nu mai poate fi nimicită nici măcar prin castrări masive!

– Cum să nu fie nimicită dacă ne castrează pe toți! privi deznădăjduit Măturici spre ea, ca orice Mitică spre orice Mariană.

– Cum să-ți spun, Măturici, e mai complicat! se jenă puțin cățeaua, dar dinaintea poetei preşedinte îşi reveni repede. Sunt situații dramatice în istorie când trebuie să fim realişti, pragmatici. Chiar dacă voi maidanezii ieşiți vremelnic din joc, nu uita că pe câinii cu stăpân nu-i castrează nici legea, nici NATO,nici dracu, iar noi cățelele te asigur că vom fi suficient de inventive să rămânem în continuare destul de frecvent gravide ca să salvăm specia! Gândeşte-te numai la câți masculi rasați sunt scoşi zilnic la plimbare, să folosească spațiul public ca grup sanitar. Ce stăpân ar avea inima aia de om să nu lase un dulău scump de rasă, pe cel mai bun prieten al lui, să se desfete cu o maidaneză receptivă?... Şi mai sunt şi minunile! Atâtea cățele răpite de hengheri ca să fie sterilizate şi marcate, după ce au fost redate comunității, nu odată s-a întâmplat, ştii şi tu, să nască totuşi puiuți perfect sănătoşi! Uneori gata marcați!

Profund impresionată, dar optimistă, domnişoara preşedintă Vivişor se uita numai în lunulele galbene de umilință şireată, țărănească, ale dulăului Mitică (Măturici), care făcea atâta teatru alarmist ştiind bine că 50 000 de ani de cooperare om-câine nu se pot uita cu una cu două.

– Vrei să-ți spun un secret, Măturici? îl consolă ea ca o adevărată mămică a câinilor... Morena are totdeauna dreptate! Ți-o spune persoana cea mai informată din România: maidanezii creează mai multe locuri de muncă decât o fabrică... de rulmenți, să zicem! Scopirea unui cățeluş poate costa contribuabilul 30-50 de euro, eutanasierea unei javre, de la 50 la 100 euro, căci dacă injecția letală face doar 1-2 euro, arderea cadavrului, în condițiile scumpirii gigacaloriei, costă, domnule, costă de te usucă! În fine, o primărie corectă politic nu poate aloca pentru adăposturile, căminele şi azilurile de câini sume mai mici decât pentru creşe şi grădinițe, deoarece inspectorilor sau reporterilor occidentali – e în joc imaginea României! – noi trebuie să le arătăm că îi hrănim decent pe aceşti *stray dogs*, cu croanțe importate de comercianții partidului nostru, furnizori ai primăriei de la producători verificați... Plus că se poate adapta cu succes poanta cu suveica, să aduni câinii dintr-un cartier, să te faci că-i duci la adăpost şi să-i reciclezi în altul! M-ai înțeles, ce vreau să spun, Morena? În oricare abordare, se creează locuri de muncă, deci existența maidanezilor e o necesitate tot atât de obiectivă precât să ne fofilăm în

NATO fără lustrație, fără microcipare şi fără mediateci pentru popor. E o prioritate națională aş putea spune, dar evident, nu spun!

– Mergeți liniştiți acasă, tovarăşi, şi nu vă mai luați după toate zvonurile alarmiste, lansate de intelectualii forțelor de opoziție! se băgă în vorbă Lupul, iritat de bănuiala sinistră că Morena (Mariana), ca femelă cu ochi blânzi şi cu inimă sensibilă, dacă mai bocea mult, ar fi putut trezi de în sufletul lui Vivişor dorul de Ionela, că nu mai era în stare generalul Vasea s-o capseze suficient de bine pe poeta muşcăturilor gingaşe încât să reziste cu succes stressului informațional al valului de dosare.

– Aş adăuga, ținu să aibă ultimul cuvânt generalul parapsihopupu Vasea, că voi câinii nu vă puteți da seama că din perspectiva puterii, de sus, de la tribună, cum ai fi pe soclul Leului de la Cotroceni, se vede mai bine ce se pierde atunci când se câştigă ceva! Pe tot întinsul țării, maidanezii generează nenumărate locuri de muncă, cum zicea domnişoara preşedinte, dar asta nu e tot. Ca imagine externă, să nu ne facem iluzii că filoanimalele vor face lobby pentru România, să intre mai repede în NATO. Dimpotrivă, nu vor fi niciodată mulțumite de condițiile pe care le asigurăm la câini. În plus, agențiile de turism şi ambasadele dau ostentativ sfaturi cui vine pe la noi, despre cum să se protejeze de maidanezi şi vizitatorul ține să consemneze în jurnalul său de călătorie diferite întâmplări fenomenul canin, făcând şi filme sau poze. Dar...

– Spune-le tot, Vasea! zâmbi domnişoara preşedintă, văzând că generalul ei se tot codeşte.

– Uite care e treaba, tovarăşi! zâmbi şi el pe sub mustață arătându-şi fața umană Marianei şi lui Mitică. Credeți că dacă voiam lichidarea fenomenului canin prin microcipare n-am fi ştiut s-o implementăm? Preluam integral legislația unei țări care n-are maidanezi şi încheiam toate socotelile. Cum puteau rezolva intelectualii şi cu lustrația sau chiar cu teroriştii, scriind *ei* istoria recentă!

– Adevărul necoafat, îşi alese cu grijă cuvintele poeta Lucida Tahoma de la Cotroceni, e că avem o analogie tare între lustrație şi microcipare! Ambele se vor tergiversa la infinit! Dacă s-ar implementa o microcipare riguroasă, atunci toți maidanezii aduşi de muncitorii sezonieri şi de micii pietari de la țară ar fi deportați înapoi fără probleme, după cum ar fi returnați stăpânilor, cu amenzi mari, câinii sloboziți în stradă de orăşeni. E clar, dragii mei, că nu se vrea, că nu vrem!...

– Nu, nu vrem! întări generalul. Dar de ce avem noi, politicienii responsabili, o nevoie vitală de maidanezi? Dragă Moreno, dragă Măturici, ambii sunteți lideri şi ştiți ce greu e să stăpâneşti mulțimile, haitele de câini... La fel e şi cu oamenii! În special cu segmentul defavorizat al amărâților, care nu-şi permit să-şi cumpere, din rețeaua noastră PAC de produse anticâine, baston electric, aparate cu ultrasunete ori apărătoare antimuşcătură COSUM, ci se bazează fiecare doar pe

propria răutate şi prostie. Căci, măi Mitică, rapoartele ce ne vin despre câinii maltrataţi de oameni fac neglijabile politic, ca număr de cazuri, muşcăturile unor cetăţeni. Oamenii ca şi plozii trebuie să aibă perpetuu o preocupare. De aceea, Mariano, marii fondatori de regimuri autoritare erau şi mari iubitori de câini!

Între două campanii electorale, *cât nu gândesc*, e benefic ca cetăţenii să fie îngrijoraţi de ceva, de probleme mici, toate însă din vatra lor, din apropierea lor, să fie percepute ca pe un real pericol, nu ca o ştire din Honolulu: traficul şi transportul, gigacaloria, scumpirile de preţuri, desfiinţarea bibliotecilor, neînfiinţarea mediatecilor, oligopedagogia, şomajul, îmbogăţirea vecinului hoţ, ameninţarea cu tâmpirea prin televiziuni, în fine, Muşcătura maidaneză, faptul că în zece minute la noi te pupă mă-ta rece chiar dacă deţii cel mai al dracu jeep, că-ţi capsează tocmai când te întorci de la amantă căţeaua vena safenă mică, la cracul stâng, când deschizi portiera şi dai să cobori, sprijinindu-te exact pe el! Mai mult încă, lucrând pe dedesubt cu răspândirea de scenarii, noi trebuie să injectăm întregii populaţii teroarea de subconştient că sistemul nostru medical nu poate rezista la o epidemie de rabie serioasă, provocată de o putere străină sau de teroriştii care s-au refugiat în rândurile partidelor de opoziţie!

– Toate acestea generează în mulţimile de oameni o nevoie Maslow, Mariano, presantă: nevoia de a trăi adevărata senzaţie că eşti protejată de cineva de la Cotroceni! zise cu iubire domnişoara preşedinte. Mereţi dară şi spuneţi lătrătorilor de la noi de la bloc, că nu i-am uitat şi că îi voi proteja permanent! se ridică în frumoasele ei picioruşe poeta Lucida Tahoma, semn că audienţa s-a terminat.

Apoi se aplecă puţin, cu spatele mai mult spre generalul parapsihopupu Vasea decât spre Lup, pentru a pupa în bot pe înţeleptul Mitică şi numai pe frunte pe încă suspicioasa de Mariana, care ar mai fi cerut o dezminţire, că auzise că se latră că primarul Capitalei a declarat că, odată-n valul NATO admişi, fiecare partener occidental ne va trimite câte o mie de studenţi veterinari ca să ne castreze nouă câinii, cu sau fără stăpâni, dar puteai avea încredere în asigurări verbale?

Generalul simţi că azi nu poate suporta potopul de declaraţii şi angajamente în care era cam darnică poeta muşcăturilor gingaşe. Bănui că aici e vorba de treburi muiereşti şi avu bunul simţ să nu se bage, ci să se retragă pretextând că trebuie să treacă pe la balamuc, să-şi viziteze soţia.

Relele sale bănuieli se adeveriră. Ilegalista se distra copios cu diplomatul! Râdeau în hohote.

– Stam eu cu ochii aţintiţi spre America, aşteptând s-o trăsnească Dumnezeu că nu ne-a primit în primul val NATO şi, la 28 iunie 1997 noaptea, povestea ilegalista, ce aud eu, tovarăşi? Că s-a produs

Muşcătura! Când? În runda a treia. Unde, dragă? Era-ntr-o sâmbătă. Unde putea să se întâmple în altă parte decât la Las Vegas, diplomatule!

– Ştiu! Mi-amintesc, întreaga omenire s-a cutremurat de oroare. L-a muşcat de ureche marele boxer Mike Tyson, care avea deja dosar cu probleme de viol, pe marele boxer Evander Holyfield!

– Hai s-o luăm mai pe departe, conveni generalul cu diplomatul, aşezându-se între ei şi făcând-o pe ilegalistă să roşească. Şi eu, domnule, am avut numai insomnii după 2 iunie 1997, presimţeam c-am cedat atâta teritoriu la Neptun de pomană, fără nicio garanţie fermă NATO, fată! E ca atunci când comiţi o înstrăinare imobiliară şi vezi că ăla face *forward* şi vinde imediat la altul cu preţ dublu sau triplu, arătând întregii lumi de câte ori sunt mai proşti consilierii tăi decât ai lui! Ca să scap de insomniile astea, la madam Vidman nu puteam merge să mă jeluiesc, că era Vivian în sesiune, şi atunci, ca orice bărbat neîntreprinzător, citeam, citeam, citeam incredibil de mult în nopţile alea!

– Aveaţi o Listă de cărţi bune? se interesă pe un ton mieros diplomatul.

– Nu, domnule, aveam o singură carte! Un volumaş de Marcel Proust, din simpatie pentru mama noastră mai mare, Franţa, care ne voia în primul val! Propunându-mi să adorm, tot citeam şi reciteam în englezeşte, că franceză nu ştiu aşa bine, celebrul *episode of the madeleine*. Şi azi aşa, mâine aşa, mă condiţionasem ca animăluţele lui Pavlov, adormeam mereu mai repede. Ajunsesem la un rafinament de să nici nu mai deschid cartea. Era suficient s-o pun pe noptieră, căscam gura mare, şi-şi făcea imediat efectul, adormeam instantaneu!

– *J'aime Albertine,* gemea diplomatul. *Je veux posséder Albertine!*

– *J 'aime aussi Marcel Proust!* chicotea ilegalista Cocuţa. Dar pe madam Vidman a voastră n-o voi iubi niciodată, mărturisi ea. Fiindcă nu văd nicio Mamă a Câinilor, ca mine, ci doar o babă frustrată, inadaptabilă din cauza labei pierdute ca vulpe în călduri prinsă-n capcană de nişte dulăi. O cotoroanţă, care deşi arată încă bine, adică mai bine ca mine, se răzbună pe tineret, inclusiv pe propria ei nepoată, prin intermediul maidanezilor pe care-i hrăneşte, tot aşa cum şi eu le mai dau drumul băieţilor mei vaccinaţi şi educaţi, un lup Corbu, un rottweiler Rott şi un pitbull Pit, când iese câte-o pipiţă roturieră la produs chiar pe strada mea şi mă uit apoi cu satisfacţie, de la fereastră, cum o trec sudorile şi cum se hotărăşte să-şi caute alt vad, nu să-l vâneze pe Vasea al meu când iese din garaj cu maşina!...

– Fraţilor! îşi retrăi jenat diplomatul coşmarul de război. Fraţi şi surori, din noaptea aia de la Las Vegas a început pentru mine calvarul. Tot ce a visat Lenin, toată poezia lumii s-a dus dracului! Căci după ce da-n Evander Holyfield cu pumnii ca într-un sac, dintr-o dată Mike Tyson se întorcea către mine, uriaş, ca un cotoi mare negru spre un biet porumbel,

şi atunci ochii mei făceau zoom pe dantura lui diamantină, iar rechinii ăia se apropiau, se apropiau, se apropiau... Şi virau brusc! Adică o luau spre urechea mea dreaptă. Cranț! Cum ghilotinează cineva fotografii să le plastifieze! Cranț! Săream ca ars din aşternutul devenit un lac de sudoare şi surfam val după val, să mă răcoresc!

– Cranț! Cranț! repetă fetița ilegalistă.

– Cranț-Cranț, dar numai cât mă ridicam somnambulic de la orizontală la verticală, uite că miraculos coşmarul se autoregla singur!

– Ce e aia că se autoregla? Cu ciine see auto-regla?

– În cele câteva secunde ale înălțării, stimată doamnă, îmi vedeam propria cameră ca şi cum aş fi descins de sus dintr-o altă lume: papucii, noptiera, recamiera, televizorul, hm, greu de uitat, cu ecranul rămas încremenit pe secvența în care marele boxer Mike Tyson o muşca de ureche ca un rechin pe doamna Madeleine Albright!

– Domnul meu, dacă ai încremenit în proiect la secvența în care marele boxer Mike Tyson o muşcă de ureche pe doamna Madeleine Albright, înseamnă că mai trec cinci-şapte ani până intrăm de-a binelea-n NATO! Nu scapi de coşmarul ăsta cu una cu două! Dacă e coşmar.

– Am umblat ce-am umblat eu ca disperatul pe la psihologi, după moda americană, până s-a lămurit şi madam Vidman, Mama Câinilor, că ce fel de coşmaruri am. Şi m-a dus sus, la trei, la o doamnă Ionela, de mi-a ghicit în bobi şi în tarot, apoi m-a recomandat unui popă de încredere, chiar duhovnicul ei, cu care am înțeles că şi făcuse un hidrocefal şi un microcefal! Dar ăsta, om cu frica lui Dumnezeu, cum nu mai găseşti în economia de piață, în loc să-mi promită că mă rezolvă şi să mă scuture de bănuți, a ridicat într-o zi brațele-n că, măi creştine, asta nu mai e de competența mea. Mă depăşeşte... Şi a scos mobilul şi mi-a dictat nişte numere de vrăjitoare!

– Şiii?

– Acum e bine.

– Bravo!

– Nu mai visez danturi de boxeri, visez numai madlene.

– Important e că nu te mai scoli noaptea scăldat în toate sudorile.

– Mda! O tăviță cu madlene şi madlenuțe!

– Minunat!

– Pe care mi le aduce zâmbind însăşi doamna Madeleine Albright!

– Minunat! Asta înseamnă că ne primesc în următorul val NATO, interpretă cu o față prietenoasă preşedinta de la Cotroceni când i s-a raportat de către Lup această conversație a generalului cu diplomatul.

Dealtfel, doamna preşedintă Wiwine de Brussel era fericită că a impresionat electoratul prin videoclipul senzaționalei întrevederi cu câinii, care a avut încă din prima săptămână milioane de accesări.

Pledoaria ei pentru adopții, contra eutanasierii/castrării propovăduite de rivalul ei, generalul Vasea, era limpede că îi va consolida președinția, cei doi M, Măturici şi Morena devenind consilieri mascote, tot atât de răsfățați precât Corbu şi Şarona sub Ceauşescu, jucați evident de labradori catifelați, nu de cotarlele păduchioase de la blocul lui tanti Cici, la care nici nu s-a mai uitat, cu o cruzime de neanticipat:

– Morții cu morții, viii cu viii! zicea, ca şi cum n-ar fi fost niciodată cuplată ore întregi cu Priculiciul, chiar dacă nu făcuse copil cu el, cum se vorbea prin bloc de Ionela consilierului Garamond şi ciobanul Puricilă.

Ca preşedintă, învățase să se enerveze uşor.

Uneori îşi brutaliza colaboratorii nu numai pentru enunțuri, ci şi pentru cuvinte, impunând la Palat o riguroasă filozofie a corectitudinii:

– Să nu aud vorba *maidanez* la mine în Preşedinție!

– De ce, doamnă? se mira majordomul.

– De-aia! C-aşa vreau eu! Şi fiindcă e incorectă politic! Noi nu mai avem maidane. Totul s-a privatizat prin reconstituirea proprietății!

O dungă roşie apărea reflex între sprâncenele Tahomei, când se despărțea cu ironie de vreun pisălog:

– Ia mai du-te şi raportează la tovarăşul Măturici sau la tovarăşa Morena!

Fiindcă nu mai era cine s-o calmeze cu un:

– Stai, mă Taşok, la un loc, că nu-i aşa! Taşa, dar n-ai dreptate, Taşa!

Deocamdată, realitatea era că se făcuse ora mesei.

Majordomul de culoarea Leului Cotrocenilor, rânjind cu dantura sa de lup tânăr, care ştie când e receptivă s-o înjure în intimitate, abia aştepta să se care distinşii oaspeți pentru a se ospăta cu preşedinta.

Generalul Vasea avu o idee de presă şi îi strică însă toate socotelile:

– Poate că reținerea la dejun a distinşilor oaspeți ar da bine ca imagine, deoarece Mitică şi Mariana au mulți simpatizanți, domnişoară preşedinte, şi în țară, şi în străinătate, îndeosebi în spațiul euroatlantic!

– Hai să mergem la Gavriliță, la o ciorbă de burtă! bătu atunci din palme Vivița noastră cea dintotdeauna.

Deşi era vorba de restaurantul lacustru, unde se servea mai mult peşti înecăcioşi, Măturici şi Morena dădură bucuroşi din cozi, şi s-ar fi gudurat pe lângă general, care era cel mai satisfăcut de ce bot făcea în toate băgăciosul lup, dar deja învățaseră puțină diplomație.

Imediat, maşinile negre apărură ca din prundişul de pe aleile Cotrocenilor.

12. Pe Poezie a luat-o dracu

De fapt, primarului fesenist Gavriliță îi plăcea să mănânce şi în vechiul regim. De aceea, a şi preferat să muncească într-un combinat avicol de comună suburbană şi s-a căsătorit cu o tovarăşă doctoriță veterinară de găini, care îşi permitea să-i procure şi să-i furnizeze, ca unui câine lup, carne. S-a îngrăşat cât vicele intelectual Melecan, iar ea l-a părăsit pe ultima pistă pentru un student slăbănog, chiar dacă aveau doi copii împreună, pe Ursei şi pe Grivei. Motivul? Fostului prefect Gavriliță, da, îi plăcea să mănânce din toate, să consume poezia totală a vieții, inclusiv traseismul politic sau să fure, avangardismul conducându-l experimentalist la infidelități conjugale creativ-inovative cu adrenalina până la os, inclusiv *incestul* cu un fel de nepoată minoră şi cam tâmpă, luată de pe net şi pusă secretară vicelui Melecan.

De fapt, oricât de permisivă ar fi o soție, cu greu poți să te împaci cu gândul că soțul tău, ocupând o funcție care cere imagine lirică, aşa gras şi gâfâitor cum este, întreține ca un fel de transgender pe filiera vocațională relații intime naturale nu numai cu alte muze, ci şi metaforic cu textieri de diferite vârste, de regulă subalterni, ba chiar şi cu animalele, păsările, vârcolacii şi oximoronii din curte, tocmai din această pornire, nu vicioasă ci poetică, aventurându-se şi în investiții riscante, de avangardă, cum ar fi afacerile cu struți şi peşti exotici. Totuşi, cuplul nu se sfărâmase, deoarece mai trebuiau aranjate beizadelele, ceea ce impunea soților armonizare în afaceri, destrăbălarea unindu-i cât fidelitatea, mai ales când apăreau în doi în societate, cum s-a şi întâmplat la *recepția oferită de soții Gavriliță la demararea lucrărilor la Buticul Buticcelli.*

Părinții doamnei medic de la Avicola au deținut nişte hectare în Cadrilater şi au primit compensații pe lângă Babadag, când a dat în 1940 Antonescu ținutul la bulgari, cu gândul că printr-o relație personală cu Führerul îl va recupera, odată cu întreg Ardealul, la sfârşitul Războiului Sfânt. După revoluție, ca multe alte persoane informate, primarul rapsod popular Gavriliță, după ce s-a operat de grăsime, injectându-i-se la Viena detergent Axion inamic al grăsimii şi apoi făcându-i-se şedințe de puncții, recuperându-şi supletea, şi-a transferat cu acte în regulă aceste hectare dobrogene la el în comună, dintre care unul arabil pe malul lacului, care hectar a devenit ulterior douăzeci de cam înghesuite locuri de case de vacanță pescăreşti, cum modest şi-a făcut el însuşi una după ce consiliul comunal a aprobat prin vicele intelectual Melecan noul plan de urbanizare sătească suburbană.

La această poetică locuință lacustră se pomeni tanti Cici într-o

sardanapalică serată, cu scumpul ei Vasea şi cu nevasta de la farmacia veterinară de la Complex a vicelui intelectual Melecan, invitat special nu numai pentru o colaborare a firmelor celor doi băieți ai lui, Grivei şi Ursei, cu noul Butic Buticcelli, ci şi ca să se antameze construirea pe malul lacului a unui orfelinat pentru câinii vagabonzi, dar nu chiar orice orfelinat, căci nu urmau să fie admişi decât căței de crescătorie *cât de cât de rasă*, care urmau a fi vânduți cu mențiunea sinceră că au pedigree incert, unor amatori euroatlantici mai amărâți, dar numeroşi, ceea ce ar fi permis *o rapidă rotire a capitalului*, cum şi recomanda doctoranda Ionela în marketing propunând teza *Datul capitalului în tărbacă*. Căci orice perceptor ştie că mai bine câştigi *luând câte puțin de la mulți decât mult de la puțini*. Doctorița şi farmacista anticipau că îndeosebi cu căței de câine-lup trebuie populată canisa-orfelinat, deoarece tocmai clienții mai amărâți vor arăta cu deosebire aplecare către a ieşi pe stradă, ca nişte grăniceri sau gardieni, cu astfel de fiare polițiste, dată fiind sedimentarea în creierul electoratului vârstnic a ideației fixe, în anii de odioasă şi sinistră dictatură, că numai dacă ar putea şi ei să intre în selecta Securitate, ar putea asigura un trai decent la copilaşii lor. După opinia generalului Vasea, această mentalitate s-a conservat în inconştient intactă şi disponibilitatea de a colabora sau a participa activ la descoperirea de duşmani ai poporului, deci ai Partidului, se defulează şi azi în plăcerea de a creşte şi a educa animale cu certă vocație concentraționară, certă măcar pentru care ştie ce-au făcut ele în lagărele naziste sau comuniste, ori măcar frontieriştilor, de le aud adesea în coşmaruri lătrătura urmaşii torționarilor, chiar şi la Orvieto.

Desigur, farmacista, care îl iubea, căuta prin diferite meditații să capteze bunăvoința vicelui intelectual Melecan al primarului fesenist poet Gavriliță, care vice, soțul ei, privea neguros la lac, având viziunea la cum s-au înecat ai lui cândva, în Balta Brăilei, ca robi ai clasei muncitoare.

Pe când doctorița, care se făcea că-l iubea, se lipise de prefectul ei Gavriliță, sensibilizându-l că din zăvoaiele de pe malul opus se înălțase pe nesimțite luna ca un aerostat publicitar şi zâmbea bine spre comeseni de părea un cap de crainică TV cu urechile tăiate. Bețişoare chinezeşti de santal colorat, ca şi capsule încălzite în aparate mici la priză protejau comesenii împotriva țânțarilor, în timp ce erau serviți de tineri cu frac şi papion, cu freza corectă, iuți în mişcări, discreți şi sobri, sub lampioane coreene, vii prin fluturaşii atraşi, inclusiv cei adorabil de catifelați din specia de molie numită-n popor câinele-babei sau mâța-popii.

Din când în când, un bac cu o orchestră simfonică de tineret pe un trailer se apropia de meseni şi atunci explodau în văzduh, speriind câinii, multicolorele focuri de artificii, crizantemele lor uriaşe oglindindu-se-n adâncile ape, cu *odor de femina*, cum adulmeca demonstrativ porcul de câine Melecan, pline de peşte (crap, novac, şalău, caras, fitofag, cteno), şi

închipuind un decor măreț şi feeric potrivit pentru a omagia pe Vivişor, după cum făurea un viitor magic vrăjitoarea de madam Vidman, visând o ceremonie lacustră cu scântei galbene când o cuceri fata Nobelul, ori pentru Literatură, ori pentru Pace!

– Adică luăm şi cupa, şi campionatul! promise optimist domnul vice intelectual Melecan, ciufulind bogata ofertă de carne şi peşte, plăcându-i de regulă să hăpăie, singur ca o carnasieră, biftec tartar în mult sânge, cum dealtfel îi plăcea şi pisicuței de Ionela.

El bău însă cu sete, pus pe a da jos caloriile în scopul recuceririi propriei neveste, *care-i promisese că se va face înapoi frumoasă*, apoi îşi şterse cu prosopelul buzele unse de pireu de manioc şi cocos, mestecând nişte gumă pentru a mai reduce valoarea pehaşului din gură.

Izbucni într-un râs cam nerod şi avertiză pe toți cheflii că peştii rău mirositori din lac, inclusiv cele câteva exemplare roşii rătăcite de crap Koi japonez, nu mai muşcă orice, deoarece au fost modificați genetic la Harvard, la Singapore, la Sorbona şi la Oxford, să nu mai poată fi pescuiți de toți ageamiii! S-a terminat cu pescarii şi vânătorii neecologici!

Dar tocmai Mama Câinilor nu-i dădu nicio atenție! Frumoasa Cicişor, al cărei păr se înnegrise instantaneu, de umbla fără cârje de când se mutase la țară, se delecta ciugulind cu eleganță, dintr-o o farfurie de plastic alb de unică folosință, insecte prăjite crocant, mai toate de crescătorie, import Thailanda, curate garantat: gândaci de apă, viermişori de mătase, lăcuste, libelule, viermi de bambus, păianjeni şi scorpioni. Perfect absentă, gândind c-au muşcat-o pe Vivița noastră câinii la gunoaie şi cum lăuda poeta ochiul de greier, avu un imbold să se roage de generalul Vasea, dacă nu poate acum să trimită jipanul după ea, măcar s-o facă în compensație, când va avea timp, la relațiile şi banii lui, ori primăriță la Cişmigiu, ori preşedintă la Cotroceni!

Generalul Vasea, atins cu sarbacana de Melecan, răspunse savant că şi dulăii noştri trebuie că au fost modificați la simțul estetic, fiindcă au cârlig doar la domnişoarele închise ermetic, cu aspirații lirice-n Uvedenrode pentru mode, module şi ode, pentru primării, palate prezidențiale şi chiar pagode.

Vicele, minte gasteropodală, nu pricepu nimic, dar îşi aduse aminte reflex de primărie şi de politică, se pieptănă, îşi potrivi cravata, apoi brusc agresiv ca un zăvod sătul în teritoriul lui, interpelă peste masă pe mărunțelul primar de suburbie fost prefect de ce-a folosit recent sintagma *țăran prost*, care pune în primejdie colaborarea pe plan local a marilor lor partide, fesenist şi țărănist.

– Fiindcă Ceauşescu, răspunse dezghețat suplul Gavriliță, le-a ras gospodăriile şi i-a vârât la bloc pe țărani ca să nu mai aibă unde depozita ce furau de pe câmp! În acest sens protocronist, tovarăşul Nicolae Ceauşescu este un pionier al luptei noastre neabătute contra hoției,

nepotismului şi corupției, ca să ne primească Madeleine Albright în NATO în primul val. S-au organizat atunci proteste în Occident, cu manifestanți închiriați de CIA, pe motiv că se sistematizează satele, dar azi uite că niciun provenit nu mai dă înapoi la stat apartamentul primit de la comunişti, chiar dacă între timp şi-a refăcut casa de la țară, ba chiar şi-a şi extins-o mai viloaie decât era inițial, cât grajdul colhozului!

– O fi vrând şi el, țăranul, să se spele la confort, mârâi Verdana Melecan, farmacista verde, uitându-se ca halucinată la fresca ce decora intrarea în salon cu doi soldați romano-daci, în ținută şi dotare de *draconarius*, încrucişând sus două steaguri de luptă, cu capete fioroase de lup şi corpuri lungi de şarpe.

Băuse kirsch şi i se părea că lupii urlă şi că şerpii şuieră asurzitor.

– Care confort, mânca-ți-aş? Confort de coteț! râse doctorița Verdana Gavriliță. Că nu merge la nimenea la baie niciun fel de apă!... Alta e cioaca, că la tineret nu le mai place la curte, că e de muncă! Nu din altă motivație. La bloc, stai şi te uiți la televizor.

– Da, la curte, interveni tanti Cici cu energie, am observat şi eu că au rămas doar bătrânii, iar țăranii de la bloc nu sădesc un liliac, o iasomie, un lemn câinesc şi nici măcar nu fac răzoare cu ceapă sau verdețuri unde pun grătarul. Nu-i interesează nimic din jur, pentru că dacă vor să vadă şi ei ceva frumos, se uită la televizor şi le e destul cât să-şi satisfacă nevoile. Estetice!

– Partidul meu, îşi puse solemn vicele Melecan ochelarii de bătrân, este secular şi de departe cel mai puternic, doamnă. Noi dispunem de o rezervă nesecată de cadre, de specialişti capabili să îşi asume orice funcții şi în locul oricui. Dar ceea, ce ne leagă cu fesenişti este interesul comun, avem o înțelegere pe plan local cu tovarăşul Vasea, zic *tovarăş* fiindcă aşa m-am obişnuit! Este un cuvânt frumos. Ce covridogul meu! Or, văd că la această întrunire de afaceri, a mai venit şi madam Vidman de la revoluționari!... Asta este o încălcare a algoritmului! Şi trebuie găsită o soluție de compromis, fără societate civilă: ori pleacă ea, ori trimit şi eu după domnişoara mea secretară, Gavriliță, care dealtfel e şi în temă în afacerea cu orfelinatul de căței vagabonzi şi cu şcoala de dresaj şi cu crescătoria noastră de maidanezi.

– Într-adevăr, recunoscu ruşinat Vasea, deşi sunt patron de universitate şi editor, eu nu prea ştiu cum a ajuns, cu cârjele ei, o vulpe revoluționară până aici. Oricum, eu nu vă zic decât: aşezați-vă liniştiți, tovarăşi! Ea, ca onegheu civic, e lefteră, n-are cu ce participa la demararea proiectului Buticcelli! Decât poate coacționară în sfera serviciilor funerare, la o firmă, *Labă Tristă*, de cimitire în natură pentru câini, pisici şi animale mici, adaptată de Pantiuşa al lui Garamond şi al Ionelei, după nişte trusturi care merg binişor în Italia şi la Paris. Dar, cum madam Vidman, Mama Câinilor, teoloaga ecomilei, declară că aspiră să

se mute la mine la curte, pentru a creşte animale şi păsări domestice, în lipsa cărora a generat erezia ecomilei, de să dai de pomană la câini absurzi, fără vreun sens al existenţei lor în neantul valah, n-am fi decât în câştig dacă sezonier ar desface la Buticul Buticcelli pentru clienţii din blocurile comunarde, unele produse de casă, din gospodăria proprie, inclusiv brânză dulce, mai bune şi mai ieftine decât cele din import! Totodată, frumoasa ei nepoată, poeta Lucida Tahoma de la NATO, pe care a crescut-o ca o mamă şi au muşcat-o câinii la gunoaie de dimineaţă, cum este momentan o amărâtă şi cred că va fi multă vreme şomeriţă intelectuală de talent, ar mai putea ajuta şi ea, între două lecturi sau între două inspiraţii când e mai receptivă, la magazin, şi zâmbăreaţă, şi de la oraş, sporind considerabil segmentul clienţilor şi ridicând sensibil nivelul vânzărilor.

– Nu am nicio îndoială, rânji vicele Melecan, deşi farmacista îl cotonogea pe sub masă chiar şi peste covridog, că bătrâna noastră gardiană, Mama Câinilor, şchioapă-n cârje, poate creşte găini, raţe, gâşte, curci şi bibilici. Păcat, păcat de sângele vărsat! Şi mai poate paşte, mulge o văcuţă. Sau să se apuce, ca pe când eram eu pionier, de creşterea viermilor de mătase cu frunze de dud, iar onorabila domniei sale rudă tânără poate fi poetă la Buticul Buticcelli, însă ieşirea din rahat, domnilor, tovarăşilor, nu se face cu amărâţi, adică cu capitaliştii autohtoni, puse degetul pe rană vicele Melecan. Trebuie să intrăm în NATO, fato!

– Nu ne putem baza pe sărăcime, tălmăciră într-un glas farmacista şi doctoriţa, ci doar pe adevăraţii întreprinzători!

Tanti Cecilia, ca muşcată de piciorul beteag, se retrase la balustrada debarcaderului şi începu să bocească, nu atât jignită cât pusă a se confrunta, ca pensionară, cu adevărurile dure ale vieţii economice, care exclud bugetarii de la adevărata senzaţie de capitalism.

De pe oglinda lacului se auzeau de departe împuşcături şi replici, căci bandele rivale nu-şi împărţiseră definitiv domeniile de pescuit. Hotărî să se retragă discret, ca să nu fie ea pricina disensiunilor. Îşi aduse aminte de Vivişor, o apelă cu stăruinţă pe un fix de la recepţie, dar se forma numărul doar în centrală, aşa că îl deranjă acasă pe domnul Garamond, care avea un mobil rudimentar dar funcţional (făcea şi un fel de poze), trezindu-l şi rugându-l s-o trezească şi s-o anunţe pe fată că vine abia de dimineaţă şi să fie liniştită cu examenul, că a aranjat tot.

Vrăjitoarea nu ştia însă un lucru: că după ce presa a relatat la Breaking News că *au muşcat-o câinii la gunoaie pe poeta Lucida Tahoma*, noul star mediatic ajunsese deja departe cu imaginaţia ei bogată, ocolind cu viclenie de profă de comentarii stagiul la Primăria Capitalei, aşa că nu se mai uita cu nostalgie după maidanezi ca la nişte păpuşi ieftine de cârpă, ci privea de pe covorul de iarbă fără de ţintă-n sus, direct la Leul Cotrocenilor, un leu de fiţe, negru ca Morena noastră.

Grădina Palatului se umpluse de invitați, Vivişor recunoscând printre ei şi basarabeni, care-i acordaseră foarte multe voturi. Fără a fi consiliată în vreun fel de Priculici, ea socoti că dacă nu e momentul diplomatic să dea un semnal pentru unionism sub umbrela NATO, a venit totuşi clipa ca clasa politică şi intelectuală, prin reprezentantul ei suprem, să-şi facă măcar *mea culpa* pentru comoditatea laşă de a nu genera măcar un curent de înfrățire afectivă, care să mai încălzească nițeluş silicoanele reci, despărțite, din sânul maselor dezbinate.

Lăutarii treceau cu țambalul şi vioara de la grup la grup şi îți interpretau cu dedicație la toți duşmanii tăi, să aibă merțanele şi vila bântuite de fantome agresive, celebrele piese *Romanța mortului lângă care veghează o pisică* şi *Romanța mortului căruia i s-a furat piedica*, ale căror versuri şi cuvinte presa ostilă susținea că au fost adaptate de chiar poeta Lucida Tahoma, ca pe nişte descântece să nu mai urască populația puterea, ci în mod cu totul nenatural, doar opoziția, *pentru crimele pe care le-ar săvârşi* dacă ar ajunge vreodată la putere!

Când consilierul aulic Garamond apăsă cu barba-i spre guşă şi plastron c-a venit momentul, ea chemă dulce pe cobzar lângă ea, îi smuci microfonul şi porni să cânte personal cu vocea aceea a ei, adorabilă, copilărească, subțire şi țivlită, inconfundabilă, profund poetică, spre marea satisfacție a celor prezenți, din păcate numai strofa finală, româno-basarabeană, a poemului ei cel mai celebru:

Ce ai, omule, cu mine?
Nu-ți fac nicio stricăciune!
Când am bani şi o duc bine,
Toată lumea e cu mine.
De n-am bani şi o duc rău,
Nici cel neam nu-i neamul meu
Şi atunci te-ntreb pe tine
Care-i om şi care-i câine!

Glumeață, preşedinta, la distihul final, *Şi atunci te-ntreb pe tine/ Care-i om şi care-i câine!*, arătă cu degețelul, ca cu o săgeată slobozită din sarbacană, nu spre agentul Lobisón ci chiar spre generalul Vasea, şeful ei de campanie electorală, şi o veselie nețărmurită cuprinse pe toți cei prezenți, impulsionându-i să izbucnească în aplauze, urale şi ovații, cu respect, emulație şi fierbinte recunoştință.

Baba tresări speriată de viziunea ei şi, din senin, i se făcu poftă să se arunce în lac sau măcar să se dezbrace. Mâncase şi băuse pentru a treia oară în aceeaşi zi, progresiv mai lacom, până la adevărata senzație, una de greață, şi parc-ar fi voit să se sinucidă puțin, să le strice siesta capitaliştilor care au jignit-o ca bugetară, uitând că este şi vrăjitoare. O

durea şi faptul că Vasea nu venea după ea s-o consoleze, s-o ocrotească, să-i fie milă de ea, ca de o căţeluşă pedepsită pe nedrept. Dar veşnic tânărul critic, de cum şi-o aduse vicele Melecan, trimiţând în graba mare şoferul cu jipanul, pe domnişoara Gavriliţă, nepoata prefectului, începu să-i facă ţărăncuţei o curte insistentă, cu grădiniţă şi livadă, interesându-se cu nesaţ de realităţile de la europeni, pe unde umblase ea căutând un parteneriat convenabil cu firme specializate în clonarea, castrarea sau chiar eutanasierea fără stricnină a câinilor vagabonzi.

– Vă atrag în modul cel mai serios atenţia, începu parlamentara un lung discurs, asupra orfelinatului pentru căţeii vagabonzi şi în genere asupra politicii de a înfiinţa, pe bază de sponsorizări, azilele de câini!... Dacă nu sunt asigurate finanţările pe termen lung, atunci poate ieşi de aici o catastrofă de imagine pentru ţară, cu mult mai mare decât procesul Ceauşescu, însângerata gogoriţă teroristă, mineriadele, miile de copii cu HIV, maltratarea handicapaţilor şi atâtea altele...

Contribuabilul occidental e mai câine decât vă închipuiţi şi nu-i plac glumele. Deci crescătoria noastră de maidanezi trebuie să funcţioneze în cea mai adâncă conspirativitate, cum ne consiliază şi tanti Cocuţa, ilegalista tovarăşului general Vasea, măcar până când vom informatiza complet procesarea câinilor încât să putem compensa la timp ce extermină hengherii, ca să evităm extincţia lor completă accidentală.

De îndată ce din lipsă de fonduri, sau infestaţi cu giardia, tenii, oxiuri sau limbrici, câinii din aceste azile vor începe să slăbească, fiind posibile şi în cazul lor furturi de hrană, ca şi alte fraude, imaginaţi-vă că vreo reporteriţă străină ia un videoclip de-al inspectorului de mediu Garamond şi duce la europeni secvenţe cu exemplare rahitice, jigărite, scheletice, ca vacile tuberculoase de prin 1990. Atunci vă asigur eu, ca una care cunosc de la faţa locului mentalitatea occidentală: tot ce s-a cucerit, cu atâtea sacrificii, ca imagine românească, în ultimele luni, se va prăbuşi ca şi un castel din cărţi de joc şi mânia Occidentului se va concretiza în represalii pentru care un embargo comercial este poate cel mai mic, căci de imagini cu războaie şi genocide pe om e toată lumea sătulă, dar răul tratament la patrupede i-ar scârbi peste măsură!

Astfel trăgea un competent semnal de alarmă, cu ochii ei alb-albaştri de husky licantrop, domnişoara Gavriliţă şi cei trei bărbaţi, doi primari şi un general, o sorbeau din ochi ca nişte lei, încât madam Vidman, de scârbă, se ralie farmacistei şi doctoriţei, sfatul bătrânelor ca *think tank* recomandând în spinoasa problemă a clonării câinilor vagabonzi pentru crescătorii, prudenţa. Din moment ce varianta exterminării cu stricnină este respinsă ca metodă comunistă de inspiraţie nazistă; din moment ce, pe de altă parte, criticul Vasea demolase magistral în faţa camerelor TV soluţia castrării a lui Melecan ca fiind mai inumană şi mai neonazistă chiar decât varianta stricnizării a lui Gavriliţă;

din moment ce, în fine, soluția azilelor de câini pe bază de sponsorizări şi voluntariat este nesigură pe termen lung dacă nu se alocă un fond special de la buget, atunci singurul mod de utilizare rațională a fondurilor care totuşi vin de pe la firme şi asociații de specialitate, precum şi de la cetățeni, este a se constitui pe marile cartiere echipe mobile care să împartă pe bază de liste, fiindcă sunt cu toții botezați, o supă de oase, câte o gamelă zilnic, la câinii vagabonzi lipsiți de alte resurse sau defavorizați prin înfățişarea lor de bătrâni, infirmi, jigodioşi, exematici, precum şi ciolane, conserve, pungi şi ce se va mai primi ca donații, duminica şi de sărbătorile legale, excluzându-se în mod expres de la această operă de binefacere, ca beneficiari, indiferent de sex, vârstă şi chiar stare de sănătate sau dispoziție psihocomportamentală, toți indivizii agresivo-eutanasienți despre care există cel puțin trei persoane adulte care să depună plângere în sensul că au cunoştință că au muşcat oameni cel puțin o dată, exceptându-se însă cazurile de provocare, când s-au atacat culcuşurile improvizate cu puiuții în ele, fiindcă nu e mamă care să nu-şi dea şi viața pentru copilaşii ei, cazurile când anumite persoane, alergând prin fața câinilor le-au dat impresia că e rost de vânătoare sau de prins hoții, şi le-au dezlănțuit instinctele, şi, de asemenea, situațiile când s-au iritat animale în haită, noaptea sau la primele ore ale dimineții, de către persoane cu miros respingător, aflate în stare de ebrietate sau pur şi simplu certate cu higiena până la pierderea obiceiului de a se spăla ori de câte ori este nevoie îndeosebi la subsuori şi la picioare.

Parlamentara Gavriliță, cu cerceii ei de chihlimbar, galbeni ca nişte crotalii auriculare de vaci abia importate, le indignă pe unele femei de le trecură toate sudorile de gelozie, deshidratându-le să comande fresh-uri din citrice, pentru a folosi paiele – doar cine avea competențe de vrăjitoare – ca pe nişte sarbacane cu săgeți tranchilizante. Sorbind-o din ochi pe nepoata incestuoasă a primarului, vicele Melecan şi generalul Vasea, adormiră instantaneu cu ochii deschişi de păreau câini morți sau maidanezi balcanici modelați în ceară de Madame Tussauds.

Astfel între doamna farmacistă Verdana şi teoloaga ecomilei se înjghebă o caldă prietenie filocanină, catalizată de doctorița veterinară, urmând să se viziteze chiar a doua zi, cât va fi dusă Vivişor la parodia postmodernă de examen la poezie, pentru a îmbunătăți proiectul unor ONG-uri de a se introduce şi în codul nostru rutier a indicatoarelor cu restricții de viteză în zonele populate de câini comunitari.

Alături, bărbații băuseră mult. Încă nu se pupau, dar deveniseră creativi. Ca să nu scăpăm şi al doilea val NATO, ocolind însă lustrația şi microciparea câinilor, soluția era iarăşi să supralicităm teritorial. Prin surprindere, ca şi cu Bucovina şi Bugeacul la colțul de cotitură din 2 iunie 1997, era productiv să fie cedate vecinilor, care n-aveau ce să facă în UE cu ele, nişte județe din Ardeal, cu singura precauție să nu se acorde şi

coridor, autostradă de legătură. Dealtfel, n-ar fi rău să ne reîmpădurească alții țara. Cu atât mai bine pentru imaginea noastră dacă, mefientă, Ungaria ar refuza acest dar otrăvit, cum probabil la fel ar proceda şi bulgarii, dacă le-am ceda din proprie inițiativă, derobându-ne de gospodărirea ei, prea migăloasă, fâşia de litoral de la Vama Veche până la Eforie sau chiar la Midia, că oricum românii care contează, adică baronii, corsarii, nababii şi mogulii, aleg destinații exotice: Monte Carlo, Nietzsche, Ibiza, Miami, Rio, Phuket... De asemenea, trebuie supralicitat în libertățile democratice: droguri uşoare, prostituție legală de la 16 ani cu paradis fiscal în Sectorul 1 al Capitalei până la Băneasa, Otopeni, Snagov. Plus Codul Familiei, de umanizat permițându-se zoofilia şi o gamă lărgită de mariaje de să se facă pelerinaj la noi, căsătorii nu numai între bărbați, între femei, între pensionari şi aproape minore, sau între transsexuali, dar şi între oameni, mamifere, păsări sau reptile, nu mai mici însă decât o capră, pentru a nu fi vătămate.

– Sunt nişte naivi! zâmbi înțelegător ecologic farmacista Verdana Melecan către doctorița Verdana Gavriliță, uitându-se amândouă amuzate la ei ca la nişte cățeluşi scoşi la plimbare şi care au găsit farfurii de plastic cu oscioare de pui şi mațe de curcan la nisipul din parc al copiilor. O astfel de căsătorie trebuie asistată de primar, preot, un reprezentant de ONG şi neapărat un etolog, un specialist capabil să discearnă dacă animalul şi-a dat sau nu consimțământul, iar în ce priveşte acuplarea, dacă inițiativa a fost citită corect de către om în limbajul trupului partenerei/ partenerului...

Bărbații nu-i acordară însă nicio atenție, ca şi cum ar fi hămăit un patruped, nu o expertă de un realism politic necruțător.

– Dar cum văz că sunteți nişte inconştienți şi nu ne-ascultă nimeni, mai bine hai să cântăm! izbucni ea în râs către madam Vidman.

Ce să cânte? Avea o voce scâncită, cherlăită, schelălăită, grăitoare, te şi mirai că nu i s-au întâmplat cu sechele încă vizibile farmacistei Verdana Melecan exact ce cânta, molipsind repede pe toți bărbații şi chiar cățelele şi dulăii din împrejurimile lacustrei: *Buburuză de pe frunză,/ M-a muşcat neica de buză,/ M-a muşcat şi m-a durut,/ L-am lăsat, că mi-a plăcut,/ M-a muşcat şi de obraz,/ Mor fetele de necaz!/ Că nu le-a muşcat pe ele,/ De urâte şi de rele!*

– Să turbeze toate duşmancele şi toți duşmanii! ridică la sfârşit pocalul madam Vidman, dezlănțuind chiuituri frenetice, cu ecou în lătrături care din aproape în aproape cuprinseră în unda lor de şoc vreo şapte sate.

Şi cam atât se alese din toată romantica serată, căci în ce priveşte aprovizionarea Buticului Buticcelli prin angrourile lui Melecan nu se hotărî nimic decât în ce priveşte filiala farmaciei veterinare, problema

orfelinatului pentru căţei de rasă rămase în suspensie, doctoriţa având unele rezerve, iar ca petrecere, dineul de lucru nu lăsă mai nimic în memorie, deoarece, în ciuda diversităţii enciclopedice a preparatelor şi băuturilor, venind în repetate rânduri vorba de săraci şi defavorizaţi, fie fiinţe umane, fi câini vagabonzi, s-a tăiat ca o maioneză tot cheful, domnul Melecan cu deosebire lăcrimând, aducându-şi aminte de câte lipsuri şi persecuţii avusese parte în regimurile trecute familia lui, de se hrănea cu lături de peşte, dar şi generalul Vasea lăcrimând către filozoful marxist Gavriliţă, ca bogat intelectual de stânga revoltat critic de paradoxala revenire în forţă a exploatării omului de către om ca cel mai eficace mijloc de a ne pune unul pe altul la muncă performantă şi de succes.

Numai că în cazul veşnic tânărului critic lucrurile erau mai complicate, pentru că îşi băga coada complice în trăirile sale şi o pisicuţă care se trezise exact la ora telejurnalului televiziunii de stat şi, tocmai pentru a nu-l urmări, îngenunchease spre Apus, rugându-se cu fervoare religioasă să ne primească americanii în primul val NATO, după vreo două sute de mătănii având dobândită clarviziunea că după cum ea e cu motanul Garamond, tot aşa şi Vasea e cu tanti Cici, dar ameţind-o şi adormind-o va mai face curte spre miezul nopţii şi uneia tinere de tot, cu dinţi în formă de cărămidă de la soroaică, dar cu care nu va fructifica nimica sustenabil şi durabil, negociindu-se chestiuni prea dureroase ca să te gândeşti la aventuri galante.

Şi mai avea Ionela o supărare sub cocul mov. Incomensurabilă, cu multe progresii. A dracu pielea pe el, motanul ei avusese un coşmărel şi belise ochii exact cu douăzeci de secunde înainte să dea madam Vidman telefon şi să-l trimită în pijama la Vivişor, s-o consoleze că baba mai întârzie la serată, legătură telepatică în stare să enerveze orice pisicuţă, chiar şi pe cele mai puţin vigilente, deci mai permisive.

Şi ce coşmar avusese Motănel! Se făcea că telepoporul, după atâtea tatonări şi experienţe democratice nefericite, îşi dăduse până la urmă seama că trebuie să facă apel la experienţa lui de vânzător de cupoane şi la cei peste patruzeci de ani vechime numai în câmpul muncii, la fierbintele său patriotism, la intuiţia sa de loterist şi referent, ca să-i încredinţeze una dintre cele mai importante funcţii în cadrul executivului, calitate în care tocmai urca pe o căldură mare ca spre Casa Poporului „Nicolae Ceauşescu“, dar era de fapt o casă de la Washington, pe nişte trepte, când – să plesnească de necaz, nu alta! – încrucişându-se cu un emisar al Ungariei, care tocmai reclamase, la stăpânul decident cine intră-n NATO, că i-au furat (!) românii un drapel de pe o clădire oficială! Alegaţia cădea prost, fiindcă tocmai ăsta era mesajul său, al lui Motănel, că dacă ungurii, cehii sau polonezii intră şi noi nu, atunci ne vor supune la tot felul de vexaţiuni, inclusiv să ne scriem mai târziu cererea de aderare

la NATO în limba maghiară!

Şi cum tocmai recitise scrisoarea de la Pentelei, îi ieşi înainte în întâmpinare pentru primire-n Casă chiar stafia doamnei Marlyn Monroe, identică la corpul plinuț, dar cu ochi alb-albaştri siberieni husky, pisicuță care era idealul lui de cum trebuie să arate o femeie, desigur nu una de casă, ci una care ai putea crede că face trafic mediatic cu propria carne vie, în folosul democrației vizuale a tuturora, indiferent de opțiune politică sau de credință religioasă. Şi de cum începu ea să-l sărute în văzul blitzurilor, ca pe Cuponel Cala, consolator din cale-afară, adulmecă mai bine cu nasul ăla roşu al lui şi înțelese cu groază că a ajuns la spartul târgului şi că *ce era de dat se dase*.

Şi numai îl consolau americanii, ca român şi vampir, cu strigoaice!

Însă ce îl sâcâia mai tare-n coşmar era că de fapt frageda Marlyn nu se sinucisese când trebuia optimal pentru presă şi evoluase natural ca înfățişare şi ca vârstă, încât faptul că se lipea de el cu atâta iubire în fața reporterilor îl percepea ca pe o jignire a sentimentelor sale, fiindcă nimănui nu i-ar conveni să se pupe, fie şi ca maidanez la Washington, Pantiuşa, cu un strigoi pe fața căruia bătrânețea necruțătoare a săpat un număr incomensurabil de riduri indescifrabile, încât orice nuanță de feminitate s-a dus pe apa Potomacului, iar pe Poezie a luat-o dracu.

Şi aşa care vasăzică bineînțeles dar însă se făcu de coborî la Vivişor, să-i arate şi ei videoclipul de la Pentelei, transpirat tot şi cu presimțirea devenită certitudine că nu intrăm noi în primul val NATO, să o anunțe că a aranjat madam Vidman tot ce trebuie cu examenul.

Draci! Lucrurile erau mai complicate. Ce să aranjeze?

Să nu uităm că în zori, Coştei fusese sculat să fie prezent cu videocamera la o arestare cu mascați şi nu filmase pentru televiziunea la care colabora nimic deosebit. Dar de pe drum, zărise multă lume chiar la intrarea în bloc la Vivi. Nici Sumotaru nu ştia nimic. Acum, întorcându-se, nimeri tocmai momentul când se întorcea madam Vidman, în cârje, cătrănită, de la generalul Vasea, care insistase necruțător că nu-i poate amâna fetei restanța, să se prezinte însă la el la facultate cum o fi, pregătită sau nepregătită! O vedea el ce face cu ea.

Reporterul Coştei, deşi cam chior, o recunoscu pe babă tocmai după dizabilitățile ei, frână, deschise geamul şi se interesă de ce se adunase buluc lumea dis-de-dimineață la ei la bloc.

– Au muşcat-o câinii de dimineață la gunoaie pe nepoțica mea! răspunse gardiana cam printre dinți unui terchea-berchea pe care-l bănuia că umblă după fata ei, care era a soru-sii, Simcuța.

– Şi cum o cheamă pe fata dumitale? insistă Sumotaru simulând o naivitate mare cât toată Vulcanizarea.

– Fata mea e poetă, rânji sardonic madam Vidman, şi îşi semnează

creațiile cu brandul Lucida Tahoma!

Alte date, ce volume, ce premii, Coștei ăla, gazetar începător dar sufletist și lătrător, n-a mai cerut. Începător, dar talentat. Un mare cotidian puse pe prima pagină un început de reportaj detaliat, cu poze de câini comunitari, sub titlul incendiar: *Au mușcat-o câinii la gunoaie pe poeta bucureșteană Lucida Tahoma!*. În sezon mort, fără senzații, informația fu difuzată de toți. Mușcară chiar televiziunile. Iar de la partide valul de reacții se întoarse cu titlul: *Câinii guvernului au mușcat-o pe poeta Lucida Tahoma la gunoaie!*

A doua zi la examen, Vivian își purta cu nonșalanță părul buclat pe umeri, dar avea inima cât un purice, nu se simțea bine pregătită tocmai la poezia contemporană, și nu bănuia că devenise o persoană publică.

Informat, de cum sosi, generalul Vasea o convocă la cabinet.

Ea intră, sfioasă și jenată.

El se puse în patru labe, îi examină Mușcătura, apoi mirosi și în sus, ridicându-i cu discreție rochița la spate, ca un bun editor ce era. Își luă seama însă, auzind tocurile secretarei, care avea obiceiul incorigibil de a nu bate la ușă.

– Da' de când, domnișoară, întreții relații intime cu ziariștii? lătră el furios, aspersând-o ca pe o floare și surprinzând-o pe fată.

– Ce relații? Ce ziariști? se apără ea uimită.

– Ce ziariști?... Uite! îi oferi el cu generozitate mai multe organe.

Unul abia tipărit mersese cu investigațiile până la a obține poze cu ea și cu cei doi câini agresori învinuiți: Coștei și Sumotaru.

Alt organ făcuse rost chiar de imaginea captată din realitate de spălătorul de morți, diarist și inspector de mediu local Garamond, cu unul dintre primele noastre telefoane portabile dotate cu o cameră foto: din această bizară înregistrare ușor mișcată a Mușcăturii, pe lângă dulăul suplu și butoiașul asociat, se vede clar că a participat la agresiune și un Cerber original, cu un cap de pisică, probabil pentru vedere teroristă de noapte, încadrat de încă două capete, fioroase și rânjite, de lup nesătios.

Iar când se întoarse sus șuierând o lambadă, consilierului aulic spălător de morți i se făcu o foame de lup viu și linse niște farfurii pe la bucătărie, lăsate parcă special de Ionela ca să-i obstaculeze lui intrarea neanunțată în dormitor, că trebuia și să le spele, ceea ce totuși repede făcu și, când deschise ușa la ei unde dormea, ce să vezi, mânca-ți-aș?

Se zbătea ca o pisică pe covor Ionela noastră în toate felurile, cu spume epileptice și cu dinții rânjiți, parcă voia să nască iar ceva.

Și domnul consilier aulic Garamond, scoțând un auliu! tragic, ca o Madlenă mușcată de ureche, se așeză pe marginea patului ca trăsnit și-și aminti din senin ce uitase de mult: contextul benefic al facerii de către Ionela a lui paranormalul cinocefal de Pentelei, că tocmai era în vecini o nuntă cu cort! Și ce putea visa ea de avea acest coșmar zbuciumat cu bale,

după ce al lui se terminase edenic, găsind-o pe Vivian căzută la podea, muşcând-o licantropul de ureche sau şoptindu-i vreo vrăjeală, dar cu picioruşele întredeschise mutate acum instinctiv dinspre fereastră spre uşă, răcoarea nopții producând un curent periculos dinspre tufele de trandafir cu privighetori spre roza vânturilor.

Ce să viseze biata mămică după spaimele când a vorbit băietul ei Pentelei la Piața Universității, golănindu-se? Că dacă electoratul nostru hămesit şi-a bătut joc în repetate rânduri de morții noştri din obsedantul decembrie, măcar străinătatea să țină seama de ei, pentru că e *un gest de onoare şi eroism din istoria omului*, şi să nu ne mai amâne la nesfârşit Madeleine Albright cu admiterea, 1956, 1968 şi 1980 să treacă, iar 1989 nu! Dar în uşa cortului era unul cu saxofonul, care semăna cu Bill Clinton, şi o cățea cum e Cala noastră tot da să intre, obsedată de ciolan şi de protecție. Şi de ce primea amărâta mai multe bombeuri în bot, de-aia se înverşuna purisanca mai tare să intre. Însă şi pisicuța cu coşmarul gemea mai tare şi aiura represalii terifiante, că de Independence Day va boicota şi nu va pune pe limbă nicio picătură de băutură răcoritoare mov americană şi nici la serialele interminabile nu se va mai uita, apucându-se în compensație de citit şi de conspectat *toate* cărțile scoase de generalul Vasea la Editura Lyrancuy, a cărei siglă de coloratură un pic obscenă se adresa explicit tocmai inconştientului colectiv adult, din a cărui zarcă, pe Poezie a luat-o dracu, că n-au avut pe cine să elibereze.

– Bine, bine, dar ăsta e curat antiamericanism! protestă iscusitul vânzător, amintindu-şi de avertismentele din scrisoarea de la Pentium.

– Domnul Clinton e un domn! repetă cu iubire Ionela, fără să se trezească din aiureală.

– Dacă şi ăsta e domn cu noi, atunci eu ce-oi fi cu tine, fă? Câine? mormăi nemulțumit inchizitorul ei soț. Zi atunci şi că doamna Albright e o doamnă, fiindcă nu ne-a zis *nu,* ci doar *nu încă!*

– Ce, eşti nebun? rânji ea cu nişte colți carnasieri. Ionel-Ionelule, păi exact aşa mi-am zis, când coborai la parter. Nu, nu încă! Şi am visat ce am visat, Motănelule... Se făcea că, pasămite, unde au muşcat-o câinii pe Vivița noastră la gunoaie, era un câine-lup şi uite aşa îşi arăta colții la tine! Uite-aşa, albi-albi şi mari, cu gingiile alea negre, negre... Şi pe urmă, mi-am amintit de box, ca de un viol, că l-am văzut într-o revistă, când a fost procesul cu Desiree Washington, pe Mike Tyson gol-goluț, aşa e cum spui tu, a avut un necaz în dragoste cu o fată din Washington... Dar eu nu cred c-a fost viol, dacă era de la Washington! Şi mie nu-mi place boxul, dar boxerii sunt bărbați interesanți, pentru că ştiu să dea,dar şi să primească. Aşa că noi, ca petenți, ca cerşetori la uşa lor, trebuie să ne reprimăm orice atitudine antiamericană, ne-a avertizat Pantiuşa, dar ce să mă fac, Ionele dragă, că eu am psihic de femeie!

– Psihic-nepsihic, măi pisic, mie să-mi spui ce-ai visat, de gemeai

aşa de plăcut!

– Am visat, Motănele, şi aş vrea să mai visez, că eram într-un ring cu marele Louis Armstrong, care chiar semăna cu Sumotaru de la Vulcanizare de-l şi imită cu dinții rânjiți pe la acute. Iar domnul Clinton, în cămaşă de mătase impecabilă, cu papion, făcea pe arbitrul elegant, stilat şi imparțial. Iar cel care boxa cu Armstrong era porumbelul de Mike Tyson, numai că avea un ochi maroniu şi unul verde, fiind ceacâr ca băiatul cu tricou universitar Yale de la Vulcanizare, Coştei. Şi în cruciş sau în curmeziş cu cei doi localnici consacrați, boxam eu şi apucasem să schimbăm câteva scatoalce bune...

– Cu cine, fă?

–Mai întrebi? Cu Madeleine Albright!

– Şi nu e, antiamericanism în visul tău? De urgență să-ți speli inconştientul, Ionelo, că-l verşi în presă fără ca să fii conştientă. Abia aşteaptă studentele tale să-ți ia postul de preparatoare la marketing!

– Stai să vezi!... Şi când fu poziția potrivită de să-i trag un upercut fatal, am rămas arestată! Uriaşul boxer Mike Tyson îi şi apucase deja în dantura sa de diamant urechea doamnei de vidia Madeleine Albright *şi nu mai voia deloc să cedeze*, să-şi descleşteze fălcile lui ca de pitbull, oricât se ruga Clinton de el şi oricât trăgeau antrenorii de gâtul lui musculos, ca disperații, şi trăgeam şi eu, din solidaritate feminină, că mi-e şi ruşine cum de am putut visa aşa ceva, o scenă de un antiamericanism contra naturii, cum spui şi tu!

– Pe urmă, săraca, o imită batjocoritor domnul Garamond pe pisicuță, adineauri, tocmai văzui jos la Taşok pe CNN, din profil, pe Doamna ta de Vidia, cu urechea decupată parțial, ciumpăvită ici-colo, vădit pentagonal, încă sângerândă...

– Şi ce mă intrigă mai mult, oftă pisicuța, ştii, e că parcă pe mine mă ardea mai mult şi mai mult s-o scap pe Madeleine din fălcile lui Mike, decât pe domnul preşedinte Clinton, care ceruse unui agent un saxofon şi doinea liniştit a jale mai încolo, într-un colț al ringului! Ca atunci când *nu se poate face nimic*!

Biata doamnă Madeleine Korbelová Albright! Cât a pătimit, sărmana, pentru devotamentul ei față de interesele americane!

În creieraşul fraged al pisicuții de Ionela se forma tornada unui mix de marketing cu totul infezabil, estima motanul, căci fără infrastructură intelectuală ca a lor, noi nu putem dovedi euroatlanticilor că morții noştri din Decembrie, jertfindu-se pentru Libertate, au recuperat ca eroism la 1989, ce-au făcut ungurii în 1956, cehoslovacii în 1968 şi polonezii în 1980. Miorlăitul ei stimula pendulul astral licantropic să radieze ca un şirag de lacrimi căzute de la trambulină într-un plâns delirant, pe care madam Vidman, coafată cu păr înnegrit de tot, îl auzea sfâşietor la

Câineni, crezând că vine de la vreo ştimă a lacului, una neapărat blondă, care va fi întreținut cândva relații de acutizare a noesisului cu generalul Vasea, bun vânător de capre şi înotător de notorietate. Aşa şi trebuie să fi fost, rețînu gardiana, cea mai bună dovadă fiind că, extrem de neliniştit, marele şi stilatul critic jigni de moarte pe prefectul Gavriliță, care mai mult dormitase în poala Verdanei lui, cu urechile vâjâind de cât tăiase plopii fără soț cu drujba cosmopolitismului postmodern, agrăindu-l cu un inconştient *dumneata, ca politician* în loc de *dumneata, ca om politic*.

Freş la minut, prefectul replicase ca un buldozer că tocmai azi, când nu mai scrie nimeni curat româneşte şi oricum nu mai citeşte nimeni nimica, ar fi trebuit de mult să priceapă oamenii de cultură de la Editura Lyrancuy că până la urmă ne va primi Doamna de Vidia în NATO, chiar şi cu lătrătorii nemicrocipați. *Dar când s-o coace!* Şi atunci, noi politicienii români, ca oameni politici de stat, va trebui să satisfacem, ca şi nişte compensații *la lustrația zero sau la lustrația negativă*, alte pretenții privind *creşterea zero* şi *descreşterea negativă* de-ale imperialiştilor, care stau cu sateliții pe noi şi ştiu tot, mai bine şi decât ai noştri, inclusiv cu cine ne înşală muierile noastre sau câți maidanezi alimentează ele, pe principiile ecomilei, când sunt chinuite de remuşcări!

Plânsul cosmic pe două voci al pisicuței de Ionela şi al lui Motănel, ajungea astfel ca un fluviu liric la teoloaga ecomilei, izvorât din poezia la cum pedepsise fie şi în vis un boxer profesionist pe Doamna de Vidia a politicii externe americane, muşcându-i şi retezându-i urechea, pe motiv că de ce n-a primit şi România în NATO în primul val.

– Căci adevăratul chip al Americii pentru români, iubite, zise ea lui Vasea, nu e al lui Marlyn Monroe, cum delirează Ionel, ci al acestei doamne părtinitoare, cu o ureche mutilată aplecată spre noi şi cu cea sănătoasă ciulită spre unguri, cehi şi polonezi. De-aia pe Poezie o s-o ia dracu!

Cu urechile perfect întregi, săraca Vivi îl auzea de la orizontală perfect clar pe Motănel plângând, deşi lătrau câinii, trezită chiar de el, surprinzând-o receptivă la foame! Însă, de puturoasă ce era, cum e tineretul de azi, ea nu-şi încălzise ce i-a lăsat mătuşă-sa în frigider, ci tot întingea din pâinea de dimineață, tăvălită de câini, într-un borcănel de miere, fiindcă senzația de şoareci în burtă scade dacă-ți urcă nivelul glucozei în sânge, chit că-ți creşte al pehaşului din guriță în compensație.

În a ei naivitate, biata fetițică îşi închipuia c-au muşcat-o câinii şi pe pisicuța, miau-miau, de Ionela. Haitele fiind necruțătoare, fiindcă față de soț, ca femeie de marketing la seral, nu de casă, de mult crease ea motivații ca să fie de multe ori de mai mulți câini muşcată, ca o piranhie de muiere meritând ruptă-n bucăți şi roasa până la ultimul oscior, nu o dată nelăsând din răsfăț pe domnul referent să scrie cronici la domiciliu,

grevă ce a facilitat ca pe Poezie s-o ia dracu. Fiindcă numai boul de domnul Garamond, care mai câştiga un ban spălând morţi şi licantropi, lipsit de intuiţie creatoare ca grosul bărbaţilor, putea să crează că plângea Ionela de mila altei femei, fie ea şi doamna de la Washington, şi nu sieşi de propria milă, căci visase că turbatul de Mike Tyson îi tăiase cu muşcăturile de fapt generalului Vasea pavilioanele de la urechi şi covridogul, fiindcă şi ăsta n-avusese de lucru, într-un moment de dificultate exclamând că auliu, Ionelo-Ionelo, eşti o femeie sofisticată şi simt că-mi apuc urechile cu tine şi zău dacă mai ştiu ce să-ţi fac ca să nu ieşim de pe trendul adevăratei senzaţii şi pe Poezie să n-o ia dracu. Dar şi iscusitul vânzător pricepu de la un timp că ceva nu-i în ordine cu plânsul ei şi, luând un bici din cui, începu s-o croiască roşu de furie pe unde nimerea, peste cămaşa de noapte subţire, străvezie şi udă numai de lacrimi, gâfâind şi bolborosind:

– Na, mai na, mai ai atitudine antiamericană, fa?... Până când să-ţi tot spun să te păzeşti? Ce, vrei s-o păţeşti şi tu ca Vivi de dimineaţă la gunoaie? Află tu că eu nu concep ca Pantiuşa să nu mai aibă spor cu Buticul Buticcelli! Eu nu vreau ca din cauza ta să nu mai ajungă lider de piaţă în sfera serviciilor funerare, pe segmentul *Labă Tristă*, cu logistică pentru ceremonii şi cu cimitire marine pentru câini, pisici, animale mici!

Ca prin farmec paranormal plânsul trecu ca câinele prin apă cu Poezia-n dinţi şi Ionela se dărui unui somn profund în braţele lui Morfeu şi ale lui Hermanubis, visând că e dimineaţă şi că pleacă la servici, la editură la facultate, să-şi susţină teza de doctorat *Datul capitalului în tărbacă*. Iar madam Vidman tocmai a ieşit la piaţă, că n-a mai lăsat-o pe Vivişor să se expună, şi ţâşneşte Moş Marlett de la el din borcan, care tot aşa n-are un picior de la obsedantul decembrie, şi cât ai zice Tyson mi ţi-o muşcă de ureche de urla baba mai ceva decât Vivişor la gunoaie, când s-au urcat Coştei şi Sumotaru pe ea, poate şi Măturici. Se cam miră Ionela de ingratitudinea maidanezilor faţă de mama lor de la blocuri şi de a vânzătorului faţă de consumatoare, dar nu prea mult, îşi vede e drum şi în staţie o vede pe-aia de la ziare schelălăind c-o muşcase tot de ureche un client, la rândul lui muşcat dis-de-dimineaţă la frizerie de o coafeză. Ăla aştepta la maşină şi pasagerii, cu sau fără bilet, se chiorau unii la alţii cu suspiciune maximă de pocherişti, care pe care mai muşcă, neştiind nici măcar dacă va fi muşcat sau va muşca, dacă va fi victimă sau călău.

Nu e uşor să suporţi atâta suspans, drept pentru care muţi ca Galileo originea timpului, aşa că era seară şi Ionela, tot alergând după bărbaţi să le recite poezii, se gândea la Einstein, la Newton şi la cu ce-o să se îmbrace ea mâine la serviciu la birou şi dădu drumul la televizor să se informeze de meteo, apucând-o şi râsul în somn, pentru că era o desincronizare tehnică de regie şi se văzu una de la meteo arătându-şi unei colege urechea şi, neştiind că e în direct, zicând *Uite pezevenghiul de*

director se mi-o făcut, tâmpitu' naibii!, iar ailaltă începu să-i curețe cu șervețelul de sânge organul auditiv, dezvăluind că a fost decupat hexagonal, poate nu întâmplător, ca prietena noastră Franța.

Deodată, sunet și imagine căzură, văzându-se numai purici pentagonali, coropișnițe, lăței și molii, încât se scărpina Ionela peste tot și se zvârcolea în pat cu toți vârcolacii. Se potoli abia când apăru o miră cu figuri geometrice divers colorate primăvăratic. Iar o voce gravă de crainic, în costum de cioclu și cu urechi îngrijit decupate, zise doar atât:

– În România s-a produs o puternică epidemie de *tysonită*!

Pe dedesubt, repetat, cu o puternică sugestie că un comunicat oficial nu se va da decât când se va întoarce în Capitală tovarășul Nicolaie Ceaușescu din vizita de lucru eternă în care l-a surprins catastrofa.

Astfel, ea se mută în timp, se teleportă singurică în vremuri când, deși era mai strâmtorată, era și Vasea mai tânăr. Pielea dupe față i se decontractă de tot, somnul ei deveni ușor și tiptil ca de copil și numai domnul Garamond, dând dreptate lui mă-sa că nu trebuia să facă și copii cu nebuna, continua să se autoflageleze în baie, șfichiuindu-se cu biciul și cântând ca un sedativ cântecel de leagăn, *Dă, mamă, cu biciu-n mine, că n-am ascultat de tine!*, ceea ce pentru pisicuța de ea suna ca un somnifer.

Nu însă și pentru poeta Lucida Tahoma, care după Mușcătură saliva în exces, turba și auzea până și cățelul pământului la Crucea de Piatră din Giurgiu. Descifra câte ceva din mormăitură și, lucidă după somnul de moarte prin care tocmai trecuse cu picioarele mușcate degeaba expuse spre fereastră, tocmai se pregătea să-și relanseze Marea Recapitulare, presimțind că pe Poezie o va lua dracu.

Era spre miezul nopții, dar încă se fabrica gălăgie la Moș Marlett la chioșc, unde mai mulți șomeri consumau bere la masa de plastic jucând table, iar patronul tot țesălându-și mustața ca de Gorki, povestea cum și-a pierdut piciorul la CC, când încărca în camion un dulap metalic de culoare gri metalizat și a ieșit un crocodil din gaura de canal, refugiindu-se după mușcătură tot acolo cu prada care țipa ca din gură de șarpe. Era ora când până și la discotecă s-au format cuplurile care pleacă împreună să se împace, precum și găștile care se retrag să se bată, circulația printre tufișurile dintre blocuri devine mai rară și în genere câinii simt cum li se concesionează, până la primele ore ale dimineții, întreg cartierul. Acum pot ei să scotocească în voie pe oriunde și mai ales să-și împartă și reîmpartă domenii și cățele, fie la licitație, fie la confruntare între bandele rivale, rezultând de aici ore în șir o hărmălaie ca de bursă, cu care însă majoritatea locatarilor s-au obișnuit și n-au insomnii, pe când rumoarea de la Moș Marlett o înjură de nepoeți ce sunt.

Inima Viviței noastre tresare, căci de undeva dintre gunoaie și Complex, dintr-un loc unde e bezna mai adâncă, vine lătrătură agresivă de la mai mulți dulăi, condimentată de un creunat de femeie, în limba

română.

– I-auzi, ia! face unul din şomeri, rămas cu zarurile-n mână. Şi râd toți de se prăpădesc, deşi nenorocitei poate acuma îi ieşise şchimbul de la foabrică şi se întorcea obosită la copii, să le facă de mâncare, şi la omul ei, să-l spele, că femeia munceşte şi acasă, şi la servici, nu ca bărbatul, care lasă o cotă parte din salariu, ca la cantină, şi pe urmă nu mai are treabă, vine şi doar întreabă nu e, fă, gata mâncarea aia, că începe şi recitatorii lui Eminescu, după care vine şi meciul!

– Muncitori proşti! aproape lătră cu obidă Vivian la fereastră, considerând o mare eroare a nu folosi ajutorul de şomaj pentru a cumpăra cărți spre a le asimila întru recalificare, pentru racordarea la conținutul noilor tehnologii, mai ales că ai şi timp liber să-ți încerci a doua şansă.

– Intelectuali proşti! zise însă tocmai atunci omul cu zarurile, uitându-se urât ca lupul, de departe, prin geam, cum citea ea la veioză pentru examenul de la Editura Lyrancuy, draga de ea, bucălată şi cu părul ondulat, la o oră la care orice femeie, doar dacă nu e nebună complet, sau lovită rău, nu mai stă de teorie. Plus că nu-i iese într-o lună din lecturile ei publice ca poetă, şi alea mai mult visate afară, cât îi poate ieşi lui într-o zi fastă cosind iarbă în parc sau ca zilier pe la vreun negustor prin piață ori furând câte o afacere pe cont propriu.

Aşa că dacă mai adăugăm că tot cu ochii deschişi, madam Vidman medita-ntr-o casă cu curte la sintagma „țăran prost“ şi la suplul ca un mop prefect Gavriliță, identificăm un tip casant de societate care abordează necazurile tranziției divizată în pături socioprofesionale antagoniste, ignorând expertiza câinilor noştri, unde vedem că deşi se mai mănâncă între ei, practica între blocuri a canibalismului este reglementată după norme rigide, cunoscute din moşi-strămoşi, imuabile şi inconturnabile, respectate de toți, până şi de profani. Or, aici, pe sârma de întinzi la uscat odăjdiile sacre, se pliază însuşi textul în puterea vântului, muşcând din materia morții precum maidanezul din Pompei, pentru că *nu se poate face nimica* şi deci pe Poezie o va lua dracu. Ba chiar nici nu e indicat să se facă ceva, dacă jocurile sunt aranjate, lătrătorii aflându-se în proprietatea obştească, a tuturor locatarilor, chiar dacă unii le dau încă de pe palier, iar alții le stochează oasele şi îi servesc pe câinii înfometați fie când merg la gunoaie, fie dimineața în drum spre sirvici, din punct de vedere al psihanalizei gloatei nefiind în joc decât compensarea, printr-o lătrătoare, veşnic acolo, proprietate de grup, la ce a pierdut fiecare român în favoarea doar la puțini, din ce a câştigat avuția națională.

Luna se râdea de toate aceste mici necoordonări, ca o gaură în cer spre o lume mai gustoasă, cum te-ai uita la o fată ca Vivian prin tubul de vâscoză cu care îşi protejează sânii între buric şi umeri, după ce şi l-a scos şi ți l-a dăruit ca să te benoclezi prin el spre galaxii care fug de noi de mănâncă pământul.

Era noapte tot mai răcoroasă şi, fără somn, Viviţa noastră nu putea să se concentreze, contribuind şi telefonul de la mătuşă-sa asigurator că a aranjat cu examenul, dar nu te poţi duce nici aşa ca o vacă, fato, fără să ştii chiar nimic. Cât despre integrarea euroatlantică, ea reţinuse din nemuritorul *Manifest* al lui Marx şi Engels, unde fac ei elogiul burgheziei, precum şi din a lui Gherea *Neoiobăgie*, că odată intrată în orbita ţărilor capitaliste, orice colonie va fi dezvoltată cu forţa, pentru lărgirea pieţelor de desfacere, fiindcă nu poţi să le vinzi unor troglodiţi produsele care includ în ele forţa tehnologiei! Şi numai lătrătorii s-aud necontenit, se gândi ea la poema *Zburătorul*, nedându-şi seama săraca de ce veghează ca o mamă sau soţie de voievod: fiindcă e ora astrală la care, după ştirile sportive şi meteo, trebuie să iasă priculiciul din mormânt, numai pentru ea, că e receptivă, nu la geam, ci direct la uşa lăsată deschisă după Ionel, căruia a trebuit să-i explice, cât trăgea de timp să se mai uite la pieptul ei, ce este o societate deschisă cu picioarele spre fereastră, neapucând să-şi pună capot, că o sculase brusc de pe covorul unde leşinase când nu putuse să penetreze prin gratii lupul cu borseta neagră plină de bancnote magice.

Ciudate vremi! Dar cine ştie de ce mereu dulăi mă-mbie, gândi ea, interogându-se cu ochişorii pe curs, dacă Immanuel Kant a iubit şi el ca băieţii şi fetele din serialul Beverly Hills, dar nedându-şi seama că distihul pe care l-a auzit în ea însăşi la spital, îi fusese telebăgat în creieraşi chiar de Priculiciul care făcuse rost doar pentru el de vaccin.

Afară, câinimea se simţea tot mai slobodă şi lătra fără reţinere ca la ea acasă, nu ca atunci când eşti în tramvai sau la film şi şopteşti cu partenerul pe pipăite. Printre lătrături, întinsă pe spinare cu ochii închişi, care o dureau, Vivişor desluşi cu urechile ciulite, de la boxele unui bloc, că cânta Bryan Adams piesa *Let's Make A Night To Remember*, de la altul o auzi pe La Bouche cu incitantul joc de cuvinte şi la oameni, şi la câini, *I Love To Love*, iar de pe undeva de prin propriul bloc auzi *Un roman de iubire*, cam ca placheta de poezie *Câine şi Pâine*, dar nu simţi decât o vie ostilitate, fiindcă solista avea părul bogat şi ondulat ca şi al ei.

Concomitent totodată în acelaşi timp simultan, Vivian, regretând că trece pe Bulevardul Ecomilei Ionela călare pe motan, se prenumăra în oglinda lunii printre acele femei conştiente că pielea este cartea lor de vizită, dar din lipsă de capital, pe care de fapt ar fi putut să-l capete cu uşurinţă, nu-şi permitea să şi-o facă mai netedă, mai catifelată şi mai luminoasă, aşa că cu atât mai răscolitor o dureau abia acum muşcăturile de la picioare, înţelegând că devine desfigurată pe toată viaţa, adio plajă, adio picior gol pe stradă, adio iubire! Îşi lumina cu veioza de carte cicatricile şi plângea înăbuşit după iubire, deşi poate la câte un reîncarnat de origine canină, tocmai astfel de particularităţi ar fi incitat la iubire, după cum e şi lupul, oare nu i le-a lins el cu iubire, în tramvaiul lăţit cât o balenă, tocmai pre ele ca pe nişte lumânări albe de spermanţet şi iubire?

– Ce vremi ciudate, ce viață fermecată am mai dus şi eu! Şi te pomeneşti că n-apuci intrarea-n NATO, fato! îşi zâmbi ea retro şi retrospectiv, evocând nişte înmormântări de părinți ca cele mai vechi amintiri, mama cu turbarea de la Vasilică şi tata cu tetanosul de la Auraş, apoi, de cum a muşcat-o pe tanti Cici la sovhoz, dusă cu deținuții, o viespe exact de punctul indian metanoic dintre ochi, încât s-a umflat fruntea paidetic până acasă, de n-au mai recunoscut-o nici vecinii, ziceai că e coreeancă nu din sud, ci din nord, aşa că a stat mai mult ascunsă sus, la referentul literar Garamond. Şi pe urmă, un clasor de isprăvi cu câini, marile epitete şi comparații neisprăvite ca metafore ale pubertății. Adolescentă, câinii Politehnicii, răspândiți pe întreg campusul, şi tot proprietate obştească, chiar şi ea le dădea de pomană şi se juca, precum cu Măturici, cu cățeii. Tot atunci, câinii roşii de la Dinamo, cât a lăsat-o tanti Cici la înot, apoi interzicându-i preventiv, să nu ia bacterii şi ciupercuțe de la apă. Mai nou, câinii de la Televiziune, când a intrat odată, convinsă de mai mulți prieteni binevoitori să-şi încerce norocul la un concurs de memorie pentru intelectuali, poate câştigă ceva bani de cărți să-şi completeze biblioteca de poezie universală, că tare s-au scumpit, şi să-i cumpere savarine teoloagei ecomilei. Dar a fost respinsă de marii noştri critici la preselecție, nefiind unchiul Vasea la testare.

În fine, o imagine fugitivă ca o lacrimă furtivă mai infinitivă, dar revoltătoare, incitantă: nişte câini tot abandonați, dar foarte graşi, poate unii nu doar vagabonzi, ci şi cu stăpâni, părăsiți temporar doar pentru a face dragoste. Însă unde? În primul cerc! În văzul întregii lumi, *în rondul sacru de la Arcul de Triumf*, unde se abandonează coroane şi cântă asurzitor fanfara şi se defilează dinaintea preşedintei de la Cotroceni în costume de epocă regală!

Vai! Şi acea groaznică seară de aprilie-mai, ea şi Coştei al ei, sub flori de liliac şi de lămâiță în preajma unui Sfinte Paşti căzut cam târziu pe alei, deşi primăvara a fost călduroasă şi precoce-n curajul verde-galben al sălciilor pletoase şi al forsițiilor . Minunate străzi patriarhale în Floreasca aia de dinainte s-o dărâme Ampotrofagu, ochiul băiatului sticlind malefic, brațul lui cald, păros şi puternic uitat ei pe şale, iar la o poartă cu bancă stătea în întuneric cineva cu coatele pe gard şi se tot uita peste drum, poate se dezbrăca vreo cucoană la fereastră.

– Hammm!

Atât a zis acest diavol de Lup cât a trecut Vivişor pe lângă el, de mai că n-a asurzit-o de tot, mamă-mamă, şi ea i-a simțit răsuflarea cu stropi pe obraz şi duhoarea de la tartrul de pe dinții bătrâni galben-cafenii, încât cu frică tocmai de întuneric, alte plimbări cu băieți după apusul soarelui n-a mai cutezat sărmana niciodată, niciodată, niciodată.

– Trăiesc între metafizică şi destin! se mângâia singură, ronțăind un savoiard Lady Fingers Boudoir Katzenzunge Babapiskóta şi suspectând

că cineva, fir-ai a dracu, Satană, o îndepărta tot mai mult de suprema cunoaştere, care cel puțin cât e omul tânăr, de la adevărata senzație purcede, nu de la muşcături revoluționare, fie ele şi gingaşe. Şi simt o nepotolită prin turbare sete de viață, Coştei! Numai că, dacă eşti făcută din litere, cum consemna şi diarista Brigitte Bardot de semna Yourcenar, poți avea libido, dar nu şi orgasm. Dimpotrivă, trebuie să fii concepută liric din sunete armonioase, ca să ai orgasm, cu toate că au crescut piedicile, muşcăturile opuse iubirii, odată cu sacrificiile de trecere ale unei societăți în perpetuă tranziție spre dracu ştie ce.

Într-adevăr, ingerințele diavoleşti în viața fetei s-au înmulțit excitant, determinând-o să iasă de dimineață la piață şi să se expună unde n-avea nicio treabă, nicio obligație. Dimpotrivă, prosperitatea, iubire, era o datorie sacră a lui unchiu' burghez Ionel, a lui tanti Cici, a lui Moş Marlett, a lui unchiu' general Vasea, a generațiilor ceauşiste care n-au predat tineretului o Românie cu pib bun, ba şi-au mai permis şi să se lăfăie încă puțin în comunism, ca un somnoros puturos de tot nu se-ndură să se scoale din aşternut după ce a piuit radiodeşteptătorul, votând în mai multe rânduri pentru o tranziție lentă până la a se ocluziona tranziența în mațele unei societăți mai mult tranzacționale decât tradiționale în fainele sale haine naționale. Iar de aici ne-am ales cu această inexorabilă, inebranlabilă, infatigabilă mizantropie, că săraca, unde a suferit un fel de viol de la câini, că nu s-a păzit, voia acum să muşte câinii pe toți de la noi din cartier, ceea ce vezi bine că favoriza şi lupta Satanei cu îngerul pentru sufletelul ei.

Oh, Doamne, ce poate scoate din câine acest urlet instantaneu şi gâlgâit în sus? Atât de feroce, atât izbit de ziduri până la delir, activând şi pe alții, ca într-o nucleară reacție în lanț, de zici că acuş-acuş se dărâmă tot cartierul, ca o Hiroshimă! Oare nu sentimentul maidanez al absurdului?

Da, în picioarele amorțite fata resimțea, exact la cele două Muşcături, durere, arsuri, mâncărime, furnicături, pe când acolo, la gunoaie, îşi dau rendez-vous câinii, iubindu-se fără ruşine, şi văd fetițele, şi psihologia a scos-o Ceauşescu din şcoli când cu meditația transcendentală şi bieții părinți n-au auzit de *imprinting*, de cum se imprimă, şi atunci să nu ne mai mirăm când, manipulate, amăgite sau răpite şi duse mai târziu unde cred ele în mirajul unei vieți mai uşoare fără prea multă muncă, ca în ancheta de la TV, sunt puse, obligate, silite, biciuite, constrânse să facă sex, nu numai cu bătrâni vicioşi, ci şi cu animale domestice sau sălbatice, şi uite că nu prea mor pe loc din asta, tocmai pentru că de la câinii de la gunoaie au învățat prima oară ce este poezia tandreții, iubirea, deşi reportajul nu e prea clar al cui e animalul, dacă-l aduce stăpânul la ele, dacă e al lor ca o ustensilă, sau pur şi simplu şi una şi alta, adică ele însele îl solicită, ca Ionela.

Se zice din bătrâne că atunci când cineva n-are somn, înseamnă că aşteaptă ştiri de pe la oficinele de spionaj imperialiste dacă mai stau ăia în Piața Operei din Timişoara. Dar când e vorba de fete sau femei muşcate de câini la gunoaie, insomnia vine de la Priculici. Lucida Tahoma, poeta muşcăturilor gingaşe, se simțea ca şi sfârşită, ceea ce era şi normal la cât de puțin ciugulise săraca dintr-o pâine, ca o păsărică, neîncălzindu-şi din frigider ce-i lăsase baba dusă cu vrăjitoriile ei lacustre. Parcă în memoria ei n-avea elan vital nici cât să se târască până la fereastra mirosind a urină de lup şi să-şi tragă draperia, că poate vreun consumator de bere de la Moş Marlett se oprea la trandafiri, dincoace de zidul de lemn câinesc, sau altul ieşea căutând noaptea roți de rezervă gata umflate, şi uitându-se lung de tot, bărbatului se poate să-i vină spumele pe el şi să facă urât, iar tanti Cici nu e acasă, a luat şi cârjele cu ea.

Înfricoşată, poeta stinse veioza ca pe o lumânare şi realiză imediat cu anxietate, ca fapt de conştiință, că se află în semiîntuneric cu ochii întredeschişi, fără posibilitatea e a-şi mai vedea muşcăturile de pe picioare. Turba. S-ar fi dus la baie să se spele, că asuda abundent, dar îşi adusese aminte că animalele în faza acută a bolii se tem de apă, ca instalatorul Heraclit al tranziției, de tot ce curge. Ea era om, nu câine. Lumina, câtă venea parcimonios şi ceremonios zemos de la un bec de iluminat public stradal, ajungea în încăpere printre cele şapte gratii tari unde se blocase licantropul când intenționase el mai devreme să-şi facă treaba şi se-mpiedicase în materialitatea borsetei lui negre, burduşite cu valută de pe lumea cealaltă. Iar eu mâine cu ce mă-mbrac? O ploua, n-o ploua? Intrăm sau nu intrăm în NATO, fato, sub umbrelă?

Angoasa insomniacei crescu: şi cuvântul *umbrelă* trebuie inhibat, în poezia gnomică, Sumotare, fiindcă e o ustensilă care protejează glia când face sex cu cerul sau ființa când se cuplează cu neantul, rezultând un farmec al încârligării la gunoaie, care ai adevărata senzație că drumul nu se mai sfârşeşte, în scopuri practice.

Dungile lungi de umbră ale gratiilor ca de cuşcă zoologică, negre, combinate tigrat cu o subtilă savoare carcerală de condens, de tiramisu şi de Piranesi, precum şi cu o adiere de urină stătută sub trandafirii edenici dădeau fetei delicioasa senzație de accident la umbra zidului de lemn câinesc, când aproape că nu mai are sens descarcerarea, deşi nimeni nu le silise să-şi pună grilaj şi nici să intre pentru a locui într-o asemenea celulă, principalul vinovat fiind totuşi editorul Vasea, că prea le ținea în suspans dacă se publică sau nu se publică placheta *Pâine şi Câine* la Editura Lyrancuy.

Era evident că marea recapitulare eşuase lamentabil la strunga prin care pătrundeai în NATO, cum cățeaua Lisa în bucătărioara de vară de la Câineni ca să fure sarmale sau pârjoale, de-o lovea generalul cu cizma direct în dinți, da, lamentabil, pentru că atât generalul cât şi referentul

literar Garamond vor dispune de mine ca de o sclavă.

Ar fi mai bine să mă prindă zorii de zi repetând la nesfârşit celebra piesă *Lamento della ninfa*, cu dedicație către Sumotaru, căci paralogic ar fi irațional ca Priculiciul să nu poată ieşi din mormânt tocmai noaptea asta, când eu văd cu cea mai pură clarviziune că cei doi masculi experimentați îmi vor da examenul şi mă vor opri după, să sărbătorim la gunoaie sau la o cârciumă lacustră trecerea timpului profan în timp sacru, dacă într-adevăr, codoaşă din Goya, tanti Cecilia, ca expertă în infernul muzical, m-a vândut deja. Dar se poate şi ca examinatorii mei, Gavriliță şi Melecan, să mă treacă şi să nu mă oprească, dacă vrăjile pisicuței de Ionela au efect. Însă ce-mi poate face Vasea cel mai amuzant e că poate *să mă lase şi totuşi să nu mă oprească*, consolându-mă seducător că cu certitudinea certitudinilor *mă va trece într-un al doilea val*. Or, eu simt în noaptea asta adevărata senzație că am un grad de turbare suficient de avansată încât să nu mai suport lichide, deci nici să se facă valuri în preajma mea. Încetați, domnilor! Poate, în fine, să se facă, bătrân împuțit, că nici nu te cunoaşte, completă în mintea ei Lupul, încruntat de atâta gândire dincolo de zidul de lemn câinesc. Şi tot acest dezastru pentru că m-au muşcat câinii la gunoaie, izbucni ea în plâns, dar se opri imediat lingându-şi cât de cât lacrimile sărate, amintindu-şi brusc de matelotii de pe portavionul din Mangalia şi că a turbat încă de-aseară, vasăzică are oroare de ape, a înnebunit complet şi Doamna de Vidia trebuie să-i şoptească acum lui Bill Clinton la ureche adevărul poetic că al doilea val nu are pentru o domnişoară turbată niciun fel de semnificație.

– Doamne, cât de vulgară e viața! Şi tocmai pentru că este vulgară, o fi atât de puternică, se uită ea lung la prova curbată oblic în sus a portavionului din flota de la Mangalia tocmai când exploda fotogenic.

Tot aşa, câinele ciocolatiu şi obez, călcat de autobuzul aglomerat în stație la Complex, plesnind ca un pepene pe care s-ar fi aşezat cu fundu' Sumotaru, sau iepuraşul dulce de Paşti, ieftinul, aromatul şi expiratul iepuraş de Paşti, căruia chiar pe cap, pe urechi, i-a apăsat baba neatentă, biata şi neîndemânatica tanti Cici, cu cârja ei papală, că mai e şi chioară şi nu se uită dac-a scos totul din sacoşă! Şi ce vrăjitoare mai e aia, Taşok, care nu mai poate reconstitui ce-a spart şi nici nu mai poate reînnădi marinăreşte, durabil şi sustenabil, cuplurile decuplate? mormăi ca un urs uns cu toate alifiile tot Lupul, din ce în ce mai prezent în poezia ei.

Din satelit privind stația ciocolatie de rugină, ceva ca un fel de *carne tocată pentru săraci*, la chil nu la vafe, vărsată, vraf, un fel de bulion cu viscere vinete-fumurii, niciun miros, un câine sfânt cum preconizează şi ecomila. Deci nu oroarea de hoit, ci discreția față de înălțarea în raiul maidanezilor, de-aia aştepta lumea doar nițel mai încolo de refugiu şi se repezea doar când apărea maşina, de se enervau şoferii, neinformați de martiriul Butoiaşului de ciocolată. Pe urmă, diabolica

transformare în muşte, în larve ecologice şi în atâtea microorganisme caritabile ce nu se văd, abia acum un miros dulceag de parfum trandafiriu, excitant, perfect suportabil, dacă inspiri adânc lângă hoit şi te concentrezi, viață redevenind viață, doar nişte smocuri de păr şi piele vag cauciucată nu departe de Vulcanizare, se vor duce şi astea şi numai cel înțelept, Călugărul din vechiul schit, va deduşi tâlcul acestei întâmplări, dintre câți transportați în comun au salivat la mirosul de hoit ca hienele şi au scuipat spre gardul din lemn câinesc, lucru firesc ca reflex, fiindcă omul primitiv n-avea congelator şi atunci hrana de origine animală pe care o consuma fără doar şi poate că în cea mai mare parte a timpului – şi ce timp! – avea proprietățile picturale şi organoleptice ale produsului baudelairian răsfirat pe asfalt, fără a reuşi să atragă totuşi Licantropul, deşi fata era cea mai receptivă.

Şi iată-i morți, morți toți, avu o cutremurătoare viziune poematică a adevăratei senzații de turbare Lucida Tahoma, dându-se toată Licantropului din vis. Toți, absolut toți câinii ei şi ai lui tanti Cici apăreau înecați din primul val tsunami al Potopului totalitar: Corbu, Şarona, Rott, Pit, Ceacâru, Sumotaru, Cala/Purisanca, Lisa, Morena, Măturici, Cuponel, Sarama, semănați prin tufişuri, eutanasiați pe sub maşini, pe sub scări, pe la gunoaie, mari şi mici, tineri şi bătrâni, băieței şi fetițe, fără deosebire de orientare sexuală, de avere sau de simpatii politice, de nivelul de cultură, făcuți toți licantropi potențiali! Cine s-ar încumeta să ucidă în Capitală într-o singură campanie o sută cincizeci, două sute sau trei sute de mii de câini? Ce consecințe ecologice, epidemiologice şi turistice ar ieşi de aici? Cum ar reacționa europenii, NATO, fato, Occidentul în general?

Iată-i de dimineață, parcă dormind. Vrăbiile gureşe ciripesc. Şi guguştiucul. În primul moment nici nu-ți dai seama că sunt hoituri, întinzi pantoful roşu cu vârful decupat, ca să-l mângâi pe burtică, şi îi constați cu oroare şi teroare rigiditatea cadaverică. Par copii care dorm, nenumărați copii care dorm şi îți vin lacrimile, chit că eşti turbată şi n-ai voie lichide. Sunt mici; relativ mici, chiar şi cei mai mari dintre ei, şi li s-ar potrivi nişte sicrie ca de copil, importate de firma *Labă Tristă* a lui Pantiuşa, toate comenzile primindu-se la Buticul Buticcelli, ba la unii nişte cutii de lux ca nişte casete vechi, braşovene, medievale, din alea pentru bijuterii, smaguri şi valută.

Chiar şi Măturici, uite-l colo-şa la gunoaie, nu sub Dacia Roşie surprins de tetanosul morții prin stricnizare, ci tocmai când cotrobăia noaptea târziu după ciocolăți şi napolitane în containerul din dreapta. Ah, cât se va fi zbătut, săracul! S-a înălțat cât de cât şi a rămas cu gâtul chiar pe buza de fier rece a recipientului ruginit şi cu privirile ochilor lăsați deschişi, fixate ca un mersi etern chiar spre fereastra lui Vivişor şi a Mamei Câinilor, care l-au iubit şi protejat, ca şi pe Morena lui cea veşnic

manierată şi tristă, de parcă presimţea că pe Poezie o s-o ia dracu.

O duhoare densă de sfârşit de poem, aproape dulceagă, uleioasă, îi umplea nările fetei cât cuprinde, ca-n Picasso la armăsari şi la tauri, pretutindeni în oraşul nesimţit, căruia nu-i pute că a decedat printre animale mici şi Poezia.

Roiuri de muşte tot mai frenetic înmulţite generează sinergic ca un duios zumzet electronic funerar. E un fel de ceaţă de plumb în atmosferă la Bucureşti, ca la bombardamentele americane din 1944, şi engleze, ca de la cutremurul din 1977 şi ca de la demolările ceauşiste care au dat, cel puţin, municipiului un centru civic nou, să vedem *dacă mai face ăştia ce-au făcut ăia*, s-au instalat numai. Păi s-a mai pomenit, la maşinile făurite de muncitorii noştri *înainte*, să le demonteze maidanezii în parcare şi să le roadă bara faţă şi spate, numerele, scutul de motor şi de podea, apărătoarele de noroi? Să le smulgă cablurile, să le deşurubeze farurile ca dracu şi să le zgârie toată caroseria?

Păcatul specific omului şi al câinelui de azi, gândea Lupul după biruinţa maidanezului în finalul epopeei *Câine pe Pâine*, este a dori răul aproapelui său, vecinul posesor de Hairy Goat. Adică dacă tu ai fost naivă şi nu te-ai păzit, de te-au muşcat câinii la gunoaie, atunci să sufere toţi? Să piară toţi câinii, şi muşcăcioşi, şi nemuşcăcioşi, ai? Iar dacă tu, voi, tu şi baba şi cu Pantiuşa, aţi frecat mangalu' pă la Piaţa Universităţii, şi alţii mai deştepţi au pus laba pe nişte *spaţii*, să n-aibă parte de ele, să câştige şi ei o pâine? Ce inimă de câine poţi avea să nu ţii cont că ei mai dă de lucru şi la care n-are! Inclusiv la animăluţele nefavorizate! Dragă Taşa, Tahoma mea, află că ai tot dreptul să te legi de lătrătorii care te-au muşcat, şi să le explici pe înţeles, fără să-i legi, că nu e frumos ce-au comis, hai şi de câinii fără nişte stăpâni care să răspundă pentru faptele lor, dar nu să visezi pasteluri distopice că s-o mierlească absolut toţi! Fiindcă atunci ne gospodărim altfel, întoarcem muşamaua, deoarece e afectată *întreaga* comunitate, şi viii, şi morţii mă-tii, ca la o catastrofă de proporţii, cum de fapt în profunzime în tine la gunoaie, îţi şi doreşti să ni se întâmple, cu sugestia că teoloaga ecomilei, acumulând carismă dând pomană la câini, ar fi blestemat deja lacustru de la Câineni, să aibă parte numai de muşcături, pe Doamna de Vidia, care nu ne primeşte în primul val NATO, fato!

Aşa dădea mustrător şi lent din cap Măturici la gunoaie, privind sinestezic de jos în sus cu ochii săi galbeni şi licăritori de aşa departe la cum mirosea Vivişor, care dormea transpirată şi dezvelită, cu fereastra uitată deschisă, visând că o calcă cu autovehiculele lor zguduitor de grele câteva sute de transportatori care cereau rectificări de buget să se reabiliteze şoselele din banii de la cercetare, de la cultură şi mai ales de la pensionari şi farmaciile lor. Iar dacă se lua de la cultură, cum ar mai fi reuşit generalul Vasea şi unchiul Ionel să-i găsească sponsor Lucidei

Tahoma la plachetă? N-avea atunci pe Poezie s-o ia dracu?

Deocamdată, referentul cu nas roşu se uita îndelung, cu prietenie de ochelarist, la o cotarlă, la Priculici, clipind des cum ai da din coadă.

– Auzi, Măturici, zise el ca-ntre liceeni la banchet, există scriitori de istorie, scriitori de dicționar, scriitori membri ai Uniunii, scriitori de cărți şi scriitori de pedefeuri. Ce fel de scriitor sau scriitoare vrei tu să muşti în dimineața asta, de-ți curg balele ca la lupul psihopomp Hermanubis, de care zicea Ionela că le are cu marketingul?

– Evident că scriitori postumi!

– Te excită inscripțiile cavourilor?

– Nu, domnule. Eu savurez duhorile vegetale, de borcan împuțit. E izul național, dacă e să te iei după ce cred mancurții şi renegații despre eroi şi morminte în postromânism!

Tahoma Lucida privea distrată pe geam. Ce-i păsa ei de cărțile scrise din tot sufletul, de critici, de promoteri, de Priculici, o limbă colo, o limbă ici, de limba română chiar!

Dar nu era Măturici! deschise ochii cu imensă bucurie şi agitație extremă Vivian Lucida Tahoma, în aerul tare, excitant, al dimineții. Nu era Măturici, ci Priculici, dragul ei Priculici, ca la spital cu plete bogate, negre, şi cu barbă de tânăr teolog, preot sau popă, iar de la borsetă-n jos, lup de-a binelea, cu coadă stufoasă, pe care şi-o purta fără ruşine scoasă din pantaloni, cum umblă vaca fără sutien, foarte mişcătoare ca sentimentele şi ultrasentimentele cavalerului trac.

– Ay, Vivițo, dragă Vivițo, dragă Taşo, Taşok al meu, Lucida Tahoma numai a mea, aş fi venit eu şi aseară, aş fi trecut călare să te văz la lumânare, dar am avut nişte încurcături cu mucarnița şi cu viza, că nu s-au înțeles medicii şi avocații mei cu ai Îngerului, încât abia când mijea de dimineață mi-a ieşit certificatul că nu mai pot suporta rigorile cavoului din cauza hipoplaziei organelor adevăratei senzații, şi precum vezi, acum umblu în stare de libertate la o oră de vârf şi trecui pe la tine că mi-era dor să mai tăinuim şi noi la lumina zilei, cum se şi cuvine dacă e să iei o hotărâre de inimă pe termen lung, lung de tot, mai lung şi decât eternitatea. Dacă ți-a fost vreodată, domnişoară, milă şi dor de ai tăi părinți, care au avut gentilețea să se curețe devreme şi să nu-ți creeze complexe opresive, mă-ta suferind de turbare, iar taică-tu de tetanos, tu ar cam trebui să-i pomeneşti des, c-au evitat într-un mod gentil să nu-ți fie o povară la lirismul organic în aceste vremi de triste sacrificii bugetare, de jalnică atrofiere a culturii şi a simțului moral, ca şi a pensiilor, încât să dea dracii dacă n-a venit vremea să te pui bine şi cu sataniştii, că nu ştii din ce văgăună sare iepuraşul playboyului!

– Ah, că bine zici, perfect bărbătescul meu Priculici, arici pogonici şi pe-aici, şi pe-aici, dar dacă zici că se lasă cu alegeri anticipate, eu nu mă mai joc, nu mai servesc din ce-mi dai, că mă întreb analitic de ce nu te

bagi într-o minoritate dintr-o majoritate, pentru o pârdalnică de imunitate, şi un pic de seppuku la tot mamelucu' de să facă *el* în cavou Anul Nou, *ca un bou care a furat doar un ou*, când putea să ia familia lui întreg combinatul, aşa că o să candidăm şi la Primărie, şi la Preşedinție!

Cocoşul din balconul de la patru înțelese a-şi afirma dominanța transgenetic asupra tuturor masculilor din cartier, indiferent de specie, spre marea deznădejde a fecioarei, care trăi adevărata senzație de ratare a inspirației, visând că strigoiul ei iubit se retrage tot mai retractil de tot de la gratii, cum un înger cu cravată roşie de la ale deținutului politic care moare degeaba şi tot trage cu urechea, descărnată în sus, la ce-şi recită unul altuia porcii Aiudului, din cocinile de lângă blocurile vecine închisorii. Cucurigul-gagu de sus dovedeşte, doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, doar imunitatea parlamentară a lui Priculici, dar nu ne explică de ce, chiar falimentar printre muritori, el dă vesel din coada-i stufoasă şi optimistă şi cântă o doină de drept comun, care începe cu *de ți-e milă, de ți-e dor, vino joi la dormitor*, nevastă dragă, nevastă de cristal, curată ca lacrima, *nevasta mea cu aluniță, hai cântă bine din guriță*, hai Taşa, hai Taşok, dar biata Vivişor, are doar certitudinea rănilor de la picioare, fiindcă Lupul n-a lăsat măcar smocuri de păr pe la gratii, să le pipăi şi să le ții în buletin, să urli *este* şi să crezi în biruința ta, disperato!

El se şterge de grătarul bătrân al babei, la intrare, pe adidaşii care au prins în cavou un luciu umed ca mâzga de pe trotuarele Bărăganului pe Calea Victoriei toamna, scoate din borsetă lornionul, îl fixează pe nas în grimase şi se interesează la tabel cât are restanță la întreținere cu roşu pentru două persoane madam Vidman, Mama Câinilor, şi constată că n-a plătit nici indexarea la fondul de rulment, însă are tupeu. Se ia de alea de la patru, răcnind la administrator, la Ionel, că cine se ține cu câinii în apartamente să plătească de încă o persoană, iar cu pisici, de încă una şi jumătate, că răsfățatele alea se spală mai des!

Ci generalul parapsihopupu Vasea se uita cu poftă la coada cea stufoasă, pentru că era de părere că monumentalul erotic nu e nici spiritual şi nici politic. Dar cum e? părea că întreabă din ochi şi din baie gardiana, surprinsă într-un moment economic, dar nu de piață, nefiind dimineață la gunoaie. O dimineață relativă, căci din uscătoriile de sus şi din boxele subterane adesea inundate, ieşiseră la soare tot felul de lilieci, ratoni, şacali şi sconcşi, cunoscuți pentru viața lor boemă, boierească, mai mult nocturnă. Ci îngerul Cupidon avea degetul pe buze şi nu putea face vorbire de marele critic, că tot ce voise el să epitomizeze liric în filozofia particulară de stânga fusese pe fond de dreapta, şi nu de la buticuri de la Moş Marlett din borcan plecase, dar purta palton cu blană de lup sugerându-ți să îngâni uşurică *sictir golanii, mergi la peron, adună banii, să-ți iei palton*! Adică se sculase dimineața pe răcoare şi căutase mult premisele de cum ajunsese să se trezească în pat şi la curte cu hoaşca de

madam Vidman sforăind a vrăjitoare de te leagă definitiv, cu răsuflarea ei trezită de n-avea bani de stomatolog să-i scoată larvele de făcea puroi pe la gingii, periculozitatea lirică a frânghiei ținând de mixul Borges de inefabile, unind chinezeşte în adevărata senzație fâşâitul pasului mâței, barbă de muiere, păstârnac de munte, unt de avocado, covridog, tendon cioranian de urs, respirarea peştelui şi salivă de pajură în exces regal.

Şi atunci, alertat de ilegalistă, *își puse bărbatul vânător cureaua lată şi luă şi puşca la el.* A curățat-o, că ruginise muniția în ea din obsedantul decembrie, a încărcat-o până la refuz cu gloanțe cu cap vidia din Afganistan şi a pornit-o tiptil spre poeta Lucida Tahoma, cu gând nobil să se dea mare-n iubire, că împuşcă el câinii care au desfigurat-o la picioruşele rămase uşor depărtate şi vag flexate, înainte ca viitoarea candidată la Primăria Capitalei şi la Preşedinție să apuce săraca să şi le asigure măcar pentru o sumă derizorie, încât acum ar fi avut bani de vaccin franțuzesc, fiindcă trezindu-se târziu şi venind cu greu pe mai multe maşini mătuşa, era timp, era durată, şi chiar că n-avea nicio importanță din punct de simțire al adevăratei senzații dacă înainte de examenul la lirism sau după punerea lirei în cui.

– Băi acesta, îl luă el pe tânărul lup la întrebări, cu familiaritate de încercat activist, te văd de pe-aici, spune-mi, câine, pe care-i cunoşti tu sau ai auzit de la alții că au muşcat-o la gunoaie pe domnişoara Vivi!

– Domnişoară?! pufni satanic tânărul teolog într-un râs bogat, reuşind să dezechilibreze mintal pe bătrânul filolog, care înghiți în sec şi admise estimarea licantropică:

– Domnişoară, tovarăşă, ce-o fi!

– Păi, hai să facem o reconstituire! deveni Lupul conciliant.

– Ce crezi că poți reconstitui? rămase unchiul Vasea cu gura căscată.

– Domnule, rânji Licantropul, pe tărâmul acesta, pe plaiul ăsta, pe lângă miliardari de carton, trăiesc şi multe *Domnişoare de carton*, care e un titlu mişto pentru placheta mea de versuri şi cuvinte putrezite ce-o s-o scot la Avignon cu Villon. Dar eu mă gândeam la o reconstituire nu a domnişoarei, ci a formulei dentare a făptuitorului, fiindcă una e când te muşcă unul şi alta e când te atacă mai mulți la gunoaie şi eşti tentată, dintr-o lăcomie absurdă, dar umană, să crezi că or să te muşte toți!

Şi într-adevăr, tocmai atunci ieşi fata, gata îmbujorată şi gătită de examenul la globul de cristal, ca să ducă la gunoi sticla de şampanie golită la videoclip cu Sumotaru şi Coştei, să n-aibă cumva pe urmă meciuri cu mătuşa că ce şi cum, pe cine a primit cu piersici la ele în casă, de a făcut şi filmuleț mai glumeț cum muşca din ele, descărnându-le până la sâmburele bălos, una câte una!

Era îmbrăcată ca o prințesă, aproape ca prințesa inimilor, Lady Di, ca o fetiță de împărat, cu rochiță până-n călcâie, galbenă ca lămâile, care

au devenit tot mai inaccesibile ca preț, decupată în față să se vadă şi să se admire Muşcăturile şi ghetele negre de la patinele cu rotile, iar pe cap îşi potrivise o coroniță ca a Reginei Maria, al cărei fiu Carol II mergea mai mult la vânat țapi şi sitari în loc să preocupe de integritatea teritorială a țării, şi de mistreți, favorizând planurile unor cabinete sovietice de a-i deznaționaliza ireversibil pe basarabeni măcar, dacă nu şi pe bucovineni.

Dintr-un anacronic exces de pudoare, poeta muşcăturilor gingaşe trecu printre cei doi masculi cu genele ei lungi oblonind frumoşii ochi cafenii şi catifelați. Tropoti însă pe trepte, provocator, dar numai ca să atragă câinii, apoi o luă la fugă pe rotilele scârțâind spre containere, mare imprudență, iar sticla putea de trăsnea a alcool iritant şi, fiind centrala în revizie, adică nefiind apă caldă, poate că şi trupuşorul ei, nespălat mai mult din fobia turbată de lichide, mirosea un pic pe la încheieturi a ceva dezagreabil pentru lătrători, pentru încă naturalii noştri câini, care prin reprezentanții lor, Ceacâru, Butoiaşu-Sumotaru, indianca Sarama (Sarmaua), Cala şi Măturici o încăierară imediat, cât ai zice peşte stricat. Pentru a rămâne cu toții țuț, înghețați în timp şi spațiu, când la un semn satanic măgăoaia cea galbenă cu coroniță începu să se micşoreze ca un balon care îşi pierde aerul, să se tot micşoreze până ajunse la dimensiunile unei pungi de plastic standard, galbenă însă, pe care scria *COSUM – apărători anticâine detaşabile şi uşor lavabile, azi indispensabile, pentru fete şi femei prezentabile*.

Rămas interzis cu o lăbuță lirică în sus, Butoiaşu constituia o țintă predilectă pentru unchiul Vasea, care tocmai îl ochea, când o zgubilitică de veveriță țâşni ca o flamă roşie din pungă în sus pe copac tot mai sus până în vârf de tot. Nişte copilaşi harnici, care se sculaseră devreme să meargă cu gălețica şi buretele să şteargă parbrize la stop, s-au interpus tot atunci între câini şi puşcă, aşa că aceasta a schimbat din umanism ținta, a ridicat singură țevile în sus şi a făcut poc, fără să comande nimeni foc! – rupându-se chiar crenguța pe care veverița se da uța, sus de tot, de unde dincolo de nişte lighene albe parabolice se zărea căsoaia albă unde spera Vivian să-şi găsească Priculiciul ei imunitate ca deputat, ca să-şi permită să petreacă mai multe ore împreună, să caute adevărata senzație de timp pierdut, din moment ce el nu va mai fi întors de sepepişti la cavou.

Un ghemotoc de fulger roşcat se rostogoli vertical cu un scâncet în loc de tunet.

– Veverița, trăi-ți-ar familia! atrase atenția un copilaş altuia când gingaşa mingiucă roşie, cu o codiță ca de cometă, căzu între ei tot aşa de repede precât urcase şi începu năucită să alerge-n zigzag, să treacă printre picioarele lor încolo şi încoace ca o zvârlugă, încât nu reuşeau deloc să o rețină.

– Ia dă-te, băi sacâz, laopaişpe! porunci de la un timp Sumotaru, care trecând spre Vulcanizare necăjit de o chestie, se oprise să se uite. El

avea un necaz cu o fată, Violeta, pe care o violase în grup şi se hotărâse s-o ia deocamdată el.

Dar nu se-nţelesese încă definitiv cu ceilalţi violatori în serie ce suma să-i dea lui fiecare ca să scape toţi, pretinzând în unanimitate că sunt băieţi săraci. Or, măcar după nume, Violeta, violata, părea să fi fost tocmai norocoasa aia care a câştigat aseară la cărţi poştale ProNATO miliardul ăla de lei, şi când a dat şi el telefon s-o-ntrebe respectuos pe violată dacă e cazul s-o felicite, o voce de bărbat total necunoscută l-a luat la înjurături, ceea ce lăsa lucrurile în coadă de peşte prăjit. N-a putut să-nchiză ochii toată noaptea din cauza incertitudinii, ca atunci când sătul de greţoasa vremii poezie invoci *cynoterapia*, punând căţeaua să te lingă pe rănile rebele la tratamentul clasic şi nu ştii dacă ţi le vindecă cu secreţiile ei sau dimpotrivă, te va infecta şi mai tare!

Copilaşii se speriară mai mult de statura lui decât de voce, care era subţirică şi mămoasă. Părăsiră ringul, dar scăpară dintr-o găleţică nişte detergent cu spume pe asfalt, nici mai mult nici mai puţin decât trebuia diavoleşte pentru ca s-alunece pe spate ditamai animalul cu o talpă în sus, exact cum fac sumotarii adevăraţi în Japonia când, înainte de luptă, intimidează psihologic adversarul prin greutatea lor de hipopotami, şi cu călcâiul celuilalt uriaş pantof sprijinit exact pe căpşorul nefericitei veveriţe, care plesni aruncându-şi creieraşul în toate părţile, neopunând practic nicio rezistenţă, cum nici iepuraşul de ciocolată gol pe dinăuntru când a călcat de un Sfinte Paşti madam Vidman pe urechile lui cu cârja.

Îngroziţi, ştergătorii de parbrize o luară la sănătoasa, risipind pe alei şi ce detergent apos mai aveau. Dezgustat, Sumotaru trase un şut la ce mai rămăsese din poeta candidată la Primărie/ Preşedinţie, şi o azvârli cât colo, direct în containerul din dreapta, apoi o luă spre Complex, negru de supărare ca pneurile, cu mers legănat de om gânditor pe meleag, sau de Dacie pe şleauri, care nu se mai miră de nimic.

Îngrozit şi chinuit de remuşcări, generalul Vasea înţelese că din cauza Destinului, astăzi existenţialist, s-a purtat iraţional: uite, el a venit chitit să împuşte nişte câini muşcăcioşi, dar a tras puşca singură-singurică într-o veveriţă, ca la Revoluţie, pentru a doua oară de când o are, dar de astă dată în oraş, nu în pădure, şi asta numai după ce s-au interpus în Soartă cu mare plăcere nişte metamorfoze drăceşti care-i tăiară retrospectiv picioarele ca după un import de stigmate ale Muşcăturilor câineşti de la defuncta poetă.

Siderat de o asemenea Ursită, generalul nimeri cu fundul pe treptele blocului, ca un milog cu puşcă în loc de cârjă papală, întrebându-se ce dracu reverberaţii juridice şi politice va avea declaraţia domnului cu coadă de lup cum că Vivişor, cu rochie galbenă, decupată la Muşcăturile gingaşe, s-a făcut din senin pungă de plastic cu veveriţă şi, parcă premeditat ca s-o calce pe cap muntele ăla de om, el, vânătorul care o

iubea cel mai mult, tocmai el i-a retezat ca cu flexu', printr-o împuşcătură de lunetist încercat, crenguţa de sub picioruşele abia muşcate până la turbare! El, care umblă după cai verzi pe pereţi, s-o reguleze pe mânza asta, când putea foarte bine să adape şi să ţesale armăsari reali şi iepe reale din România profundă, cu madam Vidman la curte, la ora asta! El, el, el, ale cărui şanse de a se autoinvita la *Serata muzicală,* ca persecutat, tocmai au crescut simţitor, secretara sa Ionela întocmind un proiect pentru două emisiuni de câte o oră în locul uneia de două ore şi jumătate!

Acolo jos, căzut moale şi aşa deprimat, îl găsi Ea, coborâtă în capot mov ca cocul şi cu fundiţă roşie la codiţă, fiindcă venise să se intereseze ce făcuse aseară Garamond, motanul ei, la parter. Auzise prin somn împuşcătura înăbuşită de armă performantă, oftase că *Iar se trage!* şi ghiontise pe Ionel, dar era peretele, fiindcă plecase devreme la piaţă, să ia pulsul opiniei publice privind valul NATO, a dracu pielea pe el, în loc de a da telefon la Pentelei la Orvieto, să consulte un psihanalist, dacă e posibil aşa ceva, ca un psihic de femeie, nici unguroaică, nici cehoaică, nici poloneză, ci bucureşteancă de cartier, să armonizeze ştirea caldă, spărgătoare de auz, că Mike Tyson ş-a muşcat de urechi adversarul cu ştirea rece la timpan că Madeleine Albright bagă strâmbe în demersul nostru ProNATO, fato, şi să reiasă că din ordinul saxofonistului de umblă muierile după el, Bill Clinton, care e un domn, marele boxer Mike a muşcat-o de ureche, cu formula lui dentară perfectă, pe marea duşmană a poporului nostru, Doamna de Vidia, aşa că trebuie iubite şi continuate toate sacrificiile cerute de guvern, deoarece şansele au devenit iar intacte, nefiind vorba de un *nu* prozaic, ci de un liric *nu încă*!

– M-am prezentat la Mama Câinilor, raportă generalul noii fecioare cu plete mov strânse-n coc, s-o întreb pe fosta poetă Lucida Tahoma *ce ştie mai bine*, ca să-i pun întrebările adecvate la interviul apropiat pentru publicarea plachetei *Pâine pe Câine* la Editura Lyrancuy şi am impresia c-am venit degeaba, pare-se că gingaşa candidată s-a evaporat deja.

– Daa? făcu sardonic iscusita secretară, manifestând fluctuaţii zdravene ale temperaturii corporale, pulsului şi presiunii sanguine. Eu credeam c-ai venit să împuşti câinii care au muşcat-o ieri dimineaţa pe Taşa la gunoaie! Da' degeaba n-ai venit tu. Ţi-am promis-o, şi am să ţi-o fac! La birou, cu caterul. Aici la bloc cu flexu', că tot e Ionel dus!

Generalul îşi pipăi puşca, dacă o mai are şi se pipăiră şi ei din priviri, ca nişte lupişori străini gata să se muşte după ce s-au mirosit.

Noroc că se întoarse de la piaţă unchiul Ionel, fiindcă tensiunea dintre ei crescuse epopeic peste limitele admise, devenind un factor de instabilitate în întreaga zonă. Erau atât de excitaţi că şi-ar fi pus reciproc şbilţurile de gât şi în acelaşi timp s-ar fi iubit ca doi copii cuminţi care o fac pentru prima şi ultima oară!

Urcară cu toţii sus la cafea şi macao, urmând să comande pizza cu

piept de pui, fructe de mare, muguri de bambus, urechi-de-lemn-câinesc, creveți, forsiția și sos de soia. Aveau de gând să recupereze, adică să scoată Garamond mașina , încât s-ajungă la timp la examenul la *Câine cu Pâine*, pentru care epopee tanti Cici dăduse telefon din locuința lacustră, să-i ureze lui Vivișor baftă, că ea nici nu mai vine, se duce cu vaca.

– Ai auzit bine, *se duce cu vaca*! sublinie Ionela privind sincer indignată spre general. Eu când o să mă duc cu vaca?

– Dar e firesc, dragă! cedă el la provocare. De unde și-a inspirat teoloaga noastră ecomila de câini? De la hinduși! De ce a botezat ea Sarama pe cățeaua la care îi zic copiii Sarmaua? Fiindcă maestrul nonviolenței, Mahatma Gandhi, a sensibilizat-o că măsurariul evoluției morale a unui popor este tocmai modul în care ne purtăm cu animalele!

Aici, cam nedumerit, consilierul aulic bârfi că baba, de mult decedată, s-a și scuzat aseară noaptea târziu că nu-și poate invita nepoata în acel paradis al copilăriei, cu ape calme, de-a dreptul amniotice, străjuite de barcagiii venețieni cu sombrero, Cerber, Xolotl și Anubis, deoarece în stadiul avansat al turbării în care a ajuns, bolnavei i se manifestă violent, sub formă de anxietate și agitație, fobia dialectică de tot ce curge sau pică, așa că e mai bine să stea acasă întinsă leneșă pe canapea în decubit dorsal și s-o lege bărbații devotați care o îngrijesc, de încheieturile mâinilor la capul patului, ca să nu-și facă rău singură, îndopându-se fără șampanie cu biscuiții adulți Lady Fingers Boudoir Katzenzunge Babapiskóta, rămași în pungă de-aseară.

Negocierile doi plus una lunecară ușor spre eliberarea măcar a unei camere la parter, ca prim depozit pentru firma de apărătoare anticâine COSUM a lui Coștei și a lui Sumotaru, iar Vasea se interesă de Buticul Buticcelli, parte integrantă a potențialei rețele PAC de produse anticâine expediate de Pantiușa de la Orvieto, din confruntarea fezabilităților și din calcule sumare pe computerul unde se descărcau fotografii, câte două-trei pe o dischetă, reieșind că cel puțin doi ani de zile, ieși parcă mai bine cu apărătoare anticâine improvizate pe plan local, decât cu haine italiene la chil, fiindcă așa cum puse Ionela problemele evocând o broșurică tot din peninsulă, anul apocaliptic pentru români nu e 2000, ci 1999, cu apocalipticitate maximă în luna august, când vor interacționa mai mulți factori într-o dinamică fără egal, din efortul lor sinergie rezultând turbulențe în lumea spiritului, poate alegeri anticipate, parțiale sau chiar *totale ca și eclipsa de soare din acea lună*, când se va produce și cutremurul pe care specialiștii l-au anticipat zi de zi, alertând demult autoritățile și populația, fără însă să se poată face nimic mai mult decât au permis fondurile alocate, la care se adaugă inundații nu parțiale, ci în exclusivitate doar totale, și un mare necaz cu vreo cincisprezece tone de freon scăpate de polonezi când au avut inundații și ei, dar pe care l-a mânat vântul spre noi, ca cu Cernobîlul, mâncând pata de ozon de

deasupra pandemoniului de patrimoniu al Capitalei noastre, şi tot în acel august întunecat când vor veni atâţia turişti străini să observe în cele mai bune condiţii astronomice de pe glob istorica eclipsă, se va produce şi o galopantă epidemie de *tysonită*, conjugată în surzenia generală cu o pandemie de turbare, care va lovi atât în câini, pisici, ratoni, lilieci şi şobolani, cât şi în vreo zece mii de fiinţe umane, cifră minimă, extrapolată pe bază de constante bine verificate ale inerţiei sistemului medical şi administrativ.

– Deci un răgaz de doi ani! sublinie apăsat în agendă generalul parapsihopupu. Arhisuficient pentru lansarea producţiei de apărătoare COSUM, precum şi pentru ramificarea reţelei de Buticuri Buticcelli! Iar după ce intrăm în NATO, fie şi în al doilea val, evident că vom orienta capitalul dobândit spre ce vom vedea la alţii că va renta atunci!

Motănel semnaliza prin ochelarii cu nişte leduri galbene, spre pisicuţa de Ionela, că să mizeze pe damă şi să se bage şi ei în afacere, achiezând după unele obiecţii minore.

Părea că e o simplă formalitate a face actele cu băieţii.

Ca să vezi! Ia uită-te, băi, la ei! Bravo, Mişu! Trăiască mă-ta! Nu ţi-e frică că eşti prea şmecher?

Şi într-adevăr, hienele cele bătrâne şi unse cu toate alifiile pe toată a dracu pielea pe ei, făceau hop şi eu *la câştig*, fără ca măcar să se întrebe cine va munci, asupra cui va cădea asuprirea, exploatarea omului de către om! Nici măcar nu s-au întrebat dacă tineretul, care s-a jertfit la Revoluţie şi la Piaţa Universităţii, va permite exploatarea ideilor lui creativ-inovatoare cu apărătoarele anticâine sau dacă nu cumva e cazul să pună mâna chiar şi care e mai în vârstă şi să le confecţioneze din anvelope vechi, tot aşa de uzate ca şi vieţile lor lipsite de orice poezie după greaua pierdere suferită, fir-ai a dracu, Satană, prin *autocombustia spontană* a Lucidei Tahoma, poeta muşcăturilor gingaşe.

Ca şi cum de când i-au ciocănit aşa-zişii mineri, ca pe icoana lui Eminescu, la rebeliunea legionară de la Piaţa Universităţii, tinerii tineretului nostru n-ar mai avea niciun cuvânt de spus în ţara asta a voastră neintegrată-n NATO, fato!

Talentatul, sufletistul, Coştei meşterise cu delicateţe de experimentat bijutier la brăţara apotropaică a Taşei, până târziu în noapte şi îi rezolvase cu încuietoarea, apoi avusese insomnie freudiană ca şi Sumotaru, atât cu şobolani cât şi cu lupi, dar din alte motive, fiindcă el nu violase pe nimeni în viaţa lui, nici măcar pe bani. Pe el îl obseda cum să capitalizeze noua firmă COSUM. Nu vedea altă soluţie decât a merge cu podoaba la Casa de amanet Jovial, însă numai cu aprobarea Vivianei, pe care o iubea încă de dinainte de liceu. Iar după ce producţia va deveni profitabilă, să răscumpere ei, tinerii, obiectul.

Or, ca să negocieze cu ea acceptarea coinvestiției, trebuia să aibă lămurite nişte chestii pe concret, dusă brățara la ăia, prețăluită, clarificat împrumut, termen, scadență, penalități...

Prietenul său Sumotaru îl găsi la atelier, stând împietrit dinaintea sertarului în care lăsase aseară brățara reparată, cu o expresie standard de persoană foarte şucărită, încât noul venit se uită instinctiv la ceas, dacă n-o fi întârziat prea mult chiorându-se spre cerul olimpic după veverițe.

Se întâmplase ceva greu interpretabil altfel decât că lațul se strângea în jurul lor: cineva pătrunsese în Vulcanizare şi lucrase din brățara apotropaică a lui Vivişor *o cruciuliță*, de aceeaşi greutate în aur şi cu aceleaşi, inconfundabile pietre prețioase. Se sfătuiră îndelung şi hotărâră speriați, Coştei să meargă la bloc la fata lui, pe care o iubea, şi să pună bijuteria în actuala formă la locul ei pe calorifer în cutie, iar Sumotaru să meargă la fata lui, Violeta, pe care o iubea, şi să o convingă să capitalizeze norocoasa aia COSUM-ul, cu o părticică din miliardul ce, pe surse, rezulta că îl câştigase recent la cărți poştale ProNATO.

Zis şi făcut sau, mai bine zis româneşte, zis şi început de făcut!

Cât se moşmondiseră ei prin atelier, mai venind şi nişte clienți, tot timpul îi şicanase dinspre blocuri un ecou de hămăială de o intensitate de excepție, cum câinii nu-şi permit decât noaptea, fiindcă ei sunt animale serioase şi respectă contractul tacit pe care l-au întocmit cu cetățenii, cine e stăpân în zonă şi de la ce oră la ce oră. Ei urlau cu furie deznădăjduită ca la lup sau la persoane în uniformă cu încălțări grele.

Priculiciul era, desigur, implicat în această afacere, dar, vorba senzuală a Ionelei, să nu anticipăm. Oricum, magica prefacere a brățării poetei dispărute odată cu Poezia, în cruciuliță, nu putea fi opera *Opus nigrum* (*L'Œuvre au noir*) a Licantropului, pentru simplul motiv că se implicase bodyguardul Taşei, Îngerul Negru Arial Black, de la Agenția INAB şi îl reținuse cu mascații pe animal chiar la uşa Mamei Câinilor.

Cu o nepăsare de-a dreptul satanistă, după ce Sumotaru i-a scos creieraşii lui Vivian, cauza oficială a morții fiind însă o insuficiență cardiacă şi respiratorie, iar minicadavrul l-au aruncat la gunoaie ca pe creierul Poetului Național, domnul cu coada de lup scoasă din pantaloni s-a deplasat la Moş Marlett la borcan să servească o bere de la dozator, alegând masa mai din spatele coşmeliei, unde sub o poiată patronul depozitase ambalaje şi nişte mături neglijând prevenirea incendiilor.

Micii spălători de parbrize s-au roit reflex, iar generalul cu puşca şi cureaua lată s-a refugiat la Ionela, în lumea afacerilor.

Numai Cuponel, nimerindu-l sub Dacia domnului Garamond o fărâmă fragedă din creieraşii fetei chiar în ochi, a început să plângă cu jale, cum plâng îndeobşte cu sinceritate numai câinii pe lumea asta, când le moare cineva drag prin strivire.

Plânsul îndelungat epuizează însă şi subiectul, şi purtătorul

subiectivității, aşa că animăluțului i s-a făcut foame, iar soții Garamond întârziau cu afacerile COSUM, PAC, Labă Tristă şi Buticcelli.

Strecurându-se printr-o găurică mai corosivă în container, cam îngălată şi urât mirositoare, utilizată mai mult de pisici, cățelul găsi pe Vivişor a lui strivită între nişte resturi de varză verzuie şi, cu infinită emoție, se puse pe a-i linge îndurerat capul frăgezit ca un mic şnițel, prin groaznica sa călcătură, de viitorul miliardar mogul Sumotaru, cel deja obez, pe care ea îl iubise şi avea în proiect *să îl schimbe*, să îl determine să tragă de fiare până îşi va modela o siluetă de atlet confortabil.

Un brav cotoi vărgat dădu să guste şi el, dar Cuponel îşi arătă colții, apoi întreaga formulă dentară şi mai şi mârâi ca un dulău mare, izbutind să păstreze nepătată onoarea fetei.

Însă celălalt dac roşu de-al lui Garamond, Măturici, mirosi că prietenul său mai mic a dat de ceva bun, delicios şi, după ce oscilă puțin din enorma-i coadă, făcu salturile pregătitoare ca să urce în container peste buza de sus, zgâriind cu ghearele metalul ruginit, ca Ceacâru bronzul lui Lenin-Caragiale, demascându-se.

Inspirat, Cuponel fugi atunci cu Vivița noastră în gură, prin găurică, tot alergând în trap mărunt, cu codița albă triumfătoare în sus ca un fanion al dreptății, şi nu se mai opri decât printre cutiile de carton pliate de sub poiata lui Moş Marlett, unde numai cotoiul cel vărgat putea să penetreze pe sub plasa de sârmă.

Şi Licantropul.

Da, Priculiciul atât aştepta. Îşi şterse râgâind spuma de bere de pe barba de teolog sau de preot sau de popă, merse direct prin plasă la cățelul parcă hipnotizat, şopti o imprecație de nereprodus pentru cititoare şi îi smulse veverița dintre fălcile de mic rechin fără a întâmpina prea mare rezistență, poate şi datorită deoparfumului puternic pe care îl folosea şi avea succes ori de câte ori întreprindea ceva.

Ca Ionela yogind, Priculiciul licantrop trase o doză mare de aer în pieptu-i păros şi excitant, potrivind totodată veverița ca şi cum ar fi voit să-i facă respirație gură la gură, bot la botic, dar de fapt, în semiîntunericul magic global de sub poiata lui Moş Marlett, procedă cu ea ca cu o femeie gonflabilă, model Lupercalia din peninsulă, încât spre marea încântare a frustratului Cuponel, apăru din ce scosese el de la gunoaie o făptură cert feminină, cam de dimensiunile lui Vivişor, însă nu identică, *fiindcă era de fapt o priculice*: de la brâu în sus era cățeluşă ca Morena, Şarona, Sarama sau Lisa, iar în jos era femeie, cum e şi Sharon Stone, doar că mai puțin la fel de blondă şi utilizatoare a un spray antiperspirant cu efect inegal în spațiu şi timp.

Insolitul cuplu, Priculiciul şi Priculicea, ieşi de sub poiată ținându-se cu iubire pe după mijloace, ca *de Valentine's Day la o Lansare*, imediat după integrarea noastră-n NATO şi asumarea valorilor

euroatlantice, fato, şi o porni fără grabă *spre papetărie la Complex*, el voind să-i ofere ei nu o singură savarină, ci un carton cu şapte odată, ca ultimă plăcere pe lumea asta, înainte de a trece *dincolo*, dincolo de profunzimile tiramisu ale straturilor de frişcă ale textului, dincolo chiar de adevărata senzaţie, unde-nţelesurile numai dracu le mai stăpâneşte, nu pişcotarul Lady Fingers Boudoir Katzenzunge Babapiskóta!

Au existat cetăţeni receptivi, unii chiar amatori de poezie, dar pe centură, care i-au văzut ieşind suspect de sub poiată, de parcă-parcă voiau şi ei. Au fost şi mai mulţi care i-au observat pe alee, ducându-se după tufişul zidit din lemn câinesc, dar în ziua de azi poţi întâlni tot soiul de oameni care se cuplează dotaţi cu tot felul de coafuri, tatuaje, ornamente metalice, fiole cu păr de la un lup psihopomp, amulete magice periculoase, şi nu te mai bagi. N-am vrut noi democraţie?Am vrut!

Localnicii aveau explicaţie şi se depărtau resemnaţi, numai Cuponel percepu dinspre Priculice, deşi se bucurase de carnea ei, un miros ca de neant şi atunci îşi ridică botul în sus şi dădu drumul la un prim urlet deznădăjduit, bine receptat de toată câinimea zonei, îndeosebi de aceea liberă, aflată în proprietatea obştească a locatarilor, dar urlau a apocalips canin şi încarceraţii din apartamente.

Priculiciul tresări cu putere, întinse pasul, apoi îşi reveni simulând calmul. Făcuse cea mai mare greşeală cu putinţă: scosese certificat medical pentru el, că i s-au atrofiat organele sexuale şi nu mai poate suporta detenţia în cavou, uitând să ceară anticipat de la medicii şi avocaţii săi unul şi pentru poeta Lucida Tahoma, pentru însăşi Poezia, care ca *priculice*, circulând ziua în amiaza mare prin cartier, încălca cele mai elementare reguli de convieţuire civilizată între vii şi morţi, şmecheri şi fraieri, culţi şi bogaţi, inculţi şi săraci. Având creieraşii pulverizaţi, ea ar fi trebuit să fie dusă şi depusă mai întâi în cavou şi abia de acolo să iasă conform unor reglementări precise, pentru a urla conform procedurii milenare la lună sau pentru a-şi procura de la chioşcurile de la răspântii, din şapte-n şapte zile, alune în punguţe ieftine şi cărţi de colecţie.

Măturici înţelese cel mai bine chemarea la luptă lansată de Cuponel. Cu un curaj inegalabil, depăşind pe al lui Ceacâru, el veni în goana cea mai mare şi îşi înfipse colţii săi cei experimentaţi în stufoasa coadă cu care lupul se fudulise atâta pe la noi în cartier. Degeaba încercă *străinul* să-şi prefacă blana de lup în piele de om, ascunzându-şi părul sur *prin întoarcerea pe dos a mesadei*. Duhoarea de hoit şi cavou îl trăda. Dulăi şi căţele, căţelandri şi căţeluşe veneau în număr tot mai mare din toate direcţiile, hămăind răsunător şi hămăind, şi tot hămăind, până când încolţiră din ce în ce mai mult, perechea de priculici, de începu cel cu creier şi raţiune să aibă presimţiri sumbre.

Presimţiri negre, care se şi adeveriră.

Coştei se uita cât putea cu ochiul sănătos la cum de încolţiseră

atâția câini deodată neobişnuitul cuplu şi, cum el o iubea pe Vivişor, nu îi fu prea greu să observe că de fapt asista la un fel de răpire, căci dacă ochii cafenii şi catifelații ai Priculiciei erau resemnați şi trişti, Priculiciul îi avea pe ai lui injectați, vicleni şi răi, poate şi pentru că de coada sa trăgeau acum, cum se preconiza să tragă Sumotaru de fiare, nu numai Măturici şi Cuponel, ci şi Butoiaşu, şi Sarmaua, apoi Ceacâru, ba chiar şi purisanca Lisa dimpreună cu melancolica Morena, aia care a rupt cei mai mulți pantaloni şi blugi la noi în cartier!

De durere, bietul strigoi dădu în ei cum ar da Hagi o pasă mai subtilă cu spatele, lovind puternic balonul cu călcâiul.

Şi atunci, din smucitură i-a sărit licantropului adidasul.

– *Piei de la noi din cartier, fir-ai al dracu, Satano, şi să nu te mai văz în ochi niciodată!* rosti atunci vulcanicul Coştei formula sacră de dezlegare, ridicând în sus cruciulița care parcă îl ardea la degete, pentru că ținea de ea şi Îngerul Negru Arial Black care făcu minunea de să se vadă de către toți reporterii prezenți că şoseta vărgată, necârpită de vreo drăcoaică de femeie, era pusă pe o copită de animal imparicopitat!

Fulgerător, afurisitul de Lup țâşni în sus cu detunătură mare, ca o petardă fumigenă de la microbişti, urcă până deasupra Complexului şi nu mai coborâră din el legănându-se în boarea dimineții decât vreo 15-20 metri liniari de hârtie igienică roză, *cum vezi de la peluză*, doar că se agăță şi priponi la un balcon, unde gospodina, văzând că este perfect curată şi nefolosită, începu să o ruleze încetişor, ca pe un ciorap, gospodăreşte, cu instinctul că vine ceva din cer, nu de la Diavol, de la criză.

Coştei avu atunci o bucurie indescriptibilă. Trăi adevărata senzație că, în rochiță galbenă, lungă până la călcâie şi decupată în față să se vadă elegant ghetuțele de la patinele cu rotile, se afla Vivian, mai frumoasă şi mai înfloritoare ca oricând, datorită miraculoasei ieşiri din timp care îi şi cicatrizase, de aproape nu se mai vedeau pe drumul spre centru, stigmatele de la picioruşele de fostă poetă pe acest pământ.

Câinii adunați, când o simțiră schimbată mai tămâios-smirnos la miros, se porniră să zburde şi să dea fiecare din coadă, chiar dacă nu posedau una de fițe ca Măturici, iar cei mai apropiați se tăvăleau ca felinele în călduri şi slobozeau de emoție mici picături de urină terapeutică. Era ca o eliberare televizată.

Domnul consilier aulic Garamond urcase la volanul Daciei sale roşii şi încălzea din timp motorul, răsfoindu-şi pe îndelete jurnalul de vampir spiritual, că altfel îi demara cam zvâcnit. Ionela se aşeză în fața ca o pisică, pe locul aşa-zis de cunoscători al mortului, iar generalul parapsihopupu Vasea se lăfăia în spate, cu mustățile în cocul cel mov.

Vivian şi mirele ei Coştei radiau de fericire când trecură pe lângă maşină, ținându-se de mână cu încheieturile legate-n optul de cătuşă al

bijuteriei redevenite din cruciuliță brățara apotropaică de la biata Simcuța, care cât s-ar mai fi bucurat, sărmana, să-i vadă, eventual împreună cu Ciprian al ei, cel încremenit în tetanos ca într-un proiect de fericire banală, pe acest pământ, în această Capitală, la noi la blocuri.

Cei trei vârstnici lăcrimară şi ei, tare mişcați, nici măcar îndrăznind s-o mai întrebe pe fată dacă mai merge la interviu.

Porniră spre centru, dând-o dracului de poezie şi conducând cu grijă, preventiv să nu accidenteze vreunul dintre câinii, cățelele şi cățeii ieşiți la mirosul repede trecător, de neant şi de priculici, dar care acum se risipeau fiecare pe la treburile sale.

S F Â R Ş I T

S U M A R

Camelian Propinațiu

Prozator român contemporan, născut la 26 octombrie 1951, Titu/ Auvers-sur-Oise, Dâmbovița.

Numele vechiu: Dumitru Sandu. A absolvit Universitatea din București, Facultatea de Fizică, specializarea Biofizică. Azi, rentier.

Debut publicistic cu două poezii, în *Viața Românească*, nr. 1/1986, și cu o povestire în magazinul SF *Helion*, Timișoara (cetatea preferată!), iunie 1987.

Diverse premii la concursuri de poezie, proză scurtă, anticipație, dramaturgie, roman (Premiul Nemira, 1998, pentru *La un colț de cotitură*, semnat Camelian Propinațiu). Heteronimul trist „Camelian Propinațiu" vine din limba latină: *propinatio* = „invitare la băutură"; în Bucovina și-n Galiția, *propinatori* se numeau țiitorii de crâșme. Se identifică literar cu un mazil din Codrii Bâcului. Camelian Propinațiu este nepotul preotului Grigore Constantinescu, profesorul de limba noastră cea română, la Seminarul din Chișinău, al poetului Alexei Mateevici.

Cărți: „La un colț de cotitură", Ed. Nemira, 1999 (Ed. a doua, Edago, 2006); redactor – opozantul la ceaușism Dan Petrescu văzând: *adevăratul și unicul până acum roman al tranziției*. „Oligopedagogia", Edago, 2006, roman latino-american și sovieto-rus despre *absurditatea de a învăța pe altul*. „Mușcătura" (EvAGO, 2011), romanul textualist-mondialist *al imposibilității de a nu publica ce ți-ai propus ca poetă*. Abătându-se de la trebi, Propinațiu s-a impus prin surprindere drept întâiul/unicul cărtărescolog din RO, scriind ca *expert basarabean privat* studiul critic de fezabilitate „Kitsch orbitor și geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu", (Edago, 2007, 587 p.). Pentru juste aprecieri, v. Paul Goma – „Jurnal 2010", aprilie. Dl. Cameleon Popândău s-a ilustrat și ca postac profesionist, teoretizând prolix unele Probleme de Bază ale Românilor în pedefeul „Postromânismul", Editura Virtuală AGO, 2011, prefațiune la *reacțiile și deflagrațiile alese* din culegerea de comentarii „Luminarea Poporului", EvAGO, 2011. La Târgul de Carte Gaudeamus 2006, Camelian Propinațiu a difuzat evocarea: „Puii păsării cu clonț de rubin pe urmele poetului Nicolae Labiș", Edago, 2006, împlinindu-se 50 de ani sumbri și rău prevestitori a extincție colectivă, de la acel omor.